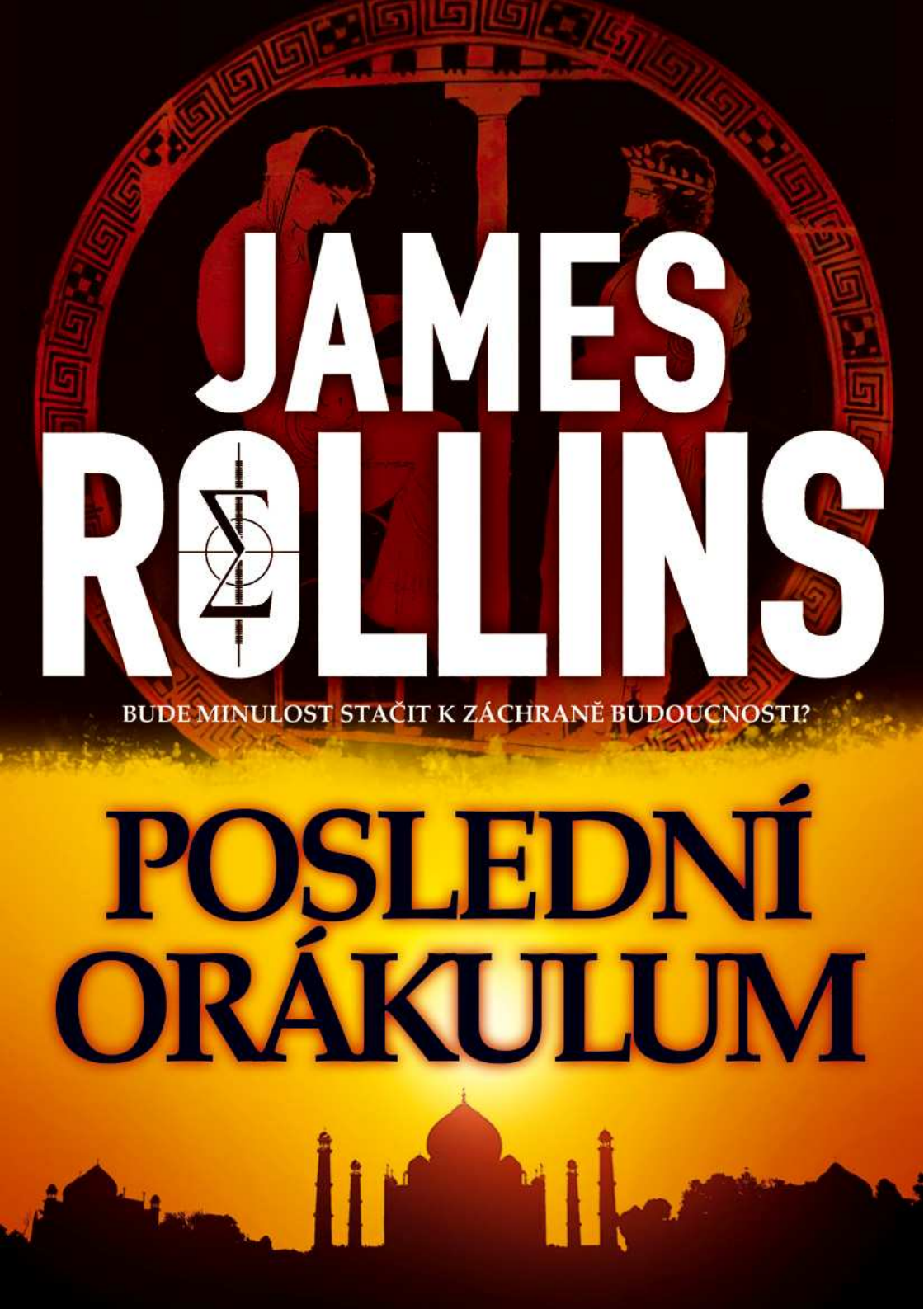

JAMES
ROLLINS
BUDE MINULOST STAČIT K ZÁCHRANĚ BUDOUCNOSTI?
POSLEDNÍ
ORÁKULUM

JAMES ROLLINS

POSLEDNÍ ORÁKULUM

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2008 by James Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Last Oracle*
(Published by HarperCollins Publisher, New York)
přeložil © 2009 Zdík Dušek
Redakce textu: Tomáš Toula
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2009 Bohumil Fencl

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

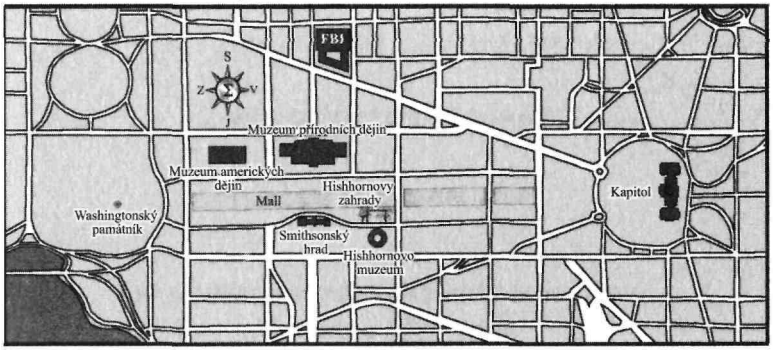
ISBN 978-80-7381-529-5

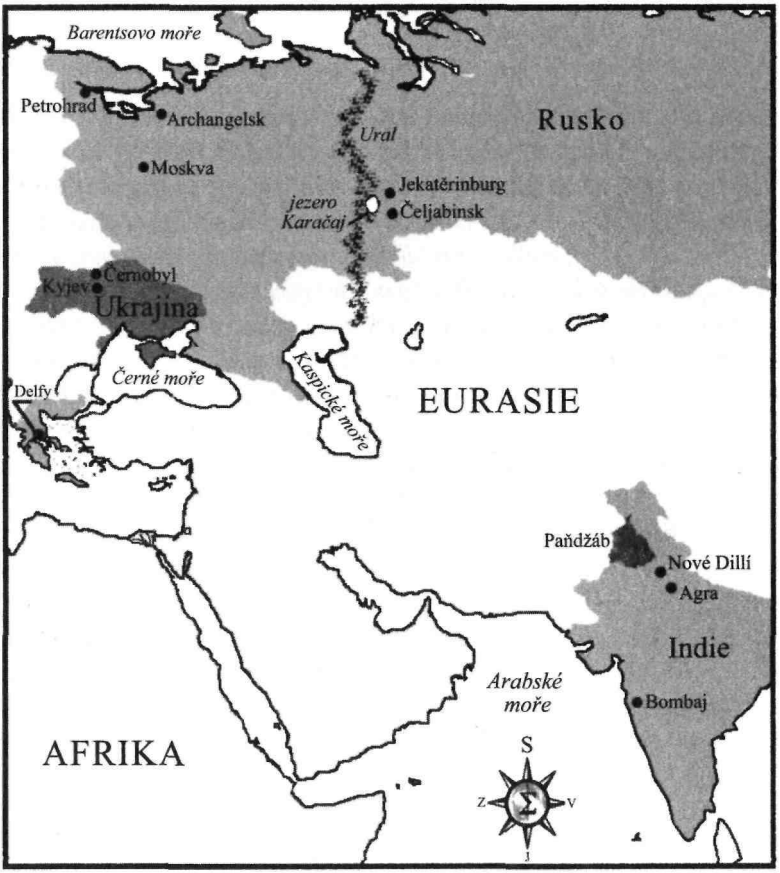
Shay a Bryceovi,
protože oba válíte

Poděkováni

Psaní románu sice možná zahajuje okamžik inspirace, ale do konečného produktu takovou inspiraci dovede podpora lidí z autorova okruhu. V poslední knize jsem vyjádřil vděčnost fantastickému týmu snů u HarperCollinse, který mi poskytuje nejcennější vedení a odborné rady. Nyní bych rád napsal pár slov o jednotlivých spisovatelích ve skupině, jejímž jsem členem od počátku své kariéry (když jsem psal hrozné povídky, které jsou nyní bezpečně pohřbené na mém zadním dvorku) a díky jejichž radám a kritice jsem se stal lepším autorem. Nejprve děkuji Penny Hillové, Stevu a Judy Preyovým a Davu Murrayovi, na které kladu ty nejtěžší nároky, když potřebuji v hodině dvanácté nějaké nápady. Pak tu je jádro skupiny, které se mnou bylo od samého začátku: Caroline Williamsová, Chris Crowe, Lee Garrett, Jane O'Rivaová, Michael Gallowglas a Denny Grayson. Nedávno se k nám připojila nová krev, jež neustále vnáší čerstvé pohledy: Leonard Little, Kathy L'Ecluseová a Scott Smith. Nakonec musím zmínit jednoho gentlemana, který se mezitím přestěhoval na opačný konec země, ale zaslouží si speciální poděkování jako přítel, učitel a kolega: Dave Meek. Kromě toho při mně neustále stojí Carolyn McCrayová a David Sylvian, kteří mě nepřestávají pohánět k větším výšinám. Také bych chtěl poděkovat J. A. Konrathovi, autorovi vynikající série o Jacku Danielsovi, za to, že mi pomohl v okamžiku krize, Jotu J. Kamlanimu za pomoc v oboru chladných zbraní a Anthonymu Ossa-Richardsonovi za osobní pomoc s dějinami Delf. Pokud jde o ústřední motiv tohoto románu, chtěl bych obzvláště poděkovat Temple Grandinové, autorce knihy *Animals in Translation (Zvířata* v *překladu)*, za inspiraci a za to, že mi dovolila, abych ji citoval. A konečně děkuji čtyřem lidem, kteří hrají zásadní roli při všech úrovních přípravy nové knihy: své editorce Lysse Keuschové, její kolegyni May Chenové, a svým dvěma agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. Jako vždy musím zdůraznit, že veškeré chyby ve faktografii nebo v detailech padají plně na má bedra.

NATIONAL MALL – Washington, D. C.

Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

Naše největší požehnání k nám přichází stejnou cestou
jako šílenství, jež je tedy božským darem.
– SOKRATES, O DELFSKÉM ORÁKULU

Staří Řekové se svým panteoriem bohů neochvějně věřili v sílu proroctví. Uctívali ty, kteří dokázali číst zlá znamení v kozích vnitřnostech, viděli budoucnost ve stoupajícím dýmu z obětních ohňů, i ty, kteří předpovídali nadcházející události podle hodu kostmi. Největší vážnost však patřila jediné osobě: tajemnému delfskému orákulu.

Téměř po dvě tisíciletí obývala posloupnost pečlivě střežených žen Apollonův chrám na svazích hory Parnasu. V každé generaci usedla na věštecký trůn jediná žena a přijala jméno Pýthie. V transu vyvolaném různými omamnými výpary odpovídala na otázky ohledně budoucnosti – od světských po ty nejhlubší filozofické.

Mezi její obdivovatele patřily největší osobnosti řecké i římské historie: Platon, Sofokles, Aristoteles, Plutarchos, Ovidius. Uctívali ji dokonce i první křesťané. Michelangelo ji zachytil na stropě Sixtinské kaple, jak předpovídá příchod Krista.

Byla však Pýthie šarlatánkou, která obluzovala davy dvojznačnými odpověďmi? Ať už je pravda jakákoliv, jedna věc je jasná. Díky úctě králů a dobyvatelů její proroctví měnila běh lidských dějin.

Ačkoliv je mnoho okolností kolem života těchto dávných věštkyň zahaleno tajemstvím a legendami, na světlo světa se vynořila jedna skutečnost. V roce 2001 archeologové a geologové objevili pod Parnasem podivné uspořádání geologických vrstev, jímž pronikají plynné uhlovodíky včetně etylenu, který dokáže vyvolávat transu podobné stavy euforie a halucinací – jde tedy o ony výpary zmiňované v historických záznamech.

Přestože tím věda odhalila jedno z Pýthiiných tajemství, hlavní otázka zůstává nezodpovězena:

Skutečně orákula předpovídala budoucnost? Nebo se jednalo o boží šílenství?

Člověče, poznej sám sebe a poznáš všehomír i bohy.

– NÁPIS V DELFSKÉM CHRÁMU

ROK 398 N. L.
HORA PARNAS
ŘECKO

Přicházeli ji zabít.

Stála v krytém sloupořadí chrámu a chvěla se ve své tenké říze, již tvořil jednoduchý pruh přepásaného bílého plátna. Ranní chlad však nebyl důvodem, proč cítila mráz až v morku kostí.

Po svazích hory Parnas pod ní kráčel průvod s pochodněmi jako ohnivá řeka. Kráčel po kameny vydlážděné stezce Posvátné cesty, která stoupala serpentinami k Apollonovu chrámu. Postup davu doprovázelo bušení mečů o štíty – jednalo se o římskou legii o síle pěti set mužů. Cesta se vinula kolem památných rozvalin a dávno vyloupených pokladů. Vše, co mohlo shořet, bylo spáleno.

Nad sutinami tančily odlesky plamenů, které vytvářely iluzi lepších časů, dob zašlé slávy tohoto místa: pokladnice přetékající zlatem a drahými kameny, velké množství soch vytesaných těmi nejlepšími umělci, zástupy lidí, kteří se shromažďovali, aby vyslechli prorocká slova věštkyně.

To už však neplatilo.

V minulém století přivedli Delfy k úpadku pronikající Galové i pustošící Thrákové, ale nejvíce ze všeho zapomnění. O slova orákula mělo zájem čím dál méně lidí: pastýř koz, kterého zajímala manželčina věrnost, či námořník, který chtěl slyšet nějaká dobrá znamení před cestou přes Korintský záliv.

Nastával konec věků a konec delfské věštírny. Po třiceti letech proroctví se stane poslední nositelkou odvěkého jména Pýthie.

Poslední delfské orákulum.

S tímto břemenem však šla ruku v ruce i poslední povinnost.

Pýthie se obrátila k východu, kde se objevovaly první známky svítání.

Ach, kéž by růžolící Eos, bohyně úsvitu, přiměla Apollona, aby si pospíšil se svými čtyřmi oři zapřaženými do slunečního kočáru.

Jedna z Pýthiiných sester vykročila z chrámu za ní. „Paní, odejděte s námi," prosila mladá dívka. „Ještě není pozdě. Pořád můžeme uprchnout s ostatními do výše položených jeskyní."

Pýthie jí konejšivě položila dlaň na rameno. Během noci utekly ostatní ženy do kamenitých hor, kde je ochrání Dionýsovy jeskyně. Na Pýthii tu však čekal poslední úkol.

„Paní, nezbývá čas na poslední proroctví."

„Musím ho pronést."

„Pak to učiňte hned. Než bude příliš pozdě."

Pýthie se odvrátila. „Musíme počkat na rozbřesk sedmého dne. Tak se stane.“

Při západu slunce Pýthie zahájila přípravy. Vykoupala se ve stříbrném prameni Castilie, napila se z pramene Kassotis a na černém mramorovém oltáři před chrámem spálila listy vavřínu. Držela se přesně rituálu, stejného jako první Pýthie před tisíci lety.

Tentokrát však očistou neprošla jen sama věštkyně.

Po svém boku měla dívku, sotva starší než dvanáct let.

Tak malé děvče a tak podivné.

Dítě jednoduše stálo nahé ve vodě pramene, zatímco je starší žena omývala a natírala vonnou mastí. Nepromluvilo ani slovo a stálo s předpaženou rukou, na které opakovaně svíralo a otvíralo prsty, jako kdyby se pokoušelo chytit něco, co vidělo jen ono samo. Jaký bůh seslal na to děvče takové utrpení a přitom ji současně obdaroval takovým požehnáním? To by jistě nedokázal ani Apollon. Přesto slova tohoto dítěte před třiceti dny mohla pocházet jedině od bohů. Slova, která se rozšířila a zažehla ohně, jež nyní stoupaly k Delfám.

Ach, kéž by sem to dítě nikdy nepřivedli.

Pýthie by spokojeně nechala Delfy upadnout v zapomnění. Vzpomněla si na slova pronesená jednou předchůdkyní, již po staletí mrtvou – na neblahé znamení.

Císař Augustus se otázal její dávno mrtvé sestry: „Proč orákulum ztichlo?“

Její sestra odvětila: „Jeden hebrejský chlapec, bůh, který vládne požehnaným, mě vyzývá, abych opustila tento příbytek…“

Ta odpověď se ukázala být pravým proroctvím. Kristův kult se rozšířil natolik, že pohltil celou říši a zničil naděje na návrat starých časů.

Pak jí před měsícem přivedli na práh onu dívku.

Pýthie odvrátila pohled od ohňů a podívala se ke svatostánku, vnitřní svatyni Apollonova chrámu. Děvče čekalo uvnitř.

Byl to sirotek ze vzdáleného města Chios. Lidé sem v minulosti často nosili takové děti, aby přenechali břímě za jejich výchovu sestrám. Většina z nich byla odmítnuta. Zůstat směly jen ty nejdokonalejší dívky: s rovnými končetinami, jasným pohledem a bez poskvrny. Apollon by pro svého věšteckého ducha nikdy nepřijal druhořadou schránku.

Když tedy sestry našly toto nahé dítě na schodech chrámu, Pýthie mu sotva věnovala pohled. Děvče bylo zanedbané, mělo rozcuchané vlasy a po celém těle jizvy od neštovic. Hlouběji v jeho nitru však Pýthie vycítila cosi *jiného.* Dívka se kolébala sem a tam a dokonce i její oči zíraly kupředu, aniž by něco viděly.

Její pěstouni tvrdili, že dívka má v sobě boží dar. Že dokáže jediným letmým pohledem spočítat počet oliv na stromě a že pouhým dotykem ruky

pozná, kdy bude ovce rodit jehně.

Po vyslechnutí těchto příběhů Pýthiin zájem vzrostl. Zavolala na děvče, aby se k ní připojilo ve vchodu do chrámu. Dívka poslechla, ale pohybovala se bez vlastní vůle, jako kdyby ji postrkoval vítr. Pýthie ji musela stáhnout rukou dolů, aby si sedla na vrchní schod.

„Řekneš mi svoje jméno?“ zeptala se hubeného dítěte.

„Jmenuje se Anthea,“ odpověděl jeden z pěstounů pod schodištěm.

Pýthie nespouštěla pohled z dívky. „Antheo, víš, proč tě sem přivedli?“

„Tvůj dům je prázdný,“ zamumlalo konečně dítě do země.

Aspoň tedy umí mluvit. Pýthie se ohlédla k vnitřku chrámu. Uprostřed hlavní síně hořel oheň. Momentálně byl skutečně prázdný, ale zdálo se, že dívčina slova znamenají víc.

Snad za to mohlo její chování. Tak zvláštní, tak *nepřítomné*, jako kdyby stála jednou nohou v tomto světě a druhou za jeho hranicemi.

Dítě vzhlédlo svýma jasně modrýma očima, plnýma nevinnosti, které tak kontrastovaly s tím, co jí splynulo ze rtů.

„Jsi stará. Brzy zemřeš.“

Její pěstoun se ji zpod schodů pokusil pokárat, ale Pýthie jenom jemně odpověděla. „Všichni nakonec zemřeme, Antheo. Tak to na světě chodí.“

Děvče zavrtělo hlavou. „Ten hebrejský chlapec ne.“

Její oči se vpily do Pýthiiných. Pýthii se zježily chloupky na předloktí. Tu dívku zjevně naučili katechismus Kristova kultu a jeho krvavého kříže. Jenže ta slova… Ta jejich podivná intonace…

Ten hebrejský chlapec…

Připomnělo jí to osudovou předpověď dávné předchůdkyně.

„Přijde ale další,“ pokračovalo děvče. „Další chlapec.“

„Další chlapec?“ Pýthie se naklonila blíž. „Kdo? Odkud?“

„Z mých snů.“ Dívka si přejela dlaní po uchu.

Pýthie vycítila, že se v děvčeti skrývají hlubiny, do nichž se dosud nikdo neodvážil nahlédnout. Ponořila se do nich. „Kdo je ten chlapec?“ zeptala se.

To, co dítě proneslo v další chvíli, vyvolalo mumlání shromážděného davu – i oni poznali rouhání, když nějaké slyšeli.

„Je to bratr toho hebrejského chlapce.“ Dítě se pevně chytilo lemu Pýthiina roucha. „V mých snech hoří… a všechno spálí. Nic nezůstane. Dokonce ani Řím.“

V uplynulém měsíci se Pýthie pokoušela dozvědět o této zkáze víc. Přijala dívku mezi své sestry, ale dítě se uzavřelo do sebe a oněmělo. Přesto existoval jeden způsob, jak zjistit něco dalšího.

Pokud mělo děvče skutečně dar božího požehnání, pak síla Apollonova dechu – jeho věštecké výpary – možná uvolní to, co se skrývá za dívčinou

podivností.

Ale je na to dost času?

Ze zasnění ji vytrhl dotyk na lokti. Pýthie se vrátila do přítomnosti. „Paní, slunce…," naléhala mladší sestra.

Pýthie se otočila k východu. Východní oblohu osvětlovala záře věštící brzký východ slunečního kotouče. Zdola k nim doléhal křik římské legie. Zvěst o dívce se rozšířila. Předpovědi zkázy se dostaly daleko, dokonce až ke sluchu samotného císaře. Císařský posel požadoval, aby bylo dítě odesláno do Říma, a označil je za posedlé démony.

Pýthie odmítla. Bohové dopravili dívku k jejímu prahu, k Apollonovu chrámu. Pýthie se jí nevzdá, aniž by si ji nejprve nevyzkoušela, aniž by jí nepoložila několik otázek.

Ranní oblohu na východě zbarvily první sluneční paprsky.

Rozbřesk sedmého dne sedmého měsíce.

Čekaly dost dlouho.

Otočila se k římským vojákům zády. „Pojď. Musíme si pospíšit."

Vrátila se do nitra chrámu. I tady ji přivítaly plameny, ale zde vyzařovaly vítané teplo z posvátného ohniště. Dvě z jejích starších sester stále pečovaly o oheň – byly už příliš staré na to, aby šplhaly do Dionýsových jeskyní.

Vděčně na ně kývla a odspěchala kolem ohniště.

V zadní části chrámu vedlo schodiště k podzemní svatyni, kam směly vstoupit pouze ty, které sloužily samotnému orákulu. Při sestupu se mramor změnil ve vápenec. Schody končily v malé jeskyni, kterou před dávnými věky objevil pastýř koz, jenž nedaleko od jejího vchodu padl pod silou Apollonových sladce vonících výparů a podlehl podivným viděním.

Vydrží tento dar ještě jedno svítání?

Pýthie našla čekající dítě uvnitř. Dívka měla na sobě albu, která jí byla příliš velká, a seděla se zkříženýma nohama za bronzovou trojnožkou, podpírající posvátný omfalos, vyklenutý kámen, který reprezentoval pupek světa a střed vesmíru.

Jedinou další ozdobou v místnosti bylo vyvýšené sedadlo na třech nohách, které stálo nad přirozenou puklinou v podlaze. Přestože byla Pýthie zvyklá na Apollonovy výpary, vůně mandlových květů stoupající ze země ji opět omámila.

Boží všudypřítomný duch, jeho prorocký dar.

„Je čas," řekla své mladší sestře, která ji následovala dolů. „Přiveď ke mně to dítě."

Pýthie přešla kolem trojnožky a usedla na své místo nad puklinou v zemi. Omývaly ji stoupající výpary Apollonova dechu. „Pospěš si."

Mladá sestra zvedla dítě a položila je Pýthii do klína. Pýthie dívkou jemně

pohupovala jako matka novorozenětem, ale děvče nijak nereagovalo.

Pýthie už cítila účinky výparů stoupajících z pukliny pod ní. V končetinách vnímala známé mravenčení a začínalo ji mírně pálit hrdlo. Právě do ní vstupoval Apollon. Začal se jí kalit zrak.

Dítě bylo menší a podléhalo účinkům božího dechu rychleji.

Hlava se mu zvrátila nazad a poklesla mu víčka. Apollonovu přítomnost jistě nevydrží dlouho. Má-li však být nějaká naděje, musí děvčeti položit tu otázku.

„Dítě," pronesla Pýthie, „pověz nám víc o tom chlapci a zhoubném osudu, který ti pošeptal. Kde povstane?"

Tenké dívčiny rty se pohnuly. „Povstane ze mne. Z mých snů," zašeptala.

Drobné prsty našly Pýthiinu ruku a stiskly ji.

Z dívčiných úst se linula další slova. „Tvůj dům je prázdný…, tvé prameny vyschly. Vytryskne však nový prorocký pramen."

Pýthie stiskla dívku pevněji. Chrám upadal už příliš dlouho. „Nový pramen." V hlase jí zazněla naděje. „Tady v Delfách?"

„Ne…"

Pýthii se zrychlil dech. „Odkud tedy vytryskne?"

Dívčiny rty se pohnuly, ale neozval se žádný zvuk.

Zatřásla s ní. „Odkud?"

Děvče zvedlo malátnou paži a položilo si ruku na břicho.

Současně s dotykem Pýthii přemohlo vidění, v němž z dívčina břicha, z jejího lůna, tryská stříbrná voda. Nový pramen. Ale jednalo se opravdu o Apollonovo vidění, nebo jen o odraz jejích vlastních nadějí?

Jejím omámením se prořízl výkřik. Do jeskyně dolehla ozvěna hrubých hlasů. Od schodů se k ní připotácela jakási postava. Byla to jedna ze stařen, které udržovaly oheň. Držela si dlaň u ramene. Zpod ruky jí prýštila rudá krev a mezi prsty vyčníval černý šíp.

„Příliš pozdě," vykřikla stařena a zhroutila se na kolena. „Římané…"

Pýthie slyšela její slova, ale zůstávala ponořená do transu. Viděla, jak z dívky vyvěrá pramen nové věštecké síly. Zároveň však cítila kouř z římských pochodní. Do vidění jí pronikl dým a krev. Stříbrný pramen získal odstín tmavého šarlatu a vinul se dál do budoucnosti.

Děvče jí náhle na klíně ochablo, zcela přemožené božím duchem. Pýthie sledovala vidění a spatřila, jak se tmavý pramen zhmotňuje do černé postavy… do stínu nějakého chlapce. Za ním se objevily plameny.

V hlavě jí znovu zazněla dívčina předpověď.

Bratr toho hebrejského chlapce… ten, který sežehne svět plamenem.

Pýthie držela bezvládnou dívku v náručí. V dívčině věštbě zněla předzvěst zkázy a současně i náznak spásy. Možná by bylo nejlepší, kdyby ji nechala

císařské legii a jednou provždy se zbavila oné nejisté budoucnosti. Shora k ní doléhaly mužské hlasy. Není úniku. Jen ve smrti.

Stále však měla před očima ono vidění.

Apollon poslal toto dítě právě jí.

Vytryskne nový pramen.

Zhluboka se nadechla a pojala do sebe Apollonova ducha.

Co musím udělat?

*

Římský setník prošel síní. Měl svoje rozkazy. Zabít dívku, která hovořila o zániku říše. Minulou noc zajal jednu ze služek v chrámu. Když ji nechal zbičovat – a předtím, než ji dal svým mužům –, prozradila, že dívka je stále v chrámu.

„Přineste pochodně!“ vykřikl. „Prohledejte všechna zákoutí!“

Pohyb v zadní části síně ho přiměl, aby se otočil – a tasil meč.

Ze stínů schodiště vedoucího dolů se vynořila žena. Vypotácela se nejistě a omámeně kupředu. Byla celá v bílém a na hlavě měla věnec z vavřínových snítek.

Věděl, kdo před ním stojí.

Delfské orákulum.

Setník potlačil náhlou vlnu strachu. Jako mnozí z vojáků stále potají provozoval staré rituály. Dokonce i obětoval býky Mithrovi a koupal se v jejich krvi.

Přesto však nad obzor stoupalo nové slunce.

A nedalo se nijak zastavit.

„Kdo se opovažuje znesvětit Apollonův chrám?“ zavolala na ně.

Setník na sobě cítil pohledy všech svých mužů a vyrazil k ženě. „Přiveď tu dívku!“ přikázal.

„Je pryč. Dokonce i mimo váš dosah.“

Setník věděl, že to není možné. Chrám byl obklíčen.

Starost ho přesto přiměla, aby udělal další krok vpřed.

Věštkyně mu zastoupila cestu ke schodům a pozvedla dlaň k jeho hrudnímu plátu. „Nejsvětější svatyně je zapovězená všem mužům.“

„Císaři nikoliv. A já jednám podle jeho rozkazu.“

Odmítla se pohnout. „Neprojdeš.“

Setník měl svoje rozkazy, které mu s pečetí císaře Theodosia předal osobně císařův syn Arcadius. Staří bohové měli být umlčeni a jejich chrámy strženy. Po celé říši, včetně Delf. Pak obdržel ještě jeden pokyn.

Poslechne ho.

Zabořil věštkyni meč až po rukojeť do břicha. Zalapala po dechu. Padla mu

kolem ramen jako při mileneckém objetí. Hrubě ji od sebe odstrčil.

Na zbroj a na podlahu stekla její krev.

Věštkyně se zhroutila na mramor a poté se překulila na bok. Chvějící se rukou sáhla do kaluže vlastní krve a položila do ní dlaň. „Nový pramen…," zašeptala, jako kdyby se jednalo o nějaký slib.

Pak její tělo ochablo. Byla mrtvá.

Setník ji překročil a s taseným mečem sestoupil po schodišti do malé, slepě končící jeskyně. V černé kaluži krve tu leželo tělo stařeny, zastřelené šípem. Vedle pukliny v podlaze bylo převržené křeslo na třech nohách. Rozhlédl se po místnosti a otočil se kolem dokola.

Nemožné.

Místnost byla prázdná.

BŘEZEN 1959
KARPATY
RUMUNSKO

Major Jurij Rajev vystoupil z ruského vojenského nákladního auta a seskočil na rozježděnou prašnou cestu. Chvěly se mu nohy. Opřel se o zelená kovová dvířka oprýskaného vozu, kterému v duchu děkoval a zároveň ho i proklínal. Od týdenní cesty vysoko do hor ho pořád bolela páteř a měl pocit, jako kdyby mu nerovný terén uvolnil z čelistí všechny stoličky. Přesto byl vděčný, že ho silné vozidlo dopravilo vzhůru po kamenitých serpentinách a zaplavených silnicích až k tomuto izolovanému zimnímu táboru.

Ohlédl se přes rameno, když na zem dopadla zadní rampa a z korby seskákali vojáci v černobílých uniformách. Jejich zimní oděv splýval se sněhem a žulou hustě zalesněných hor. V nížině se dosud jako nevlídní duchové převalovala hustá mlha.

Muži kleli a podupávali nohama. Vyšlehlo několik záblesků ohně, jak vojáci odhazovali a zašlapávali cigarety. Dva z nich s cvaknutím odjistili kalašnikovy. Představovali ale pouze zadní hlídku, která měla za úkol nikoho nepouštět dovnitř.

Jurij se otočil kupředu, když k němu připochodoval jeho zástupce, poručík Dobrickij. Jednalo se o podsaditého Ukrajince s poďobaným obličejem a zlomeným nosem, rovněž oblečeného do zimní maskovací uniformy. Kolem jeho očí byly stále patrné zarudlé kruhy od sněžných brýlí.

„Majore, pane, tábor je zajištěn."

„Jsou to oni? Ti, které hledáme?"

Dobrickij pokrčil rameny a nechal rozhodnutí na Jurijovi. Už za sebou měli jeden falešný poplach, když přepadli zimní tábor zpola vyhladovělých

chudáků, kteří se jen tak tak živili lámáním kamene.

Jurij se zachmuřil. Tyhle rozeklané, zalesněné hory jako by tu přetrvávaly z jiného období, snad až z doby kamenné. Bujely tu pověry a chudoba. Zároveň ale představovaly dokonalý úkryt pro ty, kteří si nepřáli být nalezeni.

Jurij vykročil ke straně a prohlížel si zatáčku na uježděné cestě, která tu sloužila jako silnice. První vozidla rozbrázdila sníh a smísila ho s bahnem, které leželo pod ním. Mezi stromy si Jurij všiml dvacítky motocyklů IMZ-Ural s postranními vozíky obsazenými ozbrojenými vojáky. Těžké motorky sem vystoupaly jako první, zajistily celou oblast a odřízly únikové trasy.

K tomuto odlehlému místu je přivedly zvěsti a vynucená svědectví. Přesto ale museli ještě propátrávat krajinu a podpálit několik statků, aby rozvázali příležitostné neochotné jazyky. Jen málokdo byl ochoten mluvit o karpatských Romech, zejména kvůli příběhům, jež se vyprávěly o tomto konkrétním odříznutém klanu, příběhům o *strigoi* a *moroi.* O zlých duchách a čarodějnicích.

Už je konečně našel?

Poručík Dobrickij přešlápl z nohy na nohu. „Co dál, majore?“

Jurijovi neušel trpký úšklebek, který zvlnil Ukrajincovy rty. Jurij měl sice hodnost majora sovětské armády, ale nebyl voják. Byl o hlavu menší než Dobrickij, měl zakulacené bříško a těstovitý obličej. Naverbovali ho na Leningradské státní univerzitě a na svou pozici vystoupal přes vědeckou odnož vojska. V osmadvaceti letech už vedl biofyzikální laboratoř ve Státním ústavu kontroly nad lékařskými a biologickými výzkumy.

„Kde je kapitán Martovová?“ zeptal se Jurij. Představitelka vojenské zpravodajské služby Sovětského svazu se od poručíka vzdalovala jen zřídka a horlivě na vše dohlížela.

„Čeká na nás u vstupu do tábora.“

Dobrickij se namáhavě vydal rozbředlým středem cesty. Jurij přešel ke straně, kde byla půda dosud zmrzlá a kde se dalo postupovat snadněji. Za poslední zatáčkou poručík ukázal k táboru schovanému pod převislými skalami a mezi černými lesy.

„Cikáni,“ odfrkl si Dobrickij. „Jak jste přikázal.“

Ale je to ten správný romský klan?

Cikánské vozy byly pomalovány vybledlými odstíny zelené a černé barvy a jejich kola byla stejně vysoká jako Jurij. Část barvy oprýskala a odloupala se, takže odhalovala křiklavější odstíny vespod, jež připomínaly šťastnější doby. Dřevěné vozy byly zasypány sněhem a po stranách lemovány rampouchy. Okénka pokrývala vrstva ledu. Začernalé jámy označovaly stará ohniště. Na dvou místech dosud plály ohně s plameny vysokými jako nejvyšší vůz. Z jednoho vozu po rozebrání na podpal nezůstalo víc než kostra.

Několik koní s prohnutými hřbety stálo po straně v přístřešku z nahromaděných kamenů a prken a věšelo hlavy k zemi. Táborem se loudalo pár koz a ovcí.

Vojáci celé místo obklíčili. Tu a tam leželo mrtvé tělo v roztrhaných šatech a kožešinových kabátech. Živí nevypadali o mnoho lépe. Vojáci je vytáhli z vozů a stanů na otevřené prostranství.

Z tábora zněly výkřiky, jak Jurijovi muži sháněli poslední zajatce. Zaznělo několik dávek z automatických zbraní. Kalašnikovy. Jurij si prohlížel uboze vypadající shromážděné. Některé z žen klečely a vzlykaly. Snědí muži propalovali nezvané vetřelce pohledy. Většina byla zkrvavená, zraněná a měla zlomené končetiny.

„Kde jsou všechny děti?“ zeptal se Jurij.

Odpověď se ozvala z druhé strany, jasná a ostrá jako led pokrývající tyto hory. „Zabarikádované v kostele.“

Jurij se otočil k nové mluvčí. Kapitán Savina Martovová, zpravodajská důstojnice jejich mise. Měla na sobě černý kabát s kapucou lemovanou kožešinou a její černé vlasy byly stejného odstínu jako lem z kůže ruského vlka.

Zvedla štíhlou paži k prudkému svahu za vozy a stany. Zdálo se, že se jedná o jedinou zdejší pevnou stavbu, vybudovanou z místních kamenů, takže splývala s okolními skálami.

„Děti byly uvnitř, ještě než jsme sem dorazili,“ dodala Savina.

Dobrickij přikývl. „Určitě slyšeli blížící se motorky.“

Savina se podívala na Jurije. V zelených očí jí tančily odlesky ranního slunce. Zpravodajská důstojnice měla vlastní úkoly. Právě ona dodala Jurijově ústavu výzkumné dokumenty, zápisníky a stohy dat z koncentračního tábora Auschwitz-Birkenau, konkrétně práce doktora Josefa Mengeleho, označovaného v táboře jako „Anděl smrti“.

Po přečtení těch materiálů měl Jurij několik ošklivých nočních můr. Bylo dobře známo, že doktor Mengele na vězních prováděl strašlivé experimenty, ale tohoto netvora nejvíce ze všeho fascinovali Romové a zejména jejich děti. Rozdával jim sladkosti a čokoládu a ony mu říkaly „strýček Pepe“. Chtěl tím však jen dosáhnout toho, aby lépe spolupracovaly. Nakonec je nechal všechny povraždit – ovšem ještě předtím mezi nimi objevil jedinečná dvojčata.

Dvě jednovaječné sestry, Sašu a Mínu.

Jurij četl se směsí úžasu a hrůzy.

Mengele do svých poznámek pečlivě zaznamenával všechno: jejich věk, rodinnou anamnézu i rodokmen. Mučil jejich rodinu a příbuzné, aby odhalil další detaily, které poté potvrdil pokusy s dvojčaty. Snažil se v experimentech postupovat co nejrychleji, ale jak se blížil konec války, byl nucen pokus

předčasně ukončit. Obě děvčata zabil injekcí fenolu do srdce.

Ke konci pak Mengele dal průchod svému zklamání stručným postesknutím.

Wenn ich nur mehr Zeit gehabt hätte…

Kéž bych měl víc času…

„Jste připraven?“ zeptala se Savina Jurije.

Přikývl.

Spolu s poručíkem a dalším vojákem se vydali do tábora. Jurij obešel tělo ležící obličejem dolů v kaluži zamrzlé krve.

Před nimi se objevil kostel. Jednalo se o kamennou stavbu bez oken s jedinými zavřenými dveřmi z otesaných silných trámů, pobitých mědí. Budova připomínala spíše pevnost než kostel.

U dveří stáli dva vojáci s beranidlem.

Dobrickij se podíval na Jurije.

Jurij přikývl.

„Vyražte je!“ přikázal ostře poručík.

Muži se rozmáchli beranidlem a udeřili jím do dveří. Dřevo popraskalo. Vydrželo ještě dva další nárazy. Konečně se dveře s hromovým lupnutím otevřely.

Jurij se Savinou vykročili kupředu.

Temné nitro kostela osvětlovaly malé petrolejové lampy. Při obou stěnách stály lavice směřující k vyvýšenému oltáři. Mezi lavicemi se krčily podivně tiché děti všech věků.

Jurij si je cestou k oltáři pozorně prohlížel. Mnohé z nich byly různě znetvořené: trpěly mikrocefalií, zakrslostí či měly rozštěpy rtů. Jednomu dítěti zcela chyběly ruce. *Příbuzenské křížení.* Jurijovi přeběhl po zádech mráz. Není divu, že se místní lidé těchto Romů báli a vyprávěli příběhy o zlých duchách a nestvůrách.

„Jak poznáte, jestli to jsou ty správné děti?“ zeptala se Savina s jasným znechucením.

Jurij ocitoval z výpovědi jednoho člověka, kterého Mengele nechal mučit: „Doupě *šovihani.*“ Místo, kde se dvojčata narodila, bylo tajemstvím, jež Romové střežili od časů, kdy vznikly jejich klany.

„Jsou to ony?“ naléhala Savina.

Jurij potřásl hlavou. „Nevím.“

Šel blíž k dívce, která seděla před oltářem. K hrudi si tiskla hadrovou panenku a na sobě měla jen o něco lepší šaty než ona hračka. Jurij si všiml, že toto dítě vypadá dokonale, jako kdyby se mu vyhnuly všechny defekty. V chabém světle na něj jasně svítily křišťálově modré oči.

Mezi Romy velká vzácnost.

Jako u těch dvojčat, Saši a Míny.

Jurij si před děvčetem klekl. Zdálo se, že si ho dívka nevšímá. Její pohled pronikal skrz něj. Cítil, že je s ní něco v nepořádku, možná ještě víc než u jasně patrných tělesných deformit.

Ačkoliv se dívčiny oči nezaostřily, zvedla k němu ruku. *„Unči Pepe,“* hlesla tenkým hláskem.

V Jurijovi se vzedmul strach. *Strýček Pepe.* Přezdívka Josefa Mengeleho. Používaly ji všechny cikánské děti. Tyto děti ale byly příliš mladé na to, aby někdy spatřily koncentrační tábor.

Jurij hleděl do jejích prázdných očí. Ví snad to děvče, co Jurij a jeho výzkumný tým zamýšlí? Jak by mohlo? Pronásledovala ho Mengeleho slova:

Kéž bych měl víc času…

To nebude Jurijův problém. Jeho skupině se dostane tolik času, kolik bude potřeba. Zařízení už se stavělo. Daleko od zvědavých pohledů.

Savina k němu přikročila blíž. Potřebovala slyšet odpověď.

Jurij znal pravdu: poznal ji v okamžiku, kdy se podíval tomu děvčeti do tváře. Přesto váhal.

Savina se dotkla jeho lokte. „Majore?“

Nebylo pro něj cesty zpět, a tak přikývl, přestože věděl, jakou hrůzu tím rozpoutá. *„Da.* Tohle jsou *šovihani.“*

„Jste si jistý?“

Jurij opět přikývl, ale nespouštěl zrak z modrých očí dítěte před sebou.

Sotva slyšel, jak Savina rozkazuje poručíkovi: „Odveďte děti do vozů. Zabijte všechny ostatní.“

Jurij neprotestoval. Věděl, proč sem přijeli.

Dítě pořád drželo nataženou ruku. *„Unči Pepe,“* zopakovalo.

Vzal dívčiny drobné prsty do svých. Nedalo se to nijak popřít.

Ano, to jsem já.

PRVNÍ DÍL

1. kapitola

SOUČASNOST
5. ZÁŘÍ, 13.38
WASHINGTON

Nestává se každý den, aby vám někdo zemřel v náručí.

Velitel Gray Pierce právě přecházel park National Mall, když ho zastavil ten bezdomovec. Gray už tak měl špatnou náladu, protože právě ukončil jednu hádku a kráčel vstříc další. Polední horko jeho podráždění jen vystupňovalo. Byl obvyklý washingtonský parný den pozdního léta, s rozpálenými budovami a chodníky. Gray měl na sobě džíny, bavlněné tričko a přes ně modré sako. Odhadoval, že jeho tělesná teplota vystoupala ze středně k řádně propečené.

Ze vzdálenosti půl bloku si všiml vychrtlé postavy, která na něj mávala. Bezdomovec byl oblečený do pytlovitých kalhot vyhrnutých nad kotníky, takže odhalovaly odřené, zpola zavázané vojenské boty. Hrbil se pod zmuchlaným sakem od obleku. Gray viděl, že mužův nepěstěný plnovous prokvétají stříbrné nitky. Bezdomovec se kolem sebe rozhlížel zarudlýma, kalnýma očima.

Takoví žebráci zde nebyli ničím ojedinělým, zejména poté, co o víkendu skončily oslavy Dne práce. Turisté se vrátili ke svým normálním životům, policejní oddíly se stáhly do místních barů a úklidové čety uvedly ulice do původního stavu. Jako poslední tu zůstávali ti, kteří stále hledali nějaké drobné, jež mohly zapadnout do puklin v chodníku, a propátrávali popelnice, jestli v nich nenajdou lahve nebo plechovky, jako krabi, kteří obírají poslední kousky masa ze starých kostí.

Gray se tulákovi nevyhýbal a pokračoval po Jefferson Drive k cíli své cesty, Smithsonskému hradu. Dokonce se muži podíval do očí, jednak aby zvážil hrozící riziko, a jednak aby odhadl, o jaký typ žebráka jde. Jakkoliv se mezi nimi občas vyskytl podvodník, který měl do naprosté nuzoty daleko, většina lidí se na ulici dostala kvůli smůle, alkoholové či drogové závislosti nebo různým druhům duševních nemocí. A značnou část z nich tvořili veteráni ozbrojených složek. Gray se odmítal dívat jinam – a možná právě to rozjasnilo bezdomovcův pohled.

Gray pod špínou a vráskami zaznamenal ulehčení a naději. Muž se nyní vydal přímo k němu. Snad se obával, že jeho kořist zmizí v hradu dřív, než se

k ní dostane. Třásly se mu nohy. Byl zjevně opilý nebo trpěl následky opilství.

Natáhl ke Grayovi ruku s otevřenou dlaní.

Jednalo se o univerzální gesto – od brazilských chudinských čtvrtí po uličky Bangkoku.

Pomozte mi. Prosím.

Gray sáhl do saka pro peněženku. Mnozí se domnívali, že je naivka, když podléhá takovému žebrání. *Jenom si za to koupí chlast nebo drogy.* Bylo mu to jedno. Nechtěl se stavět do pozice soudce. Stála před ním lidská bytost, která potřebovala pomoc. Vytáhl peněženku. Když tě někdo požádá, pomůžeš mu. To bylo jeho heslo. A na jisté úrovni taková dobročinnost snad poslouží i Grayovi, když ukonejší provinilost, jež byla pevně ukotvena v hlubinách jeho duše.

A stálo to jenom jeden nebo dva dolary.

To není špatný obchod.

Podíval se do peněženky. Samé dvacetidolarovky. Právě si vybral hotovost v bankomatu u stanice metra. Pokrčil rameny a vytáhl bankovku s tváří Andrewa Jacksona.

No dobře, někdy je to o trochu dražší.

Zvedl hlavu v okamžiku, kdy se oba muži setkali. Gray už bezdomovci podával peníze, když si uvědomil, že mužova dlaň není prázdná. Ležela na ní zašlá mince přibližně o velikosti padesáticentu.

Gray se zamračil.

To bylo poprvé, co se nějaký bezdomovec pokoušel platit *jemu.*

Než stačil pochopit, co se děje, muž se na něj skácel, jako kdyby ho někdo postrčil zezadu. Ústa se mu otevřela překvapením. Gray muže reflexivně zachytil.

Byl lehčí, než Gray očekával. Vypadalo to, že pod sakem jeho tělo tvoří jen kosti a kůže. Grayovi přejela po tváři kostnatá ruka, sálající horečkou. Pocítil neurčitou obavu z nákazy, ale nepouštěl muže, který mu ochabl v pažích.

Pohnul levou paží a dotkl se rozšiřující se vlhké skvrny na bezdomovcových zádech. Přes prsty mu vyteklo několik pramínků.

Krev.

Gray se instinktivně otočil ke straně a i s mužem v náručí skočil z chodníku. Náraz zmírnila tráva, na niž dopadli.

Další výstřely Gray neslyšel – ale viděl, jak z místa, kde stál, vyšlehly dva záblesky způsobené odrazem kulek od betonu. Nezastavoval a překulil se dál, až za kovovou a betonovou ceduli umístěnou na trávníku před Smithsonským hradem, vysokou do pasu. Skrčil se za ní i se starcem. Na ceduli stálo: SMITHSONSKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM.

Gray rozhodně informace potřeboval.

Jako například tu, kdo po něm střílí.

Pevná cedule stála mezi ním a parkem a poskytovala mu dočasný úkryt. Deset metrů od něj se lákavě otvíral postranní vstup do Smithsonského hradu. Samotná budova se tyčila nad ním, se všemi věžemi a věžičkami z červeného pískovce, dovezeného z marylandského Seneca Creeku. Byl to skutečný normanský hrad a opravdová pevnost. Bezpečí se nacházelo pouhých pár kroků od něj, ale při běhu přes otevřené prostranství by se vystavil na milost onomu odstřelovači.

Gray místo toho vytrhl z pouzdra na zádech pistoli – Sig Sauer P229. Ne že by viděl nějaký cíl. Přesto si ji připravil pro případ, kdyby došlo k bezprostřednějšímu útoku.

Bezdomovec vedle Graye zasténal. Záda měl celá od krve. Gray zavrtěl hlavou nad další ranou osudu, která toho chudáka potkala. Ten ubožák si chtěl vyžebrat nějaké peníze a místo toho dostal do zad kulku, která byla jistě určena Grayovi.

Ale kdo se ho pokouší zabít? A proč?

Muž zvedl mátožně ruku a přerývaně sípal. Podle umístění zranění a množství krve náboj zasáhl ledviny, což pro tak oslabeného člověka představovalo smrtelnou ránu. Bezdomovec se natáhl ke Grayově stehnu. Otevřel prsty a upustil minci, kterou dosud svíral. Mince se odrazila od Grayovy nohy a dopadla na trávu.

Poslední dar.

Část dobročinnosti splacena.

Poté mužova paže zcela ochabla a hlava mu klesla na Grayovo rameno. Gray v duchu zaklel.

Promiň, příteli.

Druhou rukou vytrhl mobil, otevřel jej a palcem stiskl tlačítko rychlé předvolby. Volaný se okamžitě ozval.

Gray vyslal na ústřední velitelství nouzový signál.

„Pomoc už je na cestě,“ odpověděl ředitel. „Vidíme vás na kameře před hradem. Je tam plno krve. Jste zraněný?“

„Ne,“ řekl Gray stručně.

„Zůstaňte na místě.“

Gray se nedohadoval. Zatím se neozvaly žádné další výstřely. Do cedule nenarazily žádné kulky. Existovala slušná naděje, že střelec utekl. Přesto si Gray netroufal pohnout se – dokud nedorazí pomoc.

Uklidil mobil do kapsy a zvedl z trávy starcovu minci. Byla těžká, silná a hrubě vyražená. Nepřítomně přejel prstem po jejím povrchu. Žebrákovou krví, kterou měl na prstech, ji vyleštil. Objevil se obraz stavby, která vypadala jako řecký nebo římský chrám se šesti pilíři pod štítem střechy.

Co to sakra znamená?

Uprostřed mince se skvělo jediné písmeno.

Gray zíral na řecký symbol ∑.

Sigma.

V matematice tento symbol představoval součet všech částí, ale zároveň se jednalo o znak organizace, pro kterou Gray pracoval: Sigma Force, elitní skupina bývalých příslušníků zvláštních sil, kteří si doplnili vzdělání ve vědeckých oborech a sloužili jako tajná vojenská odnož Agentury pro rozvoj pokročilých obranných systémů (DARPA).

Gray se podíval k hradu. Ústředí Sigmy se nacházelo přímo pod základy Smithsonského hradu v bývalých bunkrech z druhé světové války. Šlo o dokonalé umístění v blízkosti vládních budov, Pentagonu a řady soukromých i národních laboratoří.

Znovu se soustředil na minci a náhle si uvědomil svůj omyl. To nebylo řecké písmeno ∑, ale pouze velké E. V panice se přehlédl a mozek si sám doplnil kontury toho, na co Gray právě myslel.

Sevřel minci v dlani.

Je to jenom E.

Nebyl to první případ z poslední doby, kdy Gray viděl spojitosti tam, kde žádné neexistovaly – alespoň podle jeho kolegů. Už měsíc pátral po nějakém potvrzení předpokladu, že jeho ztracený přítel, Monk Kokkalis, může být naživu. Zatím ale přes využití veškerých zdrojů Sigmy narazil na samé slepé uličky.

Honba za přeludy, poznamenal Painter Crowe po prvních týdnech.

Možná měl pravdu.

Dveře u hradu se rozletěly dokořán a ven vyběhl tucet černých postav s pozvednutými zbraněmi přiloženými k ramenům.

Pomoc je tu.

Pohybovali se opatrně, ale nikdo na ně nevystřelil.

Rychle dospěli ke Grayovi a vytvořili kolem něj obrannou hráz.

Jeden z nich si klekl k bezdomovci a otevřel lékařskou brašnu, připravený poskytnout mu zdravotní pomoc.

„Myslím, že to je k ničemu," poznamenal Gray.

Zdravotník zkontroloval starci pulz a potvrdil Grayův odhad.

Byl mrtvý.

Gray se zvedl na nohy.

Překvapilo ho, když v postranním vchodu spatřil svého šéfa, Paintera Crowea. Ředitel na sobě neměl sako a vyhrnul si rukávy košile. Právě s napjatým výrazem vyběhl ze dveří. Byl sice o deset let starší než Gray, ale přesto se pořád hýbal jako šlachovitý vlk. Zřejmě usoudil, že hrozí minimální

riziko. Nebo, podobně jako Gray, jednoduše vycítil, že odstřelovač už utekl.

Co ale nechápal na výrazu *práce v kanceláři?*

Painter k němu přistoupil v okamžiku, kdy se z dálky ozvalo houkání sirén. „Pověřil jsem místní policii, ať uzavře National Mall," řekl úsečně.

„Už bude pozdě."

„Pravděpodobně ano. Experti přes balistiku ale odhadnou trajektorii kulky a zjistí, odkud útočník střílel. Sledoval vás někdo?"

Gray zavrtěl hlavou. „Nikoho jsem si nevšiml."

Viděl, jak ředitel zkoumavě hledí k parku. Kdo by se pokoušel zabít Graye? Na jejich vlastním prahu. Jednalo se o jasné varování, ale před čím? Od poslední mise v Kambodže se Gray aktivně neúčastnil žádné další operace.

„Už jsme odvezli vaše rodiče do bezpečí," poznamenal Painter. „Jen v rámci předběžné opatrnosti."

Gray vděčně přikývl, i když si dokázal představit, že to jeho otce nepotěšilo. Ani jeho matku. Sotva se zotavili z krutého únosu před dvěma měsíci.

Když tedy pominulo bezprostřední nebezpečí, Gray obrátil svou pozornost na řešení otázky, kdo po něm mohl střílet – a ještě důležitější otázky, *proč.* Jedna možná odpověď se okamžitě dostala do popředí: nemá to souvislost s jeho současným vyšetřováním? Nevadí někomu jeho pátrání po kamarádově osudu?

Přestože si útok vyžádal lidský život, v Grayovi náhle vyklíčila naděje.

„Pane řediteli, nemohla by ta vražda…"

Painter zvedl ruku, aby Graye umlčel, a ustaraně svraštil obočí. Klekl si na koleno vedle bezdomovce a opatrně k sobě otočil jeho tvář. Po chvíli s přimhouřenýma očima vstal. Zdálo se, že jeho starosti se ještě prohloubily.

„Co se děje, pane?"

„Myslím, že cílem jste nebyl vy, Grayi."

Gray střelil pohledem k chodníku a vzpomněl si na jiskry, jež odlétaly od odrazů kulek za jeho patami.

„Nebo alespoň ne primárním cílem," pokračoval ředitel. „Odstřelovač vás možná chtěl eliminovat jen jako svědka."

„Jak si tím můžete být tak jistý?"

Painter kývl k mrtvému tělu. „Toho muže znám."

Gray ohromeně zamrkal.

„Jmenuje se Archibald Polk a byl profesorem neurologie na MITU."

Gray přejel nevěřícným pohledem mužův zevnějšek, nezdravou bledost, špínu i neupravený plnovous, ale ředitel mluvil naprosto přesvědčeně. Jestli je to pravda, přišly na toho chlápka opravdu těžké časy.

„Jak mohl, u všech čertů, skončit takhle?" zeptal se.

Painter se narovnal a zavrtěl hlavou. „Nevím. Neviděli jsme se deset let. Důležitější otázka ovšem zní: Proč by ho někdo chtěl zabít?“

Gray hleděl na bezdomovcovo tělo a poopravil svoje hodnocení situace. Při zjištění, že sám nebyl cílem útoku, měl cítit úlevu, ale pokud se Painter nemýlil, pak Grayovo vyšetřování nemá s vraždou nic společného.

Znovu se v něm vynořila zlost – spolu s jistým pocitem odpovědnosti.

Ten muž zemřel v jeho náručí.

„Určitě měl namířeno sem,“ zahučel Painter a podíval se na hrad. „Aby mě navštívil. Jenže proč?“

Gray si vzpomněl na mužovo poslední naléhavé gesto a natáhl před sebe zkrvavenou dlaň se starobylou mincí. „Možná vám chtěl dát tohle.“

14.02

V dálce zněly sirény a postarší muž pomalu kráčel po Pennsylvania Avenue. Na sobě měl zaprášený šedý oblek, v jedné ruce nesl opotřebované cestovní zavazadlo a za druhou vedl malé děvče. Devítileté dítě bylo oblečené do šatů stejné barvy jako mužův oblek. Tmavé vlasy mělo z bledé tváře stažené červenou stuhou. Naleštěné černé střevíčky dívce poskvrňovaly zaschlé cákance bláta z hřiště, kde si hrála, než si ji před chvilkou muž vyzvedl.

„Našel jsi svého přítele, tati?“ zeptala se rusky.

Stiskl jí dlaň a odpověděl unaveně. „Ano, našel jsem ho, Sašo. Ale nezapomínej, zlatíčko, tady mluvíme anglicky.“

Při jeho pokárání zašoupala botama a poté pokračovala: „Byl rád, že tě vidí?“

Muž si připomněl pohled do hledáčku odstřelovací pušky a pád těla oběti.

„Ano, to byl. Docela ho to překvapilo.“

„Můžeme už jet domů? Martě se po mně stýská.“

„Brzy.“

„Jak brzy?“ zeptala se trucovitě a podrbala se za uchem. V tmavých vlasech se na místě, kde se poškrábala, zaleskl kov.

Pustil ji a něžně jí oddálil ruku od ucha. Pohladil ji po hlavě a urovnal jí vlasy. „Ještě zbývá jedna zastávka a pak zamíříme domů.“

Blížili se k Desáté ulici. Napravo se tyčila budova, ošklivá krabice z betonových bloků, které se někdo pokusil ozdobit řadou vlajek. Muž se vydal ke vchodu.

To je jeho cíl.

Velitelství FBI.

15.46

Z Grayovy skříňky se ozvalo bzučení.

Spěšně k ní vyrazil, až málem uklouzl po mokré podlaze. Byl čerstvě osprchovaný a na sobě měl jen ručník omotaný kolem pasu. Poté, co seznámil ředitele Crowea s podrobnostmi ohledně střelby, se odebral do šatny na nejspodnějším podlaží Sigmy. Dal si krátkou sprchu a pak si hodinu zacvičil v posilovně s činkami. Cvičení mu trochu pomohlo v relaxaci.

Ne však úplně.

Nejprve se musí dozvědět nějaké konkrétní odpovědi v záležitosti té vraždy.

Dospěl ke skříňce, otevřel dveře a popadl mobil, který vibroval na dně kovového prostoru. Určitě mu volá ředitel Crowe. Jakmile přístroj zvedl, chvění ustalo. Nestihl to. Podíval se na číslo a zamračil se. To nebyl Painter Crowe.

Na displeji si přečetl: R. Trypol.

Málem zapomněl.

Kapitán Ron Trypol z Námořní zpravodajské služby.

Kapitán dohlížel nad záchrannou operací u indonéského ostrova Pusat. Dnes se měl Grayovi ozvat, aby ho seznámil se svým názorem na vyzvednutí potopené lodi *Paní moře.* Na místě už byly dvě ponorky, které prohledávaly vrak a okolní oblast.

Gray měl ale k zájmu o tuto akci osobnější důvody.

U ostrova Pusat byl naposledy spatřen jeho přítel a kolega Monk Kokkalis. Právě ho stahovala pod hladinu těžká síť, do níž se zamotal. Kapitál Trypol souhlasil s tím, že se poohlédne po Monkově těle. Kapitán byl dobrým přítelem a bývalým spolupracovníkem Monkovy manželky Kat Bryantové. Dnes ráno Gray zašel do národního centra Námořní zpravodajské služby v marylandském Suitlandu v naději, že se dozví nějaké novinky. Bryskně ho odmítli a řekli mu, ať počká do konce pátrací akce. Proto také měl namířeno sem: chtěl požadovat po řediteli, aby zatlačil na námořnictvo.

Se zahanbeným uzarděním Gray stiskl tlačítko zpětného volání a přiložil si telefon k uchu. Zatímco čekal na spojení, klesl na lavičku a hleděl na skříňku přímo naproti. Černými písmeny vyvedenými na kousku lepicí pásky přes ni stálo jméno jejího majitele.

KOKKALIS.

Ačkoliv byl Monk určitě po smrti, nikdo nechtěl tu pásku odstranit. Jednalo se o symbol němé naděje, byť v Monkův návrat věřil jen Gray.

Dlužil to svému kamarádovi.

Monk stoupal po jednotlivých příčkách Sigmy spolu s Grayem. Přijali ho

od Zelených baretů ve stejnou dobu, kdy Graye vytáhli z věznice v Leavenworthu, kde si odpykával trest za napadení nadřízeného důstojníka během své služby u armádních rangerů. Rychle se spřátelili a vytvořili v Sigmě podivnou dvojku. Monk měřil jen sto šedesát centimetrů a připomínal pitbulla s vyholenou lebkou, na rozdíl od Grayovy vyšší a štíhlejší postavy. Skutečné rozdíly však sahaly hlouběji než k pouhému vzhledu. Monkova dobrácká povaha postupně zjemnila nekompromisní ocel Grayova srdce. Nebýt Monkova přátelství, Gray by jistě byl nakonec ze Sigmy vyhozen právě tak jako předtím od rangerů.

Gray si představil svého bývalého partnera. Během let spolu prošli nesčetnými nesnázemi a Monk měl po celém těle řadu jizev a zacelených ran, jimiž to mohl dokázat. Při jedné misi dokonce přišel o levou ruku, kterou mu nahradili umělou protézou. Gray stále slyšel přítelův hlasitý smích… i tichou naléhavost jeho hlasu. Monk měl IQ génia a vystudoval obor soudního lékařství.

Jak mohl někdo tak skvělý a plný života odejít? Ztratit se beze stopy?

V telefonu se konečně ozvalo klapnutí. „Kapitán Ron Trypol," řekl nějaký hlas.

„Kapitáne, tady je Gray Pierce."

„Á, veliteli. Výborně. Doufal jsem, že si s vámi dnes odpoledne promluvím. Nemám moc času před další schůzkou."

Gray z kapitánova tónu cítil, že se nedozví žádné dobré zprávy. „Kapitáne?"

„Přejdu hned k věci. Dostal jsem rozkaz k ukončení pátrání."

„Cože?"

„Podařilo se nám najít dvacet dva těl. Podle zubů nepatřilo ani jedno z nich vašemu příteli."

„Jenom dvacet dva?" I podle zdrženlivých odhadů se jednalo jen o nepatrný zlomek počtu obětí.

„Já vím, veliteli. Další úsilí ale znesnadňuje mimořádná hloubka a tlak vody. Celé dno laguny je prošpikováno jeskyněmi a lávovými tunely, které se táhnou na míle daleko ve spletitém bludišti."

„Přesto, když…"

„Veliteli," přerušil ho kapitán rázně. „Předevčírem jsme přišli o jednoho potápěče. Měl ženu a dvě děti."

Gray zavřel oči. Dobře si uvědomoval, jak taková ztráta bolí.

„Prohledávání těch jeskyní jen ohrožuje životy dalších mužů. A kvůli čemu?"

Gray stále mlčel.

„Veliteli Pierci, předpokládám, že jste neobdržel žádný další záhadný

vzkaz?“

Gray si povzdychl.

Když usiloval o kapitánovu spolupráci, pověděl mu o jediném vzkazu, který obdržel… alespoň možná. Došlo k tomu pár týdnů po Monkově zmizení. Po událostech na ostrově se podařilo zachránit jen jeho protézu, nejmodernější ukázku biotechnologie inženýrů v DARPA, k níž patřilo i bezdrátové ovládání na dálku. Když Gray nesl protézu na Monkův pohřeb, její prsty začaly vyťukával chabý signál S.O.S. Trvalo to jen pár vteřin a ťukání slyšel pouze Gray. Poté protéza znehybněla. Technici ji prohlédli a dospěli k závěru, že se s největší pravděpodobností jednalo jen o nějaký zkrat. Digitální paměť neukazovala žádný příchozí signál. Byla to jenom porucha. Nic víc. Elektronický duch ve stroji.

Gray se přesto odmítal vzdát – ačkoliv míjel týden za týdnem.

„Veliteli?“ řekl Trypol.

„Ne,“ připustil Gray neochotně. „Žádný další vzkaz.“

Trypol se odmlčel a poté pokračoval o něco pomaleji. „Pak zřejmě nastal čas, abychom celou věc odložili, veliteli. Pro dobro všech zúčastněných.“ Hlas mu mírně zjihl. „A co Kat? Manželka vašeho přítele? Co si o tom všem myslí ona?“

Touto otázkou kapitán dloubl do bolavého místa. Gray si přál, aby býval Kat nikdy neříkal o tom, co viděl. Ale jak jí to mohl tajit? Monk byl její manžel a měli spolu malou holčičku, Penelopu. Přesto však možná udělal chybu. Kat vyslechla Grayova slova se stoickým výrazem. Stála v černých pohřebních šatech, rovná jako pravítko, a s očima vpadlýma žalem. Věděla, že jde jen o chabou naději. Podívala se na Penelopu v automobilové sedačce na zadním sedadle černé limuzíny a poté opět přenesla pohled na Graye. Neřekla ani slovo, jen krátce zavrtěla hlavou. Nemohla se chytat takového stébla. Nepřežila by, kdyby měla Monka ztratit podruhé. Zničilo by ji to v okamžiku, kdy se dosud nevzpamatovala z první ztráty. A musela brát ohled na Penelopu, na její vlastní kousek Monka. Skutečný, z masa a kostí. Ne nějaká přízračná naděje.

Chápal ji. A tak pokračoval v pátrání na vlastní pěst. Od toho dne s Kat nemluvil. Jednalo se o nevyslovený, vzájemný pakt. Nechtěla od něj nic slyšet, dokud se celá záležitost nějak nevyřeší, ať tak, či onak. Grayova matka s ní i s malým dítětem trávila řadu odpolední. Netušila nic o onom S.O.S., ale cítila, že je s Kat něco v nepořádku.

Jako kdyby ji něco pronásledovalo, tak ji matka popisovala.

A Gray věděl, o co jde.

Přes svoje rozhodnutí ze dne pohřbu se Kat přece jen chytila onoho stébla naděje. Její srdce nedokázalo odmítnout to, co se její mysl pokusila odsunout

stranou. A ta naděje ji mučila.

Už kvůli ní a kvůli Monkově rodině si Gray musel připustit krutou pravdu.

„Děkuju vám za snahu, kapitáne," zahučel.

„Udělal jste, co bylo ve vašich silách, veliteli. Na to nezapomeňte. Nakonec ale člověk musí jít dál."

Gray si odkašlal. „Je mi líto, že jste přišel o svého člověka, pane."

„Nápodobně."

Gray položil telefon a dlouhou chvíli zůstával nehybně stát. Konečně přistoupil k protější skříňce a položil dlaň na kovový povrch, studený jako hrob.

Promiň.

Uchopil roh lepicí pásky a strhl ji.

Skončil s honěním duchů.

Sbohem, Monku.

16.02

Painter otáčel starou mincí na desce svého stolu. Sledoval, jak se od ní odrážejí stříbrné záblesky, a soustředil se na záhadu, kterou mince symbolizovala. Z laboratoře mu ji vrátili zhruba před hodinou. Četl podrobnou zprávu. Zjišťovali, jestli na ní nejsou nějaké otisky prstů; kov, z něhož byla vyrobená, i povrchovou vrstvu špíny analyzovali hmotnostní spektrometrií a pořídili řadu fotografií včetně několika snímků stereomikroskopem. Mince už se otáčela pomaleji a nakonec spadla plochou na mahagonový stůl. Po důkladném vyčištění z jejího povrchu jasně zářil obraz dávného chrámu.

Řecký chrám podpíraný šesti dórskými pilíři.

Uprostřed chrámu spočívalo jediné velké písmeno.

E

Řecký znak pro *epsilon.*

Na druhé straně minci zdobila bysta ženy se slovy DIVA FAUSTINA. Podle zprávy z laboratoře už alespoň původ mince nepředstavoval záhadu.

Ale co měla společného…

Interkom na Painterově stole zabzučel. „Řediteli Crowe, dorazil velitel Pierce."

„Výborně. Pošlete ho dál, Brante."

Dveře se otevřely a Painter si přisunul laboratorní zprávu o něco blíž. Vešel Gray s mokrými, čerstvě učesanými vlasy. Převlékl si zkrvavené oblečení a měl na sobě zelené tričko s nápisem ARMY, černé džíny a kotníkové sportovní

boty. Painterovi neušel Grayův zachmuřený výraz ani jakési odhodlání v jeho šedomodrých očích. Dokázal odhadnout důvod. Po vlastních kanálech se už dozvěděl o rozhodnutí Úřadu námořního zpravodajství.

Pokynul Grayovi, ať si sedne.

Jakmile se Gray posadil, střelil pohledem po minci na stole a v očích se mu zableskla zvědavost.

Dobře.

Painter posunul minci ke Grayovi. „Veliteli, vím, že jste požádal o trvalé zproštění služby, ale byl bych rád, kdybyste se ještě zhostil vyšetřování tohoto případu."

Gray se nepohnul, aby minci převzal. „Mohu vám nejdřív položit jednu otázku, pane?"

Painter přikývl.

„Ten mrtvý muž, ten profesor…"

„Archibald Polk."

„Zmínil jste se o tom, že byl na cestě sem. Že vás šel navštívit."

Painter znovu přikývl. Tušil, kam toto vyptávání povede.

„Takže profesor Polk znal Sigmu? Přestože je k takové vědomosti třeba nejvyššího bezpečnostního prověření, on o naší organizaci věděl?"

„Ano. V jistém smyslu."

Gray nakrčil obočí. „V jakém smyslu?"

„Archibald Polk Sigmu vymyslel."

Painter pocítil mírné uspokojení z toho, jak překvapeně se Gray zatvářil. Potřeboval s ním trochu otřást. Gray se v křesle narovnal.

Painter zvedl ruku. „Odpověděl jsem na vaši otázku, Grayi, takže teď byste vy měl odpověděl na moji. Ujmete se toho případu?"

„Poté, co mi toho profesora zastřelili přímo před očima, chci znát odpovědi stejně jako kdokoliv jiný."

„A co vaše… vedlejší aktivity?"

Gray bolestně přimhouřil oči. Ztvrdly mu rysy, jako kdyby se v něm cosi sevřelo. „Předpokládám, že už jste o tom slyšel, pane."

„Ano. Námořnictvo zastavilo další pátrání."

Gray se zhluboka nadechl. „Sledoval jsem všechny stopy. Připouštím, že víc už toho udělat nemůžu."

„Myslíte si, že je Monk pořád naživu?"

„Já… já nevím."

„A dokážete s tím žít?"

Gray se mu podíval do očí a neuhýbal pohledem. „Budu muset."

Painter uspokojeně přikývl. „Promluvme si tedy o té minci."

Gray natáhl ruku a zvedl minci ze stolní desky. Otáčel ji v prstech a

zkoumal její čerstvě očištěný povrch. „Podařilo se vám o ní něco zjistit?“

„Něco ano. Jedná se o římskou minci z druhého století. Podívejte se na tu ženu z rubové strany. To je Faustina starší, manželka římského císaře Antonína Pia. Byla patronkou osiřelých děvčat a financovala mnohé ženské charitativní spolky. Také ji fascinovalo sesterství Sibyl, věštkyní z jednoho řeckého chrámu.“

Painter pokynul Grayovi, ať minci otočí. „To je ten chrám na druhé straně. Chrám v Delfách.“

„Mluvíme tu o delfských orákulech? O těch věštkyních?“

„Přesně tak.“

Ve zprávě na Painterově stole byl i list papíru o oněch věštkyních a o tom, jak vdechovaly halucinogenní výpary, aby mohly odpovídat na otázky týkající se budoucnosti. Jejich odpovědi však nepředstavovaly pouhé věštby – tyto ženy měly velký vliv na události starověkého světa. Během tisíce let sehrály jejich předpovědi roli při osvobození otroků, položení základů západní demokracie a přijetí posvátnosti lidského života. Podle některých byla jejich slova zásadně důležitá při vzestupu Řecka z věku barbarství k moderní civilizaci.

„Ale co to velké E v centru chrámu?“ zeptal se Gray. „Předpokládám, že jde o řecký symbol epsilon.“

„Ano. Ten také pochází z delfského chrámu, kde se nacházelo pár mystických nápisů: *Gnóthi seauton,* což se překládá jako…“

„Poznej sám sebe,“ doplnil Gray.

Painter přikývl. Musel si připomenout, že Gray dobře zná starověké filozofické systémy. Když ho Painter přijímal z věznice v Leavenworthu, Gray právě studoval chemii a taoismus. Právě jedinečnost jeho mysli Paintera hned od začátku zaujala. Grayova osobitost měla ovšem i svoje nevýhody. Gray nebyl vždycky dobrým týmovým hráčem, jak prokázal i v uplynulých týdnech. Je dobře, že se podařilo obrátit jeho pozornost k přítomnosti.

„A pak tu bylo i ono tajemné *E*,“ pokračoval Painter a kývl k minci. „Našli ho vyryté přímo ve vnitřní svatyni chrámu.“

„Ale co znamená?“

Painter pokrčil rameny. „To nikdo neví. Dokonce to nevěděli ani staří Řekové. Historikové už od časů starořeckého učence Plutarcha o jeho významu jen spekulují. V současné době převažuje názor, že kdysi existovala dvě písmena, G a E, jež reprezentovala bohyni Země Gaiu. První delfský chrám byl postaven právě k poctě Gaii.“

„Přesto, když je ten význam tak nejasný, proč ho na minci vůbec zobrazovali?“

Painter přesunul zprávu přes stůl. „Tady se dočtete víc. Časem se delfské E

stalo symbolem pro věštecký kult. Objevuje se v celých dějinách, včetně obrazu *Vysvěcení* Nicolase Poussina, kde je znázorněno nad Kristovou hlavou, když Kristus předává Petrovi klíče od nebeské brány. Symbol údajně označuje období velké a převratné změny světa, obvykle způsobené jediným člověkem, ať už by šlo o delfské orákulum nebo o Ježíše Nazaretského."

Gray nechal papíry na stole a potřásl hlavou. „Jenže jak to všechno souvisí s tím mrtvým mužem?" Zvedl znovu stříbrnou minci. „Je vzácná? Stojí za to, aby pro ni někdo zabíjel?"

Painter zavrtěl hlavou. „Nijak zvlášť. Má jen středně vysokou cenu, nic světoborného."

„Proč tedy…"

Přerušilo ho zabzučení interkomu. „Pane řediteli, omlouvám se za vyrušení," ozval se z reproduktoru hlas Painterova asistenta.

„Co se děje, Brante?"

„Přijal jsem naléhavý hovor od doktora Jenningse z patologické laboratoře. Žádá o okamžité videospojení."

„Dobře. Přepojte mi ho na první monitor."

Gray si stoupl, aby odešel, ale Painter mu pokynul, ať zůstane, a otočil se v křesle. V jeho kanceláři, zřízené v podzemním bunkru, chyběla okna, místo nich však měl na stěnách tři velké plazmové obrazovky coby svá soukromá okna do vnějšího světa. Momentálně byly sice černé, ale levý monitor se se zablikáním probudil k životu.

Naskočil výhled do jedné z laboratoří patologie. V popředí stál doktor Malcolm Jennings. Šedesátiletý šéf výzkumného oddělení Sigmy měl na sobě chirurgický plášť a tvář mu chránilo průhledné plexisklo. Za ním bylo vidět obvyklé prostředí pitevny: betonové podlahy, řada digitálních přístrojů a uprostřed tělo spočívající na stole, momentálně zakryté přehozem.

Profesor Archibald Polk.

Bylo třeba vyřídit pár telefonátů, aby jeho tělo uvolnili z místní márnice a mohli ho převézt do Sigmy, ale Malcolm Jennings měl pověst vynikajícího soudního patologa.

Podle jeho ponurého výrazu bylo ovšem něco v nepořádku.

„Co se děje, Malcolme?"

„Musím to tělo dát do karantény."

Painterovi se nelíbilo, jak to zní. „Hrozí nebezpečí nákazy?"

„Ne, ale něco rozhodně hrozí. Ukážu vám to." Jennings zmizel z obrazu, ale nadále slyšeli jeho hlas. „Měl jsem podezření už po předběžné prohlídce. Objevil jsem lysiny po vypadaných vlasech, erodovanou zubní sklovinu a popáleniny na kůži. I kdyby ho nezastřelili, tipnul bych si, že během pár dní stejně zemře."

„Jak to myslíte, Malcolme?“ zeptal se Painter.

Patolog ho zřejmě neslyšel. Objevil se znovu v záběru kamery, ale tentokrát v silnější zástěře a s přístrojem, k němuž byla připojená černá hůlka.

Gray vstal a přistoupil blíže k monitoru.

Doktor Jennings mávl hůlkou nad mrtvým tělem. Z přístroje se okamžitě ozval výbuch zuřivého cvakání. Patolog se otočil čelem ke kameře.

„To tělo je radioaktivní.“

2. kapitola

5. ZÁŘÍ, 17.25
WASHINGTON

Gray kráčel po chodníku před Smithsonským hradem. Po levici měl National Mall, nyní kvůli vedru prakticky liduprázdný.

Policejní páska za ním stále ohraničovala místo, kde došlo k odpolední vraždě. Vyšetřovatelé už sice okolí prohledali, ale pořád tu stál na stráži uniformovaný policista.

Gray se vydal východním směrem po Jefferson Drive. V patách mu kráčel velký osobní strážce, kterého se Gray snažil ze všech sil ignorovat. Nežádal o žádnou ochranu, a zejména ne od tohoto muže. Dotkl se hrdelního mikrofonu a tiše oznámil. „Našel jsem stopu."

Z bezdrátového sluchátka v uchu se ozvalo zapraskání statické elektřiny, v němž Painterova odpověď zcela zanikla. Gray si zasunul sluchátko hlouběji. „Zopakujte to," řekl.

„Můžete ji sledovat?" zeptal se Painter Crowe.

„Ano…, ale nevím jak dlouho. Je hodně slabá." S momentálním plánem postupu přišel Gray. Podíval se na přístroj, který držel v ruce: přenosný detektor radioaktivity. Halogenem vyplněná trubice Geiger-Müllerova počítače byla dostatečně citlivá, aby zachytila stopové množství záření, zejména když ji nastavili na konkrétní izotop, stroncium 90, který našli v Polkově těle. Gray doufal, že po nešťastném profesorovi zůstalo nějaké zbytkové záření jako radiologický ekvivalent pachové stopy. A zdálo se, že to opravdu funguje.

„Snažte se, Grayi. Jakékoliv informace ohledně místa, kde se profesor zdržoval během posledních dnů, nám mohou pomoci. Už jsem telefonoval jeho dceři, ale nepodařilo se mi ji zastihnout."

„Půjdu po téhle stopě, kam až to půjde." Gray pokračoval v chůzi po chodníku a nespouštěl oči z detektoru. „Ozvu se, jakmile něco objevím."

Ukončil hovor a kráčel podél parku. Po dalším půlbloku domů signál náhle odumřel. Se zaklením se zastavil, o pár kroků se vrátil a vrazil do bodyguarda za sebou.

„Sakra, Pierci," zabručel jeho strážce. „Zrovna jsem si vypucoval boty."

Gray se ohlédl přes rameno na horu svalů, která se za ním tyčila. Joe Kowalski, bývalý námořník, měl na sobě sportovní bundu a kalhoty, které mu

sotva stačily. Vlasy si holil na délku strniště a nos měl křivý od dávné zlomeniny, takže ze všeho nejvíc připomínal ostříhanou gorilu nacpanou do pomačkaných lidských šatů.

Kowalski se shýbl a rukávem bundy vrátil botě ztracený lesk. „Za tyhle jsem vysolil tři stovky. Je to dovoz z Anglie. Musel jsem si speciálně objednat svoji velikost."

Gray povytáhl obočí a vzhlédl od svého přístroje.

Kowalski si zřejmě uvědomil, že na sebe prozradil víc, než chtěl. Po tváři se mu rozlily rozpaky. „No dobře. Mám rád boty. No a co? Měl jsem rande, ale… no…, odvolala to."

Chytrá holka.

„Je mi to líto," řekl Gray nahlas.

„No…, aspoň nejsou poškrábaný," odpověděl Kowalski.

„Je mi líto, že se na vás vykašlala ta žena."

„Aha. No jo." Pokrčil rameny. „Její minus."

Gray se neobtěžoval další diskusí, obrátil svou pozornost zpátky k detektoru a pomalu se otočil kolem vlastní osy. Když udělal krok doprava, znovu stopu zachytil. Uhýbala stranou od chodníku a mířila přes travnatý park. „Tudy."

Profesorova stopa je zavedla přes Zahradu soch naproti Hirshhornově muzeu. Gray následoval Polkovy kroky do stinné, níže položené oázy a opět ven. Za zahradou stopa pokračovala kolem právě skládaných stanů mediální události v podobě Dne práce.

Gray se ohlédl k níže položené zahradě a v duchu si promítl profesorovu trasu. „Snažil se držet mimo dohled."

„Nebo mu bylo prostě jenom vedro," odtušil Kowalski a otřel si zpocené čelo.

Gray se rozhlédl. Na západě mířil k palčivému slunci Washingtonův památník, na východě se zase tyčila kopule Kapitolu.

Potřeboval odpovědi, a tak bez dalšího váhání vykročil. Digitální čísla na displeji přístroje s každým krokem klesala.

Za parkem Gray spěšně přešel Madison Drive a znovu zachytil stopu u vstupu do dalšího parku. Signál zesílil, když se Gray přiblížil k husté houštině svídy. Vedle záhonu hortenzií dosahujících Grayovi ke kolenům stála lavička.

Gray k ní přikročil.

Hodnoty na displeji začaly opět narůstat.

Strávil tu snad Polk nějakou dobu? Proto je zbytková radiace silnější?

Odhrnul větvičku svídy a zjistil, že se před ním otvírá široký výhled na National Mall včetně Smithsonského hradu za ním. Čekal tu profesor, dokud nezískal dojem, že už je bezpečné, aby pokračoval? Gray mžoural proti světlu

slunce. Vzpomněl si na Malcolmovu diagnózu: oslabení organismu a zhoubný rozklad tkání. Polk mlel z posledního. Nakonec ho zřejmě z jeho úkrytu vyhnalo zoufalství.

Proč?

Gray už se chystal odejít, když si Kowalski odkašlal. Klečel na jednom koleni a opražoval si botu, ale druhou paží sáhl pod lavičku. „Podívejte se na tohle," řekl a stoupl si. V ruce držel dalekohled.

Gray k němu přiblížil detektor. Hodnoty radiace prudce stouply. „Pěkně září."

Kowalski se zašklebil a přidržel dalekohled za řemínek co nejdál od sebe. „Vezměte si ho, rychle."

Gray poslechl. Obavy jeho společníka byly zbytečné. Dalekohled sice zářil, ale ne o mnoho víc, než kolik činí běžné pozadí.

Gray si jej přiložil k očím a podíval se k hradu. Obraz budovy mu narostl před očima. Před vchodem se právě mihl nějaký chodec. Gray v dalekohledu rozeznal jeho rysy. Vzpomněl si na Polkovu naléhavost, když se k sobě blížili. Tehdy ji považoval za součást prosby o milodar. Nyní ale měl podezření, že ho Polk poznal. Třeba ho k němu netáhlo pouhé zoufalství. Třeba si všiml Graye, jak kráčí přes park, a vyšel ze svého úkrytu, aby ho zastavil.

Gray uložil dalekohled do vaku s olověnou vrstvou, který mu visel u pasu.

„Jdeme."

Za houštinou Gray sledoval stopu na západ podél Madison Drive až k širokému schodišti.

Stopa zahnula ke schodům.

Gray vzhlédl a zjistil, že stojí u vchodu do jednoho z nejslavnějších smithsonských muzeí: Národního muzea přírodních dějin. Zdejší budova obsahovala obrovskou sbírku exemplářů z celého světa – ekologických, geologických i archeologických – od těch nejmenších zkamenělin až po celého tyranosaura.

Gray zaklonil hlavu. Kupole muzea vyrůstala nad trojúhelníkovým sloupořadím podpíraným šesti obřími korintskými pilíři. Grayovi najednou došlo, jak moc se průčelí muzea podobá tomu řeckému chrámu na profesorově minci.

Mohla by tu být nějaká souvislost?

Věděl, že než se pustí za stopou dovnitř, měl by se ohlásit ústředí. Stáhl se ke straně, opřel se o kamennou balustrádu a navázal spojení na kódované lince. Okamžitě se mu ozval ředitel Crowe.

„Našel jste něco?" zeptal se Painter.

Gray nezvyšoval hlas a stále do svého hrdelního mikrofonu jen šeptal. „Profesorova stopa podle všeho vede do nitra smithsonského muzea přírodních

dějin.“

„Do muzea?“

„Budu pokračovat v pátrání uvnitř, ale existuje nějaká spojitost mezi ním a tím muzeem?“

„O žádné nevím, ale prověřím to.“

Grayovi se vybavil úryvek z jejich předchozího rozhovoru o minulosti profesora Polka. „Pane řediteli, je tu ještě jedna věc. Něco jste mi zatím nevysvětlil.“

„O co jde, veliteli?“

„Řekl jste, že profesor Polk Sigmu vymyslel. Jak tomu mám rozumět?“

Po chvilce ticha Painter odpověděl otázkou: „Grayi, co víte o organizaci, která si říká Iásónové?“

Graye podivný zvrat konverzace zaskočil. Nedokázal si vůbec představit souvislost. „Pane?“

„Iásónové jsou vědeckou výzkumnou společností vzniklou za časů studené války. Patřili k ní přední vědci z různých oborů, včetně mnoha držitelů Nobelovy ceny, kteří se spojili, aby radili vojenské elitě ohledně technologických projektů.“

„Profesor Polk byl taky členem?“

„Ano. V průběhu let Iásónové mnohokrát dokázali svoji cenu. Scházeli se každé léto a debatovali o technologických inovacích. A abych odpověděl na vaši otázku, právě na jedné takové schůzce Archibald Polk navrhl vznik vojenské skupiny vyšetřovatelů, kteří by sloužili DARPA jako terénní agenti.“

„A tak se zrodila Sigma.“

„Přesně tak. Nejsem si ale jistý, jestli to má nějakou významnou spojitost s vraždou. Podle toho, co jsem slyšel, se Polk schůzek Iásónů už řadu let neúčastnil.“

Gray hleděl na impozantní řecké průčelí. „Třeba tady v muzeu pracoval jeden z jeho kolegů. Možná přišel za ním.“

„To je dobrá linie vyšetřování. Podívám se na to, ale možná mi to zabere nějaký čas. V posledních letech se ta organizace stávala stále více a více tajnůstkářskou. Dnes jsou Iásónové rozděleni podle jednotlivých přísně tajných projektů a už ani netuší, co dělají ostatní členové. Ale zavolám pár lidem.“

„A já budu sledovat tuhle stopu.“ Ukončil hovor a mávl na Kowalského. „Pojďte. Jdeme dovnitř.“

„Nejvyšší čas vypadnout z toho zatraceného sluníčka.“

Gray se nehádal. I on po vstupu do budovy ocenil stinný interiér se zapnutou klimatizací. Muzeum bylo otevřené pro veřejnost, ale Gray ukázal hlídači, který obsluhoval u vchodu detektor kovů, svůj průkaz.

Hlídač mu pokynul, ať pokračuje dál.

Hlavní rotunda Graye zarazila už pouhou rozlehlostí. Půdorys rotundy měl tvar osmiúhelníku a strop se nacházel ve výšce třípatrového domu. Každé poschodí lemovaly další pilíře vedoucí k masivnímu dómu. Okny kolem galerie a kruhovým otvorem na vrcholu kopule se dovnitř linulo jasné světlo.

Uprostřed rotundy stál jeden ze symbolů muzea: osmitunový samec slona afrického s pozvednutým chobotem a zahnutými kly na ploše uschlé trávy. Polkova stopa vedla kolem slona k veřejnému schodišti.

Cestou si Gray všiml plakátu pověšeného vysoko na levé stěně, který návštěvníky upozorňoval na to, že příští měsíc bude otevřena nová výstava. Plakát zobrazoval hlavu Medúzy s klubkem svíjejících se hadů místo vlasů, odrážející se v lesklém kruhovém štítu. Gray mimoděk zpomalil.

Představil si Polkovu podivnou minci a znovu si přečetl název připravované expozice. Měl pocit, že je opravdu na správné stopě.

ZAPOMENUTÉ ZÁHADY ŘECKÉ MYTOLOGIE

18.32

V zešeřelé místnosti hleděli dva muži přes jednostranně průhledné sklo do dětského pokoje. Seděli v kožených křeslech před čtyřmi stupni s vyvýšenými sedadly, momentálně prázdnými.

Jednalo se o soukromou schůzku.

Sousední pokoj za zrcadlem byl jasně osvětlený. Stěny byly natřeny nabilo s jemným náznakem nebeské modře, barvou, jež podle psychologických poznatků měla navozovat klidné, meditativní stavy. V místnosti stála postel s kytičkovanou přikrývkou, otevřená krabice na hračky a stolek dětské velikosti.

Starší z obou mužů seděl ve svém křesle naprosto rovně. U boku měl odřené zavazadlo, jež obsahovalo rozloženou odstřelovací pušku Dragunov.

Druhý, sedmapadesátiletý muž byl o dvacet let mladší než jeho ruský společník. Hrbil se na křesle v dokonale nažehleném obleku. Díval se na dívku stojící před umělohmotným podstavcem, která se probírala podnosem s barevnými fixy. Poslední půl hodiny na papír upnutý ve stojanu pečlivě kreslila zelený obdélník. Jezdila po čtvrtce pomalými tahy v hypnotickém rytmu.

„Doktore Rajeve," promluvil muž, „rozhodně nechci pochybovat o vašich slovech, ale jste si absolutně jistý, že to doktor Polk neměl u sebe?"

Doktor Jurij Rajev si povzdychl. „Věnoval jsem tomuto projektu celý život." *A taky duši,* dodal v duchu. „Nedopustím, aby ho někdo zničil, když jsme tak blízko cíle."

„Kde to tedy je? Ten laciný motel, ve kterém naposledy přespal, jsme

prohledali. Nikde nic. Vyprovokovalo by příliš mnoho otázek, kdyby ta věc měla skončit v nepřátelských rukách.“

Jurij střelil pohledem po muži ve vedlejším křesle. John Mapplethorpe, vedoucí jednoho z oddělení Obranné zpravodajské agentury, měl podlouhlý obličej s povislými sanicemi a váčky pod očima, jako kdyby byl vyrobený z vosku a zdržel se příliš dlouho na sluníčku. I odstín, na který si barvil vlasy, byl příliš tmavý a jasně dokládal jeho ješitnost. Ne že by Jurij měl právo kritizovat něčí snahu zakrýt vlastní stáří. Sám měl stále pěkně vypracované tělo, rychlé reflexy a jeho mozek byl bystrý a čilý jako kdykoliv v minulosti. Bojoval s postupem času injekcemi androgenů a růstového hormonu i pravidelným cvičením. Jeho ovšem nepoháněla ješitnost.

Hleděl do osvětleného pokoje.

Ne, ješitnost to opravdu není.

Mapplethorpe bubnoval prsty do opěradla křesla. „Musíme získat zpátky, co Polk ukradl.“

„U sebe to neměl,“ ujistil Jurij Mapplethorpa rázněji. „Je to příliš velké, než aby to měl u sebe, třeba i pod sakem. Naštěstí jsem ho zastavil včas. Než si mohl s někým promluvit.“

„Doufám, že máte pravdu. Kvůli nám všem.“ Mapplethorpe obrátil svou pozornost zpátky k dětskému pokoji. „A opravdu se jí ho podařilo vystopovat až z Ruska?“

Jurij přikývl a v hlase mu zazněla otcovská pýcha. „S ní a s jejím bratrem jsme možná konečně dosáhli průlomu.“

„Škoda, že nemohla být o něco rychlejší.“ Mapplethorpe nespokojeně mlaskl jazykem. „Dcera mého švagra má chlapce s autismem. Už jsem se vám o tom zmínil? Ale není to žádný idiotský génius. Sotva si dokáže zavázat tkaničky.“

Jurij se naštětil. „Dávám přednost termínu *autistický* génius.“

Mapplethorpe pokrčil rameny.

Jurijova nechuť k tomuto Američanovi dále vzrostla. Jen málo lidí skutečně chápalo autismus, dokonce i v lékařské profesi. Jurij tuto poruchu znal velice dobře. Vlastně se jednalo o celé spektrum poruch charakterizovaných problémy v komunikaci a sociálních interakcích spolu s nenormálními reakcemi na různé vjemy. To bohužel vedlo u dětí k opožděné a špatné schopnosti používat mluvený jazyk, k opakovaným mechanickým pohybům a tikům, k přehnané fixaci na různé předměty a často také k abnormálním reakcím na různé události nebo lidi.

Občas ale taková porucha dala vzniknout zázraku.

Ve vzácných případech autistické dítě vykazovalo skutečnou genialitu v nějaké úzce specializované oblasti, jako je matematika, hudba či výtvarné

umění. Známky takového talentu je možné nalézt přibližně u desetiny autistických dětí, ale Jurij se zajímal pouze o nejvzácnější z nich, o ty, jejichž schopnosti překračovaly samotnou definici geniality. Po celém světě takových jedinců nežilo více než čtyřicet, ale i mezi tak výjimečnými lidmi někteří dalece převyšovali jiné.

A všichni pocházeli z jedné genetické linie.

V hlavě mu zaznělo staré cikánské slovo.

Šovihani.

Hleděl oknem na tmavovlasou dívku.

Mapplethorpe vedle něj zamumlal: „Nikdo nesmí mít sebemenší tušení o tom, co děláme. Jinak bude norimberský proces s nacisty vypadat jako řešení běžné dopravní nehody."

Jurij neodpověděl. Mapplethorpe sotva chápal celý rozsah výzkumu. Po pádu Berlínské zdi ale Jurij potřeboval nové finanční zdroje, aby mohl pokračovat v práci. Trvalo deset let, než si pomalu otestoval různé možnosti v Americe. Zprvu jeho snaha vypadala beznadějně, ale pak se náhle změnilo politické klima. Celosvětová válka proti terorismu vytvořila nová spojenectví a koalice. Z nepřátel se rázem stali přátelé. Bylo to nové období s novou morálkou. Rčení *účel světí prostředky* bylo povýšeno na zákon.

Jakékoliv prostředky.

Pokud jde o obecné dobro.

Jurijova vláda si to uvědomovala už dávno. Jen Američanům trvalo dlouho, než tuto krutou skutečnost pochopili také.

„Co ta holka dělá?" zeptal se Mapplethorpe.

Jurij se vytrhl ze zadumání a vstal. Saša stála u stojanu s černým fixem v ruce a její paže kmitala nad čtvrtkou papíru. Píchala do obrázku a vytvářela rychlé čáry, zdánlivě bez vzoru. Chvíli pracovala v jednom rohu, po chvilce zase v druhém.

Mapplethorpe si pohrdavě odfrkl. „Říkal jste, že je na kreslení dobrá."

„Vždyť taky je."

Saša pokračovala v práci. Zelený obdélník, který namalovala jako první, se začal plnit černými čárami a tečkami. Druhou paži měla nehybně nataženou od těla, jako kdyby musela hledat rovnováhu oproti nějaké síle mimo tento svět.

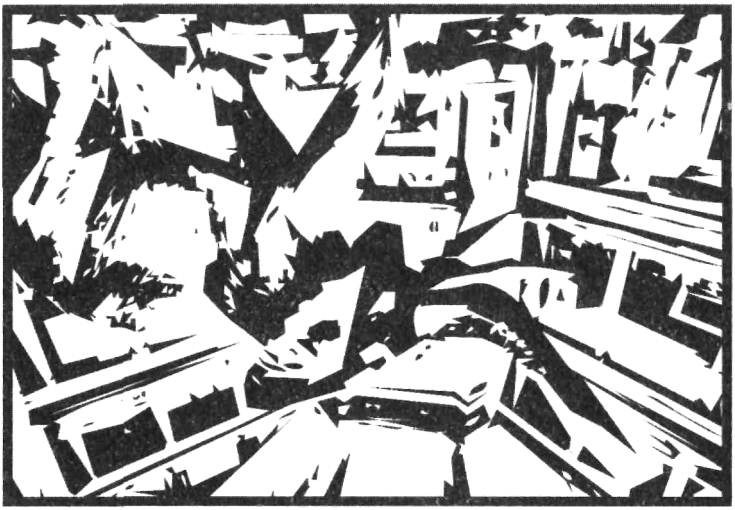
Konečně spustila obě paže podél těla.

Odvrátila se od podstavce a usedla na zem se zkříženýma nohama. Začala se jemně kývat a na čele se jí perlil pot. Sáhla pro odhozenou dřevěnou kostku a otáčela ji v prstech, jako kdyby se snažila vyřešit nějakou hádanku, jež byla známa jen jí samotné.

Jurij se podíval na její dílo.

Mapplethorpe se k němu připojil. „Co to mělo znamenat? Je to jenom

čmáranice.“

„*Nět.*“ Jurij omylem vklouzl do ruštiny. Dělal si starosti… velké starosti.

Přispěchal ke dveřím do vedlejšího pokoje. Mapplethorpe ho následoval. Saša se jen pohupovala a kolébala s kostkou v ruce. Jurij z minulých zkušeností věděl, že teď bude nějakou dobu ztracená pro okolní svět.

Také se ale dozvěděl pár věcí o jejím talentu.

Sáhl k podstavci a strhl z něj čtvrtku papíru.

„Co to děláte?“ zeptal se Mapplethorpe.

Jurij otočil kresbu vzhůru nohama a znovu ji připevnil k podstavci. Saša občas malovala obráceně, což nebylo mezi autistickými génii nijak neobvyklé. Často vnímali svět ve zcela odlišné perspektivě. Čísla jako zvuky. Slova jako vůně.

Ohlédl se k Saše.

Její jasně modré oči zůstávaly upřeny na dřevěnou kostku.

Jurij se znovu otočil a všiml si Mapplethorpova ohromení. Američan přistoupil k obrázku. Ukázal na něj, oněmělý úžasem. Konečně se mu podařilo vyrazit několik slov: „Dobrý bože… To vypadá jako slon v muzeu.“

Jurij se zahleděl na kresbu. Srdce mu bušilo v hrdle. Saša neměla podobné věci dělat, pokud k nim nedostane pokyn. Právě takové obrázky je přivedly k doktoru Polkovi – náčrty National Mallu a Smithsonského hradu – a poté i k odstřelovacímu hnízdu v nehlídaném koutě parku. Museli jednat rychle, na reakci nezbývaly ani dvě hodiny. Sašina schopnost měla svá omezení.

Mapplethorpe se naklonil blíž. „Ta místnost… Myslím, že ji znám. Byl jsem tam s vnoučaty zrovna před dvěma týdny. Je to hala muzea přírodních dějin.“

Jurij se zamračil. „Toho v National Mallu?“

Na místě, kde se dnes tak dlouho skrývala jeho kořist.

Mapplethorpe přikývl.

Jurij se zahleděl k zrcadlu na vlastní odraz. Vycítila Saša jeho přítomnost tam vzadu? A, což bylo ještě důležitější, vycítila i Mapplethorpovy starosti ohledně toho, co doktor Polk ukradl?

Dalo se to zjistit jediným způsobem.

Jurij ukázal na kresbu a oslovil Mapplethorpa. „Navrhuji, abyste tam poslal svoje muže. Okamžitě.“

18.48

Gray pokračoval do útrob muzea. Polkova radioaktivní stopa ho vedla kolem vycpaného slona v ústřední hale a dále k veřejnému schodišti. Sledoval ji na spodní podlaží a ještě níže. Končila u bezpečnostních dveří označených nápisem JEN PRO ZAMĚSTNANCE MUZEA. NÁVŠTĚVNÍKŮM VSTUP ZAKÁZÁN.

Gray je zkusil otevřít. Byly zamčené elektronickým zámkem, který vyžadoval magnetickou zaměstnaneckou kartu. Gray se zachmuřil. Jak tudy potom mohl projít Polk? Dotkl se hrdelního mikrofonu a zavolal na ústřední velitelství.

Painter se ozval okamžitě. „Veliteli?“

„Pane, potřebuji pomoc.“ Gray svému nadřízenému vysvětlil, kam ho stopa zavedla. „Musím získat přístup dovnitř.“

„Okamžik, Grayi. Rozšířím platnost vaší karty na smithsonská muzea.“ Následoval okamžik ticha. Gray si představoval, jak ředitel ťuká do počítače.

Kowalski se vedle něj opřel o zeď a pohvizdoval si mezi sevřenými zuby.

„Zkuste to teď,“ řekl nakonec Painter.

Gray protáhl kartu čtecím zařízením a slyšel, jak se uvolnila západka. „Funguje. Dám vám vědět, co jsme našli.“

Přikrčený prošel dveřmi a vydal se do neveřejných prostor muzea. Nelišily se nijak významně od zbytku budovy, snad jen ještě větší praktičností: mramorové podlahy tu byly desetiletími užívání ohlazeny do zrcadlového lesku, ze stropů visely zářivky a zamlžená okénka na dřevěných dveřích označovala jednotlivá oddělení muzea.

ENTOMOLOGIE, ZOOLOGIE BEZOBRATLÝCH, PALEOBIOLOGIE, BOTANIKA.

Stopa je vedla bludištěm chodeb a signál nakonec zesílil u jedněch neoznačených dveří. Gray mávl detektorem kolem kliky. Čísla na digitálním displeji okamžitě narostla. Gray ustoupil a všiml si, že chodbou dál pokračuje slabší stopa. Chodba končila rozlehlou místností na vzdálenější straně lemovanou ocelovou zvedací roletou. Místo, kde se překládalo zboží. Gray se rozhlédl chodbou na obě strany a představil si tu přízračného Polka. Profesor určitě vstoupil do muzea přes překladiště a pokračoval k přednímu vchodu.

Udělal to, aby setřásl případné pronásledovatele?

Kowalski zkusil vzít za dveřní kliku. „Odemčeno,“ zabručel a otevřel dveře dokořán.

Před nimi se objevila temná místnost páchnoucí prachem, slámou a v náznaku také cedrovým dřevem.

Gray sáhl dovnitř a nahmatal vypínač. Rozsvítil. Zadní polovinu velké místnosti vyplňovaly police a regály s dřevěnými bednami označenými cedulkami. Několik jich bylo otevřených a na podlahu z nich přetékala balicí sláma a modernější polystyren.

Skladiště.

Nalevo od dveří stál na osamělém stole počítač s tiskárnou. U druhé stěny se nacházela řada stolů s vyskládanou keramikou a zdobenými kamennými bloky. Někdo tu pořizoval soupis předmětů. Na dřevěných paletách na podlaze dál v místnosti spočívaly větší objekty: mramorová socha ženy s ulomenými pažemi, zrezivělá bronzová bysta býčí hlavy, základna nějakého kamenného sloupu.

Gray se vydal po Polkově stopě a uvažoval, co sem asi profesora přivedlo.

Skrýval se jen před procházejícím hlídačem? Zdálo se však, že mířil přímo sem. Stopa pokračovala rovnou k jednomu z předmětů na dřevěných paletách: ke kamenné klenbě pokryté rytinami. Artefakt sahal do výše pasu a v horní části měl otvor. Připomínal žulový model sopky, jenže popsaný. Gray se sklonil k nápisu.

Stará řečtina.

Zamračeně přejel po klenbě detektorem radioaktivity.

Polkova stopa předmět obcházela.

Gray si prohlížel artefakt ze všech stran. Co na něm zavražděného profesora tak upoutalo?

Než o tom mohl rozjímat dál, zleva se ozvala rána. Otočil se v okamžiku, kdy Kowalski uskakoval od jednoho ze stolů. V ruce svíral ucho amfory, zatímco zbytek nádoby ležel roztříštěný na podlaze. „Ono… ono se to rozbilo."

Ten chlap měl dar pro konstatování zjevného.

Gray zavrtěl hlavou. Měl Kowalského nechat na chodbě. Byl tu jako slon v porcelánu – jenže slon by se jistě dokázal ovládat líp.

„Bylo to křehký, ksakru." Přesto to ale znělo, že se spíš zlobí sám na sebe. „Pojďte se podívat na tohle." Ukázal odlomeným uchem ke stolní desce.

Gray k němu přistoupil. Na stole ležely hromádky starých řeckých mincí. Podle mezery v druhé řadě jedna z nich chyběla. Mohlo se jednat o Polkovu minci? Takhle k ní tedy přišel?

„Narazil jsem do nohy a zkoušel jsem to chytit." Kowalski opatrně položil zbytek vázy na stůl. „Rozpadla se mi v rukách."

„To nic. Jenom vám to strhnou z výplaty."

„Kruci. Kolik myslíte, že to stálo?"

„Pár stovek."

Kowalski si ulehčeně oddechl. „To není tak hrozný."

„Pár stovek tisíc," upřesnil Gray.

„A do kravský pr…"

Jeho reakci přerušilo zarachocení dveřní kliky. Gray už se začal otáčet, ale Kowalski ho popadl svou obrovskou tlapou a strhl ho za sebe. Zastínil Graye vlastním tělem a plynulým pohybem vytrhl z ramenního pouzdra pistoli kalibru 12 mm.

Do místnosti vstoupila štíhlá žena. Právě něco hledala v kabelce a nevnímala přítomnost obou mužů. Dokonce automaticky sáhla po vypínači, než jí naráz došly dvě věci: že se tu už svítí a že jí na hruď míří pistolí nějaký chlap jako hora.

Vyjekla a zacouvala do dveřního sloupku.

„Pardon," zabručel Kowalski a zvedl hlaveň ke stropu.

Gray spěšně obešel zmateného bodyguarda. „To je v pořádku, madam. Pracujeme u ostrahy muzea a vyšetřujeme vloupání.“

Kowalski ukázal pistolí na rozbitou vázu na podlaze. „Jo, někdo rozbil tohle.“ Střelil po Grayovi pohledem, jímž ho žádal o potvrzení své historky, a zasunul si zbraň zpátky do pouzdra.

Žena si tiskla kabelku k hrudi a druhou rukou si posunula drobné brýle, které měla na nose. S kaštanovými vlasy zastřiženými na mikádo a drobnou postavou vypadala na vysokoškolskou studentku, ale podezřívavě svraštělé oči naznačovaly, že je ve skutečnosti nejméně o deset let starší.

„Ukážete mi nějaké průkazy?“ zeptala se pevně a zůstávala u otevřených dveří.

Gray pozvedl svoji černou identifikační kartu. Byla na ní jeho fotografie a zdobná zlatá pečeť. „Jestli chcete, řeknu vám telefonní číslo, na kterém si můžete ověřit, kdo jsme.“

Zamžourala na průkaz a zdálo se, že se trochu uvolnila, i když ramena držela stále ztuhle napjatá. Rozhlédla se po místnosti. „Bylo něco ukradeno?“

„To možná poznáte spíš vy,“ odpověděl Gray s nadějí, že jim dotyčná žena pomůže. „Všiml jsem si, že ze zdejšího stolu podle všeho zmizela jedna mince.“

„Cože?“ Zapomněla na veškeré váhání a přispěchala ke stolu. Jakmile přeletěla pohledem prázdné místo, po obličeji se jí rozlil nešťastný výraz. „Ale ne… Tuhle sbírku nám půjčilo delfské muzeum.“

Zase Delfy.

Ohlédla se k popsané kamenné klenbě, která podle všeho přilákala Polkovu pozornost. Možná to bylo proto, že se o ni Kowalski opíral. „Nedotýkejte se toho, prosím.“

Kowalski se napřímil a podíval se na svou dlaň, jako kdyby to byla její vina. Měl aspoň tu slušnost, aby mírně zčervenal. „Promiňte.“

„Smím se zeptat, co to je?“ řekl Gray jakoby nic a kývl ke klenbě.

Ustaraně si zamnula ruce. „Zlatý hřeb sbírky. Připravený na nadcházející výstavu. Díky bohu, že to ti zloději nepoškodili.“ Obešla předmět, aby se ujistila, že je v pořádku. „Je starý více než šestnáct set let.“

„Ale co je to?“ naléhal Gray.

„Říkalo se tomu omfalos, což lze zhruba přeložit jako ‚pupek‘. Ve starém Řecku byl omfalos považován za bod, kolem kterého se otáčí celý vesmír. Souvisí s ním mnoho legend a mýtů a je mu připisována obrovská moc.“

„Jak jste ho získali?“

Kývla ke stolu. „Pochází ze stejné sbírky jako ten zbytek. Půjčilo nám ho delfské muzeum.“

„Delfské? Jde o ty Delfy, kde stál chrám delfského orákula?“

Vrhla po Grayovi překvapený pohled. „Správně. Omfalos zdobil vnitřní svatyni chrámu. Nejsvětější místo stavby.“

„Přímo tenhle kámen?“

„Ne. Bohužel jde o repliku. Donedávna se všichni domnívali, že se jedná o originál, popisovaný v dávných příbězích Plutarcha a Sokrata. Sesterství delfských věštkyň se ovšem datuje tři tisíce let do minulosti a tenhle předmět je o polovinu mladší.“

„Co se stalo s původním omfalem?“

„Ztratil se. Nikdo neví, kde je.“

Narovnala se a přešla ke dveřím, kde visel pracovní plášť. Oblékla si ho a připnula si na něj muzejní vizitku z košile.

Teprve v tu chvíli si Gray všiml jejího průkazu. Byla na něm fotografie a jméno:

E. POLKOVÁ.

„Polková…,“ přečetl nahlas.

„Doktorka Elizabeth Polková,“ řekla.

Gray pocítil zlou předtuchu. Náhle věděl, proč starý profesor přišel právě sem. „Neznáte náhodou nějakého Archibalda Polka?“

Zahleděla se mu upřeně do očí. „To je můj otec. Proč?“

3. kapitola

5. ZÁŘÍ, 19.22
WASHINGTON

„Mrtvý?“

Gray se opíral o hranu stolu ve skladišti muzea. Chápal, jakou bolest jí jeho slova způsobila. Elizabeth Polková se zhroutila do křesla. Neplakala. Šok jí prozatím vysušil všechny slzy. Sundala si však brýle, jako kdyby se připravovala na to, co ještě přijde.

„Slyšela jsem o té střelbě v parku,“ zamumlala. „Vůbec mě ale nenapadlo…“ Zavrtěla hlavou. „Byla jsem celý den tady dole.“

Kam nedosahuje signál mobilních telefonů, pomyslel si Gray v duchu. Painter se zmínil o tom, že se pokoušel spojit s Polkovou dcerou. A ona přitom byla celou dobu hned na druhé straně parku.

„Omlouvám se, že tak naléhám, Elizabeth,“ řekl nahlas, „ale kdy jste naposledy viděla svého otce?“

Polkla. Začínala ztrácet kontrolu. Hlas se jí chvěl. „Já… nevím přesně. Asi před rokem. Nepohodli jsme se. Ach, bože, co jsem mu řekla…“ Položila si dlaň na čelo.

Gray v jejích očích četl bolest a lítost. „Určitě věděl, že ho máte ráda.“

Střelila po něm tvrdým pohledem. „Děkuji za vaše slova, ale vy jste ho neznal, nebo ano?“

Gray cítil, že pod zakřiknutým knihomolským zevnějškem se ukrývá ocelové jádro. Čelil jejímu hněvu, protože si uvědomoval, že je namířen spíše do jejího vlastního nitra než proti němu. Kowalski se stáhl k opačnému koutu místnosti. Celá scéna mu zjevně nebyla příjemná.

Gray se otočil a ukázal ke stolní desce s řadami starých mincí. „Vím to, protože jsme u jeho těla našli minci.“ Vzpomněl si, co mu o ní říkal Painter. „Šlo o minci s bystou Faustiny starší na jedné straně a delfským chrámem na druhé.“

Vykulila oči a zahleděla se na mezeru mezi mincemi na stole.

Gray pozvedl paži. „Před tím, než ho zastřelili, přišel sem. Do vaší pracovny.“

„To není moje pracovna,“ zahučela a rozhlédla se, jako kdyby tu hledala otcova ducha. „Dělám tu nějaké výzkumy na doktorskou dizertaci. Vlastně to

byl právě můj otec, kdo zatahal za nitky a zařídil mi místo v delfském muzeu v Řecku. Byla jsem tam až do minulého měsíce. Teď tu dohlížím nad přípravou té expozice. Nemyslela jsem si, že otec ví o mé přítomnosti. Zejména po té naší…“ Mávla rukou a nedokončila větu.

„Zřejmě se o vás nepřestal zajímat.“

V očích se jí zaleskly slzy, které jí vzápětí stekly po jedné tváři. Otřela si je rukávem pracovního pláště.

Gray ji nechal chvilku na pokoji a podíval se na Kowalského, který jako pomalu obíhající měsíc znuděně obcházel kamenný omfalos. Gray věděl, že stejnou dráhu sledoval i Elizabetin otec. Jenže proč?

Elizabeth položila tutéž otázku. „Proč sem přišel? A proč vzal tu minci?“

„Nevím. Ale jsem si docela jistý, že váš otec věděl o tom, že ho někdo pronásleduje.“ Vzpomněl si, jak Polkova stopa vedla odlehlými, sníženými oblastmi parku. Chtěl se spojit se Sigmou, ale zároveň zůstat v úkrytu. „Možná tu minci vzal pro případ, že by byl zavražděn. Byla zašlá a špinavá, a kdyby mu útočník jen zběžně prohledal kapsy, snadno ji mohl přehlédnout. Podrobnější prohlídka v márnici by ovšem jistě odhalila, o jak podivný předmět se jedná. Zřejmě doufal, že vyšetřovatele zavede sem. Do této pracovny, kde byste nahlásila její krádež.“

Ženiny slzy za jeho řeči vyschly. „Ale proč by to dělal?“

Gray zavřel oči, zamyslel se a představil si sám sebe na Polkově místě. „Jestli se s tou mincí nepletu, váš otec se bál, že ho někdo prohledá. Musel vědět, že jeho pronásledovatelé jdou po něčem konkrétním. Po něčem, co měl u sebe…“

No jistě.

Otevřel oči, vstal a zvedl z křesla i Elizabeth. Pozorně se rozhlédla po místnosti, ale tentokrát nikoliv proto, aby pátrala po duchách zemřelých. Gray viděl, že pochopila. Zamračila se a nasadila si brýle.

„Třeba tu otec ukryl to, co hledali ti vrahové.“

Gray zamířil ke kuželovitému kameni za Kowalským. „Váš otec se podle všeho zejména zajímal o chrámový omfalos.“

Elizabeth ho zachmuřeně následovala. „Jak to můžete vědět?“

Gray jí stručně vysvětlil, jak sem došli podle radioaktivního signálu. „Otcova stopa vedla sem a vzhledem k intenzitě detekovaného záření musel u toho artefaktu strávit značnou dobu.“

Elizabeth zbledla, když se dozvěděla, že její otec trpěl následky ozáření, ale přesto mávla na Kowalského. „Támhle na zdi je baterka.“

Přikývl a přinesl ji.

Přistoupila ke kamenu. „Vypadá sice masivně, ale ve skutečnosti je uvnitř dutina. Vlastně nejde o víc než o obrácenou žulovou nádobu.“ Ukázala k

otvoru na vrchní straně omfalu.

Gray pochopil. Její otec klidně mohl něco vhodit dovnitř. Vzal si od Kowalského baterku a posvítil si dovnitř. Kámen byl vskutku dutý. Dole uviděl latě z dřevěné palety, na které předmět ležel. Stočil kužel světla ke straně a spatřil něco, co připomínalo naleštěný kámen přibližně o velikosti menšího melounu.

„Nepoznám, co to je," zamručel a narovnal se. „Musíme ten kámen zvednout."

„Je moc těžký," odpověděla Elizabeth. „Z bedny ho muselo vykládat šest mužů. Mezi nářadím vzadu je páčidlo. Mělo by se nám ho podařit aspoň naklonit. Musíme ale opatrně."

„Dojdu pro něj," nabídl se Kowalski.

Vtom zazvonil na Elizabetině stole telefon. Přešla k němu a podívala se na displej, kdo sem volá. „Ostraha budovy." Podívala se na hodinky a poté na Graye. „Už je po zavírací době. Zřejmě chtějí zjistit, jak dlouho tu ještě budu pracovat."

„Řekněte jim, že nejméně další hodinu."

Přikývla a zvedla sluchátko. Ohlásila se a poslouchala. Povytáhla překvapeně obočí. „Rozumím. Hned půjdeme nahoru." Zavěsila a obrátila se ke Grayovi. „Někdo oznámil, že je tu uložená bomba. Tady v muzeu. Evakuují celou budovu."

Gray neodpovídal. Věděl, že taková hrozba, zejména nyní, nemůže být pouhou náhodou. Stejnou myšlenku si přečetl i v jejích očích. „Někdo ví, že tu něco je," řekl pomalu. „Po dnešní střelbě v National Mallu nikdo jen tak nemávne rukou nad hrozbou bombového útoku. Je to dokonalá zástěrka pro prohledání budovy."

Otočil se k omfalu.

Nezbýval čas na delikátní přístup.

Kowalski to podle všeho pochopil rovněž. Vrátil se ze zadní části skladiště a řekl jen: „Slyšel jsem to." Místo páčidla třímal těžkou palici. „Ustupte."

„Ne!" vykřikla Elizabeth.

Kowalski ale zjevně nebral ‚ne' jako odpověď. Jediným krokem překonal zbývající vzdálenost, rozmáchl se kladivem nad hlavu a vší silou s ním udeřil.

Elizabeth vydechla strachem, že rána zničí cenný artefakt.

Palice však neudeřila do kamene, ale do prken dřevěné palety, o kterou se omfalos opíral. Dřevo se roztříštilo a do stran odletěla sprška štěpin. Kowalski opět zvedl kladivo a rozdrtil další lišty na stejné straně.

Těžký kámen se naklonil k roztříštěné části palety a pomalu se překotil. Pod jeho váhou povolila další prkna, ale zdálo se, že omfalu postupný pád nijak neublížil.

Kowalski si přehodil kladivo přes rameno.

Elizabeth na něj němě zírala a v jejím výrazu se mísila hrůza s úžasem.

Gray přiskočil ke kamenu a klekl si. Předmět schovaný pod omfalem byl nyní jasně patrný. Nejednalo se o ohlazený kámen. Gray pozvedl detektor radioaktivity a namířil ho na objekt před ním. Předmět zářil, ale ne víc než brýle, které našli před časem.

Gray objekt spokojeně zvedl a narovnal se.

Kowalski přimhouřil oči. „Lebka? O to tady jde?“

Gray si ji prohlédl podrobněji. Lebka byla malá a chyběla jí spodní čelist. Otočil ji vzhůru nohama. Mezi zuby čněly dlouhé špičáky a horní čelist vystupovala do úzkého čenichu. „Není lidská,“ řekl. „Podle velikosti a tvaru mozkovny bych odhadoval, že patřila nějakému lidoopovi. Nejspíš šimpanzi.“

Kowalski se zakabonil ještě víc. „Skvělé,“ zabručel. „Další opice.“

Gray věděl, že obr už při minulé akci dával najevo nechuť ke všemu opičímu. Měl pocit, že šlo o paviány…, nebo o něco jiného? Gray z Kowalského ještě nikdy nevypáčil celý příběh.

„Ale co… co je na boku té lebky?“ ukázala Elizabeth.

Gray věděl, co má na mysli. Dalo se to těžko přehlédnout. Do spánkové kosti těsně nad ušním otvorem byl zabudovaný zahnutý kus nerezové oceli.

„Nevím,“ odpověděl. „Možná nějaké naslouchátko. Možná jeden z těch nových implantátů vnitřního ucha.“

„Pro zatracenou opici?“ zeptal se Kowalski.

Gray pokrčil rameny. „Později to musíme prozkoumat.“

„Proč to sem otec přinesl?“

Gray zavrtěl hlavou. „Nemám zdání. Někdo mu v tom ale chtěl zabránit. A ten někdo to pořád chce získat.“

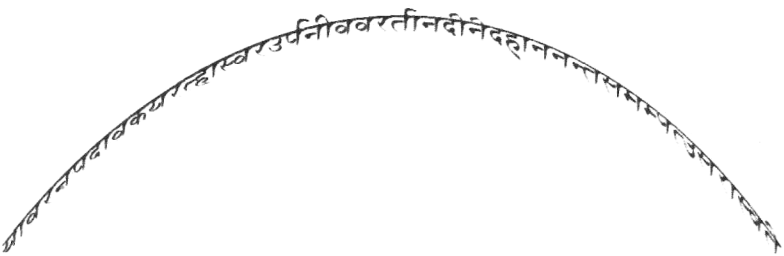
„Co budeme dělat?“

„Najdeme cestu ven, než kdokoliv zjistí, že jsme to našli.“

Rychle se rozhlédl po ostatních paletách, pro případ, že by tu profesor zanechal ještě něco dalšího. Jako třeba vzkaz, v němž by všechno vysvětlil. Naděje umírá poslední. Namířil baterku do prázdné dutiny převráceného omfalu.

Nic.

Když kužel světla zase odvracel, odrazila se jeho záře od vnitřního povrchu kamene. Něco přilákalo Grayův pohled. Vypadalo to jako točitá rýha, která začínala u okraje kamene a stoupala až k otvoru v jeho vrcholu. Gray se k ní natáhl a uvědomil si, že se jedná o jedinou dlouhou linku podivného nápisu. Namířil světlo přímo na něj.

Elizabeth neušlo, nač se dívá. „Starý sanskrt.“

Gray se narovnal. „Co dělá sanskrt uvnitř…“

Kowalski ho přerušil. „Copak na tom sakra záleží?“ Trhl palcem ke dveřím. „Nezapomeňte na to varování před bombou. Neměli bysme odsud vypadnout?“

Gray přikývl. Kowalski měl pravdu. Už tu promrhali dost času. Prohlídka budovy už patrně…

Z chodby k nim dolehl tlumený výkřik.

Kowalski po něm loupl očima v jasně čitelném výrazu, který pravil: *Já vám to říkal.*

„Co teď?“ zeptala se Elizabeth.

19.37

Painter zaklepal na pootevřené dveře do patologovy pracovny.

„Pojďte dál,“ zavolal Malcolm. „Jonesi, máte už data z…“

Painter otevřel dveře dokořán a Malcolm se na svém křesle otočil. Pořád měl na sobě modrý pitevní oblek a brýle si posunul do čela. Mnul si právě kořen nosu, když si všiml, kdo stojí na prahu.

Vypoulil oči. „Pane řediteli…“ Učinil pohyb, jako kdyby chtěl vstát, ale Painter mu pokynul, ať zůstane sedět, a vstoupil do místnosti.

„Brant mi říkal, že jste volal. Zrovna jsem se vracel do své kanceláře. Byl jsem se podívat na záznamy bezpečnostních kamer.“

„Zachytila některá z nich střelce?“

„Zatím ne. Ještě pořád pročesáváme nahrávky. Musíme se probrat celou horou záznamů. A některé zdroje reagují na naši žádost pomalu.“

Po 11. září se zvýšila bezpečnostní opatření v celém městě. Do vzdálenosti plných šestnácti kilometrů všemi směry od Bílého domu monitorovaly každý kousek ulic, parků a veřejných prostranství kamerové systémy. Navíc i šedesát procent z vnitřních prostor. Několik kamer zaznamenalo pohyb doktora Archibalda Polka přes park a potvrdilo tak, co Gray zjistil detektorem radioaktivity. Pořád však zbývalo několik mezer. Měli sice nahrávku toho, jak

se Polk zhroutil do Grayova náručí, ale žádná kamera nezachytila ani záblesk z pušky, ani nějakou stopu po střelci.

Painterovi to dělalo starosti.

Začínal mít podezření, že odstřelovač věděl o rozmístění kamer a nalezl si v její síti slepé místo, do něhož se ukryl. Nebo, což byla ještě horší představa, někdo schválně upravil záznamy kamer a zahladil veškeré stopy po vrahově přítomnosti.

Obě možnosti naznačovaly, že vrah profesora Polka má mocné spojence přímo ve Washingtonu. Jenže koho a kde? Jestli s vraždou nějak souviselo bývalé Polkovo členství ve skupině Iásónů, otvírala se Pandořina skříňka různých variant. Iásónové měli prsty v různých projektech, od středně až po nejpřísněji utajované.

Painterovi bylo jasné, že se dnes v noci nevyspí.

Nikdo z nich.

„Ozval se Gray?“ zeptal se Malcolm, zvedl z druhého křesla stoh papírů a nabídl místo k sezení Painterovi.

„Prohledává muzeum přírodních dějin. Vedla tam Polkova stopa.“

„Doufejme, že něco objeví, ovšem to byl taky důvod, proč jsem vám volal. Možná jsem našel další vodítka, která by stálo za to sledovat.“

Painter zvědavě klesl do křesla a Malcolm k němu natočil plochou obrazovku počítače, aby ředitel lépe viděl.

„Co jste zjistil?“ zeptal se Painter.

„Něco divného. Nevím, co si o tom mám myslet, ale možná nám to ukáže směr, kterým by se mělo ubírat vyšetřování. Jakmile jsem si potvrdil, že oběť trpěla následky ozáření, pokoušel jsem se najít zdroj radiace. První vyšetření Polkova trávicího ústrojí a jater ukázalo, že nic radioaktivního nespolkl.“

„Takže se nejednalo o žádnou večeři s poloniem 210 nebo něčím podobným?“

Malcolm přikývl. „Podle hloubky popálenin v pokožce jsem si byl docela jistý, že k ozáření došlo z nějakého vnějšího zdroje. Musel se dostat na nějaké silně zamořené místo. Mikroanalýza vlasů prokázala, že se jednalo o akutní expozici, k níž došlo před necelým týdnem.“

„Ale kde…?“

Malcolm zvedl ruku, aby Painter zachoval trpělivost, a druhou ťukl do klávesnice. Na monitoru se objevila mapa světa. „V jeho plicních sklípkách jsme našli stopová množství radioaktivního prachu. Podobně jako se u horníků dají najít zbytky prachu z uhlí. Analyzoval jsem je v hmotnostním spektrografu a podařilo se mi určit přibližné izotopové složení.“

Ukázal na obrazovku, v jejíž levé části se začaly odvíjet sloupce údajů. „Takové složení je mnohdy stejně jedinečné jako otisky prstů. Stačilo se jen

spojit s vídeňskou databází IAEA.“

Painter si všiml, že otevřené okno prohlížeče v horním rohu obrazovky obsahuje nápis: MEZINÁRODNÍ ÚŘAD PRO ATOMOVOU ENERGII.

„Tenhle úřad monitoruje radioaktivní místa po celém světě: doly, reaktory i různé průmyslové zdroje. Navzdory dojmu mnoha lidí není všechna radiace stejná. Hovoříme tu o materiálu, který se neustále rozkládá a jehož izotopové složení se liší podle toho, kde byl získán a jak byl zpracován. Výsledkem jsou jedinečné údaje pro každou lokalitu.“

„A co ten prach v profesorových plicích?“

„Projel jsem databázi IAEA a našel jsem odpovídající záznam.“

„Takže víte, kde byl Polk vystaven účinkům záření?“.

Malcolm kývl ke stránce, na které se sloupec probíhajících dat zastavil a mapa světa se zaostřila na konkrétní místo v centru bývalého Sovětského svazu. V rámečku se objevilo jméno, které se stalo synonymem pro radioaktivní katastrofu.

ČERNOBYL

Co dělal Archibald Polk v Černobylu? Jak se nechal ozářit smrtící dávkou radiace na místě vybuchlého reaktoru? Tento týden měl být starý reaktor zakryt novým sarkofágem v podobě masivní ocelové kupole.

Než Painter stačil položit Malcolmovi další otázky, zavibroval mu na opasku mobilní telefon. Odepjal si ho od pasu a podíval se na displej, kdo volá. Byl to jeho asistent. Zamračeně mobil otevřel.

„Co se děje, Brante?“

„Pane řediteli, dostal jsem varování z národní bezpečnosti. Někdo právě ohlásil uložení bomby v muzeu přírodních dějin.“

Painter křečovitě sevřel prsty.

Muzeum přírodních dějin…, tam měl namířeno Gray.

To nebyla dobrá zpráva.

„Přepojte mě na Grayovu vysílačku.“

Čekal s telefonem u ucha. Malcolm na něj hleděl.

Volal kvůli té bombě Gray? Nebo někdo jiný?

V každém případě něco nebylo v pořádku.

O vteřinu později se mu dostalo potvrzení.

Znovu se ozval Brantův hlas: „Pane, velitel Pierce neodpovídá.“

19.56

Když se blížili k překladišti muzea, Elizabeth Polkova si podezřívavě

prohlížela Graye Pierce. Všimla si, že má ze strany obličeje vybledlou modřinu. Opálená pleť maskovala značnou část starého zranění, které podle všeho utrpěl přibližně před měsícem. Jeho líce připomínaly měděné kování a ještě zvýrazňovaly modré oči. Právě tyto oči ji přimrazily na místě, když spatřil několik mužů vyklízejících překladiště.

„Musíme zpátky. Něco tu nesedí," řekl.

Za jeho ramenem zahlédla výsek skladiště, osvětleného blikajícími zářivkami. Rozlehlý prostor zaplňovaly vysoké police s čisticími prostředky a zásobami určenými pro různé obchůdky v muzeu. Vedle kladek a systému protivah stál jediný vysokozdvižný vozík určený k přepravě objemnějších součástí expozic. Napravo byly vytažené ocelové dveře a proti slábnoucímu dennímu světlu se rýsoval oddíl mužů v černém, kteří vytvořili kordon nedaleko východu. Za zvuku houkání evakuační sirény prohledávali všechny pracovníky muzea, kteří tudy odcházeli.

Na všechno dohlížel muž v modrém obleku a s úzkými rameny, který stál o několik kroků dál. Zjevně se jednalo o někoho důležitého.

Gray ji odvedl zpátky do chodby a povytáhl si batoh přes rameno o něco výš. Na batohu bylo logo muzea a v jeho nitru se ukrývala lebka, kterou její otec ukryl ve skladišti. Při myšlence na otce cítila, jak se jí v hrudi dme tupá bolest, hrozící přerůst ve vzlykavý pláč. Zatím se ale ovládala. Truchlit bude až při nějaké klidnější příležitosti.

Ze schodiště na opačné strany chodby k nim dolehl hlasitý pokyn zahajující prohledávání všech místností. Ze schodů dusaly těžké kroky.

Gray se zastavil a otočil se k ní. „Vede odtud ještě nějaká cesta?"

Přikývla. „Služební chodby. Tudy."

Cestou zpátky na ni Gray opět upřel svoje uhrančivé oči a mlčky hodnotil hloubku jejích znalostí.

„Někteří zaměstnanci si tam chodí zakouřit." Provinile se na něj podívala. Opravdu by s tím měla přestat. Ten zlozvyk ji ovšem seznámil s několika dalšími výzkumníky. Tajný kuřácký klub. A členství ji stálo jen zvýšené riziko rozedmy a rakoviny plic. „V muzeu se samozřejmě nesmí kouřit. Protipožární předpisy. Jenže dole jsou samé kameny a potrubí."

Dovedla oba muže k neoznačeným dveřím a odemkla kartou elektronický zámek. Schody za dveřmi byly z čistého betonu a s ocelovým zábradlím po jedné straně. Vedly příkře dolů a ostře zatáčely.

Než stačili vstoupit, zavrčení přitáhlo jejich pohledy zpátky k překladišti. Na chodbě se vynořila nízká silueta. Třicet metrů od nich. Německý ovčák. Oblečený do černé vesty. Psovoda, který ho držel na vodítku, dosud nebylo vidět.

Elizabeth ztuhla.

Pes si jich všiml a vrhl se za nimi. Vodítko se napjalo.

„Běžte," sykl Gray, prostrčil ji otevřenými dveřmi a pak se pustil za ní. Hromotlucký společník jejich skupinku uzavíral. Bylo tu horko a těsno. Tyto prostory neměly žádnou klimatizaci. Jediný zdroj světla představovala nouzová žárovka za ochrannou mřížkou.

Gray zatlačil do dveří, které se s tichým klapnutím zavřely. Poplašná siréna zněla o něco tlumeněji. Pokynul jim, ať pokračují dolů po schodech, a připojil se k nim. „Víte, kam ty chodby vedou?"

Zavrtěla hlavou. „Nejsem si jistá. Nikdy jsem nešla dál, než jsem musela. Tam dole je vyložené bludiště – tunely se táhnou na všechny strany. Šuška se, že sahají až pod Bílý dům, ale někde určitě musí být východ na ulici."

Do dveří za nimi narazilo cosi těžkého a ozval se hluboký štěkot. Následovaly výkřiky, které je pobídly k rychlejšímu postupu.

„Nemohl by ten pes být cvičený na hledání bomb?" napadlo Elizabeth. „Třeba je nakonec to varování opravdové."

Grayův společník Kowalski si odfrkl. „Jenže u Pierce je varování před skutečnou bombou braný jako dobrá zpráva."

U úpatí schodiště narazili na mřížovou bránu. Gray odsunul západku stranou a otevřel. Chodby pokračovaly do obou směrů, teď už neosvětlené, parné, páchnoucí vlhkým betonem a ševelící stékajícími pramínky vody.

„Doufám, že si někdo vzal baterku," poznamenal Kowalski.

Gray tiše zaklel. Nechal svítilnu ve skladišti.

Elizabeth sáhla do kapsy a vylovila zapalovač. Šlo o starodávný stříbrný výrobek firmy Dunhill. Otevřela ho a škrtnutím zapálila drobný plamének. Zkušeně upravila jeho velikost.

„Pěkné," utrousil Kowalski ledabyle. „Škoda, že jsem si nepřinesl svoje doutníky."

„A já svoje," zahučela Elizabeth.

Kowalski se překvapeně ohlédl jejím směrem.

Než mohl cokoliv říct, schodiště za nimi zalilo světlo a poplašná siréna se rozezněla hlasitěji. Pronásledovatelé otevřeli horní dveře.

„Rychle." Gray vyrazil doprava. „Držte se při sobě."

Elizabeth se zapalovačem v ruce postupovala těsně za jeho ramenem a Kowalski se držel za ní. Mihotavé světélko dosahovalo jen pár metrů před ně. Gray spěchal tunelem a jednou rukou jel po potrubí, které jim probíhalo nad hlavami. Při první příležitosti zatočil do postranní chodby, aby nebyli v přímém dohledu od schodiště k muzeu.

Doneslo se k nim jediné štěknutí.

Gray zrychlil do běhu.

Za Elizabeth vlál pracovní plášť a v další zatáčce sežehl plamének

zapalovače sítě pavučin.

„Kam jdeme?“ zeptal se Kowalski. „Pryč,“ odpověděl Gray. „A tomu říkáte pořádný plán? Pryč?“

Tunely se rozlehl zuřivý štěkot a další výkřiky. Pes našel jejich stopu. „Zapomeňte na to, co jsem říkal,“ opravil se Kowalski. „Pryč je prima.“

V sevřené skupince pokračovali do bludiště chodeb.

Na opačné straně města seděl Jurij na lavičce pod korunou třešně. Byl rád, že se mohl na chvíli posadit. Bolela ho kolena a cítil tupé loupání v kříži. Spolkl nasucho čtyři tablety analgetik. Doma měl silnější léky, ale nic z toho si netroufal přivézt do Států. Už aby se vrátil do Doupěte.

Natáhl nohu a promnul si koleno.

Slunce se sklánělo k západnímu horizontu a vrhalo dlouhé stíny po pěšině v parku. Pár kroků od něj ohraničovala chodník nízká betonová zídka, kolem které postávali rodiče s dětmi a ukazovali dolů do výběhu, kde byla vytvořena ukázka čínského lesa včetně skalních útesů, jeskyní, tůněk a zamlžených potůčků. Příkré svahy zdobily křoviny spolu s vrbami, korkovými duby a několika druhy bambusů. Ve výběhu žili dva obyvatelé: dvě pandy velké zapůjčené z Číny – Mej Siang a Tchien Tchien. Obě zvířata si získala nadšenou pozornost posledních denních návštěvníků zoo.

Včetně Saši.

Dívka stála s rukama složenýma na horním okraji betonové zídky a jednou botou do ní rytmicky klepala. Klepání ale zpomalovalo.

Přesně jak doufal.

Vzal ji do zoologické zahrady hned po jejím výkonu před Mapplethorpem. Z dlouhých zkušeností věděl, jak hluboce uklidňující účinky mohou mít zvířata na jeho svěřence. Zejména na Sašu. Jurij nepotřeboval analyzovat hladinu neurotrofních faktorů v dívčině mozkomíšním moku. Po tak intenzivní příhodě jistě vystoupaly na nebezpečnou úroveň. Jurij na to nebyl připravený. Její záchvat ho překvapil a věděl, že ji musí co nejrychleji uklidnit. V cizím prostředí mimo domov bude mimořádně rozrušená a labilní. Existovalo tu riziko trvalého poškození mozku. Už něco podobného v minulosti viděl. Trvalo jim celá desetiletí, než objevili vrozenou souvislost mezi duševním zdravím autistických dětí a tišícími efekty styku se zvířaty.

Zatímco tedy Mapplethorpe dohlížel nad prohledáváním muzea přírodních dějin, Jurij převezl Sašu do místní slavné zoologické zahrady. Nic bližšího zvěřinci by v tomto cizím městě nenašel.

Sašino klepání zpomalilo ještě víc. Pomalu se uvolňovala. Přesto si ošklivě odřela špičku kožené boty. Jenže lepší bota než její mysl.

Jurij cítil, jak povoluje loupání i v jeho zádech. Posadí ji na další letadlo do

Ruska. Jakmile se vrátí do Doupěte, provede jí kompletní vyšetření: analýzu krve, moči i kompletní CT mozku. Musí se ujistit, že neutrpěla žádné poškození.

Ještě důležitější ale bylo odhalit, jak mohla upadnout do transu sama od sebe. Nic takového se nemělo přihodit. Implantát v mozkové kůře měl stimulovat nervovou soustavu stále stejným způsobem, individuálně upraveným pro schopnosti každého dítěte. To, co Saša předvedla v Mapplethorpově pracovně, se nemělo stát, pokud její implantát nespustilo něco na dálku, aby vyprovokoval takovou reakci.

Takže co se přihodilo? Funguje snad její implantát chybně? Spustil ho někdo jiný? Nebo, což představovalo ještě více znepokojivou možnost, nevymaňuje se Saša z jejich kontroly?

Přes stále panující horko a svoji úlevu cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz.

Něco se dělo.

Před ním se ozval sbor výkřiků, přicházející od skupiny lidí shromážděných před výběhem pand. Následovalo vzrušené mumlání a blýskání fotoaparátů. Rozruch přilákal další lidi. Jurij slyšel, jak mnoho úst opakuje a volá jedno jméno.

„Tchaj Šan…, Tchaj Šan…“

Narovnal se a v zádech mu bolestně louplo. To jméno znal z letáku. Tchaj Šan bylo pandí mládě, které se narodilo Mej Siang před pár lety. Nyní se zřejmě objevilo všem na očích.

Lidé v davu se strkali, aby líp viděli. Přicházeli sem další návštěvníci. Rodiče zvedali děti na ramena. Cvakaly fotoaparáty. Jurij se nad bláznivou reakcí turistů zamračil a vstal. V davu ztratil z očí Sašu. Věděl, že nesnáší dobře dotyk cizích lidí.

Vykročil přes chodník a vmísil se mezi ostatní diváky. Za pár minut budou zavírat. Bylo načase odejít.

Dospěl k zídce, u které předtím stála Saša.

Byla pryč.

S bušícím srdcem se rozhlédl na obě strany. Nikde ani stopa po jejích ebenově černých vlasech a červených mašlích. Znovu se prodral z davu ven. Cestou někomu vyrazil z rukou fotoaparát, který s hlasitou ranou dopadl na chodník.

Kdosi ho popadl za rameno a prudce ho otočil.

„Pane, doufám, že máte zatraceně dobrý důvod…“

Jurij se tomu muži vysmekl a podíval se na něj očima, z nichž svítila nefalšovaná panika.

„…moje vnučka. Ztratila se mi vnučka.“

Zlost se změnila ve starostlivou účast.

Zpráva se rychle rozkřikla po ostatních rodičích. Tohle byla nejhorší obava každé matky i každého otce. Zasypaly ho otázky. *Jak vypadá? Co má na sobě?* Jiní ho utěšovali a ujišťovali ho, že se určitě najde.

Jurij se sotva slyšel – ohlušovalo ho vlastní bušící srdce. Nikdy ji neměl opustit, neměl si sedat na tu lavičku.

Dav kolem něj prořídl a otevřel se mu výhled do všech směrů.

Jurij se otočil kolem své osy. Hledal Sašu, ale hluboko uvnitř znal pravdu.

Zmizela.

4. kapitola

5. ZÁŘÍ, 20.12
WASHINGTON

„Dveře!“ zaječel Kowalski zezadu.

Gray zastavil a ohlédl se. Elizabeth Polková pozvedla zapalovač a v jeho záři se objevily nízké dveře, skryté pod dvěma schůdky odstupujícími z chodby. Gray proběhl kolem a nevšiml si jich, protože se příliš soustředil na strop, jak hledal nějaký východ na ulici.

Za nimi zněly výkřiky pronásledovatelů. Ozvalo se jediné štěknutí, když pes znovu nalezl jejich stopu. Gray křižoval tunely sem a tam ve snaze je setřást, ale k ničemu to nevedlo a teď jim rychle docházely možnosti.

Kowalski sáhl po klice. „Zamčeno.“ Zklamaně udeřil do kovových dveří pěstí.

Gray k němu přistoupil a pod klikou si všiml elektronického zámku. Světlo zapalovače ozářilo malou ocelovou cedulku s nápisem ve stylu Art Deco:

NÁRODNÍ MUZEUM AMERICKÝCH DĚJIN

Dveře vedly do podzemí dalšího z muzeí Smithsonského ústavu. Elizabeth projela zámek svojí kartou, ale nic se nestalo. Kowalski pro jistotu znovu zatahal za kliku a zavrtěl hlavou.

„Moje karta funguje jenom v muzeu přírodních dějin,“ řekla Elizabeth. „Ale doufala jsem…“

Jejich pozornost přilákalo zuřivé zaštěkání. Otočili se. Na vzdáleném konci chodby se objevilo poskakující světlo baterky.

„Radši bychom se měli pohnout,“ poznamenal Kowalski a rázně vykročil od dveří.

Zazněl výstřel. Něco se odrazilo od kovového povrchu v místě, kde obr stál ještě před vteřinou. Náboj odskočil od dveří a dopadl na betonovou podlahu. Na všechny strany od něj odlétaly elektrické jiskřičky.

Kowalski před ním uskočil jako slon před myší.

Gray ten náboj poznal: XREP do taseru. Zbraň střílela bezdrátové šipky schopné uštědřit silný elektrický výboj, který by dokázal složit k zemi i horskou gorilu.

„BEZPEČNOST! ZASTAVTE SE NEBO VYPÁLÍME ZNOVU!“

„To nás varují brzy,“ zabručel Kowalski a zvedl ruce nad hlavu.

Gray ve skrytu za mohutným tělem svého společníka projel černou identifikační kartou Sigmy elektronickým zámkem. Vedle zámku zablikalo zelené světélko.

Díky bohu.

„DEJTE RUCE ZA HLAVU A KLEKNĚTE SI!“

Gray stlačil kliku a dveře se pootevřely. Za nimi byla černočerná temnota. Sáhl za sebe a popadl Elizabeth za loket. Trhla sebou, a když spatřila otevřené dveře, na oplátku zase chytila Kowalského za opasek. Měl pořád ruce nad hlavou a právě si klekal.

Ohlédl se po nich.

Gray rozrazil dveře dokořán ramenem a strhl Elizabeth s sebou. Kowalski při náhlém pohybu ztratil rovnováhu, zakymácel se na koleni, odrazil se druhou nohou a proletěl dveřmi za nimi.

Gray zaslechl další prásknutí výstřelu.

Kowalski je srazil na schody za prahem. Druhou nohou kopnutím dveře zavřel – ale jeho noha se nepřestávala cukat. „…zatracenázkur…“ cedil mezi stisknutými zuby.

Gray si všiml jiskřícího projektilu, který vyčníval z boty na Kowalského zmítající se noze. Elizabeth už jej spatřila také, znehybněla obrův kotník a rozdrtila náboj vlastním podpatkem.

Kowalského noha se ještě chvíli třásla, ale brzy přestala.

Klení ovšem znělo dál.

Gray si stoupl a podal mu ruku, aby mu pomohl vstát. „Máte štěstí, že vás trefili do boty. Kůže zabránila ostnům v hlubším průniku.“

„Štěstí!“ Kowalski se shýbl a přejel prstem po otvoru v naleštěné kůži. „Ty parchanti mi zničili boty!“

Ke dveřím se přiblížily tlumené výkřiky.

„Pojďte,“ zašeptal Gray naléhavě a vyrazil vzhůru po schodech.

Kowalski při běhu vzhůru neustále brblal. „Za tohle mi Crowe koupí nový!“

Gray ho neposlouchal.

Kowalski pokračoval: „Nechte tu opičí lebku tady dole, ať si ten zatracenej krám sežerou.“

„*Ne!*“ odmítli jednohlasně Gray s Elizabeth.

Gray v jejím hlase slyšel vztek, který se vyrovnal jeho vlastnímu. Její otec zahynul při pokusu udržet lebku mimo dosah svých pronásledovatelů. Zemřel Grayovi v náručí. Rozhodně se teď nevzdají.

Dospěli k horní plošině schodiště. I tyto dveře byly zamčené. Zdola k nim

doléhalo těžké bušení. Nepotrvá dlouho, než někdo sežene univerzální klíč.

„Tady," řekla Elizabeth a ukázala k potemnělému elektronickému zámku.

Gray k němu přiložil svůj průkaz a slyšel, jak se zámek odemkl. Ohlédl se a otevřel dveře. Jejich pronásledovatelé už určitě informovali ostatní. Ať je honí kdokoliv, teď už ví, že utekli do muzea amerických dějin.

Odváděl své společníky osvětlenou chodbou, která se podobala sklepení pod prvním muzeem, jenže tady jim cestu blokovaly naskládané bedny. Gray vyzkoušel vlastní vysílačku, ale neměl signál. Pořád byli příliš hluboko.

„Tudy," řekl a zamířil ke schodišti, jež vedlo vzhůru.

Málem vrazili do elektrikáře v pracovní uniformě, který vlekl roli drátu přes rameno a těžký opasek s nářadím. „Dávejte bacha, kam jdete…"

Něco v Grayově výrazu ho rázem umlčelo. Ustoupil jim z cesty a přitiskl se ke stěně. Spěšně prošli kolem něj. Čím výš vystoupali, tím větším zmatkem se prodírali: skupinky dělníků, otlučené stěny, změť odhaleného potrubí. Na dalším odpočívadle se museli vyhýbat hromadám cihel a naskládaným mramorovým dlaždicím. Ze dveří před nimi k nim znělo bručení motorů a kvílení pil. Ve vzduchu byla cítit čerstvá barva a piliny.

Gray si vzpomněl, že muzeum amerických dějin právě prochází celkovou rekonstrukcí, která má za cíl zmodernizovat čtyřicet let starou infrastrukturu a představit tři miliony historických pokladů od klobouku Abrahama Lincolna po Dorotčiny kouzelné střevíčky v novém prostředí. Muzeum bylo pro veřejnost uzavřeno už dva roky, ale za měsíc se mělo otevřít.

Podle toho, jak vypadala ústřední síň budovy, ale Gray odhadoval, že zahájení provozu bude muset být odloženo. Prakticky všechny stěny halily plastové plachty a do výšky tří pater se tyčilo masivní lešení. Z prvního do druhého patra vedlo široké schodiště. Střešní okno přímo nad jejich hlavami bylo dosud zakryto papírem.

Gray chytil prvního dělníka, tesaře s tváří zpola zahalenou dýchacím přístrojem. „Východ! Kde je nejbližší východ?"

Muž na něj zamžoural. „Východ na Constitution Avenue je zavřený. Musíte do druhého patra a vyjít hlavním vchodem do parku." Ukázal ke schodišti.

Gray se podíval na Elizabeth, která přikývla. Společně se vydali kupředu. Gray znovu zkusil vysílačku. Pořád nic. Něco nebo někdo mu zřejmě blokuje signál.

Přispěchali ke schodům a vydusali do druhého patra. Tady panoval o něco menší chaos než dole. Zelená mramorová podlaha byla podle všeho čerstvě uklizená a jasně z ní zářily zapuštěné stříbrné hvězdy. Gray odsud viděl přes ústřední síň ke skleněným dveřím hlavního vchodu. Musí se ujistit, že je čistý vzduch, než…

Příliš pozdě.

Za dveřmi se objevil hlouček mužů s útočnými puškami. Na sobě měli tmavé uniformy s prýmky na ramenou.

Gray strhl Elizabeth a Kowalského zpátky.

Z prvního poschodí k nim dolehlo vrčivé štěknutí. Dělníci vykřikli překvapením.

„Co teď?“ zeptal se Kowalski.

Od východu se rozezněl hlas zesílený megafonem. „HOVOŘÍ NÁRODNÍ BEZPEČNOST! BUDOVA MUSÍ BÝT OKAMŽITĚ VYKLIZENA! VŠICHNI K HLAVNÍMU VÝCHODU!“

„Tudy,“ ukázal Gray.

Odvedl je stranou k největšímu vystavenému předmětu v tomto patře. Jednalo se o vlajku vytvořenou z patnácti polykarbonátových stužek.

„Nemáme už kam utéct,“ řekla Elizabeth.

„Taky nikam neutíkáme.“

„Takže se schováme?“ zeptal se Kowalski. „A co jejich psi?“

„Nebudeme utíkat ani se schovávat,“ ujistil je Gray.

Prošel kolem třpytivé vlajky. Její povrch odrážel obraz celého muzea a Gray v roztříštěné mozaice viděl neprostupný kordon před jediným východem.

U jednoho lešení naloženého nářadím a zásobními přehozy popadl, co potřeboval. Podal několik balíčků Kowalskému a sám si nechal plechovku s barvou a plastovou láhev s ředidlem. Zamířil do chodby pod vlajkou. Kowalski si přečetl nápis nad vstupem do galerie a tiše hvízdl.

„Pierci, co máte v úmyslu provést?“

Gray vyrazil mezi nejcennější sbírky muzea, které představovaly hlavní důvod probíhajících renovací. Vstoupili do potemnělé chodby. U jedné stěny stála sedadla, zatímco druhou tvořily skleněné tabule. Dokonce i zmatek při evakuaci budovy zdánlivě ztichl pod tíhou historického pokladu uchovávaného za sklem – jednalo se o jednu z nejdůležitějších národních ikon, která ležela na svažujícím se podstavci coby kus bavlněné a vlněné látky o rozměrech čtvrtiny fotbalového hřiště. Barvy časem vybledly, ale předmět stále zůstával dramatickou součástí amerických dějin. Šlo o vlajku, která inspirovala národní hymnu.

„Pierci…?“ zasténal Kowalski, jemuž začalo svítat. „To je prapor s hvězdami a pruhy.“

Gray položil nádobu s barvou na podlahu a začal otvírat plastovou lahev s vysoce hořlavým ředidlem.

„Pierci… To přece nemůžete myslet…, ani k odlákání pozornosti.“

Gray ho ignoroval a obrátil se k Elizabeth. „Ještě máte ten zapalovač?“

Jurij seděl v kanceláři ostrahy zoologické zahrady a cítil na bedrech tíhu každého ze svých sedmdesáti sedmi let. Ani všechny androgeny, stimulanty a podstoupené chirurgické zákroky nemohly zamaskovat skleslost srdce a otupělý strach, který měnil jeho končetiny v olovo. Obavy také prohloubily vrásky v jeho obličeji.

„Vaši vnučku najdeme," slíbil mu velitel ostrahy. „Nechali jsme zavřít východy a všichni ji hledají."

Jurij zůstal v kanceláři s plavovláskou, které nemohlo být víc než pětadvacet let. Měla na sobě khaki uniformu zaměstnance zoo a na jmenovce si mohl přečíst, že je to TABITHA. Zdálo se, že ji jeho přítomnost znervózňuje a že neví, jak se má postavit k jeho zoufalství. Vstala a vyšla zpoza stolu.

„Potřebujete někomu zavolat? Nějakému příbuznému?"

Jurij zvedl hlavu a na okamžik se na ni zadíval. Na její zdravou barvu…, na roky, které má před sebou. Uvědomil si, že mu nebylo o mnoho víc než teď jí, když se vypotácel z nákladního vozu v rumunských horách. Přál si, aby býval ten cikánský tábor nikdy nenalezl.

„Chtěl byste použít náš telefon?" zeptala se.

Pomalu přikývl. *„Da."* Nemohl to dál odkládat. Už zpravil Mapplethorpa, ani ne proto, že by se mu musel hlásit, jako spíš proto, aby získal co nejširší spolupráci místních úřadů. Mapplethorpe ale měl plné ruce práce s honbou za tím, co bylo ukradeno. Zmínil se o dceři doktora Polka, ale Jurije už to nezajímalo. Mapplethorpe přesto slíbil, že spustí pátrací akci po ztraceném dítěti. Dozví se o tom všechna oddělení ve Washingtonu a přilehlém okolí. Musejí ji najít.

Saša…

Její kulatý obličej a jasně modré oči plné tajemství. Nikdy ji neměl opouštět. Modlil se, aby se jen někam zatoulala. Jenže v zoologické zahradě plné divokých zvířat ani tento nejlepší scénář nepostrádal rizika. Nebo, což bylo ještě horší, ji snad někdo odvedl a unesl? Ve svém současném stavu byla přístupná a snadno ovlivnitelná. Jurij si dobře uvědomoval, kolik se tu pohybuje pedofilů. Dokonce i v Doupěti měli zprvu problémy s některými zaměstnanci. Vystřídalo se tam už tolik dětí… Došlo i k jistým chybám a omylům.

Každé zneužití však nebylo omylem.

Zaplašil poslední myšlenku.

Tabitha mu přinesla telefon.

Jurij zavrtěl hlavou a vylovil vlastní mobil. „Děkuji vám, ale bude to dálkový hovor," vysvětlil. „Do Ruska. Babičce. Použiju svůj telefon."

Tabitha přikývla a ustoupila. „Nechám vám soukromí.“ Odešla do vedlejší kanceláře.

Jakmile Jurij osaměl, vytočil číslo. Malý čip vyvinutý ruskou zpravodajskou službou přesměruje hovor přes několik vysílačů, takže nepůjde vystopovat, a navíc zakóduje probíhající konverzaci.

Toho telefonátu se obával, ale už nemohl čekat. Bylo třeba varovat Doupě, ovšem nyní tam ještě panovalo časné ráno. Dosud tam nemají ani čtyři hodiny. Ve sluchátku se přesto ihned ozval ostrý a úsečný hlas.

„Co je?“

Jurij si představil ženu na druhém konci linky, jeho bezprostřední nadřízenou, doktorku Savinu Martovovou. Objevili první děti spolu a spustili projekt Doupěte jako tým, ale vazby Martovové na bývalou KGB ji vynesly na vyšší postavení než Jurije. V Rusku se říkalo: *KGB nikdo neopustil*. A přes to, co si možná namlouvali západní vůdci, toto pravidlo nečinilo výjimku ani u samotného prezidenta, který se stále obklopoval bývalými členy sovětské zpravodajské služby a svěřoval do jejich rukou největší zakázky.

Doktorka Savina Martovová nebyla žádnou výjimkou.

„Savino, máme tu velký problém,“ řekl rusky.

V duchu viděl, jak jí mrazivě ztuhla tvář. Podobně jako Jurij, i ona podstupovala hormonální, chirurgickou i kosmetickou léčbu, ovšem vedla si daleko lépe než on. Vlasy měla dosud tmavé a ve tvářích se jí dělaly sotva nějaké vrásky. Mohla se klidně vydávat za čtyřicátnici. Jurij tušil, proč je mezi nimi takový rozdíl. Savina nemusela bojovat s vlastní provinilostí. Z obličeje jí neustále vyzařovala sebejistota a neochvějné přesvědčení. Jedině když se člověk podíval do jejích očí, mohl odhalit celý podvod. Žádné léky ani zákroky nemohly zamaskovat chladnou vypočítavost, která v nich dlela.

„Ještě jsi nenašel, co nám bylo ukradeno?“ zeptala se nevlídně. „Slyšela jsem, že jsi odstranil Polka. Proč tedy…“

„Jde o Sašu. Ztratila se.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Savino, slyšela jsi mě?“

„Ano. Zrovna jsem přijala hlášení od jednoho zaměstnance. Proto jsem vzhůru tak brzy. Našli tu tři prázdné postele.“

„Koho? Kterých dětí?“

„Konstantina, jeho sestry Kisky a Pjotra.“

Savina pokračovala informacemi o probíhajícím pátrání po celém Doupěti, ale k Jurijovi doléhala její slova dutě, jako kdyby mluvila z hluboké studny. Soustředil se na poslední jméno.

Pjotr. Petr.

Sašino dvojče.

„Kdy?“ vyhrkl. „Kdy se ty tři děti ztratily?“

Savina si pronikavě povzdychla. „Při poslední kontrole ještě podle vrchní vychovatelky byly v posteli, takže někdy během hodiny.“

Jurij se podíval na hodinky.

Zhruba v době, kdy zmizela i Saša.

Jednalo se o shodu okolností, nebo Pjotr nějak vycítil, že je jeho sestra v nebezpečí? Vyvolalo to v něm paniku? Pjotr ale ještě nikdy nedal najevo takové nadání. Testy empatie sice u něj vykazovaly vysoké hodnoty – zejména v případě zvířat –, ale nikdo u něj dosud nepozoroval obdobu sestřiných schopností. Jako dvojčata si nicméně byli bližší než obyčejní sourozenci. Dokonce měli zvláštní společnou řeč, které nerozuměl nikdo jiný.

Jurij svíral telefon křečovitě v ruce a zmocnila se ho předtucha, že se tu odehrává něco horšího a že v pozadí tahají za nitky jakési neznámé síly – podle všeho lidské.

Jenže čí?

Savina na něj vyštěkla a přitáhla tím jeho pozornost. „Najdi ji,“ přikázala. „Než bude příliš pozdě. Víš, co se stane za dva dny.“

To Jurij věděl až moc dobře. Pracovali na tom už celá desetiletí, někdy se značnou bezohledností, jen aby dosáhli svého cíle, aby…

Po straně se ozvalo bouchnutí dveří. Jurij se otočil. Vrátil se velitel ostrahy. V opálené tváři se mu usídlil ustaraný výraz.

Jurij řekl pevně do telefonu: „Najdu ji.“ Sliboval to však spíše sobě než své ledové nadřízené. Ukončil hovor a obrátil se k vysokému muži. Přešel do angličtiny: „Objevila se nějaká stopa po mé vnučce?“

„Obávám se, že nikoliv. Propátrali jsme celou zahradu. Zatím nikdo nic nenašel.“

Jurijovi se sevřely útroby.

Velitel ostrahy váhavě pokračoval: „Ale musím vám říct jednu věc. Dostali jsme hlášení, že dívku odpovídající popisu vaší vnučky spatřili, jak ji nakládají do dodávky u jižního východu.“

Jurij vyskočil a vytřeštil oči.

Velitel pozvedl ruku, aby ho uklidnil. „Policie tuto stopu sleduje. Může se jednat o falešné vodítko. Moc toho nemůžeme dělat.“

„Určitě se dá zjistit víc.“

„Omlouvám se, pane. Cestou sem mě taky informovali, že vám někdo z FBI domluvil doprovod. Měli by tu být každou chvíli. Odvedou vás zpátky do hotelu.“

Jurij cítil, že v tom má prsty Mapplethorpe. „Děkuji za vaši pomoc.“ Přešel ke dveřím a sáhl po klice. „Já… potřebuju na vzduch.“

„Jistě. Hned před domem je lavička.“

Jurij vyšel z kanceláře. Všiml si lavičky a vydal se k ní, ale jakmile zmizel z výhledu kancelářského okna, pokračoval kolem lavičky rovnou k východu ze zahrady.

Nemohl se vydat Mapplethorpovi do rukou. Ani teď. Ten hlupák věděl jen zlomek toho, oč jde, právě tolik, aby udrželi zájem zpravodajských organizací Spojených států. Mapplethorpe vůbec netušil, jak se v příštích několika dnech změní svět.

Musí najít Sašu dřív než on.

A existoval jediný způsob, jak toho dosáhnout.

Vyšel ze zahrady policejním kordonem a znovu zavolal ze svého mobilního telefonu. Stejně jako předtím se okamžitě ozvala odpověď, tentokrát ovšem ze záznamníku.

„Dovolali jste se na ústřednu firmy Argo. Prosím, zanechte svůj vzkaz…“

Argo představovalo krycí označení Iásónů. Pseudonym byl vybrán, protože podle řecké mytologie označoval Iásónovu loď.

Jurij nad takovou pošetilostí zavrtěl hlavou a čekal na pípnutí. Před pár hodinami zavraždil jednoho z jejich členů. Nyní potřeboval od tohoto tajného spolku amerických vědců pomoc. A věděl, jak ji získá. Ještě za studené války obě strany vedly utajovanou soutěž o dosažení technologické převahy, přičemž obě strany podporovaly jejich armády a zpravodajské organizace. Mezi používané nástroje nepatřil jen intelekt, ale také podstatně hanebnější prostředky: sabotáž, nátlak a vydírání. Jako muži a ženy vědy však zároveň každá strana operovala nezávisle na armádě. Postupem let si všichni uvědomili dvě věci: že občas mají společné zájmy a také že existuje jistá pevná hranice, kterou žádná strana nepřekročí.

Pro případ krizové situace si domluvili jakousi záchrannou brzdu. Jurij nyní do telefonu namluvil svoje číslo, následované kódovým slovem, jež sahalo až do časů studené války.

„Pandora.“

20.38

Z výstavní síně s vzácnou vlajkou se valil kouř.

Gray zůstával se svou skupinou ve vestibulu hned vedle hlavní haly muzea. Přetáhli si přes oblečení malířské pláště a na obličeje si nasadili respirátory. Gray je také všechny postříkal barvou.

Vyklonil se do galerie. Kouř ho štípal v očích, ale viděl, jak po kalužích ředidla, jež rozlil na dřevěnou podlahu, tancují plameny. O chvilku později se spustily požární kropiče a z kohoutků u stropu se snesly proudy vody.

Rozezněla se siréna.

Gray se ještě ujistil, že skleněná vitrína s vlajkou zůstala suchá. Věděl, že vzácný předmět je umístěn v neprodyšně uzavřené komoře s kontrolovanou teplotou a vlhkostí, kde měl vydržet i pro následující generace. Sklo by mělo prozatím vlajku uchránit před kouřem i vodou.

Upokojen obrátil svou pozornost k ústřední hale. Dělníci, poděšení kouřem, začali znovu křičet. Už tak byli poplašení šířícími se zvěstmi o umístěné náloži.

Teď ještě požární poplach a dým.

Gray vyhlédl z chodby do haly.

Muži i ženy se podle pokynů z megafonu strkali u hlavního východu. Mnozí si nesli batohy a nářadí. Panika poháněla dav ze dveří, kde ozbrojení muži systematicky prohledávali každého odcházejícího dělníka. Dokonce měli i dva německé ovčáky, kteří každého očichali.

„Pojďme," řekl Gray.

Pod rouškou kouře a paniky se připojili k mačkajícímu se zástupu a rozdělili se, aby snížili pravděpodobnost, že někdo prohlédne jejich převlek. Jako kdyby skočili do rozbouřeného moře u skalnatého pobřeží. Dav jimi smýkal, strkal do nich a unášel je ven z budovy, takže měl Gray co dělat, aby neztratil ostatní z očí.

Dělníci proudili ze dveří. Přes jejich tlak ozbrojenci stále udržovali jakýsi náznak pořádku. Pokračovali i v prohlídkách, avšak zběžnějších a ne tak pozorných. Psi štěkali a tahali psovody za vodítka, podráždění hlukem a všeobecným zmatkem.

Gray si přitiskl batoh těsněji k hrudi. V případě potřeby mohl prorazit ozbrojenou linii jako hráč ragby vyrážející s míčem.

Koutkem oka si všiml, jak zástup smýkl Elizabeth ze dveří přímo k jedné z hlídek. Muž ji rychle prohledal a pobídl ji, ať pokračuje. Minula i jednoho psa, který stále štěkal a škrtil se na obojku. Nepoznal však její pach, jen ho rozrušil chaotický pohyb tolika lidí. Její pach také trochu maskovala čerstvá barva a kouř. Vypotácela se z kordonu ozbrojenců a pokračovala do šera večerního parku.

V další chvíli dospěl ke kordonu i Kowalski. V rámci převleku nesl v každé ruce nádobu s barvou, kterými si zároveň klestil cestu davem.

I jeho hlídky prohledaly. Dokonce otevřely i nádoby s barvou.

Gray zatajil dech. To není dobré. Panika nenarušila jejich rutinu tak, jak by se mu líbilo.

V dalším okamžiku Kowalski prošel prohlídkou a připojil se k Elizabeth v parku.

Gray se protlačil dveřmi a narazil na vztyčenou dlaň jednoho z ozbrojenců.

„Roztáhněte ruce!“ přikázal mu muž. Jeho kolega namířil Grayovi na hruď zbraň.

Muž ho rychle prohledal od hlavy k patě. Kotníkové pouzdro i zbraň Gray naštěstí odložil do koše na odpadky už v galerii.

Přesto…

„Otevřete ten batoh!“

Gray věděl, že se tomu pokynu nemůže nijak vzepřít. Položil si batoh na zem a rozepnul zip. Vytáhl jediný předmět, který byl uvnitř: malou elektrickou brusku se skelným papírem. Ozbrojenec ještě protřepal batoh, aby se ujistil, že je prázdný, a mávl na Graye, ať pokračuje.

Když Gray procházel kolem štěkajícího psa, všiml si muže v obleku, jenž stál opodál. Neměl na sobě žádnou neprůstřelnou vestu a z ucha mu čnělo bezdrátové sluchátko. Vydával rozkazy a zjevně celé akci velel. Gray si vzpomněl, že ho viděl už v překladišti muzea přírodních dějin.

Podíval se na cedulku, kterou měl muž připnutou ke kapsičce saka.

DIA.

Zpravodajský úřad ministerstva obrany.

Zaznamenal i jméno, vyvedené velkými tiskacími písmeny: MAPPLETHORPE.

Než si muž stačil všimnout, že si ho někdo prohlíží, pokračoval Gray do parku. Opatrně se přidal k ostatním až kus cesty od muzea a panujícího zmatku – vypadali jako obyčejná trojice dělníků, kteří se znají. Gray si znovu přilepil pod čelist hrdelní mikrofon a pokusil se spojit s ústředním velitelstvím.

Konečně mu odpověděl známý hlas.

„Grayi! Kde jste?“

Painter Crowe.

„Není čas na vysvětlování,“ řekl Gray. „Potřebuji neoznačený vůz na rohu Čtrnácté ulice a Constitution Avenue.“

„Hned tam bude.“

Cestou k určenému místu Gray natáhl ruku ke Kowalskému.

Obr mu podal nádobu s barvou. „Dělá se mi husí kůže, už když to jenom nesu.“

Gray ulehčeně převzal barvu. Na dně ležela pod vrstvou barvy ta podivná lebka. Gray odhadoval, že nikdo nebude příliš zkoumat hustou latexovou hmotu, zejména když ji nese dělník, jehož plášť je postříkaný stejným odstínem. Jakmile tu lebku očistí, snad se konečně dozvědí nějaké skutečné odpovědi.

„Dokázali jsme to,“ vydechla Elizabeth s úlevou.

Gray mlčel.

Věděl, že ještě zdaleka není po všem.

Na opačném konci světa se v temném pokoji bez oken vzbudil muž. Na vedlejším stolu s řadou přístrojů blikala světélka. Poznal rytmus monitoru EKG. Ucítil pach dezinfekce a jódu. Omámeně zvedl hlavu. Příliš rychle. Světélka se zhoupla a poskočila jako rybky v půlnočním moři.

Ten pohled mu připomněl jakousi hluboko pohřbenou vzpomínku.

… světla v temné vodě…

Pokoušel se posadit, ale lokty měl připoutané ke konstrukci postele. Nemocniční lůžko. Nemohl ani vytáhnout paže zpod přikrývky. Ochable si znovu lehl.

Měl jsem nějakou nehodu?

Nadechl se a uvědomil si, že ho někdo pozoruje. Nikoho neviděl, ale ucítil známé mravenčení v zátylku. Otočil hlavu a ve dveřích spatřil nejasnou siluetu, která se vzápětí pohnula. Ozvalo se zavrzání boty následované tichým zašeptáním v cizím jazyce. Podle zvuku v ruštině.

„Kdo je tam?“ zeptal se chraptivě. Hrdlo ho pálilo, jako kdyby polkl kyselinu.

Odpovědí mu bylo mlčení. Tma zůstávala vražedně tichá.

Čekal a tajil dech.

Vzápětí kousek od dveří vykvetl oslepující kužel světla. Instinktivně si chtěl zakrýt oči rukou, ale zapomněl, že je připoután k lůžku.

Zamrkal. Záře se linula z tužkové svítilny a odhalovala tři malé postavy, které se vplížily do jeho pokoje. Samé děti. Baterku držel chlapec – dvanácti či třináctiletý – a zaštiťoval svým tělem děvče přibližně o rok nebo dva mladší než on. Následoval je ještě menší chlapec, kterému nemohlo být víc než osm. Přistoupili k jeho posteli, jako kdyby se blížili k jámě lvové.

Vyšší chlapec, jednoznačně vůdce skupinky, se otočil k mladšímu a zašeptal něco rusky. Muž mu nerozuměl, ale poznal, že se jednalo o nějakou otázku. Nazval mladšího chlapce jménem, které znělo jako *Petr*. Dítě přikývlo, ukázalo na postel a s jistotou cosi zamumlalo rusky.

Muž se zavrtěl a konečně vyhrkl: „Kdo jste? Co chcete?“

Vyšší chlapec ho umlčel pohledem a podíval se k otevřeným dveřím. Děti se rozdělily a obešly lůžko. Vůdce s onou dívkou začali muži uvolňovat popruhy, jimiž byl přivázán k posteli, zatímco menší chlapec se držel v pozadí a prohlížel si muže doširoka rozevřenýma očima. Podobně jako jeho společníci měl na sobě volné kalhoty a tmavě šedý rolák s vestou doplněný o pletenou čepici ve stejném odstínu. Zíral na muže tak upřeně, jako kdyby mu dokázal číst přímo v mozku.

Jakmile mu děti osvobodily paže, muž se posadil. Místnost se znovu zhoupla, ale méně než prve. Přejel si rukou po čele a snažil se překonat nával

slabosti. Cítil, že má vyholenou lebku, a za levým uchem si nahmatal jizvu, jež potvrdila jeho domněnku. Oholili ho kvůli chirurgickému zákroku? Když si ale přejížděl dlaní po holé lebce, připadalo mu to povědomé a přirozené.

Než se nad tímto paradoxem mohl zamyslet, zvedl si před oči druhou ruku. Nebo se o to alespoň pokusil. Druhá paže končila v zápěstí pahýlem. Šokem se mu rozbušilo srdce. Musela to být opravdu ošklivá nehoda. Nadále si přejížděl prsty po jizvě za uchem, jako kdyby se pokoušel číst Braillovo písmo. Zjevně ho operovali nedávno. Zápěstí ale měl už dávno zahojené. Přesto téměř cítil chybějící prsty a vnímal, jak se svírají do přízračné pěsti.

Vyšší chlapec ustoupil od lůžka. „Pojďte," řekl anglicky.

Z celkového průběhu jeho osvobození a kradmých pohledů dětí ke dveřím muž pochopil, že hrozí jisté nebezpečí. Spustil chodidla na chladnou dlažbu podlahy. Na sobě měl jen nemocniční košili. Místnost se zakymácela.

Jejda…

Ze rtů se mu vydralo slabé zasténání.

„Rychle," naléhal vyšší chlapec.

„Počkejte," vyrazil ze sebe a zhluboka dýchal, aby uklidnil rozbouřený žaludek. „Povězte mi, co se děje."

„Není čas." Vysoký chlapec vykročil pryč. Byl hubený, samá ruka samá noha. Pokoušel se o velitelský tón, ale to, jak se mu chvěl hlas, prozrazovalo jeho mládí i strach. Dotkl se hrudi a představil se. „*Meňá zavút* Konstantin. Musíte jít s námi. Než bude pozdě."

„Ale já… já ne…"

„*Da.* Jste zmatený. Prozatím stačí, že se jmenujete Monk Kokkalis."

Muž zavrtěl hlavou a zpola se ušklíbl. *Monk Kokkalis.* To jméno mu nic neříkalo. Když ale chtěl vyjádřit svůj nesouhlas a opravit chlapcův omyl, zjistil, že nemá žádnou obranu – tam, kde normálně sídlilo jeho jméno, zbývala jen černá prázdnota. Sevřelo se mu srdce a panika mu zúžila zorné pole. Jak je to možné? Znovu pohladil prsty čerstvou jizvu za uchem. Udeřil se snad do hlavy? Utrpěl otřes mozku? Snažil se najít jakoukoliv vzpomínku na dobu před okamžikem, kdy se probudil v této místnosti, ale neuspěl. Nic. Pustina.

Co se stalo?

Civěl na snímač EKG, dosud připojený k jeho hrudi. V rohu stál monitor krevního tlaku a stojan na intravenózní infuzi. Pokud dokáže pojmenovat věci kolem sebe, proč si nemůže vzpomenout na vlastní jméno? Ohlédl se po své minulosti, po něčem, co by ho ukotvilo. Před okamžikem, kdy se probral v tomhle tmavém pokoji, si však nepamatoval vůbec nic.

Zdálo se, že menší chlapec vnímá jeho rostoucí neklid. Vykročil kupředu a jeho modré oči se zaleskly v záři tužkové svítilny. Monk – bylo-li to skutečně jeho jméno – cítil, že to dítě o něm ví víc než on sám. Jako na důkaz této

domněnky chlapec promluvil a vyřkl jediná slova, která ho mohla zvednout z postele.

Dítě k němu natáhlo drobnou ručku s roztaženými prsty a proneslo: „Zachraňte nás.“

5. kapitola

5. ZÁŘÍ, 21.30
WASHINGTON

„Černobyl?“ zeptala se Elizabeth. „Co můj otec dělal v Černobylu?“

Seděla v křesle naproti oběma mužům, zády k oknu, které vedlo k lesům parku Rock Creek. Přivezli je sem po útěku z muzea. Gray použil výraz *bezpečné útočiště*, ale Elizabeth se necítila vůbec v bezpečí. Celý večer jí připadal jako scéna z nějakého špionážního románu. Prostředí domu – dvoupodlažní cihlové stavby obložené naleštěným dubovým dřevem – ji však přece jen trochu uklidnilo.

Po příjezdu se umyla a několik minut si drhla ruce a stříkala si vodu na obličej. Vlasy jí přesto pořád páchly kouřem a na nehtech zbývaly kapky barvy. Poté si na několik vteřin sedla na mísu s hlavou v dlaních a pokoušela se pochopit události posledních několika hodin. Neuvědomovala si ani, že pláče, dokud si nevšimla, že má vlhké ruce. Bylo toho na ni moc. Pořád neměla příležitost, aby vstřebala otcovu smrt. Ačkoliv nepochybovala, že jí Gray řekl pravdu, stále ještě ji neakceptovala.

Nejdřív potřebuje odpovědi.

A právě tato potřeba ji nakonec vyhnala z koupelny.

Podívala se na nově příchozího muže, který seděl u stolku proti ní. Gray ho představil jako svého šéfa, ředitele Paintera Crowea. Pozorně si ho prohlédla. Měl ostře řezané rysy a snědou pleť. Jako antropoložka si v jeho očích všimla jasného dědictví po indiánských předcích – i přes jejich světle modrou barvu. Za uchem mu v jinak tmavých vlasech vyrůstal jediný šedivý pramen jako ozdobné volavčí pero.

Gray seděl nahrbeně na pohovce vedle něj a probíral se štosem papírů.

Než jí kdokoliv mohl odpovědět, vrátil se z kuchyně Kowalski. Na nohou měl jen ponožky a jeho čerstvě naleštěné boty stály u studeného krbu. „Našel jsem pár sušenek a něco, co vypadá jako sýr, ale nevím to jistě. Byl tu ovšem salám.“

Sklonil se a položil před Elizabeth talíř.

„Díky, Joe,“ řekla. Uprostřed všech záhadných událostí byla vděčná za toto prosté a skutečné gesto.

Hromotlukovi zrůžověly uši. „To nic,“ zabručel a narovnal se. Ukázal na

talíř a zdálo se, že zapomněl, co chtěl ještě dodat – pak jen zavrtěl hlavou a stáhl se ke svým botám.

Painter se narovnal a přilákal tak Elizabetinu pozornost. „Pokud jde o ten Černobyl, nevíme, proč tam váš otec jezdil. Dokonce jsme si prohlédli jeho pas a nemá v něm žádný záznam o návštěvě Ukrajiny či o tom, že by vůbec opustil Spojené státy. Můžeme pouze odhadovat, že cestoval s falešným dokladem. Poslední cesta, o které víme, vedla před pěti měsíci do Indie. Od té doby se po něm slehla zem."

Elizabeth přikývla. „Tam cestoval často. Nejméně dvakrát ročně."

Gray vzhlédl. „Do Indie? Proč?"

„Kvůli výzkumnému grantu. Jako neurolog studoval biologické principy instinktů. Spolupracoval s nějakým profesorem psychologie na bombajské univerzitě."

Gray střelil pohledem po svém nadřízeném.

„Prověřím to," řekl Painter. „Ale o zájmu vašeho otce o instinkty a intuici už jsem slyšel. Proto se vlastně přidal k Iásónům."

Poslední větu směroval na Graye, ale Elizabeth při zmínce o té organizaci ztuhla. Neodkázala zakrýt svou nechuť. „Takže o Iásónech víte."

Painter se podíval na Graye a poté znovu na ni. „Ano, víme, že pro ně váš otec pracoval."

„Pracoval? Spíš jimi byl posedlý."

„Jak to myslíte?"

Elizabeth začala vysvětlovat, jak spolupráce s armádou u jejího otce přerostla ve všespalující vášeň. Každé léto mizel na dobu několika měsíců, někdy i delší. Po zbytek roku se věnoval svým povinnostem profesora na MIT. V důsledku těchto aktivit byl jen zřídkakdy k zastižení doma, což narušilo vztah mezi jejími rodiči. Obvinění přerůstala v hádky. Matka dospěla k přesvědčení, že otec má milenku.

Napětí jen otce ještě víc odcizilo od rodiny. Z manželství zbyly pouze trosky. Její matka, která se už tak ráda napila, se stala plnokrevnou alkoholičkou. Když bylo Elizabeth šestnáct, matka se opila a sjela s autem do řeky Charles River. Policie nikdy nezjistila, jednalo-li se o nehodu nebo o sebevraždu.

Elizabeth ale věděla, kdo má na její smrti lví podíl.

Od toho okamžiku se svým otcem skoro nemluvila. Oba se stáhli do svých světů. A teď zemřel i on. Byl navždy pryč. Přes ztrátu, kterou utrpěla, však nedokázala potlačit palčivou zlost. I jeho záhadná smrt zanechala tolik nevyřešených otázek.

„Myslíte, že spojení s Iásóny nějak souvisí s jeho smrtí?" zeptala se nakonec.

Painter zavrtěl hlavou. „Těžko říct. Vyšetřování se teprve rozjíždí. Ale podařilo se mi zjistit, jaký tajný vojenský projekt byl přidělen vašemu otci. Šlo o projekt…“

„Hvězdná brána,“ doplnila Elizabeth za něj a pocítila jisté zadostiučinění, když spatřila Painterův ohromený výraz.

Kowalski se u krbu narovnal. „Hele, o tom jsem viděl film… byli tam i mimozemšťani, ne?“

„Tuhle *Hvězdnou bránu* nemyslím, Joe,“ odpověděla. „A nebojte se, pane Crowe. Můj otec nevyzrazoval žádné přísně tajné skutečnosti. Jen jsem ho několikrát slyšela, jak se o tomhle jménu zmiňoval. A o deset let později jsem si přečetla odtajněná hlášení CIA, zveřejněné podle Zákona o svobodě informací.“

„Co to je za projekt?“ ozval se Gray.

Painter kývl ke štosu papírů na stolku. „Všechny podrobnosti jsou tady, už od časů studené války. Oficiálně nad ním dozírala druhá největší výzkumná instituce v zemi: Stanfordský výzkumný ústav, který pomáhal vyvíjet různé utajované technologie. V roce 1973 ale ústav pověřila CIA, aby prostudoval praktickou využitelnost parapsychologie při získávání zpravodajských informací.“

„Parapsychologie?“ Gray povytáhl obočí.

Painter přikývl. „Telepatie, telekineze…, ale z větší části se soustředili na dálková vidění, k nimž využívali nadané jedince a sílu jejich mysli. Něco jako telepatie na dálku.“

Kowalski si na druhé straně místnosti pohrdavě odfrkl. „Psychošpioni.“

„Zní to sice šíleně, ale musíte chápat, že v nejtemnějších dnech studené války musela naše zpravodajská služba držet krok se Sověty. Nesměla se přehlédnout ani jediná technologická možnost. Sovětský svaz si nekladl žádná omezení. Pro ně představovala parapsychologie multidisciplinární obor, do kterého patřila bionika, biofyzika, psychofyzika, fyziologie i neurofyziologie.“

Painter kývl na Elizabeth. „Jako například práce, kterou odváděl váš otec na intuici a instinktech, když zkoumal jejich neurofyziologické základy.“

Elizabeth se podívala na Graye. Podle nedůvěřivého pohledu v jeho očích usoudila, že ho to příliš nepřesvědčilo, ale dál v tichu poslouchal. Sama udělala totéž.

„Podle hlášení CIA Sověti začali dosahovat určitých výsledků a v roce 1971 byl jejich program náhle přeřazen mezi ty nejpřísněji utajované. Zdroje informací vyschly. Mohli jsme pouze zjistit, že výzkum v Rusku pokračuje pod finančním krytím KGB. Museli jsme odpovědět stejně, aby nás druhá strana nepředběhla, a tak se do hry dostal Stanfordský výzkumný ústav.“

„Jakých dosáhl výsledků?“ zeptal se Gray.

„Přinejlepším smíšených,“ připustil Painter.

Elizabeth také četla odtajněné zprávy. „Ve skutečnosti byl ten projekt pramálo úspěšný.“

„To není tak úplně pravda,“ odporoval Painter. „Oficiální hlášení ukazují, že vidění na dálku poskytovala užitečné výsledky v patnácti procentech případů, což významně převyšuje pouhou statistickou pravděpodobnost. A byly tu i výjimečné případy, jako třeba newyorský umělec Ingo Swann, který dokázal podrobně popsat budovu na základě pouhých zeměpisných souřadnic. Jeho úspěšnost podle některých představitelů dosahovala dokonce osmdesáti pěti procent.“

Painterovi zřejmě neušlo, že se jeho posluchačům stále v očích zrací pochyby, a poklepal na stoh dokumentů. „Výsledky Stanfordského výzkumného ústavu zopakovali i ve Fort Meade a v princetonské výzkumné laboratoři. Navíc bylo dosaženo několika výrazných úspěchů. Jeden z nejcitovanějších případů se týkal únosu a následného osvobození brigádního generála Jamese Foziera. Podle fyzika, který celý projekt vedl, jeden subjekt určil jméno města, v němž generála drželi, a další zase popsal podrobnosti budovy až k posteli, k níž byl generál připoután. Takové výsledky se nedají jen tak odmítnout.“

„A přesto právě k tomu došlo,“ poznamenala Elizabeth. „Podle mých informací výzkum v polovině devadesátých let skončil.“

„Úplně ne,“ zavrtěl hlavou Painter.

Než mohl vysvětlit, jak to myslí, vmísil se do debaty Gray: „Vraťme se ale na počátek. Co to má všechno společného s Iásóny?“

„Právě jsem se k tomu dostával. Zdá se, že Stanfordský výzkumný ústav začal, stejně jako Sověti, rozšiřovat parametry výzkumu na další vědecké disciplíny.“

„Jako například neurofyziologii,“ řekl Gray. „Polkův obor.“

Painter přikývl. „Projekt sice byl přísně tajný, ale najali si dva lásóny, kteří zkoumali něco podobného. Jedním z nich byl váš otec, Elizabeth. Druhý je doktor Trent McBride, biomedik a expert na fyziologii mozku.“

Elizabeth to jméno znala. Pamatovala si pozdně noční návštěvy, kdy se její otec zavíral s cizími lidmi ve své pracovně. Jedním z nich byl i doktor McBride. Na jeho hlasitý, dobrosrdečný hlas se dalo těžko zapomenout. Když byla menší, také jí nosil dárky. První vydání příběhů Nancy Drewové.

„Pokoušel jsem se s ním spojit,“ pokračoval Painter. „Ovšem zjistil jsem, že o něm v posledních pěti měsících nikdo neslyšel.“

Elizabeth přejel po zádech mráz. *Pět měsíců.* „Ve stejnou dobu můj otec odletěl do Indie.“

Vyměnila si s Grayem ustarané pohledy.

Co se tu dělo?

21.40

Jurij Rajev vystoupil z výtahu na podzemním podlaží výzkumného institutu. Po přijetí telefonátu mu trvalo čtyřicet pět minut, než se dostal k Vojenskému výzkumnému ústavu Waltera Reeda v Marylandu. Budova hostila téměř padesát tisíc čtverečních metrů laboratoří, z nichž mnohé měly vybavení k práci se všemi typy infekčních chorob.

Jurij využil kódového hesla – Pandora –, aby se spojil s Iásóny. Trvalo dalších deset minut, než se dostal do kontaktu s těmi, které potřeboval: s vnitřním kruhem organizace, jenž spolupracoval s Rusy na projektu *pro větší dobro obou národů.* Jurij doufal, že Iásóny přiměje, aby mu pomohli udržet Sašu mimo Mapplethorpův dosah. Iásónové vzhledem ke svému vědeckému zázemí dobře chápali fyziologickou i psychologickou jemnost, s níž je třeba k dítěti přistupovat.

Na druhé straně si Mapplethorpe byl ochotný hrát s ohněm, jen aby dosáhl vlastních politických ambicí. Jurij mu vůbec nedůvěřoval.

A když teď Saša zmizela, potřeboval na americké půdě sehnat nějaké spojence.

Měl se setkat s doktorem Jamesem Chenem, neurologem a členem vnitřního kruhu Iásónů, aby spolu domluvili strategii dalšího postupu.

Pak se k nim připojí další člověk.

Někdo, kdo může pomoci, sdělili mu tajemně.

Jurij obdržel instrukce, jak se dostane na místo schůzky. Vydal se chodbou. V tuto hodinu byly všechny dveře zavřené. Tady dole se nacházelo jen málo laboratoří. Cestou ho pálil v nose dezinfekční roztok a pod ním náznaky jakéhosi pižmovějšího pachu. Za jedněmi dveřmi slyšel známé zahoukání nějakého primáta. Zřejmě tu byly zvěřince, tak pozdě večer liduprázdné.

Podíval se na číslo dveří.

B-2 340.

Našel dveře s tabulkou mléčně zakaleného skla a zaklepal. Přes sklo se mihl stín a dveře se okamžitě otevřely.

„Doktore Rajeve, děkuji vám, že jste přišel.“

Jurij sotva zahlédl tvář mladého Asiata, než se muž opět odvrátil. Měl na sobě bílý laboratorní plášť a modré džíny. Brýle měl posunuté do čela, jako kdyby je tam zapomněl. U jedné stěny v místnosti stál praktický stůl a naproti němu se nacházela řada klecí z nerezové oceli. Mezi mřížemi vyčnívalo několik černých čenichů s vousy. Jurij zaslechl škrabání drápků. Laboratorní

potkani. Až na to, že tihle byli s výjimkou vousů holí.

Doktor Chen ho odvedl otevřenými zadními dveřmi do pracovny se stolem přetékajícím časopisy, bílou tabulí posetou nalepenými papírky s úkoly a s knihovnou nacpanou skleněnými nádobami na vzorky.

Jurije překvapilo, když za stolem spatřil známou postavu s mobilním telefonem u ucha. Muž, kterému mohlo být přibližně pětapadesát let, prozrazoval mohutnou postavou, brunátnými tvářemi a zrzavým plnovousem prokvetlým šedinami skotské předky. Jednalo se o hlavu vnitřní skupiny Iásónů určené ke spolupráci s Rusy – a také kolegu i dlouholetého přítele Archibalda Polka.

Doktor Trent McBride.

„Právě dorazil," říkal zrovna do telefonu a kývl na Jurije. „Za hodinu budu všechny informovat."

McBride zavřel mobil, vstal a podal Jurijovi ruku. „Seznámili mě s vaší situací, Juriji. Vzhledem k dívčině nestabilnímu stavu jde o záležitost s vrcholnou prioritou. Uděláme vše, co bude v našich silách, abychom vám to dítě pomohli najít."

Jurij mu potřásl rukou a sedl si. Byl sice nervózní, ale McBrideova přítomnost ho trochu uklidnila. Pod dobrosrdečným halasením se v něm skrývala bystrá a praktická mysl.

„Jistě chápete," řekl Jurij, „že je životně důležité, abychom ji nalezli. A to brzy."

McBride přikývl. „Kolik hodin přežije bez léků?"

„Třicet dva."

„Kdy dostala poslední injekci?"

„Před sedmi hodinami," odpověděl Jurij ponuře.

To znamená, že zbývá jen den a něco málo, než bude pozdě.

„Pak tedy budeme muset postupovat rychle," řekl McBride. „Jak už jste si možná domyslel, volal mi Mapplethorpe. Proto tu vlastně sedím já osobně."

„Myslel jsem, že jste v Ženevě. Nerozhodl jste se zůstat v úkrytu?"

„Jen dokud se nevyřeší ta věc s Archibaldem." Vrhl po Jurijovi chladný pohled. „Což se zřejmě stalo, ačkoliv výsledek mohl být lepší. Byl to můj přítel."

„Víte stejně dobře jako já, že by doktor Polk nežil déle než pár dnů. Musel jsem udělat to, co bylo nezbytné."

Zdálo se, že to McBridea moc neuchlácholilo.

„A jistě si vzpomenete," dodal Jurij, „že jsem byl od začátku proti, abychom k celé věci doktora Polka vůbec přizvali."

McBride klesl do křesla, které pod ním trochu zavrzalo. „Opravdu jsem se domníval, že Archibald bude rozumnější, zejména až uvidí projekt z první

ruky. Koneckonců se jednalo o nástavbu jeho celoživotního díla. Ovšem vzhledem k hrozbě, kterou představoval, jedinou alternativou bylo…“

Smutně pokrčil rameny.

Doktor Polk se nebezpečně přiblížil jádru projektu. *Ještě víc, než McBride tuší.* Zbývaly jen dvě možnosti: přibrat ho na palubu, nebo ho odstranit.

První možnost katastrofálně selhala.

Vzali ho do Doupěte a on utekl s cennými informacemi. Neměli jinou možnost, než ho zarazit.

„Archibalda je mi líto,“ řekl Jurij.

A v tom nelhal. Polkova smrt sice byla nezbytná, ale přesto se jednalo o významnou ztrátu. Profesor sám dosáhl pozoruhodných pokroků a dokonce se mu podařilo přiblížit tomu, co Rusové tajili před Američany. Obě strany nakonec podcenily jeho důvtip.

Před jeho únosem i po něm.

Jurij navázal: „Pokud jde o tu dívku…“

McBride ho přerušil: „Předpokládám, že je jedním z vašich subjektů Omega.“

Jurij přikývl. „S úspěšností kolem devadesáti sedmi procent. Pro náš projekt je životně důležitá. Pro oba naše úkoly. Obávám se, že Mapplethorpe nechápe jemnou rovnováhu, které je třeba dosáhnout, aby subjekt Omega zůstal naživu a správně fungoval.“

McBride si promnul kořen nosu. „Během naší telefonické konverzace Mapplethorpe naznačil, že bychom se mohli pokusit to dítě získat pro sebe.“

„Něco podobného jsem od něj čekal.“

Za Jurijem se otevřely dveře z první místnosti na chodbu. Doktor Chen někoho toporně a formálně pozdravil.

Jurij se otočil a ohromeně spatřil, že se ve dveřích objevil námět jejich momentálního rozhovoru. Mapplethorpovy povislé rysy vypadaly ještě zarputileji než obvykle. Jurij pocítil neblahou předtuchu.

McBride se postavil. „Johne, zrovna jsme o tobě mluvili. Podařilo se vašemu týmu získat tu lebku?“

„Ne. Prohledali jsme obě muzea.“

„To je divné,“ potřásl McBride hlavou. „Objevily se nějaké zprávy o tom děvčeti?“

„Vrtulníky pročesávají celé město, jednu čtvrť po druhé, směrem od zoologické zahrady. Pořád ale nemáme žádný signál.“

Jurij se po poslední větě překvapeně narovnal. „Signál? Jaký signál?“

McBride obešel stůl a zvedl k Jurijovi sevřenou pěst, kterou vzápětí rozevřel a odhalil drobounký předmět v dlani.

Sotva větší než špendlíková hlavička.

Jurij se musel naklonit blíž, aby to vůbec viděl.

„Zázraky nanotechnologie," řekl McBride. „Pasivní mikrovysílač s tlumicím článkem, uzavřený ve sterilním polymerovém obalu. Při své poslední návštěvě Doupěte jsem je injekčně vpravil všem dětem."

Jurij o něčem takovém slyšel poprvé. Na druhou stranu mu jeho nadřízená občas neříkala všechno. „Schválila je Savina?"

Vzhlédl a všiml si, jak McBride vyklenul jedno obočí, jako kdyby jeho výraz říkal: *Odpověď si určitě domyslíte sám, doktore Rajeve.*

Jurij si uvědomil, co ten Američan vlastně naznačuje. Savina o tom neměla tušení. Mikrovysílace dětem injikoval McBride – potají, aniž by o tom kohokoliv zpravil. Měl k dětem dostatečný přístup, ovšem vždycky byl pod dohledem. Jurij se znovu podíval na miniaturní přístroj. Byl dost malý, aby ho mohl dětem nenápadně podat sto různými způsoby.

Proč by McBride…?

Rychle se v duchu probíral různými možnostmi a jejich důsledky. McBride dal všem dětem vysílačky. Pak už stačilo jen připravit situaci, v níž by některé z dětí muselo opustit hnízdo.

Jurij si představil tvář Archibalda Polka. Pravda ho zasáhla jako úder pěstí do žaludku.

„Celé to byla léčka," zalapal po dechu. „Polkův útěk…"

McBride se souhlasně usmál. „Velmi dobře."

Mapplethorpův stín dopadl na Jurije jako těžké břemeno.

Udělali z něj šaška. Propaloval McBridea pohledem. „Byl jste v Doupěti, když Archibald uprchl. To vy jste mu pomohl k útěku."

McBride přikývl. „Potřebovali jsme vylákat jeden ze subjektů Omega."

„Použil jste doktora Polka jako návnadu. Svého vlastního přítele a kolegu."

„Obávám se, že to bylo nutné."

„Věděl… věděl Archibald, že ho jenom využíváte?"

McBride si unaveně a bolestně povzdychl. „Myslím, že to možná tušil…, ačkoliv neměl na výběr. Mohl buď zemřít, nebo projít tou těžkou zkouškou. Občas musíte být vlastenec, ať chcete nebo ne. A musím říct, že si vedl skvěle. Dostal se téměř do cíle."

„To všechno jen kvůli únosu jednoho dítěte?"

McBride si znovu promnul kořen nosu. „Měli jsme podezření, že před námi, vy Rusové, něco tajíte."

Jurij zachovával bezvýraznou tvář. McBride měl pravdu, ale netušil, kolik toho před ním zůstává skryto.

„Použijeme to dítě," pokračoval, „abychom spustili vlastní výzkumný program zde v Americe. Podrobně prostudujeme, co jste s ním udělali. Vaše skupina nám přes opakované žádosti neposkytla všechny informace. Od

začátku si necháváte pro sebe klíčová data.“

To byla také pravda – a nešlo pouze o data, ale i o budoucí plány.

Jurij se zeptal nahlas: „A co Sašiny léky?“

„To zvládneme. S vaší pomocí.“

Jurij zavrtěl hlavou. „Nikdy.“

„Obával jsem se, že to řeknete.“

Záblesk v McBrideově oku přiměl Jurije, aby se otočil.

Mapplethorpe v ruce držel pistoli.

Vzápětí z bezprostřední blízkosti vypálil.

21.45

Gray nepatřil k lidem, kteří věří shodám okolností. Dva vědci pracující na jednom projektu se současně ztratí… a jeden se vzápětí objeví ve Washingtonu, na prahu smrti z ozáření.

Gray si promnul spánky. „Elizabeth, tohle všechno musí nějak souviset s původním výzkumem vašeho otce.“

Painter přikývl. „Otázka ale zní: jak? Kdybychom znali více podrobností…, něco, co třeba není v otcových zprávách.“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu.

Elizabeth sklopila oči. Teprve nyní si všimla, jak má křečovitě sevřené ruce, uvolnila je a protáhla si prsty.

Sklesle zamumlala: „Já nevím. Ty poslední roky… moc jsme spolu nemluvili. Nelíbilo se mu, že jsem začala studovat antropologii. Chtěl, abych pokračovala v jeho…“ Zavrtěla hlavou. „To je jedno.“

Gray se k ní natáhl a dolil jí šálek horké kávy. S kývnutím ji od něj přijala. Nenapila se, jen držela hrnek v dlaních a ohřívala se od něj.

„Vašemu otci ta antropologie až tak vadit nemohla,“ poznamenal Gray. „Vždyť vám sehnal výzkumné místo v řeckém muzeu.“

Potřásla hlavou. „Jeho pomoc nebyla tak nezištná, jak to zní. Otec se vždycky zajímal o delfská orákula. Slavné věštkyně souvisely s jeho výzkumem intuice a instinktu. Začal věřit, že spolu ty ženy sdílely nějakou vlastnost, snad geneticky podmíněnou. Nebo něco na způsob neurologické abnormality. Takže vidíte, že mi otec zařídil místo v Delfách jen proto, abych mu pomohla s jeho prací.“

„Jakými výzkumy se ale přesně zabýval?“ pobídl ji Gray. „Vše, co víte, nám může pomoct.“

Povzdychla si. „Můžu vám povědět, co spustilo otcovu posedlost intuicí a instinktem.“ Podívala se na ně. „Víte něco o prvních ruských experimentech na

poli intuice?“

Oba muži zavrtěli hlavami.

„Jednalo se o hrozný experiment, ale zapadal do otcovy oblasti neurofyziologie. Před pár desetiletími Rusové oddělili kočku od jejích koťat. Koťata nalodili na palubu ponorky a za současného sledování životních funkcí matky námořníci zabili jedno z jejích mláďat. V okamžiku, kdy k tomu došlo, se kočce zvýšila srdeční frekvence a mozková aktivita ukazovala pocit intenzivní bolesti. Kočka začala být rozrušená a zmatená. V průběhu dalších dní opakovali pokus s dalšími koťaty, pokaždé přesně se stejnými výsledky. I když matku oddělovala od mláďat velká vzdálenost, zdálo se, že cítila jejich smrt.“

„Určitá forma mateřského pudu,“ řekl Gray:

Elizabeth přikývla. „Nebo intuice. Pro mého otce to v každém případě znamenalo důkaz jakéhosi biologického propojení. Soustředil svůj výzkum na to, aby nalezl neurologický základ tohoto jevu, a nakonec se spojil s indickým profesorem, který studoval podobné schopnosti u jogínů a okultistů ve své zemi.“

„Jaké schopnosti?“ zeptal se Painter.

Elizabeth si usrkla horké kávy a trochu zavrtěla hlavou. „Otec začal číst příběhy lidí se zvláštními duševními dovednostmi. Vyřazoval šarlatány a pomatence a vyhledával jedince s určitým dokazatelným nadáním, ty vzácné případy podložené skutečnými vědci, jako třeba Albertem Einsteinem.“

Gray neskrýval svoje překvapení. „Einsteinem?“

Elizabeth znovu přikývla. „Na přelomu století cestovala po světových univerzitách indická žena jménem Šakuntala a předváděla svoje neobvyklé schopnosti. Měla sotva středoškolské vzdělání, ale byla nevysvětlitelně obratná v matematice. Dokázala z hlavy počítat velice obtížné kalkulace.“

„Nějaký druh geniality?“ zeptal se Painter.

„Vlastně víc než to. Ta žena dokázala začít psát odpověď ještě předtím, než byla položena otázka. O jejích dovednostech svědčil i Einstein.

Položil jí otázku, jejíž řešení mu zabralo tři měsíce a zahrnovalo komplikované postupné kroky. Ještě než stačil otázku dokončit, ona už psala křídou odpověď – řešení, jež zabralo celou šířku tabule. Když se jí zeptal, jak se jí to podařilo, nevěděla a tvrdila, že se jí jednoduše před očima začala objevovat čísla a ona je jenom zapsala.“

Elizabeth na ně hleděla a očividně čekala jejich nedůvěřivou reakci. Gray na ni ale jen kývl, ať pokračuje. Jeho postoj ji podle všeho podráždil, jako kdyby případné pochybnosti nějak potvrdily její vlastní názor.

„Objevily se i další případy,“ navázala. „Opět v Indii. Chlapec, který dělal rikšu v Madrásu, uměl odpovídat na matematické otázky, aniž by je slyšel.

Vysvětloval, že vždycky, když je nablízku někdo s matematickým nadáním, zavalí ho pocit úzkosti a v hlavě se mu objeví řešení, seřazená ‚jako vojáci'. Nakonec ho vzali do Oxfordu, kde ho podrobili zkouškám. Na důkaz svého talentu odpověděl na matematické dotazy, které byly za jeho časů neřešitelné. Oxford jeho odpovědi zaznamenal a o několik desetiletí později, když se podařilo rozvinout další oblasti vysoké matematiky, byla dokázána jejich platnost. Mezitím už ale dotyčný zemřel stářím."

Elizabeth položila na stůl hrnek s kávou. „Přestože jsou tyhle historky ohromující, mého otce zároveň neuvěřitelně frustrovaly. Potřeboval najít někoho živého, a tak pokračoval ve sbírání různých příběhů. Časem si všiml, že mnoho z nich se vyskytlo v Indii mezi tamějšími jogíny a okultisty. V tu dobu už jiní vědci odhalovali fyziologické základy řady úžasných jogínských schopností, jako například snášení extrémního chladu po dobu několika dní úpravou toku krve do končetin a kůže. Nebo měsíční půsty umožněné snížením bazálního metabolismu."

Gray přikývl. Studoval mnohá z učení jogínů. Všechna měla společnou duševní kontrolu nad tělesnými funkcemi, které jsou jinak považovány za mimovolní.

„Otec se ponořil do studia indických dějin, jazyka a dokonce se zabýval i starými proroctvími ve védách. Vyhledával jogíny a vyšetřoval je: dělal jim krevní testy, elektroencefalogramy, mapování mozku a odebíral jim DNA, aby se pokusil u těch nejtalentovanějších zjistit jejich původ. Nakonec hodlal podat vědecký důkaz, že v mozku existuje organický podklad toho, co Rusové pozorovali u kočičí matky."

Painter se na pohovce opřel. „Není divu, že ho přizvali ke stanfordskému projektu. Jeho výzkum se jim rozhodně hodil."

„Proč by ale mého otce kvůli tomu někdo vraždil? Tohle všechno už se stalo před mnoha lety." Její oči se střetly s Grayovýma. „A co s tím vším má společného ta divná lebka?"

„To ještě nevíme," odpověděl Painter, „ale ráno bychom už o ní měli vědět víc."

Gray doufal, že se ředitel nemýlí. Do Sigmy byla přizvána skupina odborníků, aby se na ten podivný předmět podívala. Gray ji pouštěl z ruky jen s krajní neochotou a lebka byla vzápětí poslem dopravena na ústřední velitelství. Cítil, že jde o klíč k celé záhadě, a nesnášel pomyšlení, že ho už nemá na očích.

Další debatu ukončilo zaklepání na dveře.

Painter otočil hlavu a Kowalski vstal s jednou botou v ruce.

Gray se také postavil.

Před domem byly rozmístěny dvě hlídky v civilních šatech. Kdyby došlo k

nějakému problému, ozvaly by se jim vysílačkou. Gray přesto rozepnul pouzdro a vytáhl poloautomatickou pistoli. Když mají hlídky vysílačky, proč klepají?

Mávl na ostatní, ať se drží za ním, a vydal se k přednímu vchodu. Držel se při stěně a zastavil se u monitoru, na který se přenášel obraz čtyř venkovních kamer. V horní levé čtvrtině viděl na verandu.

Pár kroků od domu stály dvě postavy.

Šlachovitý muž v červené nepromokavé bundě držel za ruku malé dítě. Děvče. Dítě si pohrávalo se stuhou ve vlasech. Gray z mužova postoje nečetl žádnou bezprostřední hrozbu. V druhé ruce svíral list papíru. Možná obálku. V další chvíli se postava sklonila ke dveřím.

Gray ztuhl, ale jednalo se jen o žlutý papír. Muž ho strčil pod dveře a papír vklouzl dovnitř na navoskovanou dřevěnou podlahu vstupní haly. Zastavil se Grayovi u nohou.

Gray se díval na dětskou kresbu tužkou. V hrubých, ale jasně rozeznatelných rysech znázorňovala hlavní místnost konspiračního domu. Krb, křesla i pohovku. Přesně na svých místech. Byly tu nakresleny i čtyři postavy. Dvě seděly na pohovce, jedna v křesle. Větší silueta se krčila u krbu s botou v ruce. To musel být Kowalski.

Jednalo se o dětskou kresbu jejich pokoje.

Gray se znovu zahleděl na monitor.

V druhé čtvrtině obrazovky došlo k nějakému pohybu, který přitáhl jeho pozornost. Do výhledu vykročili další muži, také v nepromokavých bundách. Gray přihlížel, jak se objevují obě hlídky, které neznámí muži drželi na mušce.

U jeho boku se vynořil Kowalski, který sem dorazil naprosto nehlučně jen v ponožkách. Podíval se na monitor a povzdychl si.

„Skvělé," poznamenal. „Jak to vlastně děláte? Copak vyvěšujete adresy konspiračních bytů na internetu?"

Hlídky před dveřmi si musely kleknout na kolena.

Dům byl obklíčen.

Byli v pasti.

Na opačném konci světa mezitím muž jménem Monk hledal vlastní cestu ke svobodě.

Zatímco tři děti stály na stráži u dveří do jeho nemocničního pokoje, namáhavě se nasoukal do tmavě modré džínové kombinézy, která se hodila ke košili s dlouhými rukávy, již měl na sobě. Oblékání jednou rukou bylo obtížné. Na židli zůstala jen černá vlněná čepice a pár tlustých ponožek. Natáhl si čepici na holou hlavu, vzal si ponožky a poté vklouzl do kožených bot, trochu těsných, ale zároveň vyšlapaných a prodřených.

Chvilka soukromí mu posloužila k tomu, aby se zamyslel nad celou situací, byť se mu stále nijak nedařilo vyplnit prázdná místa paměti. Pořád si nepamatoval na nic, k čemu došlo před tím, než se tu probudil. Procvičení svalů při oblékání mu však alespoň vrátilo rovnováhu, takže už dokázal stát bez kymácení.

Připojil se k nejstaršímu z chlapců, Konstantinovi, u ocelových dveří se závorou z vnější strany. Masivnost dveří potvrzovala, že tu byl jako vězeň a že jde opravdu o útěk.

Nejmladší člen trojlístku, Pjotr, vzal Monka za ruku a táhl ho chodbou od světla sesterny. Monk si vybavil chlapcovu dřívější prosbu. *Zachraňte nás.*

Monk tomu nerozuměl. Před čím? Dívka, jejíž jméno znělo Kiska, kráčela v čele skupinky k zadnímu schodišti osvětlenému červeným neonovým nápisem. Monk se při vstupu na schody podíval znovu na písmena nápisu.

Azbuka.

Zřejmě je v Rusku. Přestože ztratil paměť, věděl, že sem nepatří. Myslel anglicky. Bez britského přízvuku. To znamenalo, že musí být Američan, ne? Když ale dokázal poznat tohle všechno, proč se mu nedaří…

Náhle ho oslepila řada obrázků a výjevů jako z jiného života, které se mu začaly míhat před očima…

… úsměv… kuchyně s nějakou postavou otočenou k němu zády… ocelová sekyra míhající se přes modrou oblohu… světélka stoupající z hluboké vody…

V dalším okamžiku všechno zmizelo.

V hlavě mu bušila krev. Pokusil se chytit zábradlí a instinktivně se k němu natáhl pahýlem ruky. Zjizvené předloktí sjelo po kovu a Monk měl co dělat, aby udržel rovnováhu. Hleděl na chybějící ruku a vybavil si jeden z výjevů.

… ocelová sekyra míhající se přes modrou oblohu…

Tohle se tedy stalo?

Děti před ním pospíchaly ze schodů, až na toho nejmladšího chlapce. Pjotr se ho pořád držel za zdravou ruku a vzhlížel k Monkovi očima, které měly tak světle modrý odstín, až vypadaly téměř bílé. Drobné prstíky konejšivě tiskly jeho dlaň. Chlapec ho jemně pobízel k rychlejšímu tempu.

Klopýtal za ostatními.

Na schodišti nikoho nepotkali a vynořili se zadním východem do bezměsíčné, zamračené noci. Vzduch byl chladný, vlhký a zcela nehybný. Monk se několikrát zhluboka nadechl, aby trochu uklidnil divoce bušící srdce.

Slyšel hlasité hučení generátoru. Rozhlédl se po rozměrech nemocniční budovy, která se táhla do obou stran od nich a patřily k ní dvě pětipatrové věže.

„Pojďte. Tudy," řekl Konstantin a ujal se vedení.

Pospíchali tmavou uličkou vydlážděnou kočičími hlavami mezi nemocnicí

a zdí, která se po jejich levé straně tyčila do výše dvou podlaží. Monk se podíval vzhůru, aby se trochu zorientoval. Za zdí zářilo několik lamp, které osvětlovaly střechy skrytých budov. Dospěli k rohu a vyklouzli z ohraničeného pozemku. Kráčeli po holé skále, vlhké a kluzké. Tady vzadu nezářila žádná světla a Monk rozeznával jen panelovou zeď, podle níž pokračovali stále dál. Za běhu po ní jel dlaní a podle hrubé malty a nerovné konstrukce odhadoval, že ji kdysi vystavěli ve spěchu.

Za zdí zaslechl strašidelné skučení následované tlumeným štěkáním a přidušenými skřeky.

Zpomalil. Zvířata. Jsou snad u nějaké zoo?

Jako kdyby vysoký chlapec vnímal jeho myšlenky, ohlédl se a naznačil rty slovo *zvěřinec*.

Zvěřinec?

Dospěli k dalšímu rohu a odsud stezka pokračovala prudce dolů. Ze svého vyvýšeného místa se Monk rozhlédl po údolí a malebné vesničce sestávající z dlážděných ulic a chalup se sedlovými střechami, jež se rozkládala před ním. Ve zdobených černých lampách pouličního osvětlení plápolal plyn. Na jednom konci vesnice stála třípodlažní škola obklopená hřišti a otevřeným hledištěm. Domky byly nahloučeny kolem ústřední návsi s vysokou fontánou, z níž tryskala třpytivá voda.

Na opačné straně se zvedaly řady pětipatrových panelových domů s hranatými půdorysy, rozmístěné v praktickém pravoúhlém vzoru. Tmavé budovy vypadaly zchátrale a opuštěně.

Na rozdíl od vesnice.

V ulicích se hemžili lidé a až k Monkovi doléhal jejich hlahol. Viděl děti v nočních košilích, pobíhající mezi dospělými, z nichž mnozí na sobě měli stejný úbor, jako kdyby je vzbudili a vytáhli z postelí. Jiní byli oblečeni do šedých uniforem a klobouků s pevnými krempami. Po úzkých uličkách se míhaly baterky.

Zřejmě tu vypukl nějaký poplach.

Monk slyšel, jak lidé volají několik jmen, někteří úzkostně, jiní zlostně.

„Konstantin! Pjotr! Kiska!“

Ty děti.

Ze středu obce vyletěla k nebi červená světlice, ozářila celou ospalou vesnici a její odlesky tančily po prázdných oknech a panelových zdech budov za ní.

Monk zvedl oči vzhůru, ke světlici, jež dorazila na nejvyšší bod své dráhy a s rozevřeným padáčkem se začala pomalu snášet dolů.

Monk ale hleděl stále nahoru.

Ta obloha… nebyla jen bezměsíčná.

Úplně chyběla.

Načervenalá záře světlice odhalila masivní skalnatou kopuli, která se jim nad hlavou táhla všemi směry a zahalovala celý prostor. Monk otevřel ústa a potácivě se otočil kolem své osy.

Nedostali se ven.

Jsou v obří jeskyni.

Podle toho, jak vypadal její strop a stěny, možná dokonce umělé, vytvořené řízenými výbuchy.

Sklopil zrak k dokonalé vesničce, chráněné v jeskyni jako koráb v lodi. Na rozhlížení ale nebyl čas.

Konstantin ho stáhl za vápencový výchoz. Po příkré cestě k nim tiše vrčela trojice džípů. V další chvíli je minula a pokračovala k nemocničnímu komplexu. Vozy podle všeho poháněly elektromotory a v každém jelo několik mužů v uniformách a se zbraněmi.

To nevěstilo nic dobrého.

Jakmile jim džípy zmizely z očí, Konstantin ukázal od vesnice k temnotě hlubší části jeskyně. Vydali se po úzké pěšině, která vypadala, že je jen zřídka kdy užívaná.

Vyhnuli se podzemní vesnici a drželi se v horní části svahu. Monk si na protější straně všiml zející chodby, osvětlené elektrickými reflektory a uzavřené obrovskou kovovou branou, širokou tak, že by tudy mohly naráz projet dva nákladní automobily. Zjevně se jednalo o cestu z jeskyně.

Děti ho ale vedly opačným směrem.

Kam jdou?

Za ním se rozezněla hlasitá siréna, v uzavřeném prostoru ohlušující jako protiletecký poplach. Všichni čtyři se otočili. Na nemocniční budově blikal a otáčel se červený maják.

Vesničané si právě uvědomili další skutečnost.

Neztratily se jenom děti.

Monk se pokusil odvést svoje svěřence dál po stezce, ale hlasitý zvuk je ochromil. Zakryly si uši a pevně zavřely oči. Kiska vypadala, že se jí zvedá žaludek. Konstantin klečel a kýval se ze strany na stranu. Pjotr křečovitě objímal Monka.

Děti trpěly hypersenzitivitou.

Monk je přesto přiměl k cestě, nesl Pjotra a zpola za sebou táhl Kisku.

Ohlédl se k blikající siréně. Možná ztratil paměť – nebo přesněji, násilím mu ji odebrali –, ale jednou věcí si byl zcela jistý.

Jestli ho znovu chytí, nepřijde jen o paměť.

A obával se, že děti by trpěly ještě hůř.

Musejí jít dál – *jenže kam?*

6. kapitola

6. ZÁŘÍ, 5.22
KYJEV, UKRAJINA

Nikolaj Solokov měl v bílé naškrobené košili ještě zastrčený papírový ubrousek, aby mu líčidla nepošpinila tmavě modrý oblek. Stáhl se do soukromí jednoho ze zadních nemocničních oddělení, zatímco se mezinárodní týmy novinářů chystaly na ranní vysílání z prahu sirotčince. Byl připravený stanout před jejich kamerami.

Do zadního oddělení Kyjevského dětského domova vysokými okny pronikalo slunce. Mezi postelemi se pohybovala jediná sestra. Zde zůstávaly skryty ty nejtěžší případy: dvouletá holčička s neoperovatelným nádorem štítné žlázy, desetiletý chlapec s hlavou oteklou od hydrocefalie, a další, jehož zrak zakalila těžká duševní retardace. Ten měl navíc všechny čtyři končetiny přivázané k posteli.

Sestra, statná ukrajinská matrona v modrém plášti, si všimla jeho pozornosti.

„Aby se neporanil, pane senátore," vysvětlila s unavenýma očima, které viděly již příliš mnoho utrpení.

Byly tu ale ještě horší případy. V roce 1993 se v Moldově narodilo dítě se dvěma hlavami, dvěma srdci a dvěmi páteřemi, ale jen s jedním párem nohou. Jiné zase přišlo na svět s mozkem mimo lebku.

Samá dědictví Černobylu.

Na jaře 1986 vybuchl uprostřed noci čtvrtý reaktor černobylské jaderné elektrárny. Během deseti dnů vychrlil do okolí množství radiace, jež představovalo obdobu čtyř set hirošimských bomb a rozptýlilo se po celé planetě. Podle ruské Akademie lékařských věd dodnes zemřelo v důsledku ozáření více než sto tisíc lidí a dalších sedm milionů bylo vystaveno jeho účinkům, což znamenalo pokračující výskyt případů rakoviny a genetických abnormalit.

Teď začínala druhá vlna tragédie, kdy lidé, vystavení radiaci v dětském věku, sami měli první děti. V regionu došlo ke třicetiprocentnímu nárůstu vrozených vad.

Z toho důvodu se sem dostavil charismatický vůdce dolní komory ruského parlamentu. Nikolajův obvod Čeljabinsk se nacházel o patnáct set kilometrů

dál u pohoří Ural, ale čelil podobným problémům. Těžila se zde většina paliva pro Černobyl, spolu s plutoniem určeným pro sovětský zbrojní program, a okolí tak představovalo jednu z nejradioaktivnějších oblastí na světě.

„Jsou připraveni, senátore," oslovila ho jeho asistentka.

Otočil se k ní.

Jelena Ozerovová, elegantní černovláska se snědou pletí, které bylo teprve něco málo přes dvacet, na sobě měla černý kostým, jenž zahaloval její drobná ňadra a dělal z ní cosi oboupohlavně asexuálního. Vypadala přísně, moc toho nenamluvila a neustále se mu držela po boku. Tisk o ní hovořil jako o jeho Rasputinovi, což Nikolaj nijak nevyvracel.

Posloužilo to jeho úmyslu být vnímán jako odvážný reformátor a současně si uchovat odlesk dávné carské slávy staré ruské říše. Jeho jmenovec, Nikolaj II., poslední car z dynastie Romanovců, byl dokonce uvězněn a popraven v Nikolajově rodném městě Jekatěrinburgu. Car byl sice pouhým neúspěšným vládcem, avšak po smrti ho pravoslavná církev prohlásila za svatého. Biskupové nechali nad domem, kde byla zavražděna carská rodina, vystavět katedrálu se zlatou kopulí, jež označovala symbolické znovuzrození Romanovců.

Někteří tvrdili, že jednačtyřicetiletý senátor Nikolaj Solokov s dlouhými černými vlasy a krátkým pěstěným plnovousem je reinkarnací samotného cara.

Nikolaj taková srovnání podporoval.

Zatímco se Rusko pokoušelo postavit na roztřesené nohy – neustále podrážené dluhy, chudobou a všudypřítomnou korupcí –, potřebovalo nového vůdce pro nové tisíciletí.

A Nikolaj se jím zamýšlel stát.

Ostatně nejen to.

Nechal Jelenu, ať mu odebere papírový límec kolem krku. Prohlédla si ho od hlavy k patě a souhlasně přikývla.

Nikolaj vykročil ke světlům, která na něj venku čekala.

Prošel dveřmi ke stupínku na vrcholu schodiště, nad nímž se klenulo jméno zdejšího sirotčince. Jelena ho opatrně následovala.

Přistoupil k naježenému chumlu mikrofonů a zvedl paži před palbou otázek. Slyšel, jak se jeden novinář ptá na jeho minulé vazby s KGB, další na finanční spojení jeho rodiny s rozlehlou těžbou v pohoří Ural. Jak jeho moc stoupala, přibývalo i hlasů těch, kteří se ho snažili stáhnout zpátky dolů.

Nedbal na novinářské otázky a pustil se do plnění vlastního plánu.

Naklonil se k mikrofonům a jeho hlas zaduněl nad obtížným hlučením nepříjemných dotazů. „Je načase zavřít tyto dveře!" vykřikl a ukázal za sebe k sirotčinci. „Děti Ukrajiny, Běloruska a z celé matičky Rusi už se dost natrpěly za hříchy minulosti. To se nikdy nesmí opakovat!"

Nikolaj se nechal unášet hněvem. Věděl, jak vypadá na obrazovce. Představoval odhodlanou tvář reformy a vzteku. Pokračoval ve svém naléhavém prohlášení o nové vizi Ruska, ve volání po činu a po tom, aby lidé hleděli do budoucnosti, aniž by přitom zapomněli na minulost.

„Za dva dny bude čtvrtý černobylský reaktor uzavřen pod novým ocelovým poklopem. Nový sarkofág bude symbolizovat konec této tragédie a věčnou vzpomínku na všechny muže a ženy, kteří položili své životy nejen za svou vlast, ale za celý svět. Požárníky, kteří neochvějně odváděli svou práci, zatímco jim radiace spalovala budoucnost. Piloty, kteří museli létat v jedovatých mračnech, aby dodávali na místo dostatek betonu. Horníky, kteří přispěchali z celé země, aby pomohli při budování prvního krytu reaktoru. Tito stateční muži a ženy, plní národní hrdosti a pýchy, jsou skutečným srdcem Ruska! Nechť nikdy nezapomeneme na ně ani na jejich oběť!“

Dav lidí za novináři se během Nikolajovy řeči znásobil. Odmlčel se, aby si vychutnal jejich radostné volání a tleskání.

Jednalo se o první z mnoha řečí, které ještě pronese, přičemž poslední bude u samotného Černobylu při příležitosti umístění nového sarkofágu nad mrtvý reaktor. Původní betonový štít se už drolil – byl zamýšlen jako dočasné řešení a přitom musel sloužit plných dvacet let. Nový sarkofág vážil osmnáct tisíc tun a tyčil se do výšky poloviny Eiffelovy věže. Jednalo se o největší pohyblivou konstrukci na světě.

Události využívali k podobným proslovům i další politici, ale Nikolaj z nich byl nejhlasitější, jako šampion jaderné reformy, který usiluje o vyčištění zamořených území po celé zemi. Mnozí se pokoušeli odmítat jeho rétoriku poukazem na extrémní nákladnost předkládaných projektů. Jiní členové parlamentu ho v tisku stále zesměšňovali a kritizovali.

Nikolaj ale věděl, že má pravdu.

A oni to jednoho dne pochopí rovněž.

„Pamatujte má slova!“ pokračoval. „I když ukončíme jednu kapitolu našich dějin, obávám se, že stojíme na úplném začátku. Naše jaderná minulost s námi ještě neskončila… a se světem také ne. Doufám, že jí budeme schopni čelit se stejným odhodláním jako ti stateční lidé, kteří se onoho tragického dne vzdali vlastní budoucnosti. Nesmíme plýtvat jejich darem. Přikročme k nové obrodě! Z plamenů může povstat nový svět!“

Věděl, že se mu při posledních slovech zablýskaly oči. Tak znělo heslo jeho reformy.

Nová obroda.

Ruská obroda.

Stačilo jen trochu zatlačit správným směrem.

Jelena se k němu naklonila a dotkla se jeho lokte. Chtěla mu něco říct.

Otočil se k ní v okamžiku, kdy z parku na opačné straně ulice zaznělo prásknutí výstřelu. Koutkem oka zahlédl záblesk a o zlomek vteřiny poté mu cosi prosvištělo kolem ucha.

Odstřelovač.

Vrah.

Jelena ho strhla za stupínek a v davu se ozvaly první výkřiky. Na chvíli zavládl chaos. Nikolaj využil příležitosti, aby otřel své rty o Jeleniny. Rukou ji pohladil po dlouhých vlasech a jedním prstem přejel po záhybu chladné chirurgické oceli za jejím uchem.

Do polibku zašeptal.

„To šlo dobře."

10.25
WASHINGTON

Painter se připojil ke Grayovi u předního východu a hleděl na obrazovku. Obě hlídky stále klečely s rukama nad hlavou.

„Nechceme vám ublížit," zvolal muž, ukrytý ve stínu na prahu dveří, jako kdyby vycítil jejich přítomnost. Měl ostrý přízvuk, který prozrazoval jeho východoevropský původ.

Painter se chvíli díval na něj a poté na dívku, která stála vedle cizince a držela ho za ruku. Upírala oči přímo do ukryté kamery.

Muž pokračoval: „Jsme spojenci Archibalda Polka!" Znělo to, jako kdyby si nebyl jistý, zda lidé v domě budou vědět, co tím chce říct. „Nemáme moc času!"

Za Painterem se objevila Elizabeth. Podívali se na sebe. Jestli mají zjistit nějaké odpovědi ohledně osudu jejího otce, musejí podstoupit určité riziko. Jenže ne zase nepřiměřeně velké. Painter stiskl tlačítko interkomu a promluvil do něj.

„Jste-li spojenci, propusťte naše muže a odhoďte zbraně."

Muž na prahu zavrtěl hlavou. „Nejdřív musíte dokázat, že se vám dá věřit. Ukažte se."

Painter střelil pohledem po Grayovi, který pokrčil rameny.

„Pustíme vás dovnitř," řekl Painter. „Ale jen vás a tu dívku."

„A vaši lidé zase zůstanou tady, aby nám zaručili bezpečnost."

Kowalski za nimi zabručel: „Jako jedna velká, šťastná rodina."

Painter pokynul Grayovi, ať odvede Elizabeth za roh.

Sám zůstal u jedné strany dveří a Kowalski se – stále v ponožkách – přikrčil u druhé. Obr pozvedl jedinou zbraň, kterou měl v rukách: botu.

To bude muset stačit.

Painter odemkl a pootevřel dveře. Cizinec ukázal prázdnou dlaň. Za druhou ruku se ho drželo ono děvče. Zdálo se, že dívce není víc než deset let, měla tmavé vlasy a kostkované šedočerné šaty. Muž byl snědý a na tvářích mu vyrůstalo strniště vousů. Možná Egypťan nebo Arab. Oči měl tak tmavě hnědé, až v chabém světle na verandě vypadaly černé, a zračila se v nich obezřetná výhrůžka. Byl oblečený do džínů a tmavě červené nepromokavé bundy.

Pootočil hlavu, a aniž by spustil pohled z otevřených dveří, vyštěkl něco na svoje muže. Painter té řeči nerozuměl, ale znělo to jako pokyn, ať nepolevují v ostražitosti.

„Je to cikán," zahučel Kowalski.

Painter se na něj podíval.

„Na mojí ulici bydlela jedna rodina." Kowalski trhl palcem k cizinci. „Mluvil romsky."

„Má pravdu," přikývl cizinec. „Jmenuji se Luca Hearn."

Painter otevřel dveře víc a pokynul mu, ať vstoupí dovnitř.

Cizinec opatrně překročil práh, ale kývl Painterovi a Kowalskému na pozdrav. *„Sastimos."*

„Nais tuke," odpověděl Kowalski. „Ale jen abyste věděl, to je všechno, co si z romštiny pamatuju."

Painter odvedl Lucu a to dítě do obývacího pokoje. Děvčeti se trochu chvěly nohy a oči se jí leskly horečkou.

Luca si všiml Graye, který stál stranou s pistolí v ruce.

Painter na svého podřízeného mávl, ať uklidí zbraň do pouzdra. Z toho muže necítil žádné bezprostřední nebezpečí. Jen neochabující opatrnost.

Elizabeth postoupila kupředu. „Zmínil jste se o mém otci."

Luca nechápavě nakrabatil čelo.

Painter vysvětlil: „To je dcera Archibalda Polka."

Luca vykulil oči a sklonil hlavu jejím směrem. „Je mi líto, že nás opustil. Byl to skvělý člověk."

„Co víte o mém otci?" zeptala se Elizabeth. „A kdo je to děvče?"

Dívka se vysmekla muži z ruky a přešla ke stolu. Klekla si vedle něj a začala se rytmicky kývat dopředu a dozadu.

„To děvče?" zopakoval Luca. „Nevím. Záhada. Dostal jsem od vašeho otce vzkaz. Rozrušený vzkaz v hlasové schránce. Mluvil nesouvisle a ve spěchu. Přikázal nám, abychom si koupili deset vysílaček a naladili je na určitou frekvenci. Mluvil jako blázen a diktoval spousty čísel. Chtěl, abychom se rozmístili po National Mallu a sledovali, kdy se objeví balíček, který aktivuje vysílačky."

„Balíček?" zeptal se Painter.

Luca se podíval na dítě. „Ona."

„Ta dívka?“ podivila se Elizabeth. „Proč?“

Luca zavrtěl hlavou. „Dlužili jsme vašemu otci laskavost. Udělali jsme, co po nás chtěl. Byli jsme v parku i v okamžiku, kdy ho zastřelili, ačkoliv jsme se teprve později dozvěděli, že šlo o něj. Zachytili jsme ale stopu toho dítěte.“

Painter se otočil k děvčeti. Zřejmě má v sobě nějakou štěnici, mikroskopickou vysílačku.

„Sledovali jsme ji do zoologické zahrady, kde se nám ji podařilo získat, aniž by si toho kdokoliv všiml.“

„Vy jste ji unesli?“ zeptal se Painter.

Luca pokrčil rameny. „Poslední slova vzkazu zněla: *Ukradněte balíček a přiveďte ho k něčemu nebo někomu jménem Sigma.*“

Painter sebou trhl.

„Vzkaz pak náhle skončil,“ pokračoval Luca, „než mohl doktor Polk něco vysvětlit. Jakmile jsme získali to děvče, museli jsme postupovat rychle. Báli jsme se, že ji začnou hledat další. Že ji někdo vystopuje stejným způsobem jako my. Zejména když byl po okolí vyhlášen poplach. Zatímco jsme prchali, to děvče začalo zběsile kreslit.“

Ukázal na dítě, které se mezitím zvedlo na nohy a přešlo k prázdné stěně. Zvedlo kousek uhlu z krbu a začalo na zeď trhavě čmárat, nejprve na jednom místě a poté na jiném.

„Nechtěla přestat,“ pokračoval Luca. „Namalovala obrys parku se stromy a obrázek mostu přes Rock Creek.“ Kývl z okna. „Potom dům, umístěný mezi stromy. Museli jsme prohledat celý park, než jsme ho našli. Věřili jsme, že je důležitý. Než jsme vás objevili, nakreslila další obrázek, který jsem zasunul pod dveře.“

Luca na ně upřeně hleděl. „Obrázek vás všech. Přátel a příbuzných doktora Polka. Takže se vás musím zeptat, jestli znáte tu nebo toho Sigmu.“

Painter vytáhl lesklý identifikační průkaz s fotografií a prezidentskou pečetí. Na povrchu černé kartičky bylo holograficky znázorněno písmeno řecké abecedy.

Luca si průkaz prohlédl a naklonil ho ke straně, aby se podíval na hologram. Jakmile ho poznal, oči se mu rozšířily překvapením.

Gray mezitím přistoupil k dívce. Sedl si na paty a prohlížel si její dílo. Promnul si bradu. Cosi přilákalo jeho pozornost. Zvedl prst jako chytač signalizující v baseballu nadhazovači a ukázal na děvče.

Její tvář zářila o něco jasněji a hlavu měla mírně nakloněnou ke straně. Měla otevřené oči, ale nesledovala jimi črty uhlem. Bez ohledu na její podivné chování Graye upoutalo něco jiného.

Painter už si toho všiml taky. Vlasy, vlhké horečnatým potem, se jí za uchem trochu rozestoupily a mezi nimi se zaleskl kousek kovu. Jeho tvar byl

jednoznačně stejný jako u předmětu na opičí lebce.

Jenže tady se jednalo o živý exemplář.

Co jim Archibald nechal doručit?

Painter v duchu probíral různé možnosti, zatímco Elizabeth se vzdálila do opačného rohu místnosti. Odtud ukázala ke stěně. „Pojďte se na to podívat," pronesla hlasem, v němž zněl náznak strachu.

Painter k ní přistoupil. Ukazovala na umělecké dílo vznikající na protější zdi. Při pohledu z dálky začal ze zdánlivé čmáranice vystupovat jistý tvar. Čtyři dlouhé minuty beze slova přihlížel, jak se obrázek dále mění. Nakonec Elizabeth ohromeně zakoktala: „To je… To je…"

„… Tádž Mahal," doplnil Painter.

Užaslé ticho, jež se opět rozhostilo v místnosti, prořízl vzdálený zvuk.

Pravidelné tepání.

Vrtulník, letící nízko nad zemí, který se k nim blížil.

Gray se narovnal a sáhl po dívce. „Někdo nás našel!"

6.02
KYJEV, UKRAJINA

Nikolaj se skulil z Jeleny a přetočil se na záda.

Větrák v hotelovém pokoji chladil jeho zpocené tělo. Bederní páteř ho stále bolela a na rameni měl hluboké škrábance, jež ho nepřestávaly pálit. Jelena se hladce vyhoupla na nohy a pohodila vlasy, které se jí na zádech zcuchaly. Křivka jejího pozadí, když odcházela do koupelny, ho málem opět vzrušila. Pohnul se, ale věděl, že na něj za půl hodiny čeká další rozhovor.

Zprávy o neúspěšném pokusu o atentát už se rozšířily široko daleko. Bude ve všech mezinárodních zpravodajských relacích. Už se dozvěděl, že odstřelovače zasáhla policejní kulka a že muž ještě před převozem do nemocnice zemřel.

Po jeho smrti nikdo nebude mít podezření, že všechno bylo předem naplánováno. Dokonce ani samotný odstřelovač – horník z Polevského, jehož bratr zahynul minulý rok při jakési pracovní nehodě – netušil, s jakou vychytralostí byl vmanipulován do vražedného plánu.

Vše proběhlo s technickou precizností. Jelena dokonale načasovala svůj dotyk. To bylo její umění. Za plné aktivity dokázala počítat pravděpodobnosti do n-tého stupně. Její statistické analýzy ekonomického vývoje se vyrovnávaly analýzám těch nejlepších odborníků. A po studiu technických parametrů většiny pistolí a lehkých zbraní jí stačilo jen vidět, jak někdo míří, aby dokázala odhadnout přesnou dráhu kulky.

Dnes ráno jí s důvěrou vložil svůj život do rukou.

A přežil.

V tu chvíli za stupínkem cítil větší bezmoc, než kdykoliv předtím – jeho život plně závisel na někom jiném. Na něco podobného vůbec nebyl zvyklý a nutnost na okamžik pustit ze své moci kontrolu nad situací mu zvýšila tep. Poté musel pospíchat, aby se co nejrychleji vrátil do hotelu.

Jelena vykročila ze sprchy a opřela se nahá ve dveřích. Chtíč v jejích očích pomalu pohasínal, spolu s poslední jiskrou erotické stimulace z jejího neurologického implantátu. Divoká lvice se měnila v ospalé koťátko. Nikolaj přesto pečlivě sledoval onen poslední odlesk ohně – vzrušující směsici potřeby a nenávisti, jež se však posléze rozplyne do prosté a chladné poslušnosti.

Taková stimulace implantátu byla nezbytná – nejen kvůli intenzivnímu sexu, ale také ke spuštění správné fyziologické odpovědi, která zvýšila šanci na oplodnění. Nikolaj četl řadu studií a jeho matka chtěla, aby měl děti. Dokonce souhlasila s jeho spojením s Jelenou. Jednalo se o dokonalou kombinaci: jeho silná vůle a její matematicky chladné uvažování.

Nikolaj se dnes ráno ze všech sil snažil matku potěšit.

A měl modřiny i škrábance, jimiž to mohl dokázat.

Matka by ovšem možná nesouhlasila s tím, aby dovoloval Jeleně, ať ho přiváže k posteli a pleská ho přes stehna kartáčem na vlasy. Jenže matka mu také vždy vštěpovala následující heslo:

Účel světí prostředky.

Matka byla odjakživa vrcholně praktická.

Na nočním stolku zazvonil telefon. Jelena k němu přistoupila, ohlásila se do něj a poté Nikolajovi předala sluchátko.

„Generálmajor Savina Martovová," oznámila mu formálně. Do jejího hlasu

se vrátil obvyklý chlad. „Chce hovořit se senátorem.“

S povzdechem převzal sluchátko. Načasování bylo jako vždy bezchybné. Určitě se doslechla o tom nevydařeném pokusu o atentát. Bude chtít slyšet všechny podrobnosti a zeptá se, proč už se neozval. Plán pro následující dny – u něj i u ní – musí šlapat jako hodinky. Nakonec povede k definitivnímu zapečetění Černobylu. Nic se nesmí pokazit.

Nikolaj s bolestným heknutím přenesl váhu z hýždě, pokryté modřinami.

Volající promluvil, ještě než se stačil ohlásit. „Máme problém, Nikolaji.“

Povzdychl si. „Co se děje, matko?“

22.50
WASHINGTON

Gray držel děvče v náručí a spěchal přes přední dvůr. Chladná zářijová noc kontrastovala s horečkou dítěte. Přes košili cítil, jak dívka v jeho rukách sálá. Při práci na uměleckém díle její teplota prudce stoupla. Když jí Gray vytáhl z prstů zbytek uhlu, zhroutila se. Byla při vědomí, ale zírala před sebe prázdným pohledem a končetiny měla podivně zdřevěnělé, jako kdyby nesl figurínu v životní velikosti. Tento dojem ještě podtrhovaly její ztuhlé rysy.

Gray se dotkl dívčiny tváře a všiml si dokonalé jemnosti jejích drobných řas.

Kdo tohle dokáže udělat dítěti?

Bylo nutné dopravit ji do bezpečí.

Na dvoře se rozhlédl po obloze. Nízko nad ulicí proletěl černý vrtulník vojenského typu. Druhý se držel o něco výš na konci bloku. A třetí kroužil v parku za nimi.

Zjišťují polohu triangulací.

Jejich sedan dosud stál na příjezdové cestě. Luca a jeho muži měli na ulici zaparkovaná tři stejná auta. Vůdce cikánského klanu už shromáždil svoje lidi, udílel jim romsky pokyny a ukazoval pažemi do různých směrů. Tři muži se vydali pěšky do parku, kde se znovu rozdělí. Další dva přeběhli ulici a zmizeli mezi dvěma domy, doprovázeni psím štěkotem.

Kowalski vedl Elizabeth k sedanu na příjezdové cestě. Elizabeth si držela u ucha mobilní telefon.

Painter mířil k malému vozu u obrubníku – Toyotě Yaris patřící jednomu z hlídačů. Gray ho následoval. Strážný už seděl za volantem.

Painter otevřel zadní dveře, obrátil se ke Grayovi a napřáhl ruce. Gray mu podal děvče.

„Celá hoří,“ poznamenal.

Painter přikývl. „Jakmile se dostaneme do bezpečí, zařídíme jí lékařskou

pomoc. Už jsem volal Kat a Lise, aby se hlásily na velitelství.“

Lisou myslel doktorku Lisu Cummingsovou, zkušenou lékařku s doktorátem z fyziologie a ředitelovu přítelkyni. Kapitán Kat Bryantová zase byla odbornicí Sigmy na zpravodajské služby a koordinaci. Dohlédne nad operací v terénu.

„Ale nejdřív,“ řekl Painter s očima upřenýma k nebi a klesl i s dítětem na zadní sedadlo, „musíme prolomit tenhle kordon.“

Jeden z vozů po straně prudce vyrazil se zhasnutými reflektory ulicí. Druhý se se zakvílením pneumatik otočil a vyjel opačným směrem kolem Painterovy dosud stojící toyoty.

„Doufejme, že to bude fungovat,“ poznamenal Gray.

Před odchodem z konspiračního domu Painter požádal Lucu, ať mu přinese jednu z vysílaček, jimiž sledovali pohyb dívky po National Mallu. Pak mu ukázal, jak má přístroj přepnout z přijímání signálu na jeho vysílání a Luca tyto instrukce předal svým mužům. Nyní se rozptylovali všemi směry, vysílali stejný signál jako hledaná dívka a vytvářeli tak několik různých stop, jež jejich pronásledovatelé museli sledovat – a s největší pravděpodobností také jejich signály byly silnější než signál z dívčina malého vysílače. Painter doufal, že se mu pod rouškou takového zmatku podaří s dívkou uprchnout do podzemí ústředního velitelství Sigmy. Tam její signál odstíní a ochrání ji.

Gray vykročil druhým směrem k čekajícímu sedanu. Kowalski už netrpělivě túroval motor. Mířili k Reaganově mezinárodnímu letišti. Gray si představil uhlokresbu Tádž Mahalu. Toto slavné mauzoleum se nacházelo v Indii, v zemi, kde byl naposledy viděn doktor Polk. Ještě před dívčiným příchodem se Gray rozhodl, že rozšíří vyšetřování do Indie, aby sledoval Polkovu tamější stopu. Záhadná kresba jeho odhodlání jen posílila.

V Indii zůstávala jedna osoba, která by mohla na výzkumy Archibalda Polka i jeho pohyby těsně před zmizením vrhnout jasnější světlo.

Elizabeth stála u otevřených dveří vozu a neklidně se rozhlížela po obloze. Když k ní Gray přistoupil, zaklapla mobil.

„Podařilo se mi spojit s doktorem Mastersonem,“ řekla. „To je otcův kolega na Bombajské univerzitě. Ale nebyl v Bombaji. Byl v Agře.“

„V Agře?“ zeptal se Gray.

„To je indické město, kde stojí Tádž Mahal. Byl přímo na místě, kam jedeme.“

Gray se ohlédl na toyotu, která vyrazila od obrubníku a plynule vyjela na ulici. *Co se tu děje?*

Vrtulníky nad hlavou se pohnuly a vydaly se opačnými směry, odlákané falešnými vějičkami.

Gray to zkusil ještě naposledy. „Elizabeth, tady byste byla ve větším

bezpečí.“

„Ne, jedu s vámi. Jak sám zjistíte, doktor Masterson není zrovna nejochotnější člověk. Ale mě zná a očekává. Máme-li získat jeho spolupráci, musím u toho být.“

Elizabeth se podívala Grayovi do očí. Četl v nich smíšené emoce: odhodlání, strach a hluboký smutek.

„Byl to můj otec,“ řekla. „Musím jet.“

„A kromě toho,“ zavolal Kowalski z místa řidiče, „na ni aspoň dohlédnu.“

Její žal prosvětlil chabý úsměv. „To není zrovna výhoda, co?“ šeptla Grayovi.

„Ani zdaleka.“

Ukázal jí, ať si nastoupí. Nedohadoval se s ní ohledně její účasti na cestě nijak vášnivě. Předpokládal, že budou potřebovat její znalosti, než tohle všechno skončí. Její otec v muzeu přírodních dějin navštívil její dočasnou pracovnu. Sehnal jí místo v řeckém muzeu. Všechno nějak souviselo s Delfami – jenže jak?

Mezitím se k nim připojil Luca, který zaslechl poslední část rozhovoru. „Já jedu taky.“

Gray přikývl. Painter už všechno zařídil, aby si zajistil Lucovu spolupráci na dívčině útěku. Grayovi to nijak nevadilo. Pořád měl na Lucu řadu otázek, které se týkaly zejména jeho vztahu s doktorem Polkem. Vůdce cikánů taky vypadal, že je neochvějně rozhodnutý. Gray to jasně četl ve stínech v jeho tmavých očích.

Jakmile se domluvili, Gray vklouzl na sedadlo vedle řidiče a Elizabeth s Lucou se posadili dozadu.

„Držte se!“ zavolal na ně Kowalski, zařadil zpátečku, dupl na plyn a s kvílejícími pneumatikami vycouval na ulici.

Tepání listů vrtulníků se vzdalovalo do noci.

Grayovi vytanula na mysli otázka ohledně toho děvčete. *Kdo to je? Odkud pochází?*

Monk následoval trojici dětí. Za ním kráčel poslední člen skupiny, který se k nim připojil cestou.

V tomto případě ale nešlo o dítě.

Monk cítil, jak se mu do zad vpalují tmavé oči.

Společně stoupali po spirálovitém schodišti vytesaném do surového vápence. Ze skalních stěn kapala voda a vlhké stupínky nebezpečně klouzaly pod nohama. Schody byly úzké a praktické – měly zjevně sloužit, nikoliv zdobit. Ukázalo se, že jsou také pořádně dlouhé. Monk už Pjotra napůl nesl.

Ještě za zvuků sirén odvedly děti Monka dolů po stezce, která obkružovala

jeskyni a končila u malého průlezu, otvírajícího se ke schodišti, po němž nyní stoupali. Tam se také Monk seznámil s posledním a nejpodivnějším členem jejich skupiny.

Jmenovala se Marta.

„Tady!“ zavolal Konstantin shora. Měl u sebe jejich jedinou baterku. Dospěl k vrcholu schodů a Monk i se dvěma zbývajícími dětmi se k němu připojil. Starší chlapec poskládal svoji hubenou postavu a hrbil se za hromadou sbaleného vybavení. Krátký tunel před nimi končil dalším kovovým poklopem.

Konstantin vložil Monkovi do rukou batoh. Monk ho odnesl ke dveřím a položil na ně dlaň. Kov mu připadal teplý.

Otočil se v okamžiku, kdy po schodech vystoupal poslední člen skupiny o váze třiceti kilogramů a výšce jednoho metru. Marta se opírala o klouby prstů na jedné ruce a její tělo pokrývala vrstva měkkých tmavých chlupů s výjimkou obličeje, dlaní a chodidel. Kožich kolem tváře získal věkem stříbřitě šedý odstín.

Konstantin tvrdil, že té šimpanzici je více než šedesát let.

Setkání dětí s lidoopem u spodního poklopu bylo velice radostné. Přes kvílení sirény a vysoké citlivosti všech dětí je šimpanzice jedno po druhém konejšivě a mateřsky objala.

Monk musel připustit, že její přítomnost dětem pomohla.

I teď se pohybovala mezi nimi a uklidňovala je tichým mručením.

Největší pozornosti se dostávalo nejmladšímu dítěti, Pjotrovi. Zdálo se, že ti dva spolu jakýmsi záhadným způsobem komunikují. Nešlo o znakovou řeč, spíše o řeč celého těla – jemné dotyky, postoje a dlouhé pohledy z očí do očí. Vypadalo to, že malý chlapec, vyčerpaný po dlouhé cestě, nabírá ze staré šimpanzice novou sílu.

Konstantin přešel k poklopu. Podal Monkovi plastový plíšek a ukázal mu, jak si ho má připnout k oděvu.

„Co je to?“ zeptal se Monk.

Konstantin kývl k zapečetěným dveřím. „Měří to hladinu radioaktivního záření.“

Monk zíral na poklop. Radiace? Co je za těmi dveřmi? Vzpomněl si na teplo, které cítil, když na ně položil ruku. V duchu si představil zpustošenou krajinu, ze které zbývá jen mrtvá poušť.

Jakmile byli všichni připraveni, Konstantin přistoupil k poklopu a zabral za kliku, kterou se zavíral. Poklop zapraskal a povolil.

Do chodby se vlilo oslnivé světlo jako z vysoké pece. Monk si zastínil oči předloktím. Trvalo mu celé dvě vteřiny, než si uvědomil, že se dívá jen na stoupající slunce. Vypotácel se ven za dětmi.

Krajina nebyla zpustošená, jak se obával.

Pokud to mohl posoudit, byl spíše opak pravdou.

Poklop se otvíral na římsu hustě zalesněného svahu, porostlého břízami a olšemi. Mnohé stromy s nadcházejícím podzimem už měnily barvu listí. Po straně přes lišejníkem pokryté kameny zurčel potůček. Do dálky se táhlo nízké pohoří, ozdobené malými horskými jezírky, které zářily jako stříbrné kapky.

Vyšli z pekla do ráje.

Ovšem peklo s nimi ještě neskoncovalo.

Z tunelu k nim dolehl zvláštní skučivý skřek. Monk si vzpomněl, že tentýž zvuk slyšel z obezděného komplexu vedle nemocnice.

Zvěřinec.

Následovalo druhé a třetí zavytí.

Nepotřeboval, aby ho Konstantin pobízel k další cestě.

Dobře poznal, co slyší – nikoliv podle paměti, ale s pomocí oné hluboké části mozku, v níž měl stále vepsány instinkty kořisti.

Ozvalo se další skučení.

Čím dál hlasitěji, z větší blízkosti.

Něco je pronásledovalo.

7. kapitola

6. ZÁŘÍ, 4.55
WASHINGTON

Zůstávala záhadou, byť v nevelkém balení.

Painter si prohlížel malé děvče přes okno. Konečně usnula. Kat Bryantová držela hlídku u její postele, s otevřenou dětskou knížkou od Dr. Seusse v klíně. Četla pacientce, dokud sedativa nezabrala natolik, aby dívka usnula.

Nepromluvila od okamžiku, kdy sem o půlnoci dorazili, ani slovo. Otáčela oči za předměty kolem sebe a zjevně vnímala, co se děje, ale jinak téměř nereagovala. Většinu času se kolébala dopředu a dozadu a při dotyku celá ztuhla. Podařilo se jim do ní dostat trochu džusu z krabičky s brčkem a dvě čokoládové sušenky. Také provedli pár prvních testů: chemický rozbor krve a kompletní lékařskou prohlídku včetně magnetické rezonance celého těla. Měla stále horečku, ale už ne tak vysokou jako předtím.

Při prohlídce objevili vysílač, zanořený hluboko v její paži. K odstranění bude zapotřebí operace, a proto se jí ho prozatím rozhodli ponechat. Tady v podzemí byl stejně signál vysílačky odstíněný a nikdo ho nemohl vystopovat.

Kat se pohnula a vstala. Měla na sobě ležérní oblečení a její kaštanově hnědé vlasy příjemně kontrastovaly s bílou bavlněnou košilí, kterou nosila volně přes tmavé kalhoty. Zavolali jí domů, ať sem přijde dohlédnout nad terénní operací, ale vzhledem k tomu, že Grayova skupina ještě nepřistála, našla lepší uplatnění tady. Jako matka malého děvčete s sebou vzala jedno vydání Dr. Seusse. Dítě sice nadále nereagovalo, ale v Katině přítomnosti se uklidnilo a jeho kolébání se zpomalilo.

Painter byl rád, že vidí Kat Bryantovou zpátky v práci. Po ztrátě manžela Monka strávila řadu týdnů mimo. Zdálo se, že se však konečně vzpamatovává a je připravena jít dál.

Nyní vyšla z místnosti, zavřela za sebou tiše dveře a připojila se k Painterovi ve vedlejší pozorovatelně s konferenčním stolem, kolem kterého stála křesla s vysokými opěradly.

„Usnula.“ Kat s povzdechem klesla do jednoho křesla.

„Možná byste se taky měla vyspat. Grayovo letadlo přistane v Indii až za několik hodin.“

Přikývla. „Zkontroluju opatrovnici, která dohlíží na Penelopu, a na pár

hodin si zdřímnu.“

Dveře do chodby se otevřely. Oba se otočili, když do místnosti vstoupili Lisa Cummingsová a patolog Malcolm Jennings. Nově příchozí měli na sobě bílé laboratorní pláště a modré zástěry a byli zabráni do vzrušeného rozhovoru. Lisa v hlubokém soustředění zabořila ruce do kapes. Dlouhé plavé vlasy měla stažené do zvednutého copu. Oba lékaři strávili poslední hodinu nad výsledky magnetické rezonance.

Podle jejich hlasité debaty – plné lékařského žargonu mimo Painterovo chápání – dospěli k jakémusi závěru, byť nikoliv nutně ke shodě.

„Neuromodulace takové úrovně bez podpory gliových buněk?“ říkala právě Lisa a vrtěla hlavou. „Stimulace bazálního jádra samozřejmě dává smysl.“

„Opravdu?“ zeptal se Painter, aby na sebe upozornil.

Lisa si podle všeho konečně všimla svého přítele a Kat. Uvolnila se a vyndala ruce z kapes. Po rtech jí dokonce přeběhl letmý úsměv. Jednou rukou Paintera pohladila po rameni a prošla kolem něj ke křeslu.

Malcolm obsadil poslední zbývající místo. „Jak se tomu dítěti vede?“

„Momentálně spí,“ odpověděla Kat.

„Co jsme se tedy dozvěděli?“ zeptal se Painter.

„Že se pohybujeme ve staronové oblasti,“ řekl Malcolm poněkud tajemně. Nasadil si brýle s namodralými čočkami, aby si při čtení textů z počítačového monitoru tolik nenamáhal oči. Upravil si je na nose a otevřel laptop, který nesl pod paží. „Zkombinovali jsme výsledky magnetické rezonance a mého rozboru té šimpanzí lebky. Oba implantáty jsou stejné, i když ten u dítěte je daleko propracovanější.“

„Co to je?“ zeptala se Kat.

„Z větší části jde o generátory TMS,“ odvětil Malcolm.

„Transkraniální magnetické stimulátory,“ vysvětlila Lisa, ačkoliv to nikomu moc nepomohlo.

Painter si vyměnil zmatený pohled s Kat. „Co kdybyste vy dva začali od začátku?“ řekl nakonec. „A nepoužívali žádná příliš odborná slova.“

Malcolm si poklepal tužkou na spánek. „Pak tedy začneme zde. U lidského mozku. Ten se skládá ze třiceti miliard buněk. Každá z nich komunikuje se svými sousedy řadou různých synapsí, čímž vzniká síť přibližně s milionem bilionů spojení. Tato spojení zase vytvářejí obrovský počet nervových obvodů. A když říkám obrovský, myslím tím řádově číslo, které by šlo zapsat jedničkou následovanou milionem nul.“

„Milionem nul?“ zopakoval Painter.

Malcolm se na něj podíval přes obroučky brýlí. „Pro srovnání: Počet atomů v celém vesmíru se odhaduje jen na deset na osmdesátou, tedy jedničku s osmdesáti nulami.“

Když patolog viděl Painterovo ohromení, přikývl. „Takže v lebkách máme ukrytou skutečně nepředstavitelnou výpočetní sílu, jejímuž fungování teprve začínáme rozumět. Zatím víme jen pár základních věcí.“ Ukázal k oknu. „Někdo tam venku se dostal ve výzkumech do větší hloubky.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Kat a v jejím výrazu se zračila starost o spící děvče.

„S moderní technologií jsme učinili několik prvních opatrných krůčků na toto nové území. Podobně jako vysíláme sondy do vesmíru, zkoumáme mozek zasunutím elektrod. Veškeré informace vstupují do mozku prostřednictvím elektrických impulzů. Nevidíme očima, ale mozkem. Proto kochleární implantáty navracejí sluch hluchým. Implantáty mění zvuk v elektrické vzruchy, které se předávají do mozku mikroelektrodou vsunutou do sluchového nervu. Časem se kůra naučí interpretovat nové signály a hluchý začne slyšet, podobně jako když se člověk učí cizí jazyk.“

Malcolm mávl ke svému laptopu. „Lidský mozek se – díky své elektrické podstatě a pružné reakci na nové podněty – umí propojit s přístroji. V určitých ohledech to z nás činí dokonalé a rozené kyborgy.“

Painter se zamračil. „Kam tím vším míříte?“

Lisa mu položila dlaň na ruku. „Už jsme u cíle. Dělicí čára mezi člověkem a strojem není nijak ostrá. Disponujeme tak malými elektrodami, že je dokážeme vložit do jednotlivých neuronů. Na Brownově univerzitě v roce 2006 vložili do mozku paralyzovaného člověka mikročip propojený se stovkou takových mikroelektrod. Po čtyřdenním tréninku dotyčný muž dokázal pouhou myšlenkou pohybovat počítačovým kurzorem po obrazovce, otvírat elektronickou poštu, ovládat televizi a pohybovat robotickou paží. Tak daleko za hranici už jsme došli.“

Painter pohlédl k oknu do vedlejšího pokoje. „A někdo se vydal ještě dál?“

Lisa i Malcolm přikývli.

„Co je to za přístroj?“ zeptal se Painter.

„Je ještě o krok dál než vše, co jsme dosud viděli. Má elektrody z nanovláken tak tenoučkých, že lze obtížně určit, kde vlastně implantát končí a kde začíná. Základní funkce ale známe. Podle studií provedených na potkanech na Harvardské univerzitě víme, že generátor TMS podporuje růst neuronů, ačkoliv z nějakého podivného důvodu jen v oblastech souvisejících s učením a pamětí. Zatím nechápeme proč, ale víme, že magnetická stimulace tyto neurony dokáže aktivovat a tlumit jako vypínač. Nejlépe na takovou manipulaci reagují děti.“

„Jestli vám tedy rozumím správně, někdo vložil tenhle implantát do té dívky, stimuloval u ní růst neuronů v konkrétních oblastech a nyní ovládá jejich fungování jako tlačítkem?“

„Zjednodušeně řečeno ano," přikývl Malcolm. „Napojili se hluboko do nervové sítě, o které jsem mluvil, jenže magnetickou stimulací neuronů rozšířili tuto síť ještě dál. Pokud se nemýlím, zaměřili své snahy na jednu velice úzkou oblast."

„Proč si to myslíte?"

„V neurologii existuje takzvaný Hebbův zákon, který v zásadě říká, že jestliže dva propojené neurony jsou ve stejném okamžiku aktivní, pak se zesílí jejich vazba. Stimulací stále téhož místa v mozku tedy tyto vazby posilují čím dál víc."

„Jenže s jakými následky?" zeptal se Painter.

Malcolm si vyměnil ustaraný pohled s Lisou. Chtěl, aby ve vysvětlování pokračovala ona.

Povzdychla si. „Mluvila jsem s psychologem Zachem Larsonem, který tu dívku vyšetřil, jakmile jsme ji přivezli. Podle toho, že nereaguje na okolí, podle jejích opakovaných pohybů a citlivosti na některé stimuly si Zach je celkem jistý, že to děvče trpí autismem. A podle jejího chování, které jste popsali, jde patrně o autistického génia."

Painter už si také Larsonovu zprávu přečetl. Psycholog ji sestavil jen v rychlosti, ale vyšetření provedl důkladně – vyzkoušel celou sestavu psychologických testů včetně genetické studie, při níž se hledají některé typické ukazatele autismu. Posledně zmiňovaný test ještě nebyl hotový.

Larson ke své zprávě přidal i několik obecných stránek o autistických géniích, o těch vzácných jedincích, kteří ve své duševní poruše vykazují určité ostrůvky úžasných schopností. Velice hlubokých, ale úzce specializovaných schopností. Painter si vzpomněl na postavu, kterou hrál Dustin Hoffman ve filmu *Rain Man.* Ta dokázala provádět bleskurychlé výpočty. Seznam talentů však byl mnohem delší. Někteří uměli přiřazovat datům dny v týdnu, jiní zase demonstrovali ohromující paměť, hudební, mechanické či prostorové nadání, vynikající rozlišovací schopnosti u vůní, chutí či zvuků a další zase byli pozoruhodnými umělci.

Painter si vybavil obrázek Tádž Mahalu. To děvče ho načrtlo během pár minut a s dokonale vyváženou perspektivou. Rozhodně mělo nadání.

Je za tím ale něco víc?

Poslední položku Larsonova seznamu tvořila zmínka o vzácných a dosti kontroverzních schopnostech spočívajících v mimosmyslovém vnímání.

Painter nemohl jen tak hodit za hlavu dívčinu kresbu, která přivedla onu skupinku Romů přímo ke konspiračnímu domu. Vzpomněl si i na rozhovor s Elizabeth o otcově specializaci na instinkty a intuici i o jeho spoluúčasti na přísně tajném vládním projektu zabývajícím se viděním na dálku.

Lisa pokračovala: „Domníváme se, že implantát má stimulovat oblast

mozku, v níž leží její mimořádné schopnosti. Je známo, že většina podobných nadání má centrum v pravé hemisféře, tedy právě tam, kde má ta dívka i ona lebka připevněný čip. I za použití dnešních metod by nemělo být nijak obtížné příslušnou oblast lokalizovat. Pak už ji magnetická stimulace dokáže zesílit a zároveň i ovládat.“

Painter s hrůzou vstal. Začalo mu svítat. Mají-li Lisa s Malcolmem pravdu, někdo těžil ze schopnosti toho dítěte. Přešel k oknu do vedlejší místnosti.

Kdo to té dívce provedl?

Kat se k němu připojila a ukázala. „Je vzhůru.“

A děvče znovu kreslilo.

Našlo si na nočním stolku zápisník a černý fix. Čmáralo po prázdné stránce, o něco klidněji než předtím, ale přesto se soustředěně naklánělo ke svému dílu.

Kat zamířila ke dveřím s Painterem v patách.

Dívka nedala nijak najevo, že si uvědomuje jejich přítomnost, ale jakmile vstoupili dovnitř, zápisník i fix jí vypadly na podlahu. Znovu se začala kývat dopředu a dozadu.

Kat se podívala na obrázek a vzápětí s vyjeknutím uskočila. Painter její reakci chápal. Tu kresbu, která zachycovala mužskou tvář, si nemohli s ničím splést.

Byl to její manžel, Monk.

11.04
JIŽNÍ URAL
RUSKÁ FEDERACE

Monk pomáhal Pjotrovi po spadlé kládě přes hluboký potok, který bublal přes neuspořádané kameny. Dřevo bylo porostlé silnou vrstvou mechu spolu s

několika velkými bílými houbami a ve vzduchu visela vlhkost.

Kiska už stála s Martou na druhém břehu a držela se staré šimpanzice za ruku. Monk se chtěl co nejdřív dostat přes další hřeben do sousedního údolí. Seskočil z klády a ohlédl se za sebe. Procházeli hustým hájem bříz, jejichž bílá kůra svítila jako vysušené kosti. Zelené listoví už místy plálo zářivě jasnými barvami.

Monk utrhl jeden z červených listů a promnul jej mezi prsty. Byl měkký, ještě nestačil uschnout. Musel být teprve časný podzim. Zbarvené listy ale slibovaly, že v nízkých horách bude chladná noc. Přinejmenším by snad neměl padat sníh. Pustil utržený lístek k zemi.

Jak to všechno ví?

Zavrtěl hlavou. Takové odpovědi budou muset počkat. Přesto ho zneklidňovalo, jak rychle si zvyká na propast mezi svou znalostí světa a chybějící pamětí. Na druhou stranu ale byli pronásledováni. Museli postupovat potichu, protože zvuky se v horách nesou daleko. Dorozumívali se šeptáním a posunky.

Rozhlédl se po opačném břehu potoka. Utíkají už tři hodiny. Nasadil svižné tempo, aby se co nejrychleji vzdálili od východu z podzemního světa. Netušil, jak dlouho bude pronásledovatelům trvat, než si uvědomí, že uprchlíci opustili jeskyni, a najdou jejich stopu venku.

Čekal na břehu vodního toku.

Kde je Konstantin?

Vtom se vysoký chlapec objevil na protějším svahu a sbíhal po něm hbitě a jistě jako mládě jelena. Přesto, když se s rozpaženýma rukama opatrně přesouval po vlhkém kmeni, měl tvář staženou strachem.

„Dokázal jsem to!“ řekl. Ztěžka vydechl, odrazil se ke skoku a dopadl vedle Monka. „Vzal jsem vaši nemocniční košili a odtáhl jsem ji k potoku ve vedlejším údolí.“

„A hodil jsi ji do vody?“

„Za bobří hrází, jak jste říkal.“

Monk přikývl. Nemocniční košili měl nasáklou krví a potem. Jedno z dětí ji ukradlo z jeho pokoje, jen co se převlékl. To bylo chytré. Kdyby ji nechali na místě, pronásledovatelé by věděli, že si na sebe vzal něco jiného.

Také se jim hodila k nastražení falešné stopy. Ještě si do ní otřel čelo a zpocená podpaží a totéž udělal i s dětmi a starou šimpanzicí. Páchnoucí kus látky by měl zanechat silnější stopu, která snad pronásledovatele vyšle špatným směrem.

„Pomoz mi s tím,“ řekl Konstantinovi a shýbl se ke kmenu, po němž přešli.

Společně kládu rozhoupali, ale stále ji nedokázali svrhnout. Monk za sebou uslyšel zasupění. Otočil se a spatřil, jak se do kládu ramenem opírá Marta.

Šimpanzice ji jediným záběrem vyhodila z místa a skulila do proudu. Monk sledoval, jak kláda odplouvá. Čím víc za sebou zametou stopy, tím líp.

Spokojeně vyrazil dál.

Konstantin mu stačil, ale Kiska s Pjotrem měli potíže. Stoupali do příkrého svahu. Monk s Martou společně menším dětem pomáhali a přenášeli je přes obtížnější úseky. Konečně dospěli k vrcholu. Před nimi se do všech směrů táhly další kopce, většinou zalesněné a jen s několika loukami. Vlevo, nedaleko od nich, označovala stříbrná skvrna jakési velké jezero.

Monk k němu vykročil. U takového jezera by měli být lidé, někdo, kdo jim pomůže.

Konstantin ho chytil za loket. „Tam nemůžeme. Tam na nás čeká jenom smrt.“ Druhou rukou si přejel po detektoru zaznamenávajícím radioaktivitu, který měl připevněný u pasu.

V bujné zeleni Monk už zapomněl na hrozící nebezpečí. Podíval se na svůj plíšek. Jeho povrch si zachovával bílou barvu, ale se stoupajícím zářením nejprve zrůžoví, poté zčervená a nakonec zčerná. Něco jako těhotenský test z lékárny…

Před očima mu proběhl krátký výjev.

… rozesmáté modré oči, drobounké nehtíky…

Pak zase nic.

V hlavě mu tepala bolest. Přejel si prstem po tenké jizvě pod vlněnou čepicí. Konstantin ho ustaraně pozoroval přimhouřenýma očima.

Kiska, která – jak se Monk dozvěděl – byla Konstantinovou sestrou, si objala břicho pažemi. „Mám hlad,“ zašeptala, jako kdyby se bála, že ji někdo uslyší, a zároveň jako kdyby nechtěla dávat najevo slabost.

Konstantin se na sestru zamračil, ale Monk věděl, že by se všichni měli najíst, aby nezeslábli. Po zběsilém útěku potřebovali chvíli klidu, aby nabrali síly a naplánovali nějakou podrobnější strategii. Monk hleděl k jezeru a pohrával si mezi prsty s detektorem.

Tam čeká jenom smrt.

Potřeboval lépe pochopit jejich situaci.

„Najdeme si nějaký úkryt a rychle se najíme,“ řekl.

Vydal se do dalšího údolí, kudy kaskádovitě stékala řada malých potůčků. Všude kolem se třpytily desítky vodopádů a kataraktů. Ve vzduchu voněla vlhká hlína. V polovině svahu vznikla erozí kapsa s převisem porostlým kapradím a Monk k němu děti zavedl.

Sedli si, otevřeli batohy a rozdali si proteinové tyčinky a lahve s vodou.

Monk se prohrabal svým batohem. Neměl tu žádné zbraně, ale našel topografickou mapu, kterou rozložil na zemi. Nadpis byl v azbuce. Konstantin k němu přistoupil a žvýkal přitom tyčinku s chutí arašídového másla. Monk si

všiml, že hornatá krajina je poseta maličkými křížky.

„Doly," vysvětlil Konstantin. „Uranové doly." Přejel prstem po azbuce v nadpisu a máchl paží kolem sebe. „Jižní Ural. Oblast Čeljabinsk. Středisko starých zbrojních továren. Velice nebezpečné."

Poklepal na několik značek varujících před radioaktivitou, rozmístěných po mapě. „Mnoho otevřených dolů a starých továren na zpracování plutonia. Skladiště jaderného odpadu. Všechna zařízení jsou zavřená kromě jednoho nebo dvou." Mávl rukou, aby naznačil, že jsou daleko odtud.

Monk zavrtěl hlavou a upřeně se díval na znaky nebezpečí. „A to jsem chtěl jenom vědět, kde jsme."

„Velice nebezpečné, *da,*" zopakoval Konstantin a ukázal ve směru velkého jezera, které nyní nebylo vidět. „Jezero Karačaj. Tekuté odpadiště starého jaderného komplexu Majak. Stačí u něj strávit hodinu a do týdne zemřete. Musíme ho obejít."

Sklonil se k mapě a poklepal doprostřed shluku dolů a jaderných továren. „Jdeme odtud. Z Doupěte. Ze starého podzemního města – Čeljabinsk 88 –, kde žily tisíce vězňů, kteří museli pracovat v dolech. Je to jedno z mnoha podobných míst."

Monk si představil panelové budovy, které viděl v jeskyni. Opuštěné město zjevně našel a využil někdo jiný.

Konstantin pokračoval: „Musíme obejít jezero – a ne zblízka." Vzhlédl k Monkovi, aby se ujistil, že mluví jasně. „To znamená, že musíme přejít Asanovskou bažinu, abychom se dostali sem."

Chlapec ukázal ke značce dolu na opačné straně jezera.

Monk tomu nerozuměl. Copak se nesnaží o útěk někam, kde jim pomohou?

„Co je tam?" zeptal se a kývl k vyznačenému dolu.

„Musíme je zastavit." Konstantin se podíval na Pjotra, který se krčil u Marty na mechovém polštáři.

„Koho?" Monk si opět vzpomněl na slova toho malého chlapce.

Zachraňte nás.

Konstantin se obrátil zpátky k Monkovi. „Proto jsme vás sem přivedli."

11.30

Generálmajor Savina Martovová propalovala pohledem děti shromážděné v největším sále školy. Na velkém LCD monitoru za ní zářila fotografie zmizelého Američana.

„Viděl tu dnes ráno někdo toho muže? Možná měl na sobě nemocniční košili."

Děti se na ni dívaly prázdnými pohledy z několika řad dřevěných sedátek. Časně ráno je sem přivedli z ložnic. V jednotlivých řadách sedělo více než šedesát dětí, rozdělených podle barev košil. Vzadu seděly děti s bílými košilemi, které sice měly správné geny, ale vykazovaly minimální talent. Uprostřed seděly šedé košile – děti se středním nadáním, nijak pozoruhodným.

Na rozdíl od deseti v první řadě.

Tyhle měly na sobě stejnokroje s černými košilemi. Třída Omega. Patřilo k ní několik vyvolených, kteří se mohli pochlubit úžasnými schopnostmi. Hrstka nejlepších, vybraných, aby sloužily Savinině synovi Nikolajovi v těžkých časech, jež měly nastat, jako jeho poradní sbor se Savinou v čele.

Nikolaj představoval pro Savinu bolestné zklamání. Narodil se jako bílá košile. Tenhle genetický hod kostkou se nepovedl. Savina se nechala oplodnit uměle, semenem jednoho subjektu z první generace. Zbytečně spěchala a draze za to zaplatila. Jednala, ještě než plně pochopili genetické zákonitosti. Při porodu došlo ke komplikacím. Další děti už mít nemohla, ale určila Nikolajovi nový cíl, který s sebou přinese skutečnou a trvalou změnu. Po Nikolajově narození se z tohoto cíle stalo její životní poslání.

A mají ho už na dosah ruky.

Hleděla na řadu dětí v černých košilích.

I na dvě prázdná místa třídy Omega.

V noci zmizelo také jedno dítě.

Pjotr.

Jeho sestra se ztratila ve stejnou dobu v americké zoologické zahradě. Jurij jí dosud nedal vědět žádné novinky ohledně dívčina osudu. Jeho mlčení bylo vlastně docela zvláštní, protože nereagoval dokonce ani na nouzové kódové volání.

Něco se dělo.

Potřebovala se dozvědět víc. Promluvila ostřeji. „A nikdo neviděl Konstantina, Kisku nebo Pjotra odcházet z ložnice? *Nikdo?*“

Znovu jí odpověděly jen prázdné pohledy.

Její pohled přitáhl pohyb v zadní části místnosti. Vstoupil muž připomínající žábu a kývl na ni. Poručík Borsakov, její zástupce. Měl na sobě obvyklou šedou uniformu včetně tvrdého klobouku s černou krempou. Něco zjistil.

Konečně.

Obrátila se ke trojici učitelů stojících stranou. „Odveďte je do ložnic a hlídejte je, dokud se celá záležitost nevyřeší.“

Vystoupala po schodech a vyšla z místnosti s Borsakovem v patách. Poručík měl poďobanou a zjizvenou tvář a výškou jí dosahoval jen k ramenům. Přesně jak se jí to líbilo. Měla ráda, když byli muži menší než ona.

Borsakov měl ovšem podsaditou, svalnatou postavu a občas ho přistihla, jak si ji lačně prohlíží. I to se jí líbilo.

Držel se krok za ní, zatímco spěšně kráčeli k východu ze školy. Venku našla dva poručíkovy muže. Jeden držel na řetěze u boku ruského vlka. Zvíře zavrčelo a vycenilo ostré tesáky. Muž trhl za řetěz a pokáral svého svěřence.

Savina se zvířeti vyhnula obloukem. Ruský vlk, vzniklý křížením ruského vlčáka se sibiřským vlkem, dosahoval Borsakovovi téměř k hrudi. Pocházel z jejich výzkumného zařízení přezdívaného Zvěřinec. Právě tam experimentovali s novými postupy a zkoušeli různé metody na různých typech vyšších savců: psech, kočkách, prasatech, ovcích i šimpanzích. Zvěřinec zároveň sloužil jako strašidelná zoologická zahrada pro vesnici. Postupem let zjistili, že děti navazují se zvířaty pevné vztahy, které jim z psychologického hlediska pomáhají. Navíc možná nešlo o prosté pouto mezi člověkem a zvířetem, ale také mezi dvěma upravenými, vylepšenými bytostmi, které sdílejí jistou výjimečnost.

I tenhle vlk měl v hlavě chirurgicky vpravený ocelový implantát.

Implantát spočíval ve spodní části jeho mozkovny, připevněný titanovými šrouby a napojený na nervové buňky. Stiskem tlačítka na vysílačce mohli ve zvířeti vzbudit pocity bolesti či rozkoše, posílit jeho agresivitu či naopak krotkost, otupit jeho smysly nebo stimulovat vzrušení.

„Co jste zjistil, poručíku?“ zeptala se.

„Děti nejsou v jeskyni,“ odpověděl.

Zastavila se a otočila se k němu.

„Prohledali jsme celou vesnici, dokonce i opuštěné panelové domy, ale když jsme zahájili pátrání za hranicemi osady, objevili jsme pachovou stopu, která vedla podél stěny za zvěřincem. Pokračovala k jednomu služebnímu poklopu vedoucímu na povrch.“

„Ony utekly ven?“

„Domníváme se, že s tím Američanem z nemocnice. Stopa dětí vedla právě tam odtud.“

Tím se aspoň vyřešila jedna otázka. Ten Američan neuprchl a neunesl děti. Všechno patrně proběhlo spíše opačně. Ty děti mu určitě pomohly k úniku.

Jenže proč?

Co na něm bylo tak důležitého?

Tato otázka v Savině hlodala od jeho příchodu. Před dvěma měsíci se ruská výzvědná služba dozvěděla o lodi s nemocnými lidmi na palubě, kterou unesli piráti mezi indonéskými ostrovy. Všechny zpravodajské služby na světě ji hledaly. Savina se ji měla pokusit nalézt prostřednictvím svých svěřenců. Jednalo se o test, který složila na výbornou. Dvanáct dětí z třídy Omega určilo ostrov, kde se loď skrývala, a armáda na místo vyslala ponorku, která dorazila

do laguny v okamžiku, kdy se obrovská jachta potápěla.

Už tak se jednalo o pozoruhodný úspěch, avšak Saša navíc začala čmárat další obrázky, s vášní, která téměř spálila její implantát. Zachycovaly topícího se muže, kterého stahovala ke dnu síť. Savina se domnívala, že by to mohlo být podstatné – navíc byla jednoduše zvědavá –, a proto neprodleně informovala posádku ponorky, která už měla ve vodě několik potápěčů.

Našli toho muže na pokraji bezvědomí, zamotaného do sítě. Připluli k němu, zasunuli mu do hrdla dýchací trubici a odnesli ho zpátky do ponorky.

Savina přikázala, aby ho převezli sem. Věřila, že je nějak významný. V Čeljabinsku 88 ale tvrdil, že je jen jedním z lodních elektrikářů. Během výslechů Savině nepřipadal nijak výjimečně bystrý, jen zjizvený a vyholený surovec s hrubou mluvou a bez jedné ruky. Ani Saša či jiné děti z třídy Omega o něj nejevily zájem.

Nedávalo to smysl a z muže se vyklubala obtížná přítěž, protože ho jednoho dne chytili, jak se napojil umělým zápěstím na vysílačku. Netušili, co to dělal, ani jaký signál vyslal do okolního světa, ale incident neměl žádné následky. Z bezpečnostních důvodů mu chirurgicky odstranili elektroniku ze zápěstí.

Během týdnů dospěla Savina k přesvědčení, že Sašino rozrušení jen odráželo dětský strach z toho, že se ten muž utopí, a předala Američana do péče výzkumníků ve zvěřinci, kteří studovali paměť a živý člověk pro ně představoval vzácný materiál, jenž neměl být jen tak promrhán.

Savina osobně přihlížela chirurgickému zákroku.

To, co mu udělali…

Ještě teď jí při tom pomyšlení přeběhl mráz po zádech.

Jenže muž zmizel – spolu s bratrem Saši, která se ztratila rovněž. Jakou hru ty děti hrají?

To Savina netušila, a v takhle pokročilé fázi realizace vlastních plánů ani neměla čas, aby to zjišťovala.

„Vaše rozkazy, generálmajore?“

„Prohledejte povrch.“

„Vezmu s sebou všechny psy,“ přikývl rázně Borsakov.

Zastavila ho. „Nejen psy.“

Borsakov na ni hleděl s tázavě povytaženým obočím. Věděl ale, co po něm chce. „Generálmajore? A co ty děti?“

Vydala se pryč. Není čas na jemný přístup. Pořád má deset dětí. To bude stačit.

Potvrdila svůj pokyn. „Vypusťte na ně i kočky.“

11.45

Pjotr seděl Martě mezi nohama. Její silné, teplé paže ho jemně objímaly. Neměl rád, když se ho někdo dotýkal, ale nechal ji. Cítil kolem sebe nasládle zemitý pach jejího vlhkého kožichu a slyšel tiché odfukování jejího dechu i tlukot jejího srdce. Znal Martu po celý svůj život. Dobře znal i její objetí. Po jeho první operaci ve věku pěti let mu ji přivedli do pokoje.

Pamatoval si na její velkou hlavu. Nejprve ho polekala, ale pak proležela většinu dne vedle něj, s hlavou položenou na okraji jeho postele, a hleděla na něj. Konečně k ní pomalu přesunul jednu ruku a zvědavě se dotkl vrásčité kůže na její dlani. Dívala se na něj velkýma hnědýma očima, vlhkýma a vědoucíma. Její dlouhé prsty se sevřely kolem jeho.

Věděl, co se mu snaží říct.

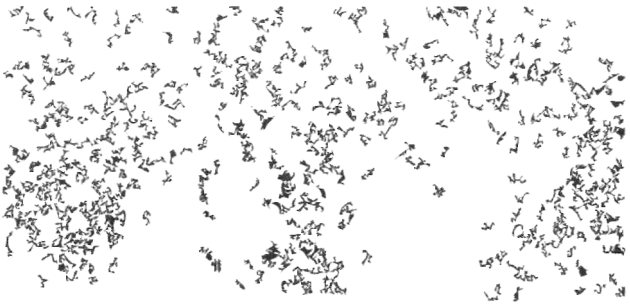
Šlo o slib.

Budou si s ní hrát i jiní, budou jí plakat v náručí a sedět dlouhé noci v její společnosti, ale Pjotr to ráno pochopil pravdu. Marta má tajemství, které patří jen jemu. A jeho tajemství patří zase jí.

V objetí jejích paží hleděl na okolní lesy. Občas sem směli vyjít s učitelem a posadit se na chvíli v naprostém tichu. Pjotra přesto lekaly. Ve větvích šeptal mírný vítr, houpal větvemi a vířil padajícími lístečky. Pjotr je sledoval a věděl, že se něco blíží.

Nebyl jako jeho sestra.

Některé věci však věděl. Schoulil se ještě víc do Martina náručí, pryč od těch listů, které se snášely všude kolem něj. Srdce mu tlouklo rychleji a svět ustoupil do pozadí. Zbývaly jen ty listy, vířící, klesající, tančící… a děsivé…

Marta mu tiše zabručela do ucha. *Co se děje?*

Chvěl se a třásl po celém těle. Srdce mu vystoupilo až do krku a varovně bušilo. Díval se do prostor mezi listy. Konstantin mu jednou vyprávěl, jakým způsobem dokáže tak rychle násobit.

Každé číslo má nějaký tvar… i ta největší, nejdelší čísla. Když počítám, dívám se do prázdného prostoru mezi čísly. I mezera má nějaký obrys, vytyčený hranicemi těch dvou čísel, a ten prázdný tvar představuje nějaké číslo. A právě tohle číslo je vždycky správnou odpovědí.

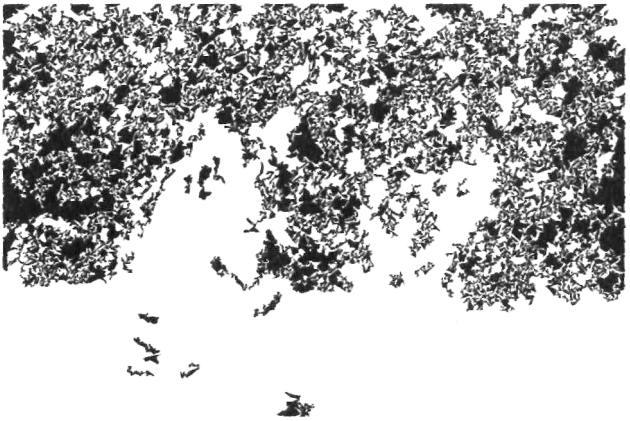
Pjotr tomu úplně nerozuměl. Neuměl řešit matematické úlohy jako Konstantin ani luštit hádanky jako Kiska, neviděl ani do takové dálky jako jeho sestra. Věděl však, že nikdo z ostatních nedokáže to, co on.

Uměl číst srdce… všechny druhy srdcí.

Velká i malá.

A něco se blížilo, něco s temnou, hladovou duší.

Pjotr pátral mezi padajícími listy, zatímco mu v hrudi bušilo jeho vlastní srdce. Vyplňoval prázdný prostor, jeden kousek za druhým.

Na čele se mu perlil pot. Ze světa zbývaly jen klesající listy a vířivá, bublající temnota mezi nimi, která se po něm natahovala. Slyšel, jak kdesi v dálce Konstantin volá jeho jméno.

Marta ho sevřela pevněji v objetí – ne aby ho chránila před ostatními, ale aby ho podržela v bezpečí. I ona znala jeho srdce.

Musel to vidět.

Musel znát odpověď.

Něco se blížilo.

Vyplnil prostor inkoustem a stínem, zuby a vrčením i našlapováním tlap na ztvrdlou půdu. Už viděl, co za nimi jde.

DRUHÝ DÍL

8. kapitola

6. ZÁŘÍ, 12.05
ŠESTNÁCT TISÍC METRŮ NAD KASPICKÝM MOŘEM

Do přistání zbývaly dvě hodiny.

Gray hleděl z okénka letadla Bombardier Global Express XRS. Během dlouhé cesty vyšlo slunce do nového dne, vystoupalo jim nad hlavou a nyní už začínalo opět klesat. Za chvíli sestoupí na nižší letovou hladinu. Upravené tryskové letadlo dostala Sigma od miliardáře a finančníka Rydera Blunta jako výraz poděkování za minulé služby. Dva piloti amerického letectva ždímali z motorů maximální výkon, aby je dopravili do Indie během odpoledne místního času.

Gray obrátil pozornost zpátky ke skupině shromážděné kolem týkového stolu. Všem sice dopřál šestihodinový spánek, ale přesto vypadali vyčerpaně. Kowalski si dosud nechal položené opěradlo křesla a chrápal ve stejné tónině s motory. Gray neviděl důvod, proč by ho měl budit. Všichni potřebovali více odpočinku.

Jediná osoba, která nedávala najevo žádnou únavu, byla nováčkem v jejich skupině a neustále se soustředila na složku, kterou měla před sebou. Vystudovala neurologii a neurofyziologii jako Archibald Polk, a tak nebylo divu, že ji Painter vybral jako členku Sigmy, která je měla doprovodit na jejich misi.

Doktorka Shay Rosaurová byla středně vysoká, měla pleť barvy skořicové moky a v temně jantarových očích se jí třpytily zlaté jiskřičky spolu s bystrou inteligencí. Černé vlasy dosahující k ramenům měla stažené z obličeje pomocí širokého černého šátku. Sloužila u letectva a podle záznamů by dokázala tento letoun pilotovat sama. Dokonce měla na sobě blůzu z letecké uniformy, khaki kalhoty se širokým černým páskem a vysoké boty.

Gray s ní sice dosud nikdy nepracoval, ale zdálo se, že se už v minulosti setkala s Kowalským. Jakmile se před ní objevil, zřetelně sebou trhla. Kowalski se zazubil, pozdravil ji vřelým objetím a nastoupil do letadla. Když ho následovala, střelila po Grayovi pohledem, v němž se jasně zračilo: *To si snad děláte legraci.*

Po odpočinku Gray chtěl, aby se všichni seznámili se známými fakty, než přistanou v Indii – zejména vzhledem k tomu, s kým se měli setkat. „Elizabeth,

co nám můžete povědět o doktoru Haydenu Mastersonovi? Na čem přesně s tímhle bombajským profesorem váš otec pracoval?“

Přikývla, zakryla si dlaní ústa při zívnutí a pak si narovnala brýle na nose. „Původně je vlastně z Oxfordu. Vystudoval psychologii a fyziologii se specializací na meditativní techniky a mozkové funkce. Posledních třicet let strávil v Indii, kde se zabýval místními jogíny a okultisty.“

„Čili podobnou linií výzkumu jako váš otec.“

Elizabeth přikývla.

„Mastersonovy práci znám,“ poznamenala Rosaurová s mírným překvapením. „Je to vynikající vědec, ovšem poněkud excentrický a některé z jeho teorií jsou dost diskutabilní. Patřil mezi první výzkumníky, kteří podporovali představy o plasticitě lidského mozku oproti tehdy většinově přijímanému názoru.“

„Co myslíte tou plasticitou?“ zeptal se Gray.

„Donedávna se neurologie držela starého dogmatu o tom, že lidský mozek obsahuje pevná, stálá spojení a že každá oblast mozku slouží výhradně jednomu účelu. Jedna oblast, jedna funkce. Poslední dvě desetiletí se neurologové snažili zmapovat, co která část mozku dělá. Kde je centrum řeči, který oddíl mozku zpracovává sluchové vjemy, kterými neurony cítíte svoji levou ruku či jak ovládáte rovnováhu.“

Gray kývl.

„Teď už ale chápeme, že mozek není zapojen napevno a že tyto mozkové mapy se mění. Jinými slovy, jsou *plastické.* A právě touto proměnlivostí lze vysvětlit, jak se oběti mrtvice mohou naučit používat ochrnutou končetinu i s poškozenou částí mozku. Mozek si vytvoří nové spoje, kterými nefunkční oddíl obejde.“

Elizabeth rozhodila paže. „Doktor Masterson rozšířil výzkum na studium jogínů a jejich schopnosti ovládat svůj metabolismus i průtok krve. Nechtěl dokázat jen to, že je mozek proměnlivý, ale že se dá i cvičit. Že plasticitu mozku lze tvarovat podle potřeby.“

Rosaurová se opřela. „S možností ovládat mozkovou plasticitu se neurologům otvírá zbrusu nový svět. Výhledově by mohli lidem zvyšovat inteligenci, vracet slepým zrak a hluchým sluch.“

Gray si vybavil kovový přístroj, který našli v onom lidoopím mozku. *Vracet hluchým sluch.* Ta věc opravdu připomínala nějaký kochleární implantát.

Zeptal se Elizabeth: „Říkal doktor Masterson, kdy naposledy viděl vašeho otce?“

„Prý mi sdělí víc, ale nejdřív si chce promluvit s lidmi, kteří mého otce najali. Hovořil docela vystrašeně. Nic dalšího se mi z něj nepodařilo

vytáhnout.“

„Najali ho?“

Do debaty se vmísil Luca Hearn, poslední člen jejich skupiny. Jeho romský přízvuk díky vyčerpání zněl daleko výrazněji. „To bude náš klan. To my jsme najali doktora Polka.“

Gray se k němu otočil. Ještě před přistáním chtěl probrat roli cikánské skupiny v příběhu doktora Polka. Po útěku z konspiračního domu zůstalo mnoho otázek nezodpovězených. Jako třeba, proč se Polk spojil s Lucou a ne s někým jiným? Šlo o paranoiu? Domníval se snad, že nemůže důvěřovat nikomu jinému? Vzhledem k tomu, že po jeho vraždě následovala podezřelá akce vládních agentů, možná se ve svém odhadu nemýlil.

„Jak jste se s ním seznámili?“ zeptal se Gray.

„Oslovil nás před dvěma lety. Chtěl si odebrat vzorky na analýzu DNA od několika členů našeho klanu. Od těch, kteří praktikovali *pen dukerin.*“

„Co to je?“

Kowalski odpověděl ze svého spuštěného sedadla. Přestal chrápat, ale mluvil se zavřenýma očima. „*Pen dukerin.* Předvídání budoucnosti. Však víte, čtení z ruky nebo čučení do křišťálové koule.“

Luca přikývl. „Je to tradice, která sahá stovky let do minulosti, ale doktor Polk nechtěl nikoho, kdo dělá jenom *hokani boro* – velký trik.“

„Podvodníci,“ dodal Kowalski. „Šarlatáni.“

„Doktor Polk věděl, že v našem klanu jsou lidé, které pro jejich schopnosti sami uctíváme. Je jich málo. Skuteční *šovihani.* Ti, kteří mají opravdový dar. Právě po těch pátral.“

Elizabeth se narovnala. „Totéž otec dělal s indickými jogíny. Odebíral jim vzorky DNA a hledal nějaký společný znak.“

Gray si vzpomněl, jak její otec vyhledával vzácné a dostatečně zdokumentované případy jogínů, kteří vykazovali zvýšené dovednosti v oblasti intuice a instinktu. Věštění budoucnosti a čtení z tarotových karet zapadalo do stejné kategorie. Genetický úhel výzkumu však byl novinkou.

To Graye přivedlo na další otázku. „Proč najednou vyměnil jogíny za cikány? Jaká je mezi nimi spojitost?“

Luca na něj hleděl, jako kdyby ho pokládal za slabomyslného. „Odkud si myslíte, že romské klany pocházejí?“

Teď byla řada na Grayovi, aby jen zmateně pokrčil rameny. O kočovných cikánských kmenech toho moc nevěděl a netušil ani; odkud se odvozuje jejich původ.

Lucovi jeho zmatek neušel. „Naše dějiny zná málo lidí. Když se naše klany poprvé přestěhovaly do Evropy, mysleli si tamější lidé, že jsme přišli z Egypta.“ Přejel si hřbetem ruky po snědé tváři. „Kvůli naší tmavé pleti a

černým očím. Říkali nám *aigyptoi*, z čehož se později vyvinulo anglické označení *gypsy*. Donedávna si svým původem nebyly jisté ani samotné klany. Jazykovědci ale zjistili, že základy romštiny vycházejí ze sanskrtu.“

„Jazyka staré Indie,“ řekl překvapeně Gray. Konečně mu začala docházet souvislost.

„Pocházíme z Indie. To je *amaro baro them*, domovina našich předků. Přesněji severní Indie, oblast Paňdžábu.“

„Ale proč jste se vydali pryč?“ zeptala se Elizabeth. „Z toho, co vím o vašich dějinách, se vám v Evropě nevedlo nijak dobře.“

„Nijak dobře? Byli jsme pronásledováni, chytáni a zabíjeni.“ Do hlasu mu pronikl ohnivý zápal. „V rukou nacistů jsme umírali po statisících. Museli jsme nosit černý trojúhelník. *Bengesko niamso!“* Poslední slova zjevně představovala nějakou kletbu na nacisty.

Elizabeth před jeho prudkostí odvrátila oči.

Luca potřásl hlavou a zklidnil se. „O našich raných dějinách se toho moc neví. Ani historikové nejsou schopni s jistotou říct, proč naše klany opustily Indii. Ze starých záznamů víme, že k útěku došlo někdy v desátém století, kmeny prošly Persií do Byzantské říše a poté dál. V tom období sužovala sever Indie válka. V Indii také vznikl přísný systém kast. Ti, kteří zůstali úplně dole, bez příslušnosti ke kastě, byli považováni za *nedotknutelné*. K takovým patřili zloději, hudebníci, bojovníci, kteří ztratili čest, ale také *kouzelníci*, jejichž schopnosti byly místním náboženstvím považovány za kacířské.“

„Vaši *šovihani*,“ poznamenal Gray.

Luca přikývl. „Život se pro nás stal nesnesitelný a nebezpečný. Lidé vyhoštění z ostatních kast se zorganizovali do klanů a opustili Indii západním směrem do přívětivějších zemí.“ Hořce si odfrkl. „Takové ještě pořád hledáme.“

„Vraťme se k doktoru Polkovi,“ řekl Gray. „Souhlasili jste s profesorovou žádostí? Poskytli jste mu požadované vzorky?“

„Ano. Zaplatili jsme mu krví. Výměnou za jeho pomoc.“

Gray se na něj pozorně díval. „Za pomoc v čem?“

Luca znovu zvýšil hlas. „Při hledání něčeho, co nám bylo s největší krutostí ukradeno. Samotné duše našeho lidu. Náš…“

Letadlo se prudce otřáslo. Sklenky poskočily do vzduchu stejně jako Kowalski, který se s překvapeným vyjeknutím vyhrabal zpod přikrývky. Gray, připoutaný na svém sedadle, cítil, jak mu žaludek vystoupal až do krku. Rychle ztráceli výšku.

Z interkomu se ozval pilot. „Omlouvám se, lidi. Máme před sebou neklidný vzduch.“

Celý stroj se chvěl.

„Připoutejte se,“ pokračoval pilot. „Za hodinu budeme na zemi. A veliteli Pierci, právě vám volá ředitel Crowe. Přepojím vám ho dozadu.“

Gray pokynul všem, ať se usadí. Kowalski si zvedl opěradlo a právě si zapínal bezpečnostní pás.

Gray se se svým křeslem otočil od ostatních, zvedl z opěradla telefon a přiložil si ho k uchu.

„Tady velitel Pierce.“

„Grayi, chtěl jsem vás jen informovat, co Lisa s Malcolmem zjistili o tom implantátu na lebce.“

Gray poslouchal, jak Painter vysvětluje všechno o mikroelektrodách a autistických géniích, a hleděl přitom z okénka. Sledoval, jak se slunce sklání k západu, zatímco jejich letadlo mířilo na východ. Představil si dívčinu dětskou tvář, její křehkost a nevinnost.

Aspoň že je v bezpečí.

V mysli mu však hlodala jiná otázka.

Jsou tam někde další děti jako ona?

12.22
JIŽNÍ URAL

Monk běžel s Pjotrem v náručí podél břehu potoka. Chlapec se ho pevně držel. Oči měl stále skelně zamlžené a tváře se mu leskly potem a slzami. Kiska utíkala před nimi, kousek za Martou, která pospíchala dlouhými skoky a opírala se o klouby prstů na obou rukách. Konstantin zůstával Monkovi po boku.

„Jak víme, že to, co Pjotr viděl, je skutečnost?“ zeptal se Monk udýchaně Konstantina. „Kde by se tu vzali tygři? Třeba to byla jen nějaká denní můra.“

Starší chlapec se mírně natočil a nadzvedl si vlněnou čepici. Uhladil si vlasy, aby odhalil lesklou křivku kovu za uchem. „Nejste jediný, kdo podstoupil operaci.“ Stáhl si čepici zpátky a kývl směrem k Pjotrovi. „To, co viděl, nebyl žádný přelud.“

Monk se pokoušel pochopit, co mu chlapec říká. Konstantin už mu vysvětlil, jak ho zachránili z potápějící se jachty na základě kresby Pjotrovy sestry. Nedávalo to žádný smysl.

Třeba vidí přeludy on.

Konstantin pokračoval: „Ve zvěřinci chovají dva sibiřské tygry. Arkadyho a Zakhara. Vojáci s nimi občas loví v okolních lesích divočáky a losy. Jsou velice chytří. Nedají se snadno zmást.“

„Jak jsou daleko?“ zeptal se Monk.

Konstantin promluvil rusky na menšího chlapce.

Pjotr odpověděl stejným jazykem. Za řeči se jeho hlas zpevňoval, jak se postupně vynořoval z transu.

Konstantin nakonec přikývl. „Neví. Ví jen to, že se blíží. Cítí jejich hlad."

Monk spěchal podél potoka k místu, kde se vléval do širší řeky. Už chvilku slyšel divoké zurčení vody, která tu vymlela hluboké koryto. Kdyby se jim podařilo dostat na druhý břeh…

Vzduchem se prořízl jakýsi zvuk. Vysoko za nimi v úzkém údolí, z něhož přišli. Kvílení pokračovalo, pronikavé jako siréna. Vnikalo do morku kostí a rozechvívalo zuby. Děti si lehly na zem, zakryly si hlavy pažemi a v mukách se převalovaly ze strany na stranu. Marta houkala a obíhala kolem nich v ochranném kruhu.

Monk se před trýznivým hlukem přikrčil a zvedl oči k mezeře mezi smrkovými větvemi. Něco se snášelo do zadní poloviny údolí. Klesalo to k zemi na červeném padáčku, podobně jako světlice, jenže zde se jednalo o kulatý kovový předmět o velikosti baseballového míčku. Ječení vycházelo právě z něj. Jakási zvuková světlice. Monk vylezl na balvan a v dálce si všiml dalších špendlíkových hlaviček. Šlo o podobná zařízení.

Seskočil dolů.

Zřejmě naslepo pátrají všemi směry.

Na protějším břehu potoka se ozvalo hlasité praskání.

Monk zahlédl žlutohnědý kožich. V panice se mu rozbušilo srdce.

Tygr.

Do výhledu však vyběhly dvě srnky a vzápětí se ztratily v porostu. Monk zhluboka vydechl a přešel k dětem. Zvuková siréna je paralyzovala. Pronásledovatelé věděli o jejich přecitlivělosti a snažili se je znehybnit.

Monk nabral Pjotra pahýlem ruky a hodil si ho přes rameno. Zvedl Kisku na nohy a podpíral ji kolem pasu. Poté zamířil ke Konstantinovi, aby ho znovu probral k činnosti.

Nesměli se zastavit.

Zasáhla Marta. Vsunula se pod chlapcovu hruď a přehodila si jednu jeho paži přes záda. Podepřela ho rameny a vlekla ho k vedlejší řece. Chlapcovy nohy táhla za sebou.

Monk ji s oběma dalšími dětmi následoval. Ječení sirény ho sice ohlušovalo, přesto vnímal Pjotrovo bolestné sténání. O chvilku později dospěl k řece.

Voda proudila korytem s příkrými břehy, širokým dobré čtyři metry. Pěnila a bublala dost hlasitě, aby otupila ostrý zvuk sirény.

Monk mávl na Martu a ukázal po proudu. Otočila se naznačeným směrem. Pokračovali v cestě a sledovali klikatý tok. Po několika zákrutách příkré svahy trochu ztlumily mučivý jekot.

Kiska se pohnula jako první. Vymanila se z Monkova sevření a postavila se na vlastní nohy. Pořád si však zacpávala dlaněmi uši. Konstantin se vzpamatoval o něco později a zvedl se z Marty, která udýchaně odfukovala.

Monk se neustále ohlížel přes rameno.

Očekával, že každou chvíli uvidí párek tygrů.

Vrazil do Kisky, která se před ním zastavila, a upadl na kolena. Pjotra přitom pustil na zem.

Konstantin znehybněl vedle své sestry a Marty. Podle všeho se nemuseli bát jen pronásledovatelů za sebou.

Před jejich skupinkou se z říčního koryta zvedal obrovský hnědý medvěd. Vážil jistě přes dva metráky, byl mokrý od koupele a zjevně podrážděný vřeštěním sirény. Do jejich skupinky se zabodla černá očka. Zvíře se vztyčilo na zadní končetiny. Dosahovalo výšky více než dvou a půl metru, ježilo chlupy, vrčelo a cenilo zažloutlé zuby.

Ruský hnědý medvěd.

Symbol Matičky Rusi.

Medvěd se zařváním dopadl na všechny čtyři a vrhl se proti nim.

6.03
WASHINGTON

Stařec se vzbudil do ostrého světla, které ho bodalo do očí a zařezávalo se mu do mozku. Zasténal a odvrátil hlavu. Zvedl se mu žaludek a do jícnu mu vystoupaly kyselé šťávy. Zakuckal se a namáhavě je polkl zpátky.

Několikrát zamrkal a zjistil, že leží připoutaný k posteli. Přes sebe měl přehozenou přikrývku, ale věděl, že je pod ní nahý. Místnost byla stroze bílá a sterilní. Nikde žádná okna. Vedly sem jediné dveře s malým zamřížovaným okénkem. Zavřené.

Vedle postele seděla postava v obleku, se sakem položeným přes opěradlo židle a s vyhrnutými rukávy. Měla přehozenou nohu přes nohu a ruce v klíně.

Postava se předklonila. „Dobré ráno, Juriji.“

Usmíval se na něj Trent McBride bez jakékoliv stopy přátelství.

Jurij stočil pohled ke své hrudi. Pamatoval si, že ho střelili uspávací šipkou. Rozhlédl se, stále omámený a zmatený.

„Dali jsme vám stimulant,“ poznamenal McBride. „Potřebujeme, abyste byl vzhůru, protože je plno věcí, o kterých si musíme promluvit.“

„Kak… ja…,“ vyrazil ze sebe přes špatně pohyblivý jazyk.

McBride si povzdychl, sáhl k nočnímu stolku vedle lůžka a podal Jurijovi sklenici s brčkem.

Jurij neodmítl. Vlažná tekutina ho pálila jako nejlepší vodka. Zaháněla z

jeho mysli stíny a uvolňovala mu jazyk.

„Trente, co to děláte?“ Jurij zatahal za pouta, která ho připevňovala k posteli.

„Doplňuju si informace.“ McBride stiskl tlačítko interkomu v hlavě lůžka. „Jak už jsem se zmínil, neposkytovali jste nám všechny detaily ohledně vašeho výzkumu v Čeljabinsku 88. To musíme napravit.“

„Jak to myslíte?“ Jurij se pokusil o nevinný tón, ale uboze selhal. Hlas se mu chvěl a třásl. Přál si, aby byl silnější.

„Hm,“ udělal Trent. Předklonil se a stáhl z Jurije přikrývku. „Předpokládám, že ošklivosti můžeme vyřídit co nejrychleji, abychom si mohli promluvit jako skuteční kolegové.“

Jurij hleděl na svoje nahé tělo. Z bledé pleti mu odstávaly drobné odsávací trychtýře zakončené uzlíkem z elektroniky o velikosti hrášku, z něhož vyčnívala jako nit tenká anténa. Měl je na nohách od prstů až po rozkrok a na paži od ramen po špičky prstů. Jeho hruď připomínala šachovnicové pole obrácených pohárků.

Než se mohl zeptat, co to je, otevřely se dveře a do místnosti vstoupil další člověk. Jurij se okamžik pokoušel vzpomenout si na jeho jméno, ačkoliv se s ním právě seznámil. Doktor James Chen. S Trentem se sešli v jeho pracovně.

Dveře se zavřely. Byly vybavené zvukotěsnou výplní.

Chen k nim přistoupil s otevřeným laptopem v ruce. „Všechny jsou kalibrované.“

Posadil se a položil počítač na noční stolek. Jurij na okamžik zahlédl na obrazovce zjednodušenou lidskou postavu posetou malými zářícími kroužky.

„Elektroakupunktura,“ řekl McBride a mávl rukou k řadám odsávacích trychtýřků. „To jsou mikroelektrody zasunuté do akupunkturních bodů podél hlavních meridiánů. Nepředstírám, že tomu plně rozumím. Na tohle je odborník doktor Chen. Touto metodou se mu podařilo dosáhnout pozoruhodných úspěchů při zmírňování bolesti, což umožňuje provádět na bitevním poli nouzové operace bez celkového umrtvení. Je to skvělá práce a také důvod, proč se stal Iásónem. Přizval jsem ho ke společnému projektu, protože podobně jako vy používal mikroelektrody velice neotřelým způsobem.“

McBride se dotkl jedné anténky prstem. Jurij pocítil štípnutí bolesti. „Zjistili jsme, že stejnou metodou, kterou můžeme tišit bolest, lze naopak bolest násobit.“

„Trente…, ne…,“ prosil Jurij.

McBride si ho nevšímal, obrátil se k Chenovi a ukázal na jeden trychtýřek u Jurijova kolena a na druhý v rozkroku.

Výzkumník zvedl speciální tužku a načrtl s ní na počítačové obrazovce

rovnou čáru.

Jurijovu nohu pohltila palčivá bolest. Z hrdla se mu vydral výkřik. Jako kdyby mu někdo zabořil skalpel do kolena a vedl dlouhý, hluboký řez k rozkroku. Vzápětí bolest pohasla stejně rychle, jako se objevila.

Jurij zalapal po dechu a podíval se dolů. Očekával, že uvidí téct krev a ucítí spáleninu. Místo toho spatřil jen neporušenou bledou kůži.

McBride ukázal na řady trychtýřků. „Totéž můžeme udělat mezi libovolnými dvěma body. Můžeme vás uškvařit zaživa, aniž bychom vám zkřivili vlas. Virtuální operace s veškerou bolestí."

„P-proč?"

McBride se na něj zahleděl. Tvářil se sice mírně, ale v očích mu plálo nelítostné odhodlání. „Dostanu z vás odpovědi, ano? Začneme s tím, co jste drželi v tajnosti ohledně těch dětí."

„Já ne…"

McBride se otočil k Chenovi.

„Ne!" vykřikl Jurij.

McBride se k němu znovu sklonil. „Pak si tedy se mnou přestaňte hrát. Bez nesnází se nám podařilo vyrobit repliky vašich implantátů. Schémata, která jste nám dodali, byla velice podrobná a přesná, ale nakonec nešlo o nic převratného. V zásadě to bylo jen propracovanější TMS. Pokoušeli jsme se zopakovat vaše výsledky pomocí dvou autistických géniů v Kanadě, ovšem naše experimenty skončily… inu, řekněme prostě zklamáním."

Jurij se v duchu polekal. Američané se dostali dokonce ještě blíž pravdě, než se obávala Savina. Už si uvědomili jedinečnost projektu Čeljabinsk 88.

„Takže," navázal McBride, „co jste před námi tajili?"

Jurij váhal příliš dlouho. Přes hruď mu projela palčivá bolest. Svaly se mu křečovitě stáhly a v agonii prohnul záda. Vykřikl tak hlasitě, že mu ze rtů nevyšel žádný zvuk.

Bolest ustoupila, ale Jurij se stále třásl posledními záchvěvy. Na jazyku cítil chuť krve. Přesto si netroufal čekat. Co záleželo na tom, jestli Američané zjistí pravdu? Stejně je už příliš pozdě.

„DNA," vyhrkl. „Jde o jejich DNA."

McBride naklonil hlavu ke straně. „Jak to myslíte?"

Jurij polkl a zalapal po dechu. „Tajemství spočívá v genetice. Sami jsme na to přišli teprve před dvanácti lety."

Přerývaně vysvětloval a odpovídal na McBrideovy otázky. Začal v roce 1959, kdy se jim podařilo objevit skupinu romských dětí s mimořádným talentem. Jednalo se o genetickou linii, která se táhla celými dějinami cikánů. *Šovihani*. Jednotlivé klany udržovaly tuto linii v tajnosti a snažily se ji uchovat příbuzenskými sňatky, jež vedly k tělesným deformitám. Vyprávěl, jak toto

genetické dědictví ukradli, aby ho mohli studovat a zařadit do vlastního výzkumu na poli parapsychologie.

„Nešlo ale o nic mystického," pokračoval. „Ty děti byly prostě géniové…, ovšem na daleko hlubší úrovni. Pokoušeli jsme se posílit jejich schopnosti – nejprve šlechtěním a potom bioinženýrskými postupy. S postupem let se ale vylepšovaly genetické testy a nakonec se nám podařilo určit, co způsobuje jejich jedinečnost."

McBride se k němu naklonil blíž.

„Autismus spouští kombinace faktorů prostředí s přibližně deseti geny. Zjistili jsme, že subjekty z třídy Omega s největším nadáním mají tři specifické geny, které podmiňují jejich vlohy. Pokud se objeví ve správném pořadí a spojí se s mírným až středním autismem, je úžasné, jaký talent z toho vznikne."

„A vy jste pokračovali v jeho vylepšování," řekl McBride. „Vytvořili jste dokonalou směs genetiky a bioinženýrství."

Jurij přikývl.

„Brilantní. Skutečně brilantní. Ještě že jsme využili Archibalda, aby vylákal jeden z vašich subjektů třídy Omega. A o důvod víc, abychom tu holku dostali do rukou."

Jurij sebou ustaraně trhl. „Vy Sašu pořád ještě nemáte?"

McBride se zachmuřil a opřel se. „Ne, ale během uplynulé hodiny jsme zjistili, kde ji patrně drží. Zdá se, že jde o stejnou skupinu, která vyslala tým po Archibaldově stopě. Naštěstí jsme podnikli kroky, abychom ji zcela zahladili."

„Kdo… kdo má Sašu?"

„Chcete to vědět?" McBride propaloval Jurije pohledem. Rus se zjevně dotkl jeho citlivého místa. „Ukážu vám to."

Pokynul Chenovi.

Ne!

Jurijovu hruď zachvátila bolest, která se šířila v zalomeném vzoru z jednoho bodu do druhého. Dohromady vytvářela symbol, ohnivé řecké písmeno.

McBride zavrčel do Jurijových muk. „Už nám nebudou stát v cestě dlouho.“

14.04
AGRA, INDIE

Přes otcovo okouzlení Elizabeth nikdy Indii nenavštívila. Vyhlížela z taxíku, který je odvážel z letiště. Měl sice stažená okénka, ale proudící vzduch poskytoval pramalou úlevu od horka.

Doprava se pohybovala hlemýždím tempem a mezi auty se proplétaly rikši tažené bicykly. Jednu dokonce táhl velbloud. Sousední taxi popojíždělo tak blízko vedle nich, že Elizabeth otevřenými okénky cítila pach řidičova tenkého doutníku, který na okamžik přebil směs kari, špíny a tuku na smažení. Řidič vyfoukl kouř a udeřil dlaní do klaksonu na volantu.

Troubení bylo ve všeobecném zmatku sotva slyšet. Situaci ještě zhoršoval festival, který probíhal kdesi před nimi a od něhož se k nim linuly zvuky hudby. Chodníky byly plné chodců, kteří kráčeli i mezi popojíždějícími automobily a soupeřili o místo s koly a motorkami.

Elizabeth cítila, že se jí dýchá stále obtížněji – nikoliv kvůli vlhkosti a horku, ale kvůli tlaku tolika lidí. Normálně netrpěla klaustrofobií, ale ten hluk a neutuchající mumraj produkovaný tolika lidmi na ni padl jako neprodyšná a dusivá pokrývka. Mimoděk sevřela ruce v pěst.

Konečně se jejich řidiči podařilo po opakovaném troubení projet mezerou v provozu a vzápětí i křižovatkou. Taxi zatočilo za roh a před nimi se otevřela široká hlavní třída směřující přímo do centra města.

Elizabeth vydechla úlevou.

„Konečně,“ zabručel Kowalski vedle ní. Mluvil jí z duše. „Neměli jsme si najímat dodávku. Já bych nás tam dovezl rychleji.“

Obr se na ni tlačil ze strany, ale podle všeho vnímal její nepohodlí a pokoušel se od ní trochu odsunout, což nijak nepomáhalo další pasažérce, která sdílela jejich řadu sedadel.

Z druhé strany seděla Shay Rosaurová, která právě svého souseda neurvale dloubla loktem do žeber, aby ji tak netísnil. Tvář se jí leskla potem. Dopravní zácpy využila k tomu, že si převázala černý šátek ve vlasech.

Gray, který jel na předním sedadle, se naklonil k řidiči a ukázal. Řidič přikývl. Gray se znovu opřel.

Poslední člen jejich skupiny seděl v zadní řadě. Luca Hearn nasadil nečitelný výraz, ale zdálo se, že jeho černým očím nic neunikne. Před výstupem z letadla si zasunul do zápěstních pouzder dvě dýky, aby se připravil na případné nehostinné přivítání v zemi svých předků.

Gray se otočil dozadu. „Za deset minut dorazíme do hotelu," zavolal.

Taxi rychle dojelo ke konci ulice u řeky Jamuna, jejíž vody se v jasném slunečním světle třpytily jako modrá ocel. Nalevo se zvedala masivní pevnost postavená z červeného pískovce, s vysokými a silnými hradbami. U řeky zabočili od pevnosti a pokračovali po pobřežní silnici.

Doprava znovu zpomalila, ale za pouhých několik minut se jim vlevo naskytl výhled na rozlehlou oblast luk, zahrad, rybníčků a hájků. Pruh zeleně dosahoval až ke břehu řeky, avšak skutečný div se zdánlivě vznášel nad tím vším, podobný oblaku z bílého mramoru na pozadí modré oblohy.

Tádž Mahal.

Toto mauzoleum je pravým zázrakem stavebního umění a architektury. Momentálně však připomínalo spíše sen, plující po nebi. Postavit ho před více než třemi sty lety nechal mughalský panovník Šáhdžahán jako místo posledního odpočinku pro svou milovanou ženu a pro mnohé představovalo symbol věčné lásky.

To však nebyl jejich cíl.

Jejich dodávka zastavila u pětipatrové bílé budovy s velkými obloukovými okny. Hotel Dédar-e-Tádž. Právě zde se měli setkat s doktorem Haydenem Mastersonem.

„Restaurace je nahoře," poznamenala Elizabeth, když vystoupili z vozu. Podívala se na hodinky. Mají půl hodiny zpoždění.

Gray zaplatil řidiči a všichni se vydali kolem stříkající fontány do klimatizované hotelové haly.

„Kowalski," řekl Gray a ukázal k recepci, „vy a Luca vyzvedněte klíče od pokojů. My půjdeme nahoru." Kývl na Elizabeth a doktorku Rosaurovou.

Kowalski si ztěžka povzdychl, ale zahučel něco o studené sprše. Ještě se zdržel chvíli u Elizabeth, zatímco Gray vyrážel k výtahu. „Jste v pořádku?" zašeptal jí.

„Já?"

„V tom taxi… Říkal jsem si, že možná… Vypadala jste trochu…" Pokrčil rameny.

„To bylo jenom tím horkem…, a možná trochu nervy," zamumlala.

„Mám s sebou správný lék." Spiklenecky se k ní naklonil a pootevřel sako natolik, aby zahlédla v náprsní kapsičce dva doutníky. „Kubánské. Z bezcelního obchodu na letišti."

Usmála se na něj. Měla sto chutí ho políbit.

Než stačila cokoliv říct, cinkl před nimi výtah a Gray na ni zavolal, aby si pospíšila.

Kowalski se narovnal a pohladil si kapsu. Zamrkal na ni a odvrátil se. On opravdu zamrkal. Kdo ještě dneska mrká? Přesto se dál usmívala, i když se

otočila ke Grayovi a Rosaurové.

Gray ji vtáhl do kabiny a stiskl tlačítko nejvyššího poschodí. „Měli bychom o doktoru Mastersonovi vědět ještě něco?“ zeptal se jí.

„Hlavně se nezmiňujte o Manchesteru United,“ zahučela.

„O tom fotbalovém týmu?“

„Věřte mi – jinak neuslyšíte o mém otci nebo jeho výzkumu ani slovo. Taky na něj nenaléhejte. Nechte ho, ať se dostane k jádru věci svým tempem.“

Dveře zdviže se rozjely do stran a jejich trojici se otevřel podivný pohled. Vrchní patro vyplňovala restaurace, v tuto hodinu jen minimálně obsazená. Na stolech viděli ubrusy a jemný porcelán. Ve vzduchu se vznášela svůdná vůně kari a česneku.

Nezvyklé však bylo, že se celá restaurace pomalu otáčela a nabízela panoramatický výhled na město včetně Tádž Mahalu.

Za stolem u jednoho z oken se zvedl jakýsi vysoký muž. Mávl na ně a významně si poklepal prstem na hodinky.

Elizabeth se usmála a vykročila na otáčející se podlahu restaurace. Zprvu z toho měla nepříjemný pocit, ale za chvilku si zvykla a rychle odvedla oba společníky mezi neobsazenými stoly. Několik číšníků ve zlatých vestách je pozdravilo úklonou hlavy.

Doktora Mastersona viděla naposled před mnoha lety. Pořád nosil svůj typický bílý oblek, formální a koloniální, doplněný o panamský klobouk se širokou krempou, který měl položený na sousedním stole, o nějž si rovněž opřel svoji hůlku se slonovinovým držadlem vytvarovaným do podoby bílého jeřába. Vlasy mu dosahovaly až k ramenům a postupem doby zbělaly, což – jak si Elizabeth byla celkem jistá – se mu docela líbilo. Pleť měl opálenou do bronzového odstínu, který už patrně jeho tvář nikdy neopouštěl.

Elizabeth všechny formálně představila. Doktorka Shay Rosaurová poznamenala, jaká je to pro ni čest, že se s ním setkává, což do značné míry pomohlo změnit jeho podrážděné zamračení ve výraz, který hraničil téměř s vlídností. Ženy byly vždy Haydenovou slabinou a zejména štíhlé ženy s dlouhýma nohama jako doktorka Rosaurová. Elizabetin otec jednou naznačil, proč profesor Masterson zůstal na Bombajské univerzitě, místo toho, aby si vybral Oxford nebo Cambridge. Podle všeho měla na jeho rozhodování vliv jakási nepříjemná záležitost s jednou studentkou.

Hayden jim všem pokynul, ať se posadí, a doktorce Rosaurové nabídl židli vedle své. Mezitím se restaurace otočila tak, že se jim naskytl velkolepý pohled na Tádž Mahal.

Haydenovi jejich pozornost neušla. „Hrobka Mumtáz Mahal, manželky Šáhdžahána!“ zvolal. „Tato císařova drahá polovička vyrazila ze svého chotě čtyři sliby.“ Odpočítával na prstech. „Postavit pro ni hrobku, samozřejmě.

Zadruhé, aby se znovu oženil. Tomu říkám žena! Zatřetí, aby byl napořád laskavý k jejich dětem. A konečně, aby Džahán každoročně na výročí její smrti navštívil hrobku. Což dodržoval až do dne, kdy ho sem pohřbili vedle milované manželky.“

„Opravdová láska,“ řekla Rosaurová a hleděla na krásné mauzoleum.

„A co by to bylo za příběh lásky, kdyby v něm nefigurovalo i trochu prolité krve?“ zeptal se Hayden a pohladil Rosaurovou po ruce. Nechal svou dlaň na jejích prstech. „Tvrdí se, že Šáhdžahán nechal po dokončení hrobky usekat ruce všem umělcům, aby už nikdy nemohli postavit podobně krásný pomník jako Tádž Mahal.“

Gray se po druhém Haydenově boku netrpělivě pohnul. Očividně dychtil po tom, aby se hovor stočil na téma, kvůli němuž sem přicestovali přes polovinu světa. Elizabeth se svou nohou nenápadně dotkla Grayovy, aby ho varovala před unáhleností.

Jeho oči se střetly s jejíma.

Nenaléhejte, vyslala k němu vzkaz.

Když se otočila zpátky, Haydenovo pravé ucho se změnilo v krvavou kaši – přesně ve stejný okamžik, kdy cinkl zasažený křišťál.

Gray s Rosaurovou se okamžitě dali do pohybu, zatímco Elizabeth zůstávala sedět na místě jako přikovaná. Rosaurová strhla k zemi Haydena a Gray se vrhl na Elizabeth. Zahlédla ještě dokonale kulatý otvor po kulce, který zel v okenní tabuli za profesorem a od něhož se do všech stran šířily pavučinovité trhliny.

Ještě než dopadla na zem, ve skle se objevily další otvory – v příští chvíli už ležela na zemi, zaštítěna Grayovým tělem.

„Zůstaňte dole!“

Tiskla se k podlaze, zatímco restauraci bombardovaly kulky odstřelovače ze sousední střechy. K zemi odlétaly střepy zasaženého nádobí. Jeden z číšníků se otočil kolem své osy, jako kdyby ho kopl kůň, a zhroutil se k podlaze. Kolem něj se šířila kaluž krve.

Gray ji pobídl k plížení, ale Elizabeth byla ztuhlá děsem. Když zůstane tam, kde je, odstřelovač ji nemůže zasáhnout. Gray ji tuto mylnou představu ihned vyvrátil.

„Chce nás tu zadržet!“ vykřikl na Elizabeth a na Haydena, který se podle všeho taky nechtěl hýbat. „Snaží se nám zabránit v útěku!“

Elizabeth pochopila, co z toho plyne. Zvedla se na ruce a kolena. Musejí vyrazit. Hned.

Míří sem další ozbrojenci.

9. kapitola

6. ZÁŘÍ, 13.01
JIŽNÍ URAL

Když medvěd zaútočil, ten velký muž strčil Pjotra z příkrého svahu. Chlapec rozpažil, tvrdě dopadl na zem a skulil se dolů. Škrábaly ho větve a něco ho dráplo do tváře. Kutálel se k řece mezi vlhkým kapradím a po kluzké vrstvě mokrého jehličí. Neuměl plavat. Z vody měl strach.

Medvědím řevem proniklo ječení.

Jeho přátelé.

Konstantin a Kiska.

Pjotrovo koleno narazilo na kámen s bolestí, která mu vystřelila až do páteře. Dopadl na břeh řeky. Pod nosem mu šplouchala voda.

Ucukl od svého obrazu na hladině, který se pohupoval a křivil. Zalévaly ho ostrůvky sluneční záře, jež pronikaly mezi kymácejícími se větvemi stromů nad řekou.

Pjotr se nehýbal a hleděl do temné, hypnotizující vody.

Neviděl žádné varování ohledně toho hnědého medvěda, dokud se před nimi nevztyčil na zadní. Jeho tiché srdce zastiňoval hlad, který je pronásledoval a jehož neutuchající tepání momentálně tlumilo řezavé houkání sirény.

Pjotrova hrůza se prohloubila.

Ne kvůli vodě.

Ani kvůli medvědovi.

Před očima mu vířila hra světla a stínu. Olej na hladině.

To není medvěd. Polekaně zalapal po dechu. Medvěd nepředstavuje

nebezpečí. Něco jiného však ano…

13.02

Monk zvedl batoh, svoji jedinou zbraň, a díval se, jak se medvěd žene přímo na něj. Pjotra postrčil k řece a další dvě děti do křoví na opačné straně. Marta skočila na nízkou větev a zhoupla se dolů směrem k Pjotrovi.

Monk zaječel a rozmáchl se batohem nad hlavou.

Medvěd se řítil k němu. Monk mrštil batohem kupředu a skočil ke straně. Příliš pozdě. Ještě ve vzduchu medvěd narazil do jeho nohou jako nákladní vlak a roztočil ho. Batoh se neškodně odrazil od medvědových huňatých ramen.

Monk se bokem udeřil o kmen stromu a zhroutil se ke kořenům. Pád mu vyrazil dech. Pokoušel se nadechnout a vyhrabat se na nohy. Zvedl paže, aby si jimi chránil tvář a hlavu.

Medvěd si ho však nevšímal a valil se dál po jelení stezce.

Monk se vypotácel zpátky na cestu. Čtyřicet metrů od nich se medvěd vrhl na dva stinné tvary, které se tam krčily. Jednalo se o dva vysoké vlky s dlouhýma nohama. Medvěd se ohnal mohutnou tlapou a odhodil jedno zvíře stranou. Druhý vlk skočil medvědovi po hrdle, ale setkal se jen se žlutými tesáky a vzteklým zařváním. Vlk zakňučel, ale bojoval dál.

Monk si všiml kovových implantátů v zadní části vlčích lebek. Lovci z podzemního města. Průzkumníci. Může jich tu být víc.

Rychle zvedl Konstantina a Kisku. Objevila se Marta s Pjotrem na zádech. Monk ho od ní převzal a ukázal.

„Utíkejte!“ zašeptal.

Společně vyběhli. Jestli jsou za nimi nějaké další šelmy, budou muset proniknout kolem medvěda, který jim skýtal určitou ochranu.

Monk se ohlédl na pokračující zápas. Doléhalo k němu vrčení a skřeky. Medvěd útočil s hbitou a smrtící urputností a s nepřátelstvím, které hraničilo se vztekem. Má už snad za sebou nějaké zkušenosti s těmito vlky? Lovili s nimi vojáci ve zdejších lesích? Nebo šlo o cosi základnějšího, o medvědovu prudkou reakci na urážku přírody, jako když lvice ihned zabije znetvořené mládě?

V každém případě tím Monk s dětmi získali trochu času.

Jenže kolik?

14.28
AGRA, INDIE

Gray vedl ostatní přes rozstřílenou restauraci. Vzhledem k tomu, že odstřelovač neměl žádný jasný cíl, pálil už jen v občasných dávkách, dost silných na to, aby se museli krčit u podlahy.

Gray zamířil k požárnímu schodišti, které se otvíralo hned vedle zdviže. Výtah si netroufali použít. Ať už tohle přepadení zorganizoval kdokoliv, jistě rozmístil svoje lidi v hale, aby sledovali hlavní východ. Přivoláním výtahu by je jenom upozornili na svůj útěk. Byli by v pasti. Jediná naděje spočívala v tom, že se vydají po schodech do jiného patra, ukryjí se v jednom z pokojů a vymyslí další postup.

Jejich cestu ke schodišti ztěžovalo neustálé otáčení celé restaurace, které však, jak Gray věděl, zároveň zachránilo doktoru Mastersonovi život. První kulka mířila na jeho zátylek, jenže rotace podlahy podle všeho znepřesnila odstřelovačovu mušku a změnila smrtící ránu v povrchové škrábnutí.

Gray musel starci přiznat, že si vede dobře. Po prvotním šoku se očividně vzpamatoval. Tiskl si k uchu látkový ubrousek, již nyní nasáklý krví. Nějak se mu podařilo popadnout svůj bílý klobouk a posadil si ho šikmo na hlavu. Rosaurová se držela vedle něj a nesla mu jeho hůlku se slonovinovou rukojetí.

Gray s Elizabeth dospěli k nehybnému vestibulu restaurace, vzápětí následovaní Rosaurovou a Mastersonem. „Schody," řekl Gray.

Rosaurová přeběhla vestibul dvěma dlouhými skoky a sklouzla po podlaze ke dveřím jako baseballový hráč, který obsazuje metu. Plynule z kotníkového pouzdra tasila poloautomatického sig sauera. Vkleče na kolenou se natáhla vzhůru, stiskla kliku a ramenem pootevřela dveře natolik, aby jimi s připravenou pistolí opatrně vyhlédla na klesající schodiště.

Gray to okamžitě uslyšel. Po schodech vzhůru dusaly těžké boty. Mnoho párů bot.

„Je jich sedm až deset," odhadla Rosaurová.

Dorazili sem příliš pozdě.

„Zadržte je,“ přikázal Gray a překulil se k výtahu.

Elizabeth si všimla, kam míří, a sáhla po jednom tlačítku. Gray jí však strhl ruku, než ho mohla stisknout. Podle digitálního displeje kabina čekala v přízemí. Útočníci ji jistě sledují.

Gray se přesunul k obslužnému pultu a vzal si z něj porcovací nůž a hromádku složených ubrusů. Vrátil se k výtahu a zajel ostřím nože mezi dveře. Zapáčil a vsunul do mezery nejprve špičky prstů a pak botu. Jediným pohybem poté dveře otevřel.

V tu chvíli se ozvalo prásknutí výstřelu z pistole, následované překvapeným a bolestným výkřikem ze schodiště. Vypukla krátká přestřelka, ale Rosaurová neochvějně hájila svoji pozici. Gray netušil, jak dlouho jim tato výhoda vydrží. Jestli se proti ní útočníci vrhnou, překonají její obranu.

Musejí postupovat rychle.

Výtahová šachta za otevřenými dveřmi se topila ve tmě. Před Grayem vedly dva mastné kabely a po straně též kovový žebřík.

Neměli čas po něm sestoupit.

Gray podal ubrus Mastersonovi a Elizabeth a ukázal jim, jak si jím mají omotat ruce. „Je to jenom malý krok,“ ujistil je a ukázal ke kabelům. „Držte se pevně a brzděte botami. Snažte se nedělat hluk, až se dostanete na kabinu pod sebou. Počkejte tam na nás.“

Elizabeth ustaraně přikývla a Masterson obrátil oči v sloup. Střelba ze schodiště však překonala veškerý nesouhlas. Elizabeth vykročila jako první. Natáhla se obalenýma rukama a skočila na kabely. S tichým vyjeknutím sjela dolů.

Jakmile zmizela v šeru, následoval ji Masterson, který si zasunul hůlku za opasek jako meč do pochvy. Byl dostatečně vysoký, aby dosáhl nataženýma rukama až na kabely.

Vzápětí zmizel ve tmě.

„Běžte!“ vykřikla Rosaurová na Graye. Neotáčela se a dvakrát rychle za sebou vypálila do chodby. „Jdu hned za vámi.“

„Západka výtahových dveří…“

„Běžte, Pierci!“

Gray věděl, že se nemá cenu dohadovat se ženou… a zejména s ozbrojenou. Zabalil si ruce a skočil po kabelu. Sjel dolů s posledním výkřikem na Rosaurovou.

Ještě než jeho hlas dozněl, objevila se na okraji šachty nad ním, jasně ohraničená denním světlem za sebou. Přehoupla se na kovový žebřík, trhla za vnitřní páku a zavřela dveře výtahu. Graye, sjíždějícího dolů, pohltila temnota. Vnímal, jak se kabel chvěje – to se za ním pustila Rosaurová.

Grayovy oči se rychle přizpůsobily tmě. Ze škvír mezi dveřmi na každém

patře dovnitř vstupovalo aspoň trochu světla. Odpočítával patra a za chvilku už pod sebou rozeznal stín kabiny, v jehož rohu se krčily dvě postavy.

Rozsvítil se plamínek.

Elizabetin zapalovač.

Gray zabrzdil a lehce přistál na střeše kabiny.

O pár vteřin později vedle něj dosedla Rosaurová.

Gray našel poklop pro opraváře, tasil vlastní zbraň a pootevřel ho natolik, aby se podíval dolů. Kabina byla prázdná a její dveře byly zavřené. Pokynul ostatním, aby zůstali nahoře.

Jednou rukou se přidržel okraje poklopu a spustil se dolů. Dopadl na podlahu, přikrčil se a pozvedl zbraň. Sáhl po tlačítku, kterým se otvíraly dveře. Z hotelové haly slyšel zmatené výkřiky. Přestřelka změnila ospalý hotel v hučící vosí hnízdo.

To je dobře.

Zmatek jim poslouží.

Stiskl tlačítko a dveře se rozjely do stran. Jakmile se před ním otevřel dostatek prostoru, vyklouzl ven a skočil doleva, kde vyrůstala trpasličí palma z květináče vysokého do pasu.

V hale pobíhala spousta lidí. Vedení hotelu pokřikovalo na zaměstnance směsicí hindštiny a angličtiny.

O pár kroků dál si Gray okamžitě všiml dvou lidí, kteří vypadali příliš klidně a přes panující horko na sobě měli saka. Ruce zastrčené v kapsách. Sluchátka v uších.

Vzápětí zpozorovali i oni jeho.

Grayovo náhlé objevení je však zastihlo nepřipravené. Gray neměl jinou možnost, než rychle zareagovat – přes okolní dav. Delší přestřelka by ohrozila víc životů.

S pistolí namířenou mezi palmovými listy zasáhl prvního muže čistou ranou do hlavy. Pootočil se na špičce nohy a bleskurychle stiskl spoušť ještě dvakrát. První kulka trefila muže do ramene a odhodila ho dozadu. Druhá se neškodně zaryla do stěny.

Muž vypálil přes kapsu, ale Gray se vrhl na podlahu. Slyšel, jak se střela zavrtala do omítky za ním. Lehl si na rameno a s nataženou paží vypálil od země. Střela roztříštila ozbrojenci kotník. Muž se skácel na obličej a tvrdě dopadl bradou na mramorovou podlahu. Ozvalo se zapraštění kosti a muž znehybněl.

Gray se otočil k výtahu právě včas, aby viděl, jak se dveře znovu zavírají.

Lidé v hale, které náhlá přestřelka na okamžik ohromila, s výkřiky prchali všemi směry.

Gray stiskl tlačítko.

Nic.

Podíval se na displej. Někdo si výtah přivolal.

Kabina mířila vzhůru.

K ozbrojencům ve střešní restauraci.

Elizabeth, skrčená na střeše kabiny výtahu, slyšela, jak se spouštějí motory. Kabina se s trhnutím začala zvedat. Někdo si je přivolal.

„*Mierda…*," zaklela vedle ní Rosaurová.

Elizabeth zvedla oči k temné šachtě nad sebou. „Co budeme dělat?" zeptala se. V ruce pořád držela zapalovač se slabým plaménkem. Připadala si bezmocná a nenáviděla se za to, jak se jí chvějí ruce.

„Vy tu zůstanete," řekla Rosaurová, naklonila se k ní a sfoukla zapalovač. „Potmě. Ani slovo. Žádné zvuky."

Sedla si na okraj poklopu a spustila se do kabiny.

„Zavřete za mnou," zavolala na ně tiše. „Ale nezajišťujte ten poklop. Pro všechny případy."

Pro jaké případy?

Elizabeth přesto poslechla. Zavřela poklop, ale malíčkem ho držela nedovřený. Když naposledy zahlédla Rosaurovou, právě si chystala zbraň.

*

Gray se zlostně kousl do rtu a vyběhl ke schodišti. Srazil několik lidí stranou a přeskočil pár, který se choulil u schodů a zakrýval si pažemi hlavy. Bral schody po třech a sprintoval vzhůru. Zastavoval se vždycky jen na okamžik, aby se ujistil, že se výtah nikde nezastavil. Jestli se mu podaří ho předběhnout a stisknout přivolávací tlačítko, zastaví výtah ještě předtím, než vyjede až k restauraci.

Ve druhém patře ho nestihl a pokračoval v běhu.

Shora se k němu nesly hluboké, chraplavé výkřiky. Znělo to, jako kdyby útočný tým mířil zpátky dolů. Gray vpadl do třetího patra, aby zkontroloval výtah, a vběhl přímo do zdi – nebo aspoň do její lidské obdoby.

U výtahu stál Kowalski a právě mačkal tlačítko.

„Grayi!" hekl a mnul si břicho. „Co to sakra má znamenat, člověče?"

Výtah se s cinknutím otevřel.

Z kabiny vyskočila Rosaurová a přitiskla Kowalskému k obličeji hlaveň pistole.

„Hele!" O krok ustoupil.

„Ten výtah jste si přivolal vy?" zeptal se Gray.

„Jo, chtěl jsem se zajet podívat nahoru do restaurace, co se tam děje."

Gray nevěděl, co je Kowalského největší předností: jestli jeho zabedněnost

nebo lenost.

„Všichni ven!“ vykřikl Gray.

Rosaurová už pomáhala Elizabeth a Mastersonovi poklopem dolů. Gray je odvedl zpátky ke schodišti. Kowalski skupinu uzavíral.

Rosaurová sbíhala po schodech vedle Graye. „Slyšela jsem je mluvit. Anglicky. Žádný britský přízvuk. Jsou to Američani.“

Gray přikývl.

Podle toho, jak vypadali ti dva dole v hale, nějací nájemní žoldáci.

Vybavil si muže, kterého si všiml před muzeem přírodních dějin, se jmenovkou DIA. Mapplethorpe. Někdo ví, že jsou tady.

Dospěli k liduprázdné hale. Gray ukázal ostatním k otevřeným dveřím – ale ještě než k nim stačili doběhnout, do výhledu vkročila jakási postava s útočnou puškou M4 s krátkou hlavní. Na zádech měl muž ještě M24 s odstřelovačským hledáčkem.

Ten ozbrojenec z vedlejší střechy.

Namířil hlaveň Mastersonovi do obličeje.

Tentokrát už ho nehodlal minout.

Vtom se mu však hlava zvrátila nazad a muž se zhroutil k zemi jako loutka s přestřiženými provázky, nejprve na kolena a poté na obličej. V týle se mu blýskala ocelová rukojeť vrhací dýky.

Venku u fontány stál Luca s druhou dýkou připravenou v ruce. Gray odkopl stranou mužovu pušku, kterou vzápětí zvedl Kowalski. Luca k nim přiběhl a vytrhl muži z hlavy dýku.

„Díky,“ řekl Gray.

„Zrovna jsem venku kouřil, když začala ta střelba,“ vysvětlil Luca a mávl směrem ke dvoru. „Zjistil jsem, odkud vychází, a šel jsem tam. Chtěl jsem vyjít nahoru, když se objevil on, tak jsem se schoval a sledoval jsem ho zpátky sem.“

Gray mu vděčně poklepal na rameno. Zachránil jim život. Ukázal ke dveřím. „Všichni ven. Co nejrychleji musíme zmizet z města.“

Vyběhli na ulici.

„S rychlostí to bude asi krapet těžší,“ poznamenal Kowalski. Stál s rukou na boku a ukrýval útočnou pušku s krátkou hlavní pod klopou saka.

Gray se rozhlédl po hlavní ulici i po postranní uličce. Všechny směry byly ucpány taxíky, rikšami a dalšími automobily.

Doprava stála. Nepohybovala se.

Doléhal k nim sbor troubení a houkání klaksonů doplněný o zpěv a hudbu. Na ulici před nimi byl festival v plném proudu. Zmatek pomohl zamaskovat chaos v hotelu, ale ne úplně.

Gray z dálky slyšel policejní sirénu. Místní úřady reagují na střelbu. Z

hotelové haly se k němu donesly výkřiky. Útočný tým míří dolů.

Rosaurová se na něj podívala: „Co budeme…“

Její slova přerušil řev motocyklu. Gray se otočil. Vlevo, několik bloků od nich, se zácpou prodíraly tři černé motorky a srážely lidi, kteří se jim připletli do cesty. Mířily přímo k hotelu. Kromě řidiče na každé seděl ještě muž ozbrojený puškou. Další útočníci.

Gray zatáhl ostatní do postranní uličky, mimo přímý výhled. Otočil se k Mastersonovi a sundal mu z hlavy bílý klobouk. „Ještě sako,“ přikázal a nasadil si profesorův klobouk sám.

„Co máte v úmyslu, pane?“ zeptal se Masterson a svlékal si bílé sako.

„Ten odstřelovač střílel nejdřív po vás. Jste jeho primární cíl.“

„Pierci…,“ ozvala se varovně Rosaurová.

Gray si oblékl volné sako. „Odvedu ty motorkáře pryč,“ vysvětlil a ukázal k ucpané ulici. Druhou rukou mávl k opačnému konci postranní uličky a dodal: „Vy odvedete ostatní tudy. Setkáme se u pevnosti, kterou jsme viděli cestou do města.“

Rosaurová si nechala projít jeho plán hlavou a poté přikývla.

„Jdu s vámi,“ řekl Kowalski, vykročil od Elizabeth a zvedl svou zbraň. „Budete potřebovat zálohu.“

Rosaurová přikývla. „Tak to bude lepší. Já budu mít plné ruce práce s ochranou civilistů.“

Gray neměl čas na dohadování. Další pár rukou a hlavně palebná síla se mu hodily. „Jděte!“ přikázal.

„Pane Pierci!“

Gray se otočil. Masterson mu hodil svou hůlku. Gray ji chytil a zkompletoval tak svůj převlek.

„Hlavně ji neztraťte! Je to slonovinová rukojeť z osmnáctého století!“

Gray se kvapně pustil na ulici s Kowalským za patami. Předstíral, že kulhá, mával hůlkou a křičel s britským přízvukem: „Pomozte mi někdo! Snaží se mě zabít!“

Zamířil ulicí směrem k probíhajícím oslavám a utíkal mezi stojícími automobily. Motorky za ním u hotelu na okamžik zmlkly, ale vzápětí se znovu rozeřvaly.

Vydaly se za nimi.

Kowalski běžel vedle něj. „Skočili nám na špek.“

6.33
WASHINGTON

Paintera probudilo klepání na dveře. Dřímal ve svém křesle s lokty na stole a

štosem poznámek i výsledků testů od Lisy a Malcolma pod hlavou. Přikázal Kat, aby si odpočinula na jedné z volných postelí na ošetřovně. Sám byl vzhůru celou noc, místo aby se řídil vlastní radou.

Stiskl tlačítko pod deskou stolu, kterým se uvolňoval zámek ve dveřích. Očekával Lisu nebo Malcolma, ale při pohledu na nově příchozího překvapeně vstal.

Do místnosti vstoupil vysoký muž se širokými rameny a v modrém obleku. Rusé vlasy protkané hustými nitkami šedin měl sčesané dozadu.

„Seane?“

Sean McKnight byl ředitel agentury DARPA a Painterův bezprostřední nadřízený. On také před deseti lety přijal Paintera do Sigmy, když vykonával nynější Painterovu funkci. McKnight byl prvním ředitelem Sigmy, který proměnil koncept Archibalda Polka ve skutečnost. Navíc se jednalo o Painterova dobrého přítele.

Mávl na Paintera, aby se zase posadil.

„Kvůli mně nevstávej, synku,“ řekl. „Nehodlám si znovu sedat do toho křesla.“

Painter se usmál. První den v nové funkci dostal od Seana krabici antacidů. Zprvu to považoval za žert, ale o pár let později už polovinu krabice spotřeboval.

„Něco mi napovídá, Seane, že tvoje práce není o nic jednodušší.“

„Ne, dneska tedy ne.“ Sean klesl do křesla naproti němu. „Prověřoval jsem si toho muže, kterého velitel Pierce viděl před muzeem. Mapplethorpa. Johna Mapplethorpa.“

„Takže neměl falešnou jmenovku?“

„Naopak. Mapplethorpe je ředitel pobočky Zpravodajského úřadu ministerstva obrany. Dohlíží na Ruskou federaci a státy odštěpené od bývalého Sovětského svazu.“

Painter si vybavil Malcolmovo zjištění o tom, kde byl Polk vystaven smrtelné dávce radiace. Černobyl. Jakou v tom Mapplethorpe sehrál roli?

„Ten člověk má mocné spojence po všech zpravodajských agenturách,“ pokračoval Sean. „Je známý svou bezohledností a zákulisními machinacemi. Taky se ale o něm ví, že má výsledky. To je ve Washingtonu cenná devíza.“

„Jak je do toho všeho zapojený?“

„Četl jsem vaše zprávy. Víte o odtajněném projektu Hvězdná brána a o tom, jak byl v polovině devadesátých let zastaven.“

„Jenže ve skutečnosti zastaven nebyl,“ řekl Painter. „V posledních letech se přesunul na zpravodajskou agenturu ministerstva obrany.“

„To je pravda. Dostal se pod Mapplethorpa. V roce 1996 se s ním spojili dva ruští vědci, kteří vedli sovětskou verzi Hvězdné brány. Ztratili finanční

zázemí a hledali pomoc. Souhlasili jsme – pro přínos oběma našim zemím v novém světě nepřátel, kteří neuznávají žádné hranice. Byla vyčleněna malá skupinka Iásónů, aby pracovali společně s Rusy, a právě v tuto chvíli začal projekt fungovat v režimu nejpřísnějšího utajení. Zdánlivě zanikl a o jeho pokračování věděla jen hrstka lidí.“

„Dokud se na našem prahu neobjevil Archibald,“ dodal Painter.

„Domníváme se, že se je chystal odhalit a vynést na světlo světa nějaké důkazy.“

„O zvěrstvech uskutečněných ve jménu vědy.“

„Ve jménu národní bezpečnosti,“ opravil ho Sean. „Na to nezapomínej. To je olej, kterým se dnes promazávají washingtonská soukolí. Nepodceňuj Mapplethorpa. Ten v tom umí chodit. A považuje se za opravdového vlastence. Takovou pověst si ostatně získal v kruzích zpravodajských služeb, tady i v zahraničí.“

Painter zavrtěl hlavou.

Sean pokračoval: „Mapplethorpe nechal každou zpravodajskou agenturu v zemi pátrat po lebce, kterou jste získali. Jde o všechny myslitelné kombinace písmen. CIA, FBI, NSA, NRO, ONI… Vsadil bych se, že do toho zapojil i síť bývalých špionů od AARP.“

Sean se pokusil usmát nad vlastním žertem, ale podařilo se mu jen unaveně zvlnit rty. „Nemůžu to držet pod pokličkou o moc déle. Archibalda zastřelili přímo na vašem prahu. Jeho vazby na Iásóny a na Sigmu nezůstanou dlouho bez povšimnutí. A po loňském vládním dozoru nad naší činností existuje plno nitek, jež vedou naším směrem.“

„Takže co tím chceš říct?“ zeptal se Painter.

„Myslím, že je načase, aby se ta lebka znovu objevila. Vlci se blíží. Můžu ji předat prostřednictvím nějaké jiné agentury, aby neukazovala přímo na Sigmu.“ Podíval se Painterovi do očí. „Ale to vám poskytne jen půldenní odklad ohledně toho děvčete. Jestli do té doby Gray a jeho skupina nezjistí víc, možná ji budeme nuceni vydat.“

„To neudělám, Seane.“

„Možná nebudeme mít na výběr.“

Painter vstal. „Tak se na ni nejprve pojď podívat. Na ni a na to, co jí provedli. Pak mi řekneš, jestli ji mohu vydat Mapplethorpovi.“

Viděl, jak sebou jeho učitel trhl. Vždycky je jednodušší zpečetit osud neznámého člověka bez tváře. Sean ale nakonec přikývl a vstal. Nikdy se nevyhýbal obtížím. Proto si ho Painter tolik vážil.

„Zajdeme ji pozdravit,“ řekl Sean.

Vyšli společně z kanceláře a vydali se o dvě patra níž, kde se starali o malou pacientku.

Na konci chodby u dveří vedoucích do dívčina pokoje si Painter všiml Kat a Lisy. Zdálo se, že Kat je mimořádně rozrušená. Painter věděl, že ji z rovnováhy vyvedl portrét jejího manžela Monka, který dítě nakreslilo, ale pak se znovu uklidnila. Připustila, že před dívkou otevřela peněženku, aby jí ukázala fotografie vlastní dcery Penelopy, v naději, že si tím získá její důvěru. Mezi snímky měla i obrázek manžela.

Ale jsem si jistá, že ho neviděla, opakovala Kat. *Aspoň docela jistá.*

Jediné jiné vysvětlení, byť šílené, znělo tak, že děvče nějakým způsobem získalo Monkovu podobu z Katiny hlavy.

Kat se v každém případě uklidnila a souhlasila s tím, že bude nejlépe, když si zdřímne. Vyčerpání nikomu nesvědčí.

Jakmile si všimla nových příchozích, vydala se jim naproti – očividně nechtěla čekat.

„Pane řediteli," oslovila spěšně Paintera, „právě jsme se vám chystali zavolat. Tomu děvčeti znovu stoupla horečka. Musíme něco udělat. Lisa si myslí… myslí si, že to dítě umírá."

14.35
AGRA, INDIE

Gray spěchal ulicí. Čím blíže se dostával k hlavní křižovatce, tím hustší zácpou se musel prodírat. Chodci už se mačkali jeden na druhého a pomalu kličkovali mezi plazícími se vozidly. Slavnost uzavřela hlavní ulici a doprava byla přesměrována na vedlejší silnice.

Ozývalo se troubení klaksonů, cinkání zvonků, výkřiky a kletby lidí.

Řev motocyklů za ním přešel v hluboké vrčení. I pronásledovatelé měli potíže s postupem takovým davem. Gray se přesto raději neustále krčil.

Kowalski se k němu přiblížil a shýbl se pod rohem koňského potahu. „Některý z nich pokračujou pěšky."

Gray se ohlédl. Tři černé motorky už nemohly jet dál. Jejich pasažéři sestoupili a nyní je sledovali v davu lidí. Dva po stranách, jeden prostředkem ulice.

Celkem šest protivníků.

„Ten poměr sil se mi nelíbí," zahučel Gray. Napadl ho provizorní plán a rychle vysvětlil Kowalskému, co má udělat a kde se setkají. „Já půjdu vrchem. Vy spodem."

Obr se přikrčil před nákladním vozem a díval se na vozovku znečištěnou od koní, oslů a velbloudů. „Proč musím zrovna já jít spodem?"

„Protože já mám bílý oblek."

Kowalski potřásl hlavou a sklonil se ještě níž. Dlaní se opřel o zem a

opatrně se vydal zpátky k hotelu.

Gray si přidržoval klobouk na hlavě, vyskočil na kapotu taxíku před sebou a rozběhl se vstříc probíhajícím oslavám. Jeho boty zaduněly na střeše auta a v další chvíli přeskočil na další vůz v řadě. Takhle pokračoval v běhu. Za ním zněly výkřiky a několik řidičů mu výhrůžně hrozilo pěstmi. V takové zácpě se ale jednalo o nejrychlejší způsob přesunu.

Ohlédl se přes rameno. Přesně jak doufal, pronásledovatelé si ho všimli, a aby ho neztratili z očí, tři z nich vylezli také na kapoty aut a pronásledovali ho ze tří různých směrů. Naštěstí měli potíže s udržováním rovnováhy, takže si netroufali střílet.

Gray třímal Mastersonovu hůlku a skákal dál směrem k hlučnému, bouřlivému festivalu. Potřeboval odlákat tři pěšáky co nejdál od motocyklů.

Rozděl a panuj.

Přehoupl se přes kapotu dodávky a rozhlédl se po lidském moři za sebou. Jenže v tomhle moři plul nový žralok. Gray sice Kowalského neviděl, ale neunikly mu následky jeho práce. První motorka se pomalu prodírala kolem nákladního vozu. U jeho předního okraje sebou řidič náhle trhl a zazmítal sebou. Gray zaslechl tlumené *pop-pop-pop*, jako zvuky slavnostních ohňostrojů před ním na ulici.

Řidiče i motocykl pohltilo bouřlivé moře.

Kowalski zůstával v úkrytu. Když všichni pronásledovatelé sledovali Graye, mohl se lehce stáhnout o kousek zpátky, počkat si a při průjezdu první motorky zarýt ukradenou zbraň M4 řidiči přímo pod žebra. Střelil ho z bezprostřední blízkosti.

Žralok ale s lovem ještě neskončil.

Gray nechal obra při jeho krvavé práci a pokračoval ke zmatku a chaosu oslav. Dav zpíval, tancoval, výskal, smál se a křičel. Hudba se linula z obrovských trub a doplňovalo ji břinkání činelů. Jednalo se o Janmáštamí, oslavu Krišnova narození.

Ze svého vyvýšeného místa Gray viděl hloučky lidí tančících ráslíla, tradiční manípurský tanec představující Krišnova mladá, nezbedná léta, kdy flirtoval s dojičkami. V davu se také tu a tam nacházely skupinky mladíků, kteří sestavovali lidské pyramidy a pokoušeli se dosáhnout na hliněné nádoby rozvěšené vysoko nad ulicí. Nádoby, zvané *dahi-handi*, byly plné tvarohu a másla. Tato hra symbolizovala Krišnovo dětství, kdy spolu se svými kamarády kradl máslo sousedům.

Gray slyšel tradiční skandované fandění.

„Góvinda! Góvinda!“

Další Krišnovo jméno.

Znovu vyběhl po střechách aut k oslavě. Jeho cesta končila přímo u

pouličního festivalu, protože dál byla doprava odkloněna. Seskočil z kapoty posledního taxíku přímo do davu.

Okamžitě si sundal bílý klobouk i sako, zbavil se převleku a splynul s okolím. V jedné ruce si nechával hůlku a s pistolí přitisknutou ke stehnu se prodíral masami lidí. Mířil k okraji oslav, kde náměstí lemovaly obchůdky a stánky s potravinami.

Podle plánu se měl setkat s Kowalským v severozápadním rohu náměstí. Netroufali si rovnou pokračovat na schůzku s ostatními u pevnosti, dokud si nebudou jisti, že setřásli všechny pronásledovatele. Gray dospěl k budově s požárním východem. Kovový žebřík byl spuštěný dolů a na balkonech se tísnily hloučky diváků. Gray vystoupal do druhého patra, aby se mohl rozhlédnout po davu a podívat se po Kowalském.

Ihned spatřil jednoho z pronásledovatelů, který právě seskakoval ze střechy nákladního vozu. Druzí dva už se smísili s masou lidí, ale dali se snadno poznat podle černých přileb. Jeden se sklonil a zvedl špinavý, pošlapaný bílý klobouk. Znechuceně a zklamaně ho odhodil.

Gray doufal, že si uvědomí beznadějnost svého postavení a stáhnou se. Nic však nebývá tak jednoduché.

Do davu vpadl Kowalski. Ze saka mu zůstal pomačkaný hadr. Měl prázdné ruce a krvavou tvář. Jeho nejhorším rysem však byla výška. Tyčil se o hlavu výš než průměrní účastníci pouliční veselíce. Rozhlížel se po moři lidí a dlaní si clonil oči před slunečním světlem.

Jenže tentokrát nebyl žralokem.

Jeden z pronásledovatelů na Kowalského ukázal. Poznal ho. Ze všech směrů k němu zamířili.

To nevěstilo nic dobrého.

Gray se otočil, ale na balkoně ještě přibyli diváci a po žebříku sem stoupali další. Nikdy se nemůže dostat doprostřed davu včas.

Znovu se obrátil, vylezl na zábradlí a skočil z něj – přímo nahoru.

Z balkonu nad ním vedl přes ulici silný, mastný kabel. Gray se rozmáchl paží a zachytil se za něj držadlem hůlky. Setrvačnost a švihnutí nohama ho přeneslo do prostřední části kabelu, kde z něj visela jedna z hliněných nádob *dahi-handi*. Druhou ruku namířil dolů.

Když se jeho chodidla vznášela nad jedním pronásledovatelem, Gray stiskl spoušť a vypálil. Kulka zasáhla muže do přilby, roztříštila ji a srazila ho k zemi.

V další chvíli však Gray narazil do vrcholu lidské pyramidy, která vyrůstala pod nádobou. Odhodil vrchního muže stranou a zaujal jeho místo. Zoufale zamával rukama, aby udržel rovnováhu, a upadla mu hůlka – spolu s pistolí.

Všechny tváře vzhlédly jeho směrem. Včetně dvou zbývajících ozbrojenců.

Bezbranný Gray balancoval na ramenou muže pod sebou a odrazil se ke skoku. Popadl obrovskou hliněnou nádobu za dno, sundal ji z háku a s tichou modlitbou ke Krišnovi ji vrhl po nejbližším pronásledovateli.

Jeho modlitba byla vyslyšena.

Těžká nádoba zasáhla muže přímo do obličeje a roztříštila se. Kolem se rozletěly úlomky keramiky a kousky másla. Ozbrojenec se zhroutil k zemi.

Třetí muž pozvedl ruku s pistolí. Za ječení davu dvakrát vypálil na Graye – jenže Gray už byl jinde. Lidská pyramida se pod ním podlomila a kulky mu hvízdly vysoko nad hlavou.

Dopadl na hromadu propletených těl.

Zazmítal se a pokoušel se najít oporu pro nohy. Ozbrojenec kráčel přímo k němu. Než však stačil vypálit, mihl se před ním jakýsi bílý, rozmazaný předmět. Mužova hlava se zvrátila dozadu, zasažená slonovinovou rukojetí Mastersonovy hůlky, kterou sebral Kowalski a rozháněl se s ní jako odpalovač baseballovou pálkou.

Vytryskla krev a ozbrojenec padl jako podťatý na chodník.

Kowalski sebral jeho pistoli a natáhl hůl přes změť těl. Gray se chytil rukojeti a Kowalski ho přitáhl k sobě.

„Máslo bylo jeho smrt," poznamenal obr. „To není špatný, Pierci. Člověk by si měl fakt dávat dobrý pozor na cholesterol."

Kolem nich vypukl zmatek. Lidé prchali všemi směry a uniformovaní policisté se marně snažili brodit proti lidské vlně. Gray s Kowalským se přikrčili a nechali se unášet proudem z náměstí do postranních ulic.

Po několika minutách spěšného klusu se před nimi zvedly hradby červené pískovcové pevnosti na březích řeky Jamuna. Vydali se přímo ke staré Akbarově pevnosti, hlavní turistické atrakci města, kterou překonával jen Tádž Mahal.

Ulici před ní lemovaly taxíky, dodávky a limuzíny.

„Pierci!" doneslo se k nim volání.

Zpoza jedné limuzíny připomínající dlouhou bílou velrybu na ně mávala Shay Rosaurová. Gray rychle zamířil přímo k ní. U otevřených dveří vozu stál Luca, zatímco Masterson s Elizabeth už seděli uvnitř.

„To není zrovna nenápadné vozidlo," řekl Gray a prohlížel si mohutný automobil.

„Vejdeme se do něj všichni," vysvětlila Rosaurová a mazaně se usmála. „Kromě toho, kdo říkal, že si nemůžeme trochu užít?"

„Ta dáma ví, o čem mluví," přikývl Kowalski a vykročil k předním dveřím. „Třeba mě to nechají řídit."

„Ne!" vyhrkli jednohlasně Gray s Rosaurovou.

Kowalski se ublíženě zamračil, otočil se a zalezl do zadního oddílu

limuzíny. Rosaurová ho následovala.

Gray se ještě rozhlédl po ulici a okolních chodnících. Zdálo se, že jim nikdo nevěnuje pozornost. Doufal, že setřásli pronásledovatele ze své stopy. Zahleděl se k ohybu řeky.

V dálce za modrou vodou se na slunečním světle třpytil bílý mramor mauzolea, poklidný a věčný.

Gray se otočil k Tádž Mahalu zády.

Tak klidně mohli spát jen mrtví.

Při vstupu do limuzíny ho Masterson přivítal vzteklým výkřikem: „Co jste provedl s mou holí?“

Gray se zabořil do sedadla. Slonovinová rukojeť z osmnáctého století byla celá od krve a její jemný reliéf ohladila jízda po silném kabelu.

„Stav té hole by vám měl působit nejmenší starosti, profesore,“ řekl Gray.

Masterson ho propaloval pohledem, zatímco se limuzína odpoutala od obrubníku.

Gray ukázal na Mastersonovo zavázané ucho. „Někdo se vás pokouší zabít. Otázka zní, proč.“

10. kapitola

6. ZÁŘÍ, 7.45
WASHINGTON

„Nezačištěné konce,“ vysvětloval Trent McBride. „Je jich příliš mnoho.“

Jurij viděl, jak se McBride podíval jeho směrem, ale nehýbal se. Jen ať ho zabijí. Na tom nezáleželo. Seděl v kancelářském křesle. Po odstranění elektrod mu dovolili, aby se znovu oblékl. Palčivé mučení pokračovalo dalších dvacet minut. Jurij se jim nevzpíral. Prozradil toho ještě hodně o genetických modifikacích dětí, o tajemství, jež Savina držela před Američany pod pokličkou.

Dokonce přiznal, proč Rusové nic nenamítali proti přijetí doktora Archibalda Polka. Jurij připustil, že se Polk dostal příliš blízko podstatě genetického tajemství. Savina už plánovala nehodu, ke které mělo dojít během jeho pobytu v Doupěti, aby ho umlčela.

Při této vědecké hře s ohněm si však ani on, ani Savina nedokázali představit, že by Polkův útěk mohl zinscenovat jeho vlastní kolega a přítel s cílem dostat do rukou jedno z jejich dětí.

Savina skočila na vějičku. Bylo jí lhostejné, že Polk utekl s lebkou, kterou mu dal McBride. Do stavu blízkého panice ji uvedlo nebezpečí, že dojde k prozrazení genetického tajemství, a proto vyslala Jurije se Sašou, aby toho muže dopadli. Spolkla Američanům návnadu i s navijákem.

„Nezačištěné konce?“ zopakoval Mapplethorpe a vytrhl tak Jurije ze zamyšlení. Lhostejně zavrtěl hlavou. „Vidím jen tři. Tu holku, lebku a Polkovu stopu v Indii. Poslední z nich řešíme právě v tuto chvíli. A ze zpravodajských kanálů se mi donesly zvěsti, že se chybějící lebka co nevidět zázračně objeví.“

„Jak se vám to podařilo?“ zajímal se McBride.

„Stačí, když uvedete vodu řádně do varu, a divil byste se, co všechno vyplave na hladinu.“

„Co ta dívka?“

Jurij zbystřil. Mapplethorpe po něm střelil pohledem. Jurij věděl, že je naživu jen kvůli Saše. Mapplethorpe ho potřeboval – věděl o jejím zdravotním stavu, o problému pozorovaném u všech dětí. Stres z duševní manipulace se neobešel bez tělesných důsledků. Jen málo subjektů se dožilo třicítky, a to se týkalo zejména těch s neobyčejným nadáním. Jednalo se o potíž, která

vyžadovala odběry vajíček a spermií, aby se nejsilnější genetická linie udržela při životě.

Mapplethorpe si povzdychl. „To děvče bychom měli mít ještě před západem slunce, ne-li dřív."

Což bude stejně příliš pozdě, pomyslel si Jurij.

Tihle Američani jsou takoví prosťáčci… S jakou rychlostí dospěli k přesvědčení, že výpověď získaná mučením je celou pravdou. Jurij skutečně nelhal, ale přece jen spáchal jistý hřích: něco si nechal pro sebe. McBride vlastně ani netušil, jaké otázky by měl klást. Hřál se ve svém pocitu nadřazenosti a sadisticky důvěřoval v moc bolesti.

Jurij zachovával nehybnou tvář. Snažili se ho zlomit mučením, ale byl to starý muž, zvyklý zachovávat tajemství. Ve skutečnosti se jim ho jen podařilo zatvrdit vůči tomu, co mělo nastat. V uplynulých měsících se Jurij se Savinin plánem tak úplně neztotožňoval.

To bylo jen přirozené.

Miliony lidí zemřou hroznou smrtí.

Pro zrod nového světa.

Novou obrodu.

Jurij hleděl na Mapplethorpův samolibý úšklebek a McBrideovu sebejistotu.

Veškeré váhání v něm odeznělo.

Savina má pravdu.

Je načase, aby tento svět pohltily plameny.

14.55
JIŽNÍ URAL

Generálmajor Savina Martovová věděla, že se stalo něco nepříjemného. Cítila v kostech jakousi nekonkrétní úzkost. Už nemohla vydržet ve své kanceláři. Potřebovala se ujistit, že všechno běží podle plánu.

S vysílačkou u tváře kráčela se dvěma vojáky po temné, opuštěné ulici mezi starými panelovými domy ze sovětské éry, jež zabíraly zadní polovinu jeskyně Čeljabinsk 88. Šlo o původní domovy vězňů, kteří museli pracovat v dolech a čisticích provozech. Vězňů, kteří vyměnili doživotní pobyt v gulagu za pět let práce tady. Ne že by se mnoho z nich dožilo propuštění. Většina zemřela na následky ozáření ještě před koncem prvního roku.

Byl to pošetilý výběr, ale naděje dokáže přivést rozumného člověka k zoufalým činům. Takový odkaz tu zdědila a sloužil jí jako připomínka.

Ostatní ji považovali za krutou, ale krutost je někdy zkrátka nezbytná. Děti jsou dobře živeny a ona se stará o jejich potřeby. Bolest minimalizovali

natolik, jak jen to bylo možné.

Jakápak krutost?

Rozhlédla se po chladných, tmavých bytech s prázdnými okny, plných duchů z minulosti.

Viděla v nich jen nezbytná opatření.

U ucha jí zapraskala statická elektřina a vzápětí se ozval poručík Borsakov. Zatím od svého zástupce slyšela samá negativní hlášení. Pořád pátrá v okolních kopcích po uprchlých dětech. Zmátlo ho několik falešných stop a našel i odloženou nemocniční košili.

„Objevili jsme dva mrtvé psy," řekl Borsakov. „U řeky. Roztrhané na kusy. Medvědí útok. Ale našli jsme výraznou stopu."

„A co kočky?" zeptala se.

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„Poručíku," řekla pevným hlasem.

„Nechtěli jsme je vypouštět, dokud nenajdeme jasnou stopu. Nehodlal jsem riskovat psy, kdyby se po horách potulovali tygři."

Mluvil zcela bezvýrazně, ale Savina přesto poznala za jeho slovy jistou nervozitu. Poručík si nedělal ani tak starosti o psy, jako spíš o ty děti.

Proč musejí zůstávat tvrdá rozhodnutí vždycky na ní?

Stroze se zeptala: „Teď už ale máte jasnou stopu, nebo ne, poručíku?"

„Ano, madam."

„Doufám, že mě tedy podruhé nezklamete."

„Ne, madam."

Ukončila spojení. Možná s ním mluvila příkřeji, než zamýšlela, ale v poslední hodině se dozvěděla zneklidňující zprávy.

Údržbář v sousedním městě Ozjorsk objevil jeden z vyřazených nákladních automobilů Doupěte, kterým se kdysi převážel odpad z továrny na obohacování uranu k břehům jezera Karačaj. V něm dělník našel falešný odznak s fotografií doktora Archibalda Polka.

Tím se vysvětlila záhada profesorova úniku.

Měl pomoc.

A nedalo jí moc práce vymyslet, kdo mu pomáhal. Muselo jít o Trenta McBridea. Jakou hru tu Američané hrají? Jurij se nadále neozýval a Savina mohla jen předpokládat, že i s tou dívkou upadl do zajetí. Polkův útěk vlastně mohl být zinscenován právě jen k dosažení tohoto cíle.

Pokud ano, Savina si musela začít svého protivníka vážit.

McBride stejně jako ona chápal, že je někdy nezbytné leccos obětovat.

Při zpětném pohledu si přiznávala, že se nikdy neměla dát dohromady se Spojenými státy. Tehdy ale neměla jinou možnost. Ve zmatcích po rozpadu Sovětského svazu přišel její projekt o veškeré finanční krytí. V práci mohla

pokračovat jedině díky takovému spojení.

Spojené státy dodaly předběžnou hotovost v naději, že rozšíří svoje možnosti získávání zpravodajských informací. Přesně to její projekt nabízel. Ukrývalo se v něm však daleko víc. Poskytla americké vládě schopnost přesvědčivě popírat, podobně jako v případě tajných táborů v Evropě financovaných CIA, že v Americe mučí vězně. V novém světě se hranice přijatelného jednání – ať už vědeckého či vojenského – rozpily.

Ne na naší půdě, tak znělo americké krédo.

A tomuto přání se s radostí podřídila.

Ztráta Jurije a toho děvčete nicméně nebyla nepřekonatelná. Jen bylo třeba urychlit časový harmonogram. Její operace, nazvaná Saturn, měla následovat týden po Nikolajově úspěchu v Černobylu. Nyní obě události započnou v jediný den.

Zítra.

Obě operace – Uran a Saturn – byly pojmenovány po dvou strategických ofenzívách během druhé světové války, kdy sovětské síly porazily Němce v bitvě u Stalingradu, v nejkrvavější bitvě lidských dějin. V boji zahynuly téměř dva miliony lidí, včetně značného počtu civilních obětí. Tuto německou porážku historikové považovali za začátek obratu v celé válce.

Jednalo se o slavné vítězství její vlasti.

A stejně jako v minulosti, operace Uran a Saturn znovu osvobodí Matičku Rus a změní běh světa.

Ani tentokrát se to neobejde bez obětí.

Nezbytnost je krutý pán.

Savina dospěla ke stěně jeskyně. Před ní se otvírala chodba uzavřená těžkými olověnými vraty coby miniaturní verzí brány v hlavním tunelu do Čeljabinsku 88.

Hned za nimi čekal elektrický vlak, který pendloval mezi Doupětem a centrem operace Saturn na opačném břehu jezera Karačaj. Stará chodba vedla přímo pod zamořeným jezerem a umožňovala rychlou přepravu mezi oběma místy bez rizika vystavení se radioaktivní břečce stroncia 90 a cesia 137.

Vlak byl připraven vyrazit.

Savina nastoupila do jednoho vagonu se stěnami obloženými olovem. Byly tu pouhé dva uzavřené vozy. Čtyři zbývající vagony byly otevřené a sloužily k transportu zásob, důlního vybavení a kamenů.

Jakmile vlak s klapáním kol a elektrickým praskáním vyjel, vrata se za nimi neprodyšně zavřela. Tunel potemněl. Vydali se na pětiminutovou cestu a Savina mlčky vzhlédla. Představila si tíhu vody nad sebou, před níž je chránilo tři sta metrů horniny.

Oblast na povrchu představovala centrum sovětské produkce uranu a

plutonia. Nyní sice z velké části nefungovalo, ale kdysi tu stálo sedm aktivních reaktorů na výrobu plutonia a tři provozy na jeho separaci. Všechno tu vedli břídilové. Od roku 1948 došlo k pěti větším únikům než při havárii Černobylu a všech vzdušných jaderných zkouškách dohromady.

A polovina této radiace dodnes zůstávala v jezeře Karačaj.

Na břehu dosahovalo záření hodnoty šesti set rentgenů za hodinu. Za jedinou hodinu tak člověk obdržel smrtelnou dávku.

Savina si vzpomněla, kde údržbář z Ozjorska nalezl opuštěný nákladní vůz Archibalda Polka.

Na břehu jezera.

Zavrtěla hlavou. Nemuseli ho ani stíhat. Teď už by byl stejně mrtvý.

Vpředu se objevila světla.

Zářila nadějí na jasnější budoucnost.

Srdce projektu Saturn.

15.15

„Cože mají v úmyslu?“ zeptal se Monk cestou podél řeky trochu hlasitěji, než zamýšlel.

Už celou hodinu kráčel s dětmi kolem bublajícího vodního toku. Nešlo o stejný potok, u něhož potkali medvěda. S pomocí několika balvanů se přebrodili na druhou stranu a sledovali ho k větší řece, ukryté v hustém jehličnatém lese. Monk několikrát nahlédl do topografické mapy. Podle všeho postupují podél rozvodí, které odvádí srážky z východních svahů pohoří Ural. Ze západních úbočí voda odtéká do Kaspického moře, tady míří do oblasti mohutných řek a stovek jezer a odtud nakonec do Severního ledového oceánu.

To, co mají ti Rusové za lubem…

Hlas se mu chvěl šokem.

Konstantin nad jeho ostrým tónem zamrkal.

„Omlouvám se,“ promluvil Monk o něco tišeji. Uvědomoval si, že se v horách zvuky nesou daleko. Varoval děti, ať hovoří jen šepotem, a nyní se sám zařídil podle svého pokynu, byť mu v hlase stále znělo napětí. „I když mi nefunguje paměť, vím, že to, co plánují, je šílenství.“

„Jenže uspějí,“ odpověděl Konstantin věcně. „Není to nijak obtížné. Jde o jednoduchý plán. My…,“ mávl rukou k Pjotrovi a Kisce a poté ukázal někam za sebe, ve směru ostatních dětí zavřených v podzemním komplexu, „jsme se zabývali různými scénáři a modely, hodnotili jsme pravděpodobné výsledky, analyzovali jsme celková statistická data i dopady na prostředí a extrapolovali jsme konečný stav. Není to žádné šílenství.“

Monk ho poslouchal. Chlapec mluvil spíš jako počítač než jako dospívající hoch. Monk si znovu připomněl chladnou ocel za Konstantinových uchem. Všichni mají implantáty. Dokonce i Martě se v kožešině za uchem leskl kousek chirurgické oceli. V uplynulé hodině také Konstantin ukázal svoje matematické schopnosti. Zdálo se, že ho duševní cvičení trochu uklidnilo. Kiska mu předvedla, jak dokáže poznat ptáka podle zpěvu, a dokonale ho napodobila.

Jen Pjotr se svými dovednostmi nechlubil.

„Je to empatik," vysvětlil Konstantin. „Dokáže vnímat emoce ostatních, i když je ukrývají nebo se k nim snaží jednat v protikladu. Jeden učitel říkal, že Pjotr je jako živoucí detektor lži. Proto dává přednost společnosti zvířat a tráví hodně času ve zvěřinci. To on trval na tom, abychom s sebou vzali Martu."

Monk se zahleděl na malého chlapce, který kráčel vedle staré šimpanzice. Nějakou dobu už je pozoroval a sledoval jejich chování. Vypadalo to, že spolu neustále komunikují prostřednictvím tichých pohledů, povytaženého obočí, našpulených rtů či máchnutí paží.

Pjotr náhle ztuhl a zastavil se. Marta také. Pjotr se otočil ke Konstantinovi a oslovil ho – horečně, přerývaně a nesouvisle, nejprve rusky a poté v angličtině. Obrátil pohled k Monkovi, jako kdyby od něj očekával nějakou zázračnou záchranu.

„Jsou tu," zašeptal.

Monk se nemusel ptát, koho Pjotr myslí. Bylo to jasné ze syrové hrůzy, s níž to řekl.

Arkady a Zakhar.

Dva sibiřští tygři.

„Běžte!" pobídl je Monk. Vyběhli podél břehu, s Konstantinem v čele. Jeho sestra Kiska utíkala za ním jako gazela. Monk nechal Konstantina vybírat nejlepší trasu borůvčím, křovinami a kameny v podrostu. Sám se ohlížel dozadu. Musí být obezřetný. V hustém lese klesala k řece vrstva žlutého smrkového jehličí, místy kluzká jako led.

Pjotr vzápětí opravdu uklouzl a dopadl na záda, ale Marta ho zvedla svou chlupatou paží a znovu ho postavila. Monk je poháněl kupředu. Konstantin a Kiska se od nich vzdalovali.

Běželi pět minut, ale brzy je začalo zmáhat vyčerpání. Ani adrenalin a strach nevydrží člověka pohánět věčně. Za dalších deset minut už jen udýchaně klusali.

Znovu se spojili.

Neslyšeli žádné zvuky pronásledování, žádné praskání větviček. Nikde ani známka po nějakých tygrech.

Konstantin se s brunátnou tváří podíval na Pjotra a pustil se do něj rychlou

ruštinou. Zjevně ho plísnil za falešný poplach.

Monk ho gestem zarazil. „To není jeho chyba," vydechl.

Pjotr nasadil raněný, ale zároveň stále vyděšený výraz.

Marta slabě houkla a šťouchla do Konstantina.

I Kiska svého bratra rusky napomenula.

Monk už věděl, že Pjotr nedokáže dobře odhadovat vzdálenosti, jen úmysly. Musel věřit, že až se tygři opravdu hodně přiblíží…

Pjotr ztuhl a vytřeštil oči.

Otevřel ústa, ale hrůzou nemohl vydat ani hlásku.

Žádná slova však nebyla potřeba.

„Teď!" vykřikl Monk.

Všichni se otočili a vyběhli přímo k prudce plynoucí řece, jak se předem domluvili. Monk popadl Pjotra, přitiskl ho k sobě a skočil z břehu. Slyšel dvojité šplouchnutí, když několik metrů po proudu od něj do ledově chladné vody dopadli i sourozenci Konstantin s Kiskou.

Vynořil se nad hladinu s chlapcem, který se ho držel kolem krku jako klíště. Otočil se právě včas, aby viděl, jak Marta rychle šplhá do větví stromu.

Hlouběji v pralese zahlédl pohyb… letmý záblesk kožešiny…

Monk se kopnutím dostal do nejhlubšího a nejrychlejšího proudu. Zahlédl, jak se Marta pohybuje z jedné větve na druhou. Šimpanzi neumějí plavat a ve vodě jdou rovnou ke dnu. Musela se vydat alternativní cestou.

Lesní stíny se rozpojily a vzápětí se na břehu slily do obrovského pružného těla se širokými tlapami a pruhovaným ocasem, vztyčeným výstražně do výšky.

Tygr skočil ze břehu přímo na Monka.

Monk zabral nohama. Zpomalovala ho váha batohu a Pjotra, který mu vyděšeně svíral ruce kolem krku tak, až ho málem začal škrtit.

Tygr proletěl s vyceněnými tesáky a s divokým kočičím zavřísknutím vzduchem.

Monk nemohl odplavat dostatečně rychle.

Proud řeky to však dokázal za něj.

Tygr dopadl do vody několik metrů od své kořisti.

Monk zamířil do mezery mezi dvěma balvany. Prudký proud ho na chvíli ponořil hluboko pod hladinu, než ho opět vynesl vzhůru.

Pjotr se dávil a kašlal.

Monk se ohlédl a spatřil tygra, jak se otáčí ve vodním víru proti proudu. Přes všechny pověsti o nechuti koček k vodě tygři umějí výborně plavat. Přesto se však zvíře vydalo zpátky ke břehu. Takhle kočky neloví.

Kočky loví náhlým přepadením.

Tygři je zjevně sledovali tiše lesem, když prchali na základě Pjotrova

původního varování. Chlapec se nemýlil. Obě šelmy postupovaly za nimi podle odvěkých instinktů a počkaly, až se kořist unaví. Pak teprve zaútočily. Tygři jsou sprinteři, nikoliv běžci na dlouhé tratě. Načasovali svůj útok na dokonale příhodný okamžik.

U břehu se objevil druhý tygr a podrážděně přecházel sem a tam. První šelma se vydrápala z vody, promáčená až na kůži. Znechuceně se oklepala.

Monk si je dobře prohlédl. Obě zvířata sice byla svalnatá, ale vypadala sešle. Jejich kožešina se zrovna neleskla zdravím. Všiml si i ocelových implantátů v jejich lebkách, podobných jako u vlků. Jeden tygr měl potrhané ucho od jakéhosi dávného zranění při lovu. Zakhar, podle Konstantinova popisu. Jako sourozence je nebylo od sebe možné rozeznat jiným způsobem.

Tygři se naráz otočili, jako kdyby zareagovali na hvízdnutí neslyšitelné píšťalky, a zmizeli ve tmě.

Monk věděl, že není po všem.

Hon teprve začal.

Obrátil se a zjistil, že Konstantin s Kiskou zmizeli za ohybem řeky. Vydal se za nimi. Pjotr se chvěl. Monk věděl, že to není zimou a dokonce ani strachem z tygrů. Neupíral svoje vykulené, polekané oči na břeh, ale na řeku před nimi.

Čeho se bojí?

15.35

Pjotr se držel toho velkého muže pažemi kolem krku a nohy měl zaklesnuté kolem jeho pasu. Všude kolem proudila voda a vyplňovala celý jeho svět. Cítil její chuť na rtech, vnímal ji v uších, okusil její sladkost a zelenou hnilobu. Její chlad se mu zařezával do morku kostí.

Neuměl plavat.

Jako Marta.

Ohlédl se na břeh a zapátral po své přítelkyni.

Věděl, že značná část jeho strachu z vody pochází z jejího nitra. Hluboká voda byla její smrt. Když přecházeli přes řeku po kamenech, cítil, jak se jí rozbušilo srdce, viděl, jak křečovitě svírá čelisti a jak třeští oči.

Její hrůza byla i jeho hrůzou.

Pjotr se k muži přitiskl.

Skutečná podstata Martiny hrůzy však sahala hlouběji. Věděl to od okamžiku, kdy přišla k jeho lůžku, položila vrásčitou dlaň na prostěradlo a nabídla mu své přátelství. Většina lidí se domnívala, že ho po prvním chirurgickém zákroku přišla utěšit.

V tom dlouhém bezhlesém okamžiku, kdy se Pjotr zahleděl do jejích karamelově hnědých očí, ale odhalil její tajemství. Přišla k němu, protože potřebovala utěšit ona sama. To ona hledala jistotu u něj.

Od té chvíle je poutala láska a strach.

Spolu s temným tajemstvím.

16.28
NOVÉ DILLÍ, INDIE

„Věděli jste, že lidé vidí do budoucnosti?“ zeptal se doktor Hayden Masterson a stiskl několik kláves u počítače.

Gray zvedl oči od šálku s kávou. Seděli v jedné z privátních místností internetové kavárny. Kowalski se opíral o dveře s mléčným sklem a zajišťoval jim soukromí. Přejížděl si přitom prstem po zalepené bradě. Elizabeth mu ošetřila škrábance a nyní seřazovala listy papíru, které vyjížděly z laserové tiskárny u jejího počítače. Rosaurová s Lucou se vydali pronajmout nové auto na cestu, která je čekala.

Přesto si Gray dosud nebyl jistý, kam vlastně zamíří.

Všechno záleželo na Mastersonovi – a ten zrovna neměl povídavou náladu. Po úniku z hotelu profesor nepromluvil skoro ani slovo. Když se z něj pokoušeli vytáhnout, proč se mohl stát terčem vražedného útoku, jen se ponořil ještě hlouběji do sebe.

Stále si prohlížel poškozenou slonovinovou rukojeť hole, ale jeho oči získaly nepřítomný výraz – nikoliv šokem, ale hlubokým soustředěním.

Elizabeth směrem ke Grayovi mlčky zavrtěla hlavou.

Nenaléhejte na něj.

A tak vyjeli z Agry na sever, směrem k hlavnímu městu Indie, Novému Dillí. Během stopadesátikilometrové cesty je Gray přiměl dvakrát vyměnit vozidlo.

Jakmile dospěli k předměstím, Masterson pronesl jedinou větu: *Potřebuji přístup k počítači.*

Proto teď seděli tady, ve stísněné místnosti internetové kavárny. Profesor se bezodkladně připojil k soukromé adrese na webové stránce Bombajské univerzity, která vyžadovala celkem tři hesla.

„Archibaldův výzkum,“ vysvětlil Masterson a začal všechno tisknout. Pak zůstal zticha až do záhadné poznámky o schopnosti lidí vidět budoucnost.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Gray.

Masterson se odsunul od počítače. „Moc lidí o tom neví, ale v posledních několika letech bylo vědecky prokázáno, že člověk dokáže nahlížet do bezprostřední budoucnosti. Přibližně tři vteřiny.“

„Tři vteřiny?“ odfrkl si Kowalski. „To je hodně platný.“

„Možná byste se divil,“ odtušil Masterson.

Gray se na Kowalského zamračil a obrátil se znovu na profesora. „Co chcete říct tím, že to bylo dokázáno vědecky?“

„Víte něco o projektu CIA s názvem Hvězdná brána?“

Gray střelil pohledem po Elizabeth. „To je projekt, na němž krátce pracoval doktor Polk.“

„Další řešitel tohoto výzkumu, doktor Dean Radin, provedl na dobrovolnících sérii pokusů. Připojil je k detektoru lži a začal jim na obrazovce promítat řadu obrázků. Náhodnou kombinaci hrozných a naopak uklidňujících snímků. Násilné scény vyvolaly na detektoru lži silnou odezvu, jakousi obdobu elektronického škubnutí. Po několika minutách sebou subjekty začaly škubat ještě dříve, než se obrázek objevil na obrazovce, přičemž reagovaly až s třívteřinovým předstihem. Stávalo se to opakovaně. Jiní vědci, včetně držitelů Nobelovy ceny, zopakovali tyto experimenty v Edinburghu a na Cornellově univerzitě. Se statisticky průkaznými, stejnými výsledky.“

Elizabeth nevěřícně zavrtěla hlavou. „Jak je to možné?“

Masterson pokrčil rameny. „Nemám ponětí, ale pokus byl posléze rozšířen i na hazardní hráče. Monitorovali je, když hráli karty. Brzy se objevil stejný vzor – hráči reagovali pár vteřin před tím, než se objevila daná karta. Pozitivně, pokud jim měla přijít dobrá, negativně, pokud nikoliv. To zaujalo jednoho držitele Nobelovy ceny za lékařství z univerzity v Cambridgi natolik, že zahájil podrobnější studii, kdy zkoumal subjekty pomocí skenování činnosti jejich mozků magnetickou rezonancí. Zjistil, že zdroj předtuchy se podle všeho opravdu nachází v mozku. Tento vědec – a nezapomeňte, že jde o nobelistu, ne o nějakého šarlatána – dospěl k závěru, že obyčejní lidé dokáží nahlížet tři vteřiny do budoucnosti.“

„To je úžasné,“ vydechla Elizabeth.

Masterson se na ni upřeně zahleděl. „Právě to poháněl vašeho otce,“ řekl jemně. „Určit, jak a proč je to možné. Pokud obyčejní lidí vidí tři vteřiny do budoucnosti, proč ne dál? Hodiny, dny, týdny či roky? Pro lékaře nejde o nic nepředstavitelného. Dokonce i Albert Einstein jednou řekl, že rozdíl mezi minulostí a budoucností je pouze *tvrdohlavě neodbytnou iluzí.* Čas je jen další rozměr, jako vzdálenost. Nemáme potíže s tím, abychom se podívali dopředu a dozadu podél nějaké cesty. Proč by to tedy nešlo i s časem?“

Gray si vzpomněl na tu zvláštní dívku a na její náčrt Tádž Mahalu. Jestli lidé dokáží hledět napříč časem, jak uváděl doktor Masterson, proč by nemohli vidět věci na velkou vzdálenost? Vybavil si, jak ředitel Crowe hovořil o úspěchu projektu CIA s dálkovým pozorováním.

„Stačilo by,“ pokračoval Masterson, „najít ty vzácné jedince, kteří vidí dál

než obyčejní lidé. A studovat je.“

Nebo je vytěžit, pomyslel si Gray, kterému stále nešlo z hlavy to děvče.

Elizabeth položila na stoh papírů poslední a podala celý štos Mastersonovi. „Můj otec… pátral po těchto vzácných jedincích.“

„Ne, má drahá, nepátral.“

Elizabeth zmateně nakrabatila obočí.

Masterson ji pohladil po ruce. „Váš otec je našel.“

Gray se narovnal. „Cože?“

Profesorovu odpověď přerušilo zaklepání na dveře. Kowalski se otočil, zkontroloval, kdo to je, a otevřel dveře.

Dovnitř nahlédla Rosaurová a podala Grayovi klíčky od pronajatého vozu. „Jste tu hotoví?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Gray.

Masterson se kolem něj protáhl s papíry pod paží. „Ale ano, jsme.“

Gray obrátil oči v sloup a mávl na ostatní. „Pojďte.“

Vydal se za svéhlavým profesorem, kterého v duchu s gustem škrtil.

Kowalski mu kráčel po boku. „Jenom vyrovnává účet,“ poznamenal a kývl na hůlku v Mastersonově ruce. „Za to, co jste mu provedl s holí.“

Vyšli z kavárny a našli Lucu Hearna, jak se opírá o kapotu cínově zbarvené dodávky Mercedes G55, která připomínala menší tank.

Rosaurová zamířila k přednímu sedadlu. „Já vím, není to zrovna nenápadné. Jenže jsem netušila, jak daleko pojedeme, ani jak rychle se tam potřebujeme dostat.“

Kowalski se zazubil od ucha k uchu. „Nebo kolik motorkářů budeme muset cestou přejet.“

„Má náhon na všechna čtyři kola a skoro pět set koní… a… a…,“ pokrčila rameny. „Líbilo se mi.“

Kowalski mlsně obcházel automobil. „Jasně, odteď o způsobu přepravy rozhoduje Rosaurová.“

Gray si povzdychl a přistoupil k doktoru Mastersonovi. „Kam teď?“

Profesor studoval stoh papírů a se zjevným podrážděním máchl holí k severu. Gray čekal na další podrobnosti, ale žádných se nedočkal.

V hlavě mu znělo Elizabetino varování. *Nenaléhejte na něj…*

Nakonec se vzdal a ukázal k mercedesu. Nebyl čas na dohadování. Už tak zůstali příliš dlouho na jednom místě. Chtěl pokračovat v cestě, i když nevěděl přesně kam. Jestli někoho napadlo sledovat pohyb dat na internetových stránkách Bombajské univerzity, už je mohl mít zaměřené.

„Nasedat,“ pokynul Gray.

Kowalski natáhl dlaň ke klíčkům.

Gray je místo toho hodil Rosaurové.

Kowalski se zakabonil. „Jste na mě pěkně zlej.“

17.06

Elizabeth už nemohla čekat. Přes vlastní rady se obrátila k doktoru Mastersonovi. „Haydene, přestaňte si s námi hrát. Co jste myslel tím, že můj otec ty lidi našel?“

„To, co jsem řekl, má drahá.“

Profesor seděl na prostředních sedadlech dodávky mezi Elizabeth a Grayem. Posledních deset minut se s perem v ruce probíral vytisknutými papíry. Rosaurová se po nich ohlédla zpoza volantu. Kowalski trucoval vedle ní se zkříženými pažemi.

Luca se za nimi pohnul a předklonil se, aby mohl poslouchat.

Hayden se pustil do vysvětlování: „Váš otec strávil posledních deset let sbíráním a porovnáváním vzorků DNA od nejslibnějších indických jogínů a okultistů. Procestoval celou zemi křížem krážem, analyzoval tuny dat a pátral v genetickém kódu. Statistickým modelem zjišťoval souvislost mezi duševními schopnostmi a genetickými rozdíly.“

„Zkoumal i Lucův národ,“ poznamenala Elizabeth.

Luca souhlasně přikývl.

„Protože pocházejí z oblasti Paňdžábu,“ odpověděl Hayden.

„Proč je to tak podstatné?“ zeptal se Gray.

„Ukážu vám to.“ Profesor se několik vteřin hrabal ve štosu lejster a poté jedno vytáhl. „Váš otec, Elizabeth, byl opravdový génius, okolím zoufale nedoceněný. Dokázal určit tři geny, které byly podle všeho společné všem lidem s větším nadáním. Jako v případě mnoha vědeckých průlomů, i tento objev byl výsledkem kombinace pronikavého intelektu a štěstí. Narazil na tyto geny, když si všiml, že mnozí z nejtalentovanějších jedinců zároveň vykazují různě silné známky autismu.“

„Autismu?“ zopakovala Elizabeth. „Proč zrovna autismu?“

„Protože tento stav sice narušuje sociální fungování člověka, ale často s ním souvisí některé pozoruhodné známky geniality.“ Hayden ji poklepal po koleně. „Věděla jste, že sklony k autismu měla řada z klíčových postav našich dějin?“

Elizabeth zavrtěla hlavou.

Masterson začal odpočítávat jednotlivá jména na prstech: „V umění mezi ně patřili Michelangelo, Jane Austenová, Emily Dickinsonová nebo Beethoven a Mozart. Ve vědě tu jsou Thomas Edison, Albert Einstein a Isaac Newton. V politice Thomas Jefferson. Má se za to, že i Nostradamus trpěl určitým

stupněm autismu.“

„Nostradamus?“ zeptal se Gray. „Ten francouzský astrolog?“

Hayden přikývl. „Takoví lidé měnili dějiny, vylepšovali lidstvo a posunovali nás kupředu. Je tu jeden citát, který Archibald s chutí opakoval, od doktorky Temple Grandinové, autorky bestsellerů trpící autismem. *Kdyby byl nějakým kouzlem autismus vymazán z povrchu zemského, lidé by se ještě pořád scházeli u ohně před vchodem do jeskyně.* A já se domnívám, že měla pravdu.“

„Můj otec taky?“

„Rozhodně. Váš otec dospěl k přesvědčení, že existuje přímé propojení mezi autismem a jeho vlastním výzkumem intuice a předtuch.“

„A objevil ho?“ zeptal se Gray.

Profesor si povzdychl. „Neznáme sice přesnou příčinu autismu, ale většina vědců se shoduje na tom, že k jeho propuknutí přispívá deset různých genů. Archibald proto vložil tyto geny do svého statistického modelu a zjistil, že tři z nich se vyskytují u všech pacientů s největším nadáním. To byl průlom, který hledal. Začal geograficky stopovat frekvenci jejich výskytu v obecné populaci a sestavil dokonce mapu.“

Profesor podal Elizabeth list papíru, který dosud držel v klíně. Jednalo se o mapu Indie se stovkami malých teček.

Elizabeth si ji prohlédla a ukázala ji Grayovi.

Hayden vysvětlil: „Každá tečka představuje jedince s těmi třemi geny. Když se podíváte pozorněji, zjistíte, že plno teček se objevuje kolem velkých měst, jako je Dillí nebo Bombaj. To ovšem dává smysl, protože tam prostě žije hodně lidí.“

„Ale co tady?“ zeptal se Gray a ukázal k severu.

Elizabeth věděla, o čem Gray mluví: největší počet teček byl nahloučený v severní oblasti Indie, kde se nenachází žádné velké město.

„Právě. Archibald se ptal na totéž.“ Hayden si vzal mapu zpátky a poklepal na severní shluk teček. „Poslední tři roky života se zaměřil na tento region. Pokoušel se zjistit, proč se tam vyskytuje tolik případů.“

„Co je to za oblast?“ otázala se Elizabeth.

„Paňdžáb.“ Odpověď se ozvala za ní, od Lucy Hearna. „Původní domovina Romů.“

„Přesně tak. Proto Archibald kontaktoval cikánské rody v Evropě a ve Spojených státech. Připadalo mu jako podivná shoda okolností, že se ze stejného místa do Evropy rozšířila tak bohatá historie proroctví a věštění budoucnosti. Snažil se zjistit, jestli své tři geny nalezne mezi Romy.“

„A nalezl?“ Elizabeth tu otázku položila Haydenovi i Lucovi.

Hayden odpověděl: „Ano, ale ne v takové koncentraci, jakou čekal. Dost ho to zklamalo.“

Luca vyhýbavě zabručel.

Otočila se k němu. „Co je?“

„To mělo svůj důvod,“ řekl Luca.

Gray se po něm podíval. „Jak to myslíte?“

„Kvůli tomu jsme doktora Polka najali.“

Elizabeth si uvědomila, že Luca nikdy pořádně nevysvětlil podstatu své spolupráce s jejím otcem. V letadle sice začal, ale byli přerušeni.

„Jak už jsem vám říkal, doktor Polk chtěl odebírat vzorky krve od našich nejnadanějších *šovihani*. Od žádných šarlatánů, ale skutečných věštců. Těch, kteří splňovali tyto podmínky, však mezi námi už mnoho nebylo.“

„Proč?“

„Protože nám bylo odebráno srdce našeho lidu.“

Luca pomalu a ponuře pokračoval ve vyprávění hlubokého tajemství, které sahá staletí do minulosti. Příběh se týkal jednoho klanu, o němž se nesmělo nikdy mluvit s *gádži*, tedy s cizinci. Klan byl držen v tajnosti a ostatní rody ho chránily. Jednalo se o skutečný zdroj cikánského věšteckého umění. Při vzácných příležitostech někteří z těchto *šovihani* začali žít u ostatních klanů, dělili se s nimi o své nadání a uzavírali sňatky. Většinou se ale drželi od ostatních stranou. Před necelými padesáti lety však byl tento klan objeven. Všichni muži i ženy byli zmasakrováni a pohřbeni v mělkém, promrzlém

hrobě.

Luca dodal s mimořádnou hořkostí: „V masovém hrobě ovšem chyběly kosti dětí.“

Elizabeth okamžitě pochopila, co tato skutečnost znamená. „Někdo je unesl.“

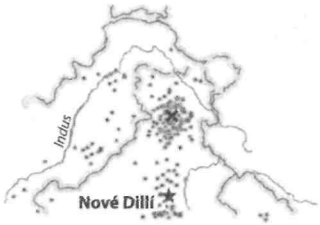
„Nikdy jsme nezjistili kdo…, ale nikdy jsme nepřestali hledat. Doufali jsme, že doktor Polk s novou metodou analýz DNA dokáže odhalit stopu, která už dávno vychladla.“

„Uspěl?“ zeptala se Elizabeth.

Luca zavrtěl hlavou. „Aspoň nám o tom nic neřekl. Před pár měsíci nám ale poslal podivný dotaz. Chtěl vědět víc o našem postavení *nedotknutelných*, lidí, kteří stojí mimo indický systém kast.“

Tomu Elizabeth nerozuměla. Podívala se na Haydena, ale profesor jen pokrčil rameny. Elizabeth si nicméně všimla, že přitom přimhouřil oči. Něco věděl.

Místo vysvětlení jen označil perem na mapě křížek.

„Co je to?“ otázala se Elizabeth. Neuniklo jí, že křížek leží ve středu shluku teček v oblasti Paňdžábu. „Tam se musíme vydat, chceme-li znát odpovědi.“

„Co je to za místo?“ naléhal Gray. „To je místo, kde Archibald zmizel.“

11. kapitola

6. ZÁŘI, 17.38
PRIPJAT, UKRAJINA

Nikolaj procházel zábavním parkem města duchů.

V kalužích nehybné zelené vody stála stará autíčka se žlutými nárazníky, obrostlá plevelem vysokým do pasu. Střecha autodráhy se už dávno propadla a zbýval z ní jen červený, zkorodovaný oblouk. Na pozdně odpolední oblohu se zvedal obří kolotoč, jehož siluetu zvýrazňovaly paprsky zapadajícího slunce. Sedačky se žlutými slunečníky bezmocně visely ze zrezivělé kostry kola. Symbol a pomník zkázy, kterou způsobil Černobyl.

Nikolaj pokračoval v cestě.

Tento zábavní park byl postaven v očekávání oslav 1. máje 1986. Týden před oslavami však bylo město Pripjat, domov čtyřiceti osmi tisíc dělníků a jejich rodin, zadušeno pod příkrovem radiace. Město, postavené v sedmdesátých letech dvacátého století, představovalo zářný příklad sovětské architektury: nechybělo divadlo, honosný hotel, moderní nemocnice a desítky škol.

Z divadla zbývaly jen rozvaliny. Na střeše hotelu rostly břízy. Ze škol zůstaly drolící se kostry plné plesnivých učebnic, starých panenek a dřevěných kostek na hraní. V jedné místnosti Nikolaj viděl hromady odhozených plynových masek, ležících na hromadách jako stažené obličeje mrtvých. Město, kdysi plné života, se proměnilo v království rozbitých oken, zřícených stěn, starých rámů od postelí a prýskajících barev. Všude rostl plevel a stromy, které osídlily to, co před časem postavili lidé. Nyní sem jezdily jen vyhlídkové výpravy za cenu čtyř set dolarů na osobu.

A příčina toho všeho…

Nikolaj si zastínil oči a zahleděl se k obzoru. Tři kilometry odtud rozeznával na horizontu mlžný zub.

Jaderná elektrárna Černobyl.

Výbuch čtvrtého reaktoru vrhl do ovzduší oblak, který obletěl celý svět. Tady však evakuaci odkládali plných třicet hodin. Les kolem města zčervenal od spadu radioaktivního prachu. Lidé zametali verandy a balkony, zatímco tři kilometry odtud hořely plutoniové ohně.

Nikolaj zavrtěl hlavou, především proto, že věděl o novinářích, kteří ho

sledovali a natáčeli reportáž pro večerní zprávy. Dál kráčel zábavním parkem. Varovali ho, aby se držel na čerstvém asfaltovém pásu, který protínal rozvaliny opuštěného města. Úroveň radioaktivity se okamžitě zvýšila, pokud člověk sešel na mechové oblasti městského úhoru. Nejhorší části města byly označeny výstražnými žlutými trojúhelníky. Nová asfaltová cesta vznikla kvůli přílivu hodnostářů, oficiálních představitelů a novinářů, kteří navštěvovali Černobyl v očekávání instalace nového ocelového sarkofágu přes rozpadající se vrstvu betonu.

Dnes večer se hotelu Polissia vrátí něco z bývalé slávy. Jeho taneční sál prošel spěšnou renovací a úklidem, aby mohl hostit formální večírek. Dokonce i břízy rostoucí na hotelové střeše musely ustoupit této události.

Mezinárodní hosté potřebovali tu nejlepší péči. Sjedou se sem představitelé téměř všech národů a dokonce i pár hollywoodských hvězd. Pripjat na tuto jednu noc zazáří u příležitosti slavnosti v centru radioaktivních trosek.

Zúčastní se ruský prezident i předseda vlády, spolu s řadou členů horní i dolní komory federálního parlamentu. Někteří už tu byli a činili vlažná prohlášení o změnách a reformách, aby se pokusili vytěžit z nadcházející události politický kapitál.

Nikdo ale nehovořil o změně tak hlasitě a naléhavě jako senátor Nikolaj Solokov. A po ranním atentátu měl zaručenou pozornost médií.

Kamery ho nepřestaly natáčet, ani když Nikolaj vykročil z asfaltového chodníku a přešel k nejbližší stěně. Na jejím povrchu byl načrtnut černý stín dvou dětí hrajících si s malým nákladním autem. Říkalo se, že v Pripjatu strávil několik měsíců jakýsi šílený Francouz, jehož znepokojivé umělecké výtvory zachycující duchy zmizelých dětí bylo možné zhlédnout po celém městě.

Nikolajův osobní stín Jelena zůstávala na asfaltu. Vybrala tento obraz jako nejdojímavější a před časem zkontrolovala oblast s dozimetrem, aby se ujistila, že tu úroveň radioaktivity nedosahuje nebezpečných hodnot.

Dnes večer šlo hlavně o teatrální představení se smyslem pro dramatické efekty.

Nikolaj zvedl ruku ke stěně a přejel prstem po obrysu jednoho dítěte. Zápěstí si přiblížil k oku. Jelena mu na rukáv saka nanesla pár kapek čpavku. Jeho výpary mu vehnaly do očí požadované slzy.

Obrátil se do kamer a nepřestával ukazovat na dětský stín. „Proto se musíme změnit," řekl a mávl rukou v gestu, které obsáhlo celé město. „Jak se může kdokoliv podívat na tuto zničenou krajinu a neuvědomovat si, že naše velká země musí zamířit do nového období? Tohle všechno musíme nechat za sebou – ovšem zároveň nikdy nezapomenout."

Otřel si tvář a nasadil rozhodný výraz. Pár slz bylo v pořádku, ale nechtěl

vypadat jako slaboch. Jeho hlas se dunivě nesl k mikrofonům. „Podívejte se na toto město. Co člověk zničil, pohltila příroda. Někteří nazývají toto místo černobylskou zahradou Eden. Nevyrostl tu snad krásný les? Zpívají tady ptáci. Prohání se tu plno srnek. Nezapomínejte ale, že se vrátili i vlci.“

Zahleděl se k potemnělému obzoru. „Nenechte se zmást zdejší nádherou. Pořád je to *radioaktivní* zahrada. Všichni jsme projeli dvěma vojenskými kontrolními stanovišti, abychom vstoupili do třicetikilometrové hlídané zóny kolem Černobylu. Všichni jsme minuli dva tisíce strojů používaných při hašení černobylské radioaktivní výhně. Hasičských vozů, letadel i ambulancí, stále zářících tak silně, že se k nim nelze přiblížit. Všichni máme u sebe osobní dozimetry. Nenechte se tedy zmást. Příroda se sice vrátila, ale bude trpět ještě mnoho generací. To, co vypadá zdravě a životaschopně, takové ve skutečnosti není. Toto není pravá obroda. Jen falešná naděje. Pro skutečnou nápravu se musíme podívat jinam, vyjít vstříc novým cílům, vydat se v ústrety nové obrodě.“

Znovu se otočil k dětským stínům a zavrtěl hlavou.

„Jak bychom to mohli neučinit?“ dodal smutně.

Někdo na ulici zatleskal.

Nikolaj, obrácený zády ke kamerám, se usmál. Blýskaly fotoaparáty a jeho vlastní stín zakryl obrysy dětí. Po dlouhé chvíli se vrátil na asfaltový chodník.

Vydal se zpátky do hotelu, s Jelenou v závěsu. Za zatáčkou spatřil nějaký shon před hotelem Polissia. U vchodu zastavila dlouhá černá limuzína, obklopená skupinou neprůstřelných sedanů. Z aut vyskákali muži v tmavých oblecích a vytvořili neprodyšný kordon. Přijíždějící hodnostář vystoupil z limuzíny a pozvedl paži na pozdrav.

Světla kamer ozářila jeho tvář a zvýraznila mužův profil.

Tu siluetu si nikdo nemohl s nikým splést.

Prezident Spojených států.

Přijel kvůli podpoře zásadní jaderné smlouvy mezi Spojenými státy a Ruskem.

Jednalo se o hlavní důvod, proč byl Pripjat takhle vyčištěn a upraven.

Nikolas se nechtěl dát zastínit, a proto počkal, až prezidentova skupina zmizí v hotelu. Teprve pak vyrazil.

Všechno je na svém místě.

Ohlédl se na černobylskou elektrárnu, pomalu se propadající do večerního šera.

Zítra touto dobou se zrodí nový svět.

17.49
JIŽNÍ URAL

Monk stál na skalním hřebenu a hleděl k nízkým kopcům. V zapadajícím slunci se údolí před ním topilo v hlubokém stínu.

„Musíme ho projít?“ zeptal se. „Neexistuje možnost, jak ho obejít?“

Konstantin složil mapu. „Jedině že bychom si zašli o stovky kilometrů, což by nám zabralo mnoho dní. Důl na opačném břehu jezera Karačaj, k němuž potřebujeme dorazit, je pouhých třicet kilometrů odtud, když půjdeme přímou cestou.“

Monk se díval na bažinaté údolí. Řeka, kterou se nechali unášet, stékala z hřebene do údolí pod nimi, stejně jako mnoho dalších potoků a potůčků. V šikmém slunečním světle se vodopády a katarakty leskly jako stužky rtuti. Dno údolí však zastiňovaly okolní hory. I tak Monk viděl, že je tvoří zatopené lesy a široké pásy černých bažin lemovaných rákosem. Přechod bude obtížný, a jakmile se setmí, mohou se snadno ztratit.

Těžce si povzdychl. Neměli jinou možnost, než se vydat přes močál. Obrátil se k místu, kde Kiska s Pjotrem seděli na padlém kmenu. Oba pořád vypadali jako párek zpola utopených koťat. Nechali se řekou unášet skoro půl kilometru, než je chlad vyhnal na břeh. Monk je zavedl k protější straně řeky, pryč od lovících tygrů. Voda by měla zakrýt jejich stopu a směrem po proudu se řeka navíc stále rozšiřovala. Jestli šelmy chtěly znovu objevit jejich stopu, budou muset přeplavat pořádný kus.

V uplynulých dvou hodinách zůstával Pjotr potichu a zjevně si dělal starosti o Martu. Alespoň tak na sobě nedával znát žádnou paniku, žádnou známku toho, že by tygři obcházeli nedaleko.

Jakmile vylezli z vody, nakázal Monk dětem, ať si svléknou šaty, co nejvíce je vyždímají a poté si je znovu obléknou. Dvouhodinová cesta během nejteplejší části dne většinu oblečení vysušila. Teď se ale znovu namočí a slunce už zapadalo. Stráví chladnou noc.

Konstantin měl ale pravdu. Zatím museli pokračovat v cestě. Když se po okolních lesích plíží dva tygři, není bezpečné zůstávat na pevné půdě. Močál jim poskytne aspoň nějakou ochranu.

Monk se vydal z příkrého svahu. Pomáhal Pjotrovi, zatímco Konstantin držel za ruku svou sestru. Oběma nejmladším dětem rychle docházely síly. Ponořili se z teplejšího slunečního světla do studenějších stínů.

Stromy tu rostly hustěji – většinou borovice a břízy. Podél bludiště potoků vlévajících se do bažiny stály i vrby se smutně svěšenými větvemi, jejichž špičky se dotýkaly proudící vody.

Monk kráčel jako první a prošlapával ostatním cestu. Podrost tvořily husté

keříčky jalovce a borůvčí. Jak se však zvyšovala vlhkost půdy, rostlin ubývalo. Brzy postupovali z jednoho mechového pahorku na druhý, což nebylo nijak těžké vzhledem k tomu, kolik se jich tu nabízelo. Nepravidelný zelený koberec pokrýval skalnaté výběžky a zvedal se kolem bílých kmenů bříz, jako kdyby se je pokoušel stáhnout pod zem.

Začali zpomalovat, protože doslova zabředávali do kaluží stojaté vody, jež se objevovaly kolem nich.

Monkův pohled přilákal pronikavý výkřik shora. Nad nimi se mihl orel s rozpětím křídel dosahujícím šíře Monkových rozpažených rukou.

Další lovec.

To Monkovi připomnělo nebezpečí, které mají v patách.

Znovu zrychlil. Zdálo se, že pro tento terén jsou malé děti vybavené lépe. Jejich lehčí těla se udržela na povrchu bahna, zatímco Monk musel dávat pozor na každý krok, aby nepřišel o botu.

Další hodinu se pachtili kupředu. Podle Monkova odhadu urazili sotva kilometr a půl. Několikrát zahlédl hady, kteří se jim plazili z cesty, a jednou spatřil lišku, jež skákala z jednoho mechového pahorku na druhý směrem od nich. Napínal uši, jestli nezaslechne nějaký podezřelý hluk. Slyšel, jak se močálem pohybují různá zvířata. Všiml si i paroží, označujícího průchod mohutného jelena.

Zanedlouho se ocitli po kotníky ve vodě a kličkovali z jednoho ostrůvku na další. Ve vlhkém vzduchu se vznášel pach řas a plísně. Zvukové pozadí dotvářelo neutichající bzučení hmyzu. V lese se šeřilo s tím, jak slunce klesalo hlouběji za horu.

Monk se pohyboval strojovým tempem kupředu.

Připojil se k němu Konstantin, který stále držel Kisku za ruku. Děvče téměř spalo vestoje.

Pjotr zůstával u Monkova boku. Monk ho musel zvedat na ramena, kdykoliv procházeli hlubší vodou.

Chlapec náhle prudce sevřel Monkovu ruku.

Ve větvích cosi zapraskalo. Něco se k nim blížilo.

Ach, ne…

Monk zaječel. Věděl, oč se jedná. „Běžte! Utíkejte!“

Popadl vzpírajícího se chlapce. Konstantin vyrazil co nejdelšími skoky pryč a táhl za sebou svou sestru. Monk se levou nohou zabořil až po kotníky do bahna. Zabral, ale nedokázal se osvobodit. Jako kdyby uvízl v betonu.

Praskání větví mířilo přímo na ně.

Monk hodil Pjotra před sebe a otočil se, aby čelil útoku. Slyšel, jak chlapec se šplíchnutím dopadl do vody. Místo toho, aby utíkal, se ale vrátil k Monkovi.

„Ne! Utíkej, Pjotře!“

Chlapec prošel kolem něj. Ze stromu seskočil velký stín a dopadl těžce do vody. V další chvíli se Pjotr s nově příchozím srdečně přivítal.

Marta.

Monk se snažil zklidnit divoce bušící srdce. „Pjotře, příště… něco řekni.“ Pomalu vytáhl nohu z bahna.

Šimpanzice chlapce objala a zvedla ho z mělké vody. Konstantin s Kiskou se vrátili k nim. Marta pustila Pjotra a všechny děti radostně objala. Přišla i k Monkovi a vztáhla k němu paže. Sklonil se a nechal se od ní obejmout také. Sálalo z ní teplo a Monk cítil v uchu její namáhavé oddechování. Martino staré tělo se chvělo vyčerpáním. Poklepal ji po zádech. Věděl, jak se musela snažit, aby je dohonila.

Když se narovnal, napadlo ho, jak je asi Marta našla. V bažině už to pro ni nemohlo být tak složité – zatímco se plahočili bahnem a vodou, ona se k nim přiblížila korunami stromů. Jak ale věděla, že jsou tady?

Ohlédl se na zšeřelý močál.

Jestli je dokázala sledovat ona…

„Musíme jít dál,“ řekl a ukázal do středu močálu.

Společně se vydali na pochod. Martino znovuobjevení dětem udělalo radost, ale obtížný terén je brzy připravil o zbytky sil. Konstantin s Kiskou klopýtali vepředu a Pjotr se držel vedle Monka, zatímco Marta se houpala z jedné nízké větve na druhou a čeřila prsty u nohou hladinu vody.

Slunce zanedlouho zapadlo docela a pohltila je černá noc. Monk dokázal sotva rozeznat Konstantinovu postavu. Nalevo od nich dlouze zahoukala sova.

Konstantin na ně naléhavě zavolal z hustší vrbové houštiny: „Je tu *izba!*“

Monk netušil, co to znamená, ale neznělo to nijak dobře. Vydal se za ním. Voda tu byla o něco mělčí.

Prodral se vrbovými větvemi a spatřil, že se před ním zvedá jeden z četných ostrůvků. Tento však nebyl prázdný. Na jeho nízkém vrcholu stála malá chatka na dřevěných kůlech. Byla postavena z nahrubo opracovaných klád a zakrývala ji střecha zarostlá mechem. Ze stěny na ně hledělo jediné tmavé okno. Nikde žádná známka života. Z komína nestoupal kouř.

Konstantin čekal u okraje ostrova mezi vysokými stébly rákosu.

Monk se k němu připojil.

Chlapec ukázal: „Lovecká chata. Takových je tady v horách plno.“

„Podívám se k ní,“ řekl Monk. „Zůstaňte tady.“

Vylezl na ostrov a obešel chatu kolem dokola. Byla opravdu malá, s komínem postaveným z naskládaných kamenů. Okolní tráva mu dosahovala až k pasu. Vypadalo to, že tady nikdo nebyl celé věky. Jediné okno zůstávalo pevně zavřené zevnitř. Monk si všiml krátkého mola, u něhož nekotvila žádná loďka. V sousedním rákosí se však ukrývala pramice s pozvednutou přídí.

Polovinu zarůstal mech, ale snad bude ještě použitelná.

Vrátil se k přední straně chaty a zkusil otevřít dveře. Nebylo zamčeno, ale prkna se zohýbala vlhkem a stářím, takže se do nich musel pořádně opřít, než se s praskavým zavrzáním zrezivělých pantů otevřela. Uvnitř panovala tma a Monk cítil plesnivou zatuchlinu. Alespoň tu však bylo poměrně sucho. Chatu vyplňovala jediná místnost. Podlahu tvořila borovicová prkna. Jediný nábytek představoval stolek se čtyřmi židlemi. U jedné stěny stály hrubé skříně, ale chyběla tu kuchyně. Obyvatelé podle všeho vařili u krbu, kde byly i vyskládané litinové hrnce a pánve. Monk si všiml hromádky suchého dřeva.

To bude stačit.

Vrátil se ke dveřím a pokynul dětem, ať se k němu připojí.

Zastavoval se s krajní nechutí, ale všichni si potřebovali odpočinout. Když zůstane utěsněné okno, budou si moci dovolit i rozdělat menší oheň. Aspoň si u něj vysuší šaty a boty a stráví noc v teple. Ještě před svítáním vyrazí znovu na cestu a snad se jim podaří zprovoznit pramici.

Konstantin mu pomohl zapálit oheň, zatímco obě menší děti si sedly na podlahu a opřely se o Martu. Starší chlapec našel zápalky ve voskované krabičce a stará vyschlá polena chytila, sotva o ně zavadil zapálenou třískou. Za chvíli už vesele praskal oheň. Kouř odcházel komínem.

Monk přiložil další poleno a Konstantin zatím prohledal skříně. Objevil tu rybářskou výstroj, zrezivělou lampu se zbytkem petroleje, mohutný zálesácký nůž a poloprázdnou krabici nábojů do brokovnice. Puška však chyběla. V další skříni našel několik zprohýbaných, zažloutlých časopisů s obrázky nahých žen, které Monk okamžitě zabavil a použil na podpal. V horní polici narazil na čtyři složené deky.

Jakmile Konstantin rozdal přikrývky, ukázal na Monkův odložený batoh. Monk se ohlédl. Chlapec mířil prstem na detektor radiace. Teď už nebyl bílý, ale slabě narůžovělý.

„Záření," zamumlal Monk.

Konstantin přikývl. „Továrna na zpracování rudy zamořila celé jezero Karačaj." Máchl rukou k severovýchodu. „Odpad se taky pomalu vsákl do půdy."

Radioaktivní izotopy se dostaly do spodní vody, uvědomil si Monk. A kde končí voda stékající z místních kopců? Podíval se k zavřenému oknu a představil si venkovní močál.

Potřásl hlavou.

A to si myslel, že si musí dělat starosti jenom s lidožravými tygry.

19.04

Pjotr seděl nahý u ohně a choulil se do silné deky. Boty měli vyrovnané u krbu a šaty visely na rybářském vlasci, aby se usušily. Vlasec byl tak tenký, až vznikal dojem, že se kalhoty a košile vznášejí jen tak volně ve vzduchu. Díval se do tančících a praskajících plamínků, ale kouř se mu nelíbil.

Svíjel se a stoupal do komína, jako kdyby se jednalo o živoucí bytost, rodící se z ohně.

Zachvěl se a přisunul se blíž k plamenům.

Vychovatelka ve škole jim vyprávěla příběhy, v nichž vystupovala baba Jaga, čarodějnice, která bydlela v hlubokém lese v dřevěné chatrči, jež se otáčela na kuří noze, a chytala děti, aby je mohla sníst. Pjotr si představil dřevěné kůly, které zvedaly chatu nad okolní terén. Co když je to ta čarodějnická chatrč, která schovává slepičí drápy hluboko pod zemí?

Podezřívavě se zadíval na kouř.

Neměla baba Jaga nějaké neviditelné pomocníky?

Rozhlédl se kolem, jestli je nespatří. Neviděl nic, co by se pohybovalo samo od sebe. Jenže plameny vrhaly mihotavé stíny, takže se to dalo těžko poznat.

Znovu se přiblížil k teplu ohně a nespouštěl oči z kroutících se proužků dýmu.

Houpal se mírně do rytmu, aby se uklidnil. Marta se přesunula k němu a objala ho. Opřel se o ni. Silná paže si ho přitáhla ještě blíž.

Neboj se.

On se ale bál. Cítil strach jako tisíc neodbytných pavouků, kteří mu pobíhali v mozku. Sledoval kouř, protože věděl, že představuje největší nebezpečí. Stoupá z komína a možná oznamuje babě Jaze, že v její chatrči jsou děti.

Srdce se mu rozbušilo prudčeji.

Čarodějnice se blíží.

Věděl to.

Vytřeštěně hleděl do kouře a pátral po známkách nebezpečí.

Marta mu konejšivě houkala u ucha, ale k ničemu to nevedlo. Čarodějnice je přichází pozřít. Jsou v ohrožení. Děti v nebezpečí. Oheň praskl a Pjotr nadskočil. Vtom pochopil.

Nikoliv děti.

Jediné dítě.

A ne oni.

Jiné.

Upřeně zíral do dýmu a pátral po pravdě ukryté za temnotou. Náhle mezi proužky kouře vysvitla tvář ohroženého dítěte.

Byla to jeho sestra. Saša.

11.07
WASHINGTON

„R.N.K.“ řekla Lisa u lůžka děvčete.

Kat se pokoušela pochopit, co ta zkratka znamená. Stála s rukama přitisknutýma k břichu a dívala se na drobný uzlíček v podobě dítěte, tak vyhublého, že se doslova ztrácelo mezi přikrývkou a polštářem. Zpod pokrývky vycházely různé dráty, které vedly k řadě přístrojů, jež u jedné stěny monitorovaly krevní tlak a srdeční tep. Intravenózní infuze přiváděla děvčeti do žíly fyziologický roztok a směs léků. Dívčina bledá tvář přesto v

uplynulých hodinách získala ještě popelavější odstín a její rty postupně modraly.

„Rozptýlená nitrožilná koagulace," vysvětlila Lisa, ačkoliv to zrovna dvakrát nepomohlo.

Monk by vzhledem k lékařskému vzdělání věděl, o čem mluví. Kat tuto poslední myšlenku zaplašila – pořád se vzpamatovávala z toho dětského obrázku. Dívka jej zjevně nakreslila speciálně pro Kat. I za tak krátkou chvíli mezi nimi vzniklo jisté pouto. Kat to viděla v jejích očích, když jí předčítala. Většinou se děvče chovalo strojeně a mechanicky, ale občas stočilo pohled ke Kat. Něco jí přitom zářilo v očích, kombinace důvěry a přijetí. Kat ty pohledy zasáhly přímo u srdce. Věděla, že podléhá daleko silnějším emocím, když má v těle jako čerstvá matka plno hormonů, které řídí její mateřské instinkty, a navíc nedávno ztratila manžela.

„Co to znamená?" zeptal se Painter Lisy.

Stál na druhé straně postele. Právě se vrátil po telefonickém rozhovoru s Grayem v Indii. Na Grayovu skupinu někdo zaútočil a oni teď mířili k severu. Painter už zahájil vyšetřování toho, kdo zorganizoval ono přepadení – atentát na profesora Mastersona nemohl být náhodou. Někdo věděl, proč za ním Gray přiletěl. Ředitel si přesto našel čas, aby zašel sem dolů a vyslechl si Lisino hlášení.

Doktorka Cummingsová před chvílí dokončila sérii krevních testů.

Než mohla odpovědět na Painterovu otázku, do místnosti vstoupil doktor Sean McKnight. Sundal si sako i kravatu a rukávy měl vyhrnuté k loktům. Po Grayově telefonátu si byl vyřídit pár hovorů. Painter se k němu otočil s tázavě povytaženým obočím, ale Sean jen pokynul Lise, ať pokračuje. Klesl na židli vedle lůžka. Poslední hodinu tu držel stráž. I teď položil ruku na přikrývku. Kat si s ním dlouze povídala. Sean mě dvě vnoučata.

Lisa si odkašlala. „R.N.K. je patologický proces, při kterém krev začíná v celém systému tvořit maličké sraženiny. Tím se spotřebuji zásoby srážlivých faktorů a následuje naopak vnitřní krvácení. Příčiny jsou rozmanité, ale tento stav obvykle doprovází nějakou primární chorobu. Hadí uštknutí, rakovinu, těžké popáleniny, šok. Nejběžnějším důvodem ovšem je meningitida, čili zánět mozkových blan. Což, vzhledem k té horečce…"

Lisa mávla rukou k implantátu na dívčině lebce a ustaraně stiskla rty do úzké čárky. „Všechny testy tuto diagnózu potvrzují. Snížené množství krevních destiček, krvácení. Jsem si tím jistá. Dávám jí krevní destičky, antithrombin a drotrecogin alfa. Prozatím ji to snad stabilizuje, ale nakonec bude třeba léčit primární příčinu. A ta zůstává neznámá. Nenašla jsem žádnou sepsi. Nepodařilo se mi kultivovat žádný patogen. Možná jde o virus, ale mám pocit, že se tu děje něco jiného, něco souvisejícího s tím implantátem." Kat se

zhluboka nadechla. „A bez znalosti primární příčiny…“ Lisa si zkřížila ruce na břiše stejně jako Kat. „Její tělo postupně selhává. Sice jsem celý proces zpomalila, ale musíme vědět víc. Ta zkratka – R.N.K. – se mezi lékaři někdy překládá taky jako *rychle nastává konec.*“ Kat se obrátila k Painterovi. „Musíme něco udělat.“ Painter přikývl a střelil pohledem po Seanovi. „Nemáme na vybranou. Potřebujeme znát odpovědi. Časem bychom možná odhalili, čím ta dívka trpí, ale jsou tu jistí jedinci, kteří znají tuto biotechnologii a přesně vědí, o co jde.“ Sean si povzdychl. „Budeme muset postupovat s nejvyšší opatrností.“ Kat poznala, že Sean s Painterem už o tom spolu diskutovali. „Co máte v úmyslu?“

„Máme-li zachránit to dítě…,“ Painter se podíval na křehkou dívenku, „musíme se spojit s nepřítelem.“

11.38

Trent McBride kráčel po dlouhé liduprázdné chodbě. Tato sekce nemocnice Waltera Reeda se chystala na rekonstrukci. Pokoje po obou stranách byly v dezolátním stavu, s plísní na stěnách a popraskanou omítkou, ale jeho cíl se nacházel v uzavřeném psychiatrickém oddělení v zadní části. Tam byly stěny z betonových panelů, okna přehrazovaly mříže a ocelové dveře měly jen drobná okénka.

Přistoupil k poslední cele. Přede dveřmi stála hlídka. Nehodlali nic riskovat. Strážný ustoupil stranou a podal Trentovi svazek klíčů.

Trent je převzal a nahlédl okénkem dovnitř. Jurij ležel zcela oblečený na posteli. Když Trent odemkl, posadil se. Na starce byl nezvykle čilý a čiperný – zjevně si dopřával silný koktejl z androgenů a dalších hormonů proti stárnutí. Tihle Rusové vážně milují ty své podpůrné léky.

Trent otevřel dveře dokořán. „Je načase pustit se do práce, Juriji.“

Rus si stoupl a zablýsklo se mu v očích. „Máte Sašu?“

„Uvidíme.“

Jurij přešel ke dveřím. Trentovi se pranic nelíbil jeho rozhodný výraz a najednou v něm vzrostlo podezření. Jurij nevypadal vůbec poraženě. Měl v sobě ocelové jádro připomínající nabroušené ostří meče. Možná jeho síla nepocházela jen z injekcí do pozadí.

Bez ohledu na veškerou rozhodnost ho ale Trent měl pod palcem.

Přesto pokynul strážnému se střelnou zbraní u boku, aby je sledoval. Hodlal Jurije odvést zpátky osobně. Sice měřil přes sto osmdesát centimetrů a vážil dvakrát více než Jurij, takže se nebál toho, že by potřeboval pomoc, ale nelíbilo se mu odhodlání v Rusových očích.

Vyšli ven.

„Kam jdeme?“ zeptal se Jurij.

Zatlouct poslední hřebík do rakve Archibalda Polka, pomyslel si Trent v duchu. Zorganizoval smrt svého starého přítele, ale nyní se chystal zničit i Archibaldův zářivý úspěch, jeho duchovní dítě, tajnou organizaci, o které Archibald snil, když pracoval pro Iásóny.

Skupinu zabijáckých vědců.

V zásadě šlo o Iásóny se zbraněmi.

Po profesorově zavraždění však Trent musel zlikvidovat i toto jeho dítě. Aby jeho vlastní plán mohl pokračovat, Sigma musela zemřít.

12. kapitola

6. ZÁŘÍ, 19.36
PAŇDŽÁB, INDIE

Slunce klesalo k obzoru a Gray musel připustit, že Rosaurová vybrala dopravní prostředek moudře. Na sedadle spolujezdce se opíral dlaní o strop, aby se udržel na místě, protože dodávka poskakovala po rozbahněné, nerovné cestě. Poslední větší město opustili před hodinou a nyní projížděli venkovskými horami.

Mlékařské farmy, pole s cukrovou třtinou a mangové sady členily krajinu do podoby barevné mozaiky. Masterson jim vysvětlil, že Paňdžáb je zásobárna celé Indie, kde se produkuje většina zdejší pšenice, prosa i rýže.

„A někdo na těch polích musí pracovat," dodal Masterson, když jim ze zadního sedadla dával instrukce ohledně cesty.

Vedle něj nyní seděli Kowalski s Elizabeth. Luca zůstával úplně vzadu, kde si leštil svoje dýky.

„Na další odbočce doleva," pokynul Masterson.

Rosaurová otočila volantem a dodávka se šplíchnutím projela vodním příkopem, který připomínal téměř potok. Cestou sem je zastihlo několik prudkých lijáků. *Paňdžáb* je perské slovo znamenající „země pěti řek", což zároveň představovalo jeden z důvodů, proč se jednalo o hlavní zemědělskou oblast Indie.

Gray se rozhlédl po obloze, postupně tmavnoucí s příchodem noci. Nízko nad nimi se převalovaly mraky. V noci bude znovu pršet.

„Už tam budeme," ozval se Masterson. „Je to za dalším kopcem."

Vůz se vlekl do svahu a od kol odlétávaly kusy bláta. Na vrcholu se před nimi otevřelo nevelké miskovité údolí lemované ze všech stran hřebeny hor. Dole se rozkládala temná vesnice, nahusto nahloučené kamenné domy a hliněné chatrče se střechami z palmových listů. Na okraji obce plálo několik ohňů, kolem kterých postávali muži s dlouhými bidly.

Pálili odpadky. Vedle jednoho ohniště stál volský povoz, naložený smetím. Při jejich příjezdu se jediné rohaté dobytče neklidně pohnulo.

„Odvrácená tvář Indie," poznamenal Masterson. „Více než tři čtvrtiny obyvatelstva dosud žijí ve venkovských oblastech. Tady ale máme ty, kteří jsou na samém dně systému kast. Haridžanové, jak je přejmenoval Gándhí, což

znamená ‚boží lidé', ale ostatní je nadále posměšně označují za *dalit* nebo *ačhúta,* což lze zhruba přeložit jako *nedotknutelní.*"

Gray si všiml, že Luca uklidil dýky do pouzder a upřel svou pozornost na Mastersona. *Nedotknutelní.* Možná pocházejí ze stejných kořenů jako jeho klan.

Vesničtí muži se ve světle ohně shromáždili u cesty s kosami a klacky a ostražitě sledovali návštěvníky.

„Co je to zač?" zeptal se Gray, který chtěl vědět víc o lidech, s nimiž se záhy setkají tváří v tvář.

„Nejprve musíte pochopit indický kastovní systém," odpověděl Masterson. „Podle pověstí všechny hlavní třídy lidí – *varny* – pocházejí z jediné božské bytosti. Bráhmani, kam patří kněží a učitelé, vystoupili z jejích úst. Vládci a vojáci z jejích paží. Obchodníci a kupci ze stehen. Chodidla dala vznik dělníkům. Všichni mají své společenské postavení, kterou lze z větší části nalézt ve dva tisíce let staré sbírce známé jako Manuův zákoník, kde je do podrobností rozvedeno, co smíte a co nesmíte dělat."

„A tihle nedotknutelní?" otázal se Gray a nespouštěl oči z rostoucího zástupu mužů a chlapců.

„O páté *varně* se říká, že vůbec nepochází z božské bytosti. Jednalo se o psance, považované za příliš nečisté, než aby se směli mísit s normálními lidmi. Šlo o ty, kteří pracovali se zvířecími kůžemi, krví, výkaly a těly mrtvých. Byl jim zakázán přístup do domů vyšších kast i do chrámů a nesměli ani jíst ze stejných nádob. Dokonce ani jejich stín se nesmí dotknout těla někoho z vyšší kasty. A pokud porušíte některé z těchto pravidel, můžete se nadít bití, znásilnění i zabití."

Elizabeth se předklonila. „Copak tomu nikdo neučinil přítrž?"

Masterson si odfrkl. „Indická ústava takovou diskriminaci sice staví mimo zákon, ale v praxi probíhá dál, zejména ve venkovských oblastech. Patnáct procent obyvatelstva pořád spadá do kategorie nedotknutelných. Nedá se tomu vyhnout. Dítě, které se narodí jako *ačhúta,* zůstane navždy *ačhúta.* Jsou to oběti tisíciletých náboženských zákonů, které z nich napořád dělají jakési podlidi. A nalijme si čistého vína. Jak už jsem říkal, někdo musí pracovat na všech těch polích."

Gray si představil rozlehlé lány a sady.

Masterson pokračoval: „Nedotknutelní tvoří potřebnou třídu otroků, takže ačkoliv lze pozorovat jistý pokrok ohledně jejich práv, obzvlášť ve městech, venkovské oblasti potřebují dělníky – a kastovní systém jim slouží dobře. Podobné vesnice, které se odvážily požádat o lepší mzdu nebo pracovní podmínky, byly vypáleny. Proto se na nás dívají s takovým podezřením."

Kývl na zástup lidí se zemědělským nářadím.

„Dobrý bože,“ vydechla Elizabeth.

„Bůh s tím nemá nic společného,“ opáčil Masterson kysele. „Jde čistě o ekonomii. Váš otec tyto lidi silně podporoval. Proto měl v poslední době stále větší potíže, když chtěl získat spolupráci jogínů a bráhmanských okultistů.“

„Kvůli svému spojení s nedotknutelnými?“ zeptala se.

„A taky kvůli tomu, že mezi nedotknutelnými pátral po genetických kořenech. Jakmile to vešlo ve známost, mnoho lidí před ním zavíralo dveře. Tolik k vyššímu osvícení. Když zmizel, vlastně jsem se domníval, že ho právě proto zavraždili.“

Gray pokynul Rosaurové, ať zastaví na okraji ostrůvku záře šířící se z hořících odpadků. „A co tahle vesnice? Tady viděli doktora Polka naposled?“

Masterson přikývl. „Naposledy jsem s Archibaldem mluvil, když mi vzrušeně telefonoval, že učinil nějaký objev a chtěl se o něj podělit – pak už jsem o něm neslyšel. To ale občas dělal – zmizel na pár měsíců do nějaké odlehlé venkovské oblasti a chodil z jedné vesnice do druhé. Po místech, která dosud nemají ani jména a lidé z vyšších kast se jim vyhýbají. Po určitém čase jsem se začal bát nejhoršího.“

„Máme mít z těchhle lidí strach?“ zeptal se Gray.

„Naopak.“ Masterson otevřel dveře a opřel se o svou hůlku, aby vstal.

Gray ho následoval. Otevřely se další dveře a všichni vystoupili. „Držte se u vozu,“ varoval je Gray.

Masterson se pomalu vydal k ohni s Grayem v závěsu. Profesor zavolal cosi hindsky. Gray rozuměl pár slovům a obratům díky vlastnímu studiu indických náboženství a filozofie, ale ne dost na to, aby sledoval, co profesor říká. Podle všeho se na někoho ptal a rozhlížel se po okolních tvářích.

Muži nadále tvořili neprostupnou stěnu s ježícími se zbraněmi.

Vůl za vozem táhle zabučel, jako kdyby vycítil rostoucí napětí.

Masterson se konečně zastavil mezi dvěma kouřícími hranicemi. Ve vzduchu čpěl pach připomínající škvařící se játra a hořící pneumatiky. Gray se musel ovládat, aby si nedal ruku před ústa. Masterson máchl směrem k dodávce a pokračoval v hovoru. Gray slyšel jméno Archibalda Polka následované hindským slovem *betee.*

Dcera.

Všichni vesničané stočili pohledy k Elizabeth a sklonili zbraně k zemi. Šířilo se mezi nimi vzrušené šeptání. Muži si na ni ukazovali prsty a vzápětí se rozestoupili do stran. Dva chlapci s radostnými výkřiky odběhli úzkou uličkou mezi dvěma kamennými domy.

Masterson se otočil ke Grayovi. „Nedotknutelní v této oblasti mají Archibalda ve velké úctě. Nepochyboval jsem o tom, že přítomnost dcery váženého muže získá jejich náklonnost. Nemáme se tady čeho bát.“

„Až na průjem,“ poznamenal Kowalski, který se k nim připojil spolu s ostatními.

Elizabeth ho šťouchla loktem do žeber.

Gray vykročil k vesnici. Cítil, že je čekají horší starosti než střevní potíže.

20.02

Elizabeth prošla mezi dvěma ohništi. Vesnice se probouzela. Kdosi začal hlasitě bušit do primitivního bubnu. Objevila se nějaká žena s tváří zpola zahalenou za sárí a pokynula jim k centru obce.

Když se od nich odvracela, Elizabeth zahlédla pod tenkým závojem zjizvenou tvář. Masterson si všiml, na co se dívá. Elizabeth se k němu naklonila. „Co se jí stalo?“ Profesor tiše odpověděl: „Váš otec se o ní zmiňoval. Jejího syna chytili, jak rybaří v rybníku u vesnice vyšší kasty. Ona ho šla pokárat, ale oba je dopadli. Vesničané dítě zbili a jí nalili do obličeje kyselinu. Přišla o oko a polovinu tváře.“ Elizabeth cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. „To je hrozné.“

„Ona se domnívá, že měla štěstí. Protože ji neznásilnili.“ Elizabeth kráčela za ženou, šokovaná takovou ukrutností, ale zároveň ohromená její silou a vitalitou.

Žena je odváděla bludištěm křivolakých uliček k centru vesnice, kde hořel další oheň. Lidé se tu shromáždili u několika dřevěných stolů a studny s pumpou. Ženy zametaly ze stolů listí nebo přinášely jídlo. Malé děti pobíhaly kolem, bosé a většinou bez košil.

Když procházela Elizabeth, řada mužů skláněla hlavu a někteří se dokonce ukláněli. Zjevně si jejího otce vážili. Nikdy toho moc nevěděla o tom, co tu dělá.

Masterson na ně ukazoval hůlkou. „Archibald vykonal pro místní vesnice mnoho dobrého. Odhalil a zneškodnil skupinu banditů, která terorizovala tuhle oblast a dojednal vesničanům lepší platy, lepší zdravotní péči a vzdělání. Ještě důležitější ale bylo, že si jich vážil.“

„O tom jsem neměla tušení,“ zahučela Elizabeth.

„Získal si jejich důvěru. A své genetické testování soustředil právě na tyhle hory.“

„Proč sem?“ zeptal se Gray po profesorově druhém boku.

„Protože kromě mapy, kterou jsem vám ukazoval, si Archibald udělal podrobnější plánek Paňdžábu. Genetická stopa ukazovala sem, ale myslím, že šlo o něco víc.“

Elizabeth se zamračila. „O co?“

„To nevím jistě. Jeho zájem o tuto oblast se před dvěma lety prudce zvýšil. Přestal provádět testy po celé Indii a zaměřil se jen sem.“ Profesor střelil pohledem po Lucovi. „A na Romy.“

Elizabeth se ve vzpomínkách vrátila o dva roky do minulosti. Tehdy dokončovala doktorské studium v Georgetownu. Příliš se s otcem nestýkala. Neměla s ním trpělivost. Občasné telefonáty byly obvykle krátké a stručné. Kdyby věděla, co dělal nad rámec svého výzkumu, možná by se k němu chovala jinak.

Dospěli k návsi, kde je ze všech stran vítaly úsměvy. Vesničané je pobízeli, ať usednou ke stolu, na kterém už se tyčily hromady jídla – kulatý nekvašený chléb, rýže, dušená zelenina, drobné švestky a velké fíky i misky s podmáslím. Jednalo se o prostou, ale upřímně míněnou hostinu. Jedna žena klečela u plotny ve tvaru koňské podkovy a míchala čočku. Její dcera zrovna nesla džber kravinců na přiložení do plamenů.

Kowalski se přitočil těsně k Elizabeth. „Není to zrovna Burger King.“

„Třeba proto, že uctívají krávy.“

„Hele, já je taky uctívám. Hlavně osmahnuté naprudko, s pečenými bramborami.“

Usmála se. Jak to, že ji ten příšerný chlap vždycky dokáže uvolnit? Náhle si uvědomila, jak blízko u ní stojí, a o krok ustoupila.

Jeden z vesničanů začal stranou hrát na sitar, doprovázený dalším na harmoniku a třetím na bubínek.

Přikročil k nim vysoký muž, zhruba pětatřicetiletý. Měl vlasy ostříhané nakrátko a olivovou pleť. Byl oblečený do tradiční bederní roušky, která mu splývala od pasu ke kotníkům, a pláště zapnutého přes košili s dlouhým rukávem. Na hlavě měl zdobenou pletenou čepici zvanou *kufi*. Hluboce se jim uklonil a oslovil je angličtinou se silným britským přízvukem.

„Jsem Abhi Bhandží, ale byl bych poctěn, kdybyste mě oslovovali Abe. My Indové máme rčení: *At ithi devo bhava*, což znamená ‚Náš host je jako bůh‘. A o žádném to neplatí víc než o dceři profesora Archibalda Polka, mého drahého přítele.“ Pokynul jim ke stolu. „Prosím, připojte se k nám.“

Poslechli, ale zanedlouho se všechny úsměvy rozplynuly, když se vesničan dozvěděl o osudu jejího otce.

„O tom jsem se nedoslechl,“ řekl tiše, s tváří zrůzněnou bolestí. „Je to tragická a smutná ztráta. Upřímnou soustrast, slečno Polková.“

Sklonila hlavu na znamení díků.

„Naposledy byl viděn ve vaší vesnici,“ dodal Gray a kývl na Mastersona. „Volal tady profesoru Mastersonovi a říkal, že jede sem.“

Masterson si odkašlal. „Doufali jsme, že nám pomůžete osvětlit, kam Archibald zmizel.“

„Já věděl, že neměl chodit sám," řekl vesničan a potřásl hlavou. „Ale on nechtěl čekat."

„Kam neměl chodit?" zeptal se Gray.

„Byla chyba, že jsme ho tam vůbec brali. Je to prokleté místo."

Elizabeth se k němu naklonila a dotkla se špičkami prstů jeho zápěstí. „Jestli něco víte…, cokoliv…"

Abe viditelně polkl a sáhl do kapsy u své tuniky. Vytáhl malý látkový váček, v němž cosi zacinkalo. „Všechno začalo, když jsem vašemu otci ukázal tohle." Otevřel váček a vysypal jeho obsah na stůl. „Občas je nacházíme při orání okolních polí."

Jednalo se o staré zašlé mince, věkem téměř zčernalé. Jedna se dokutálela k Elizabeth. Zastavila ji dlaní a zvedla ji. Prohlédla si její povrch a otřela část špíny palcem. Vtom jí došlo, co drží v ruce.

Na minci bylo možné stále rozeznat ženskou tvář, jejíž líce rámovala změť malých hadů. Medúza. Elizabeth rázem věděla, oč se jedná.

„Stará řecká mince," vydechla překvapeně. „Tyhle nacházíte tady na polích?"

Abe přikývl.

„Úžasné." Elizabeth obrátila minci ke světlu ohně. „Řekové opravdu krátce ovládali Paňdžáb. Stejně jako Peršané, Arabové, Mughalové a Afghánci. Alexandr Veliký tu dokonce vybojoval jednu velkou bitvu."

Gray zvedl další minci a zachmuřil se. Podal ji Elizabeth. „Raději byste se měla podívat na tohle."

Vzala ji a začala ji zkoumat. Roztřásly se jí prsty. Tady byl do povrchu mince vyražen řecký chrám. A ne jen tak ledajaký. Hleděla na tři pilíře před tmavým vchodem, v němž se rýsovalo jasně patrné písmeno *E*.

„Delfský chrám," vyhrkla.

„Vypadá to stejně jako ta mince, kterou váš otec ukradl z muzea."

Pokoušela se pochopit, co to znamená, ale nedokázala přemýšlet. Jako kdyby jí někdo zkratoval mozek. „Kdy… kdy jste poprvé ukázali mému otci ty mince?"

Abe svraštil čelo. „Nevím přesně. Přibližně před dvěma lety. Řekl mi, ať je hlídám a opatruju, ale když je po smrti a vy jste jeho dcera…"

Sotva ho vnímala. Před dvěma lety. Ve stejné době, kdy jí otec domluvil místo v delfském muzeu. Cítila, že drží v ruce minci, která jí ono místo získala. Otec tu měl zřejmě příliš mnoho práce a chtěl, aby tuto záhadu prozkoumala ona. Vznítila se v ní jiskřička zlosti, ale zároveň si uvědomovala přítomnost vesničanů a to, jak s nimi ostatní zacházeli. Třeba je otec nemohl jen tak opustit.

Přesto jí měl aspoň něco říct.

Pokud ovšem… ji nechtěl ochránit?

Zavrtěla hlavou. Hlavou jí vířily tisíce otázek. Co se tu děje? Otočila minci v prstech. Druhá strana byla černá, s velkým odřeným symbolem, který nevypadal řecky.

Abe si všiml jejího zmateného výrazu. „To je čakra. Starý hinduistický znak."

Ale co dělá na řecké minci? uvažovala.

„Můžu se podívat?" zeptal se Luca, přešel kolem stolu a nahlédl jí přes rameno. Jeho tělo ztuhlo a křečovitě sevřel okraj stolní desky. „To… ten symbol je taky na romské vlajce."

„Cože?" podívala se na něj Elizabeth.

Narovnal se a zmateně nakrabatil obočí. „Ten znak byl vybrán, protože slovo *čakra* v sanskrtu znamená ‚kolo'. Říká se, že představuje kolo cikánského vozu a symbolizuje naši kočovnou historii, přičemž ale zároveň odkazuje i k našim indickým kořenům. Vždycky ovšem kolovaly pověsti, že ten znak má podstatně hlubší a starší význam."

Zatímco ostatní debatovali o důležitosti tohoto nálezu, Elizabeth mlčky hleděla na minci. Začínala jí docházet alespoň jedna pravda.

Gray se k ní naklonil, protože si všiml něčeho v její tváři. „Na co jste přišla?"

Podívala se mu do očí, zvedla minci a ukázala na stranu s chrámem. „Můj otec zatahal za nitky, aby mi dohodil místo v delfském muzeu, a to krátce po objevu mince." Otočila minci na stranu s čakrou. „Současně začal studovat Romy a jejich souvislost s Indií. Dvě strany téže mince, dvě linie pátrání."

Postavila minci na hranu. „Ale co je mezi nimi? Co je spojuje?"

Otočila se k Abeovi. Ještě jim neřekl všechno.

„Kam šel můj otec?" zeptala se naléhavě.

Místo odpovědi k nim dolehl výkřik jednoho z vesničanů. Od okolních ohňů k nim přibíhal jakýsi muž. Hudba ztichla, ale vzdálené bušení pokračovalo. Jednalo se o dunivý zvuk, který jim rozechvíval hrudní koš.

Gray sebou trhl.

Elizabeth zmateně vstala a ohlédla se k okolním kopcům, aby se pokusila

určit, odkud ten hluk vychází. Zdálo se, že ze všech stran. Vzápětí prořízla temnotu zatažené oblohy tři světla.

Vrtulníky.

„Všichni zpátky k dodávce!“ vykřikl Gray.

Abe zaječel nějaké rozkazy v hindštině. Muži i ženy se rozprchli všemi směry. V panujícím chaosu se Elizabeth oddělila od své skupiny. Dezorientovaně se je pokoušela dohnat.

Vrtulníky se vrhly k vesnici jako útočící sokoli a začaly nad ní kroužit. Elizabeth s očima upřenýma k nebi klopýtla, ale zachytila ji silná paže. Kowalski ji popadl kolem pasu, zvedl ji na nohy a postrčil ji, aby se pohnula rychleji.

„Tak honem, kotě.“

Prorážel cestu davem jako valící se balvan.

Vrtulníky se nehybně vznášely na okrajích vesnice. Z postranních dveří se spustila lana. Ještě než dospěla k zemi, začaly po nich sjíždět tmavé postavy s přilbami a plným vybavením.

Doběhnout k dodávce nemají šanci.

20.38
PRIPJAT, UKRAJINA

Nikolaj zaklapl mobilní telefon. *O jeden problém méně.* Pustil se chodbou tam, kde se konala slavnost. Sálem se linula tradiční ruská skladba z devatenáctého století, „Sněgůročka“, Sněhurka.

Dlaní si uhladil záhyby smokingu. Ostatní dali přednost ležérnějšímu oblečení, ale Nikolaj si oblek osobně vybral v Miláně – měl na sobě jednořadé kašmírové sako od Brioniho se špičatou klopou a šálovým límcem, klasického a elegantního střihu, který si Nikolaj zvolil z toho důvodu, že je ve třicátých a čtyřicátých letech dvacátého století nosil windsorský vévoda. Smoking vypadal důstojně, což se hodilo k Nikolajově rétorice, ovšem poněkud zmírnil jeho starobylý vzhled, když nahradil motýlek – který se k jeho pěstěnému plnovousu nikdy příliš nehodil – hedvábným zřaseným šátkem doplněným o stříbrnou sponu s diamantem.

S vědomím, jak dobře vypadá, vstoupil do tanečního sálu.

Zbrusu nové křišťálové lustry, darované firmou Baccarat speciálně pro tuto příležitost, ozařovaly nově položenou mramorovou podlahu. Stoly byly vyrovnány v kruhu kolem prázdného tanečního parketu. Skutečný tanec však již začal. Dav se mísil a pohyboval ve vírech politické moci, jednotlivci soupeřili o přízeň těch správných lidí, o chvilku strávenou v soukromém rozhovoru s nějakým potentátem, a uzavírali různá spojenectví.

Největší hloučky se vytvářely kolem ruského předsedy vlády a amerického prezidenta. Oba se snažili dojednat podporu pro své plány, jak se vypořádat se sankcemi proti rozvíjejícím se jaderným hrozbám. Po zdejším ceremoniálu měl v Petrohradě proběhnout důležitý summit. Uzavření Černobylu představovalo symbolický začátek jednání.

Nikolaj hleděl k oběma mužům, obklopeným mořem lidí. Měl v úmyslu do těchto vod rovněž vkročit. Vzhledem k rostoucí popularitě, kterou měl jako mluvčí za jadernou reformu, se před ním toto moře jistě jednoduše rozestoupí.

Měl by si alespoň potřást rukou s oběma muži, které se chystá zabít.

Ještě předtím se ale vydal k Jeleně, která stála u jednoho obloukového okna, oblečená do černých hedvábných šatů, které z jejího štíhlého těla splývaly ladně jako olej. Připomínala dávnou hollywoodskou hvězdu. V ruce nepřítomně držela vysokou sklenku se šampaňským a hleděla do tmy venku.

Připojil se k ní.

U obzoru za rozvalinami města se blýskala jasná světla. Pracovní čety se budou činit celou noc, aby připravily pódium a zajistily, že nový sarkofág hladce zakryje starou betonovou kryptu Černobylu. K této události se upřou oči celého světa.

Dotkl se její paže.

Nepolekala se – všimla si ho v odrazu skla.

Jeho smyslný Rasputin.

„Už je skoro po všem," řekl a naklonil se k jejímu uchu.

Podle jeho člověka už byly nálože na místě. Nic je nemůže zastavit.

20.40
PAŇDŽÁB, INDIE

Než Gray doběhl k okraji vesnice, ozvala se palba, následovaná hlasitými výkřiky. Nad hlavou jim tepaly listy vrtulí. Přitiskl se ke kamenné zdi. Za dvěma ohništi, na hranici vrhané záře, stála jejich dodávka.

Po otevřeném prostranství shrbeně přeběhl jakýsi voják s útočnou puškou u ramene. Další patrně zaujímají pozice kolem obce. Zanedlouho budou obklíčeni. Pak zahájí útok a se smrtící výkonností se proženou bludištěm uliček.

Gray věděl, že jediná naděje vesničanů spočívá v tom, že jeho skupina uprchne a odláká zabijáky pryč. Musejí uniknout, než útočníci dokončí obkličovací manévr.

Natáhl ruku k Rosaurové. „Klíčky."

Podala mu je spolu s dalšími špatnými zprávami. „Kowalski s Elizabeth se ztratili."

Gray se ohlédl. Ve zběsilém úprku křivolakými uličkami si nevšiml, že chybějí. „Najděte je," přikázal Rosaurové. „Hned."

Přikývla a odběhla.

Gray se upřeně zahleděl na Lucu. „Hlídejte profesora. Držte se mimo dohled."

Rom přikývl. V prstech se mu zaleskly dvě dýky.

Gray už nemohl čekat ani vteřinu.

Shýbl se a vyběhl z úkrytu na otevřené prostranství.

Elizabeth s Kowalským utíkali uličkou. Po jedné její straně vedla páchnoucí stoka.

„Poběžíme podél ní," řekla. „Musí vést pryč z vesnice."

Kowalski přikývl a zatočil za další roh. V mohutné pěsti svíral pistoli. Elizabeth se držela těsně za ním.

„Nemáte ještě jednu zbraň?" zeptala se.

„Umíte střílet?"

„Zatím jsem střílela jenom na asfaltové holuby."

„V tom není moc velký rozdíl. Tyhle terče akorát trochu víc křičí."

Sáhl si pod bundu za opasek a vytáhl malou modrou berettu, kterou jí poslepu podal za sebe.

Pevně ji sevřela v prstech a snažila se z chladné oceli načerpat trochu klidu.

Běželi dál. Ulička byla liduprázdná, ale od okrajů vesnice k nim doléhala palba. Vesničané zjevně bránili své životy a domovy.

Jeden z vrtulníků jim proletěl těsně nad hlavou. Vichr od vrtule rozvířil spadané listy a odpadky. Uskočili do hliněného domku. Elizabeth zahlédla pod nízkou postelí skrčené děti.

Jakmile helikoptéra poodletěla, Kowalski vyrazil ke dveřím – avšak v dalším okamžiku se prudce zarazil. Kolem se mihl voják v černém. Bitva už se zřejmě přelila přímo do vesnice. Kowalski obezřetně vyhlédl, mávl na Elizabeth a odvedl ji ven.

„Vezmeme to k těm kopcům," řekl.

Prokličkovali dvěma dalšími ohyby a ocitli se na rovném úseku mířícím přímo ke kopcům. Na ulici před nimi ležela těla, z nichž vytékala přímo do stoky krev. Nejméně jeden z mrtvých měl na sobě černé maskáče. Kowalski se držel těsně u stěny a pospíchal kupředu se zdviženou pistolí.

Za vesnicí se ozvala dávka z automatu.

Jak se jim podaří uniknout?

Kowalski se zastavil u mrtvého vojáka a zatáhl za jeho přilbu.

Možná v přestrojení, pomyslela si Elizabeth. To není špatný nápad.

Když ale Kowalski zabral za přilbu, oddělila se od těla celá hlava.

Zhrozeně a polekaně uskočil. Srazili se a oba upadli na zem.

Před nimi se objevil temný stín.

Další voják.

Pozvedla pistoli a naslepo vypálila. Kulky se odrážely od kamenů. Minula cíl, ale aspoň vojáka zahnala zpátky za roh. Kowalski vedle ní také vystřelil. Jeho zbraň zaduněla v úzké uličce jako dělo. Elizabeth se odvážila ohlédnout přes rameno a na konci ulice spatřila další dva vojáky.

Byli obklíčeni a měli proti sobě přesilu.

Gray vyběhl z uličky na otevřené prostranství. Skočil pod volský povoz, který stál vedle hranic hořících odpadků. Po břiše se doplazil až k jednomu z ohňů. V úkrytu za vozem natáhl ruku k plamenům. Pokud dobytče nevyplašily vrtulníky ani střelba, bude mu muset zapálit oheň pod zadkem.

Doslova.

Chytil kus hořící pneumatiky a hodil ho do neurovnané hromady odpadků, jež dosud zůstávaly na voze. Netrvalo dlouho, a oheň se začal šířit. Gray si s hořící větví v druhé ruce zalezl pod vůz a podržel větev volovi pod zadníma nohama.

Zvíře zaryčelo a vykoplo dozadu, přičemž uštědřilo vozu pořádnou ránu. Gray se chytil předního okraje vozu přesně v okamžiku, kdy dobytče se zlostným bučením vyrazilo k okolním kopcům. Hořící vůz táhlo za sebou.

Gray se vší silou držel zmítajícího se a poskakujícího vozu a dával pozor, aby se nepřipletl do cesty těžkým kolům. Zvíře dospělo k úpatí kopce a přeskočilo vodní příkop.

Gray se pustil a ponořil se do bahnité břečky.

Vůz pokračoval do svahu jako hořící meteor mířící do neznáma. Gray doufal, že plamenná trajektorie přilákala pohledy nebeských pozorovatelů.

Ve tmě plaval a brodil se bahnitým příkopem kolem vesnice. Dorazil k mercedesu z opačné strany a počkal, až nejbližší vrtulník odletí o kousek dál, pak se vynořil z příkopu a přikrčen vyběhl k dodávce.

Bude muset nasednout velice rychle. Až otevře dveře, rozsvítí se ve voze vnitřní světlo. S klíčky v ruce se zhluboka nadechl.

Už nemohl čekat.

Elizabeth se rozhlížela po nějaké únikové trase. Našla ji vzápětí. Otevřené okno. Krok od nich.

Šťouchla do Kowalského a ukázala daným směrem.

„Běžte!“ zavrčel.

Skočila otvorem dovnitř a s pistolí v ruce dopadla do kotoulu na špinavou podlahu. Místnost byla prázdná. Kowalski ji okamžitě následoval. Jen tak tak

mu stačila uhnout z cesty. Na ulici se ozvala střelba a z obou směrů se k nim blížilo dusání těžkých bot.

„Dveře!“ vykřikla.

Naproti oknu vedl nízký dveřní otvor do jiné uličky. Společně rychle vyběhli ven…

… přímo proti hloučku čtyř dalších vojáků.

Obě skupiny překvapeně hmátly po zbraních. Než ale stačil kdokoliv vypálit, na vojáky se snesly záblesky chladné oceli. Elizabeth s Kowalským o pár kroků couvli. Jeden z vojáků namířil pistoli na útočníky, ale mihlo se ostří a uťalo mu ruku v zápěstí. Druhý se zhroutil k zemi s prořízntutým hrdlem.

Vmžiku všichni čtyři leželi mrtví.

Jejich zachránci byli tři.

Abe a druzí dva vesničané.

Vybavení jedinečnými zbraněmi, typickými pro tuto zemi. *Urumi.* Slavné indické pružné meče. Každý tvořila čtyři ostří o Šířce dvou a půl centimetrů a délce metru a půl – ovšem zároveň tak tenká, že se ocel prohýbala jako bič. Elizabetin otec jí jednou předvedl ukázku bojového umění zvaného kalaripajattu. Jediným švihnutím zápěstí se ostří rozvinou a zaseknou se do tkáně s podstatně větší silou než obyčejné meče.

„Pojďte!“ řekl Abe. „Vaši přátelé jsou tímhle směrem.“

Odvedl je zpátky do vesnice. Postupovali klikatými odbočkami kolem vesnických obydlí i přes ně. Čas od času Abe provedl výpad svou zbraní za roh, aby oslepil a zmrzačil případné útočníky. Pak vyskočil z úkrytu a se svými muži práci dokončil.

Kowalskému se ve tmě blýskaly oči, když pozoroval probíhající jatka. „S takovouhle zbraní není divu, že jim říkají nedotknutelní. Tu si taky musím pořídit.“

U dalšího rohu Abe opět máchl mečem – a na poslední chvíli strhl paži stranou. Ze sousední ulice se ozvalo překvapené vyjeknutí.

„Moc se omlouvám,“ řekl Abe.

Objevila se Rosaurová. Držela si dlaň na tváři a mezi prsty jí prýštila krev. Když ale spatřila, kdo Abea doprovází, vykulila oči.

„Díky bohu, že jsem vás našla,“ vyhrkla. „Pospěšte si!“

Rozběhli se za ní.

Po několika matoucích odbočkách spatřili na konci ulice dva povědomé ohně. Mezi dvěma hliněnými chatrčemi se krčil Luca. Elizabeth si vedle něj ve stínech všimla i profesora.

Kde je Gray?

Místo odpovědi se o kus dál ozval řev silného motoru.

„Připravte se!“ zavrčela Rosaurová a po její tváří stékala krev.

Na co se mají připravit?

Gray zařadil rychlost a přišlápl pedál plynu k podlaze. Všechna čtyři kola zabrala a katapultovala ho dopředu. Zároveň s tím se roztříštilo jedno ze zadních okének. Gray prosvištěl mezi dvěma ohništi.

Nad sebou spatřil vrtulník. Nebyl sice vyzbrojený nastálo připevněným kulometem, ale někdo se s ním vykláněl z postranních dveří.

Gray dupl na brzdu. Kulky se zaryly do prachu těsně před předním nárazníkem. Zařadil zpátečku, šlápl na plyn a silou pěti set koní vyjel dozadu.

Strhl volant a na dvou kolech se otočil. Jakmile dopadl zpátky na všechny čtyři, vystřelil pozpátku k vesnické uličce a přitom zatáhl za páčku, která otvírala zavazadlový prostor. Na přístrojové desce zablikalo varovné světélko a zadní stěna dodávky se zvedla na hydraulických ramenech. Vůz proletěl mezi oběma ohni a rozmetal hořící odpadky na všechny strany.

Prudce zastavil, až málem srazil Rosaurovou, která už k němu běžela s ostatními. První lidé naskákali do zadního prostoru a co nejrychleji přelézali do prostřední řady sedadel, aby udělali místo dalším. Gray si všiml známé buldočí hlavy s vyholenou lebkou. Našli Kowalského.

A Elizabeth taky.

Momentálně ležela zavalená tím obrem.

Rosaurová vykřikla ze zadního sedadla: „Jeďte!“

Gray šlápl na plyn a zavřel zadní dveře. Mířily k němu z opačných směrů dva vrtulníky. Po zemi se k nim blížily dvě řady obláčků od kulek.

Gray strhl volant nejprve na jednu a hned poté na druhou stranu.

Helikoptéry napodobovaly jeho manévry.

Z vesnice za nimi se nesla prudká palba – namířená na vzdušné stroje. Vesničané dokonce vyslali i několik střel s kouřovými stopami. Zřejmě se jim podařilo zabavit část automatických zbraní útočného komanda.

Jeden z odstřelovačů vypadl z vrtulníku, jemuž zároveň střelba roztříštila pátrací reflektor.

Druhý stroj změnil směr. Gray se vyhnul linii palby a v další chvíli dorazil k úbočí kopců. Nespouštěl nohu z plynu. Měl zhasnutá světla, ale sledoval trasu volského povozu v naději, že když tudy projel povoz, vypořádá se s touto cestou i jejich dodávka.

Vyjeli z ostrova záře kolem vesnice, přímo do černočerné tmy. Dva vrtulníky je sledovaly a snažily se je dostihnout světlomety. Třetí se zdržel u okraje vesnice, kde spustil k zemi lana, aby nabral zbylé muže.

Rosaurová se naklonila kupředu. „To jsou Rusové!“

„Rusové?“

„Myslím, že ano,“ dodala. „Používali pušky AN-94.“

Ruské útočné zbraně.

Gray ve zpětném zrcátku zahlédl Mastersonovu tvář. Nejdřív americký zabijácký tým, teď zase Rusové… Kolik lidí toho profesora ještě chtělo vidět pod drnem? Prozatím musejí odpovědi počkat.

Viděl, jak se k nim blíží obě helikoptéry. Jeho plán mu sice vyšel – dostal svoji skupinu z vesnice a odlákal nepřátelské komando –, jenže co teď?

„Pod kopcem zabočte hned doprava!“ vykřikl za ním nějaký hlas s britským přízvukem. Gray střelil dalším pohledem do zrcátka a spatřil, že mají černého pasažéra.

Abhi Bhandžího.

Rosaurová vysvětlila: „Ví, jak je setřást.“

Se šplouchnutím dosáhli úpatí kopce. Gray strhl volant doprava a vydal se bahnitým údolím.

„Teď doleva kolem toho oploceného pozemku!“ zaječel Abe.

Jakého oploceného pozemku?

Gray se předklonil. Bez světel toho moc neviděl. Kdyby nebyla taková tma…

Kolem proletěla helikoptéra s planoucím pátracím reflektorem. Takové světlo si sice Gray zrovna nepředstavoval, ale přesto si v něm před sebou všiml plotu z naskládaných kamenů. Bohužel si ale posádka vrtulníku také všimla jich. Dodávku zalila oslnivá záře.

Následovala sprška střel, zarývajících se do vody a cinkajících o zadní stěnu karoserie.

Gray neztrácel čas a na konci plotu zabočil ostře doleva. I s náhonem na všechna čtyři kola dostal mercedes v bahnité vodě smyk, pneumatiky však nakonec zabraly a vůz vyrazil po krátkém svahu z vody.

Vrtulník je přeletěl. Ihned ale změnil směr a bez potíží je opět našel.

Na vrcholu dalšího hřebenu se dodávka na chvíli vznesla do vzduchu a vzápětí dopadla tak tvrdě, až Grayovi cvakly zuby. Zezadu se ozvalo několik výkřiků.

Pod svahem se v šedé krajině objevilo černé moře. Nejednalo se však o vodu, ale o stromoví.

„Mangový sad!“ řekl Abe. „Velice stará farma. Velice staré stromy. Moje rodina tu pracuje už celé generace.“

Gray vyrazil k temnému sadu.

Pátrací reflektor je sledoval. Zasypávaly je střely, ale Gray nepředvídatelně kličkoval ze strany na stranu, takže je nezasáhla ani jediná.

S posledním zaburácením motoru se vřítili mezi stromy, které se kolem nich tyčily v rovných řadách a jejichž větve se jim spojovaly nad hlavou do podoby neprostupného baldachýnu, jímž nepronikla ani záře reflektoru. V

nastalé tmě Gray zpomalil. Ještě však několikrát zatočil a pokračoval v cestě kolmo na původní směr. Tepání vrtulí zeslábló. Gray zajel hlouběji, jako uprchlý vězeň, který se v noci schovává v kukuřičném lánu.

„Jak velký je ten sad?“ zeptal se, aby odhadl, nakolik se jim zde podaří ukrýt.

„Přes deset tisíc akrů.“

To je pořádný kukuřičný lán.

Jakmile bezprostřední nebezpečí pominulo, všichni se snažili usadit pohodlněji.

Rosaurová se naklonila dopředu. „Je tu ještě jeden důvod, proč Abe trval na tom, že pojede s námi.“

„Jaký?“

Pozvedla řeckou minci s čakrou na druhé straně. Ukázala na obrázek chrámu.

„Ví, kde to je.“

Gray se podíval do zpětného zrcátka a všiml si Abea na zadním sedadle vedle Lucy. I v šeru viděl na jeho tváři grimasu hrůzy. Vzpomněl si na Indův popis toho, kam měl Archibald Polk namířeno, když zmizel.

Na prokleté místo.

13. kapitola

6. ZÁŘÍ, 22.26
JIŽNÍ URAL

Monk držel stráž.

Usušil si šaty, ohřál se u ohně a teď obcházel po chatě. Snažil se pohybovat co nejtišeji a opatrně našlapoval, aby nepraskala prkna. Měl na nohou boty, ale s rozvázanými tkaničkami. Dětem nakázal, aby se oblékly a obuly se, ještě než se uloží ke spánku. Kdyby museli nečekaně vyrazit, nechtěl čekat, až se ustrojí.

Konstantin s Kiskou se choulili k sobě, každý zabalený ve své pokrývce. Ve spánku vypadali menší, zejména Konstantin. Bystré postřehy a dospělé vyjadřování vyvolávalo dojem, že je starší. Teď si ale Monk uvědomil, že tomu chlapci nemůže být víc než dvanáct let.

Kolem nich procházel s obzvláštní obezřetností. Teď už věděl, která prkna vržou nejhlasitěji, a vyhýbal se jim. Pjotr spočíval v objetí staré šimpanzice, která seděla na podlaze se svěšenou hlavou a ve spánku zhluboka oddechovala. Pjotra přepadl další záchvat paniky, tentokrát kvůli své sestře. Monk sice důvěřoval chlapcově instinktu, ale nemohli stejně nic dělat. Trvalo hodinu, než se Pjotr konečně uklidnil, celodenní putování ho však zcela vyčerpalo, takže posléze podlehl únavě a usnul pod Martiným dohledem.

Bez ohledu na to, jak tiše Monk našlapoval, když ji míjel, zvedla hlavu a podívala se na něj zakalenýma očima. Vzápětí jí opět klesla víčka.

Jen ho hlídej, Marto.

Aspoň tyhle děti poznají lásku.

Vrátil se ke svému místu vedle dveří, které zapříčil otočeným stolem a před něj si postavil židli. Teď na ni s povzdechem klesl.

Poslouchal noční zvuky bažiny: žbluňkání vody, kvákání žab, bzukot cvrčků a občasné tiché zahoukání lovící sovy. Před chvílí ho polekal hluk něčeho velkého, co se pohybovalo kolem kabiny, ale kradmým vyhlédnutím zjistil, že se jedná jen o zabláceného divočáka.

Monk ho nechal na pokoji jako přírodní hlídku s kly, ale prase nakonec odešlo.

Zvuky močálů ho uspávaly. Zanedlouho mu brada klesla na prsa. Jenom na pár minut zavře oči.

Zase máš zpoždění, Monku! Pohni se!

Prudce zvedl hlavu, až se udeřil o spodní hranu převráceného stolu. Lebkou mu projela bolest – ne od rány o dřevěnou desku; tahle vyvěrala z větší hloubky. Na okamžik cítil na jazyku chuť… chuť *skořice,* kořeněnou a teplou, a cosi se mu jemně otřelo o rty. Celého ho prostoupila jakási vůně.

Ta však rychle odezněla.

Byl to jen sen…

Monk tomu ale nevěřil. Narovnal se a čekal, až bodáni bolesti pomalu odezní. Přejel si prstem po jizvě za uchem.

Kdo jsem?

Konstantin mu vyprávěl o potápějící se jachtě, o těžké síti a o tom, že ho vojáci zachránili z moře. Pracoval na lodi? Nebo tam byl jako cestující? Místo odpovědi však ve svém nitru nacházel jen černotu.

Rozhlédl se po místnosti a všiml si, že mu pohled oplácí pár očí. Pjotr se ani nepohnul. Jen hleděl na Monka. Zřejmě ho vzbudilo, jak se Monk udeřil do hlavy.

Nebo možná šlo o něco jiného.

Monk se na něj podíval. Viděl v jeho očích studnu smutku, příliš hlubokou na někoho tak mladého. Trochu ho to děsilo. Nejednalo se o prostý smutek nebo strach. V chlapcově tváři se zračila beznaděj a zoufalství, jaké nemá v dětské duši co pohledávat. Chlapec se zachvěl, což probudilo Martu.

Šimpanzice tiše zahoukala a ohlédla se přes rameno na Monka.

Vstal a přešel k nim. Chlapcova tvář svítila odleskem plamenů. Až moc jasně. Monk mu sáhl dlaní na čelo.

Horké. Má horečku.

To bylo poslední, co potřeboval: nemocné dítě.

Nemůže aspoň něco jít hladce?

Na tichou otázku odpovědělo kočičí zavřeštění. Někde blízko. Začalo jako hrdelní vrčení, ale brzy přešlo v hlasitý skřek. Monkovi ten zvuk připomněl startování motorové pily.

Z opačného směru od srubu odpovědělo druhé zařvání.

Konstantin i Kiska se vymrštili na nohy.

Došlo k tomu zničehonic.

Monk neslyšel žádný náznak toho, že se k nim šelmy blíží. Ani ten chlapec je nevaroval. Možná kvůli horečce, nebo je prostě jenom vyčerpaný. Monk přitom doufal, že o příchodu tygrů bude vědět aspoň s nějakým předstihem.

Srub neposkytoval bezpečné útočiště. Podle toho, jak si je prohlédl u řeky, vážilo každé zvíře aspoň dvě stě padesát kilogramů, z čehož většinu tvořily ocelové svaly. Tygři se sem mohli probourat dveřmi nebo střechou během několika vteřin. Prozatím ale obcházeli kolem, vrčeli a prohlíželi si překážku, kterou bylo třeba zdolat.

Konstantin ho upozornil na další problém. I kdyby tygři nevzali chatu útokem, jistě je následovali dvounozí lovci. Nemohli se tu nechat zavřít jako do pasti.

Neměli na výběr a museli postupovat rychle.

Monk vytrhl zpoza opasku dlouhý lovecký nůž, který objevili ve srubu, a sevřel dřevěnou rukojeť v zubech, pak přešel ke kamennému krbu a vytáhl z ohně hořící větev. Už dříve uřízl z pokroucené borovice před chatou metrovou větev s vysoce hořlavou pryskyřicí, díky které se nyní větev změnila ve žhnoucí pochodeň.

Rychle přešel na druhou stranu místnosti a přiložil pochodeň ke spodní straně rákosové střechy. Došky byly suché jako troud. Navíc Monk do střechy vložil i kusy hadrů namočených ve zbytku petroleje.

Plameny se rychle rozšířily.

Hlasy tygrů se zvedly o oktávu výš a prořezávaly se černou nocí.

Konstantin zvedl dvě prkna z podlahy, u kterých Monk předem uvolnil hřebíky. Vzhledem k tomu, že srub stál na nízkých kůlech, otvíral se pod podlahou malý prostor, jímž se dalo vyplížit do všech stran. Pro Monka by tak nízký průchod nestačil, ale dětem a Martě ano. Modlil se, aby se tam nevešly ani ty šelmy.

Kiska uvolnila okenice a otevřela je.

V téže chvíli Monk odkopl stůl od dveří.

Mávl na děti, ať si vlezou do prostoru pod chatou. Místnost se plnila kouřem a rychle tu stoupala teplota.

Marta pomohla Pjotrovi dolů. Jako druhá šla Kiska, následovaná Konstantinem. Starší chlapec kývl na Monka – už zase z něj byl zodpovědný a rozumný mladík. „Buďte opatrný," řekl.

Monk, s nožem stále v zubech, mu kývnutí oplatil.

Konstantin se spustil dolů a zmizel.

Monk musel odvést pozornost šelem. Oheň a kouř by je měly vyvést z míry samy o sobě, ale on je potřeboval zmást ještě víc. S pochodní v ruce napočítal do deseti – a plnou silou kopl do zprohýbaných dveří. Zapraskala prkna a dveře se rozletěly dokořán.

Tři metry před vchodem se krčil tygr. Polekaně ze sebe vyrazil hrozivé zasyčení a jednou tlapou máchl naprázdno proti Monkovi.

Kočičí ekvivalent vztyčeného prostředníčku.

Monk na zlomek vteřiny zaznamenal velikost šelmy. Byla přes čtyři metry dlouhá. Oči se jí leskly odraženým světlem ohně na střeše srubu. Vrčela s vyceněnými tesáky a zataženým růžovým jazykem.

Monk opsal pochodní ohnivý oblouk. Srdce mu bušilo jako o překot instinktivním strachem, který pocházel už z pravěkých dob, od jeskynních

předků.

Jak ale doufal, bouchnutí dveří sem přilákalo druhého tygra, který přikrčen oběhl roh. V příští chvíli se na Monka vrhl. Monk mu nastavil pochodeň, zvíře vyvřísklo a odkulilo se pryč.

Monk zahlédl jeho potrhané levé ucho. Tohle byl tedy Zakhar.

Jeho bratr Arkady zavřeštěl a zaútočil, aby pomohl svému sourozenci.

Monk věděl, že se na něj šelma chystá skočit bez ohledu na hořící větev.

Proto se napřáhl a hodil ohnivou pochodní jako oštěpem. Větev se mihla vzduchem a zasáhla tygra přímo do otevřené tlamy. Šelma se vymrštila vzhůru a vyprskla palčivý oštěp ven.

Monk popadl nůž ze zubů, otočil se na podpatku a vrhl se zpátky do srubu. Přitom ještě koutkem oka zahlédl, jak se k němu blíží Zakhar.

Vyděšeně vydechl a přesprintoval zakouřeným nitrem chaty ke druhé straně místnosti. Horko a dým spolu se sazemi ho štípaly v očích jako slzný plyn. Běžel jen po paměti. Otevřené okno se nacházelo přímo proti dveřím. Zamrkal a podařilo se mu v rozmazané stěně rozeznat tmavší čtverec.

S předpaženýma rukama k němu skočil.

Mířil přesně – dokud ho nechytila za nohavici tygří tlapa. Látka sice povolila, ale šelma Monka vychýlila a on tvrdě udeřil ramenem do okenice. Setrvačností se vykulil ven a s vyraženým dechem dopadl na zem. Nůž mu vyletěl z prstů až do vysokých rákosin.

Zakhar za ním narazil do stěny. Nečekal, že mu kořist unikne malou myší dírou. Rána rozechvěla celý srub a plameny vyšlehly ještě výš. Vzteklý kočičí skřek přiměl Monka, aby se vyhoupl na nohy.

Klopýtl, našel ztracenou rovnováhu a rozeběhl se od chaty k vodě. Jeho osud zpečetilo právě ono klopýtnutí.

14.20
WASHINGTON

„Má jistý typ meningitidy,“ připustil doktor Jurij Rajev.

Painter hleděl přes stůl na ruského vědce. Vedle Rajeva seděl z jedné strany John Mapplethorpe, kterého Painter poznal ze složky, již pro něj připravil Sean McKnight, a také nečekaný host, doktor Trent McBride, údajně nezvěstný kolega Archibalda Polka.

Zdálo se, že se nakonec přece jen našel.

Painter by mu rád položil tisíce otázek, ale schůzku zde v restauraci na Pennsylvania Avenue domluvili prostřednictvím zpravodajských kanálů do nejmenších podrobností, včetně tématu a rozsahu debaty. O doktoru Polkovi nesměla padnout ani zmínka. Aspoň prozatím. Rozhovor se mohl týkat

výhradně zdravotního stavu té dívky.

Proto si Painter vzal s sebou ke kulatému stolu svoje odborníky, Lisu a Malcolma. Oba měli lékařské vzdělání a dostatečné znalosti, aby posoudili přesvědčivost poskytnutých informací.

Rus vypadal, že není ve své kůži. Nejednalo se o takového netvora, jakého si Painter v duchu při přípravě na setkání představoval. Ve svém pomačkaném tmavém obleku vypadal spíš jako laskavý dědeček, ovšem s utrápeným pohledem v očích. Painter na něm také viděl, že si dělá starosti. Když hovořil o tom dítěti, vrásky ve tváři se mu prohloubily. Právě si procházel lékařské údaje, které mu Lisa podala přes stůl. Painter odhadoval, že s nimi spolupracuje jen z obav o život té dívky.

„Zhoršování jejího zdravotního stavu je důsledkem implantátu," pokračoval Jurij. „Nechápeme úplně přesně proč. Mikroelektrody implantátu tvoří uhlíkoplatinové nanotrubice. Domníváme se, že čím více subjekt využívá svého nadání, tím rychleji schází. Kreslila Saša ve vaší péči?"

Painter si vybavil všechny horečnaté náčrty: konspirační dům, Tádž Mahal, Monkovu podobiznu. Pomalu přikývl. „Co přesně dělá, když maluje?"

Mapplethorpe pozvedl ruku a promluvil úlisným hlasem, zvyklým obtáčet se kolem pravdy jako had. „Víte dobře, že zacházíte mimo rámec naší debaty. Pohybujete se na tenkém ledě, řediteli."

Jurij i přes Mapplethorpovu námitku odpověděl, což Painterovi přišlo zajímavé. „Má nesmírný talent," řekl a nedbal přitom na to, jak ho oba sousedé probodli pohledem. „Její nadání kombinuje prostorovou dynamiku s uměním, a s podporou implantátu její schopnosti přecházejí v…"

„To stačí," vyštěkl Mapplethorpe. „Nebo schůzku okamžitě ukončíme a odejdeme. Budete nám moct poslat její tělo, až zemře."

Jurij se zachmuřil, ale ztichl.

Lisa vrátila rozhovor k původnímu tématu. „Proč se její stav zhoršuje rychleji, když využívá svých schopností?"

Jurij odpověděl tiše, s jasnou stopou provinilosti. „V případě stimulace začíná rozhraní mezi organickou a anorganickou komponentou splývat."

Malcolm sebou trhl. „Co myslíte tím splýváním?"

„Naši výzkumníci se domnívají, že se z konců nanotrubic uvolňují miniaturní částečky, které kontaminují mozkomíšní mok."

Lisa zavrtěla hlavou. „Není divu, že se nám nepodařilo nic vykultivovat. Zánět mozkových blan není bakteriálního ani virového původu, ale dochází k němu v důsledku znečištění cizorodými částicemi."

Jurij přikývl.

„Abychom ji tedy vyléčili, musíme se zaměřit na tuto kontaminaci?" zeptala se Lisa.

„Ano. Trvalo nám řadu let, než jsme vyvinuli systém preventivní léčby. Jeho základem je pozměněná verze léku, který se používá při chemoterapii u rakoviny močového měchýře. Cis-platiny. Jednoatomová platina vyvazuje volné mikročástice a pomáhá je vyplavovat pryč. Přesné složení a dávkování léku je ale nutné určit až podle vyšetření děvčete a nejčerstvějších výsledků krevních testů."

Painter si všiml, jak McBrideovi ztuhly koutky úst. Podle všeho nebyl spokojený se svou závislostí na doktoru Rajevovi. Pokud ale ten Rus mluví pravdu a má-li dívka přežít, je nepostradatelný.

Lisina ruka pod stolem zůstávala na Painterově koleni. Před zraky ostatních ji skrýval dlouhý ubrus. Seděli na neutrální půdě restaurace Capital Grille, známé množstvím dohod vyjednaných nad jemným porcelánem a hedvábnými ubrusy. Měli jednu z jídelních místností jen pro sebe.

I zbytek restaurace ale zůstával pozoruhodně prázdný, s největší pravděpodobností na Mapplethorpův zásah, aby jim poskytl větší soukromí.

Lisino sevření zesílilo na znamení, že doktoru Rajevovi věří. Painterovi neunikl příkop, který očividně zel mezi Rusem a jeho dvěma společníky. Dalo by se toho nějak využít?

Promluvil McBride: „Máme k dispozici lék doktora Rajeva. Jestli přivezete to děvče do nemocnice, můžeme okamžitě zahájit léčbu. Navrhuji Vojenské zdravotní středisko Waltera Reeda."

Painter zavrtěl hlavou.

Hezký pokus, chlapče.

Lisa mu přispěchala na pomoc. „Je příliš slabá na převoz. Už takhle máme co dělat, abychom zvládali její stav. Jakýkoliv další stres ji destabilizuje ještě víc."

„Pak se musím vydat k ní," řekl Jurij.

Painter věděl, že dospěli k ožehavému bodu vyjednávání. To dítě představovalo politickou i vědeckou obdobu horké brambory. Nechal ji v péči Kat a Seana. Sean jakožto ředitel DARPA navíc tahal za nitky v zákulisí. Tato schůzka byla jen špičkou ledovce.

Painter neměl jinou možnost, než přivést Jurije k děvčeti a narušit utajení Sigmy – a Mapplethorpe to bohužel rovněž věděl. Podle jejich reakcí bylo navíc zjevné, že Mapplethorpe nepřipustí, aby Rus šel do Sigmy sám.

„Dovolím doktoru Rajevovi jednu osobu jako doprovod," řekl Painter.

Mapplethorpe si jeho omezení vyložil špatně. „My víme, kde je velitelství Sigmy, pokud se bojíte jeho prozrazení. Pod Smithsonským hradem."

Ačkoliv to Paintera nemělo překvapit, přesto cítil, jak se mu sevřely útroby. Mapplethorpe měl vliv na celou zpravodajskou síť ve Washingtonu. Sean ho varoval, že tomu muži nepotrvá dlouho, než zjistí, kdo stojí za zmizením dívky

a kde je děvče nyní. Přes veškerou politickou moc však Mapplethorpe nemohl získat přístup do vnitřní svatyně Sigmy. Jistě se o to pokoutně snažil, zatímco Seanovým úkolem bylo udržet brány neprodyšně uzavřené.

Painter zachovával nehybnou tvář. „Ať je to jakkoliv, doktora Rajeva může doprovodit jen jedna osoba.“ Podíval se z jednoho na druhého.

McBride zvedl ruku. „Půjdu já. Můžu být Jurijovi užitečný.“

Podle toho, jak Rajev nepatrně obrátil oči v sloup, Rus s McBrideovým hodnocením rozhodně nesouhlasil.

Mapplethorpe chvíli propaloval Paintera očima a pak přikývl. „Ale budeme chtít záruky další spolupráce,“ řekl.

„Jak to myslíte?“

„Můžete si tu holku nechat – ale od této chvíle nám k ní umožníte přístup, jakmile se uzdraví. Jedná se o zdroj, který si nenecháme proklouznout mezi prsty. Naše národní bezpečnost je v ohrožení.“

„Nemávejte mi před očima vlajkou,“ odpověděl Painter. „To, co za vaší spolupráce provedli tomu děvčeti, je za hranicemi veškeré lidské slušnosti.“

„My jsme jen financovali konec projektu a nabídli jsme možnost vědeckých konzultací. Projekt už byl v plném běhu. Kdybychom nespolupracovali, jak tomu říkáte, naše země by se ocitla ve vážném nebezpečí.“

„To je ale chatrná výmluva! Když překročíte takovou mez, poškozujete nás všechny. Co se snažíte chránit za národ, když se ten národ musí podílet na krutostech spáchaných na bezbranném dítěti?“

„Jste opravdu tak naivní, Crowe? Tam venku je nový svět.“

„Ne, není. Když jsem si to naposledy ověřoval, žili jsme na stejné planetě obíhající kolem stejného slunce. Změnily se jen naše reakce a hranice, které jsme ochotni překročit. A s tím můžeme přestat.“

Mapplethorpe ho stále propaloval pohledem. Painter v jeho očích viděl zatvrzelé odhodlání. Ten člověk doopravdy věřil, že dělá jen to, co je nezbytné, a neviděl na tom nic špatného. Dospěl k takové úrovni fanatismu, jakou nepronikne žádný argument. Painter uvažoval, z čeho pramení Mapplethorpova jistota – jde pouze o vlastenectví, nebo se musel zaštítit takovými dogmaty, aby uchránil vlastní svědomí před zvěrstvy, jež napáchal, před zločiny, které byly tak hrozné, že je nemohl ospravedlnit nijak jinak?

V každém případě se ocitli ve slepé uličce.

„Takže jsme dohodnuti?“ zeptal se Mapplethorpe. „Jinak se přesuneme dál. Vždycky tu jsou nějaké jiné děti.“

Painter si prohlížel svého protivníka. Má-li vyléčit to děvče, nemá jinou možnost, než se s ním spojit. Nemohl tu dívku nechat jen tak zemřít. S důsledky svého rozhodnutí se bude muset vypořádat později.

Pomalu přikývl. „Kdy budete připraveni?“

Ozval se McBride: „Dejte mi hodinu, abych vyzvedl léky doktora Rajeva.“

„Budeme čekat,“ řekl Painter a vstal na znamení, že schůzka končí.

Mapplethorpe se zvedl také a podal mu ruku, jako kdyby se právě domluvili na nějakém obchodu. A možná to také zrovna udělali. Painter se chystal prodat část své duše.

Neměl ale na vybranou. Potřásl Mapplethorpovi pravicí.

Mapplethorpe měl chladnou a suchou dlaň a jeho stisk překypoval jistotou.

Painter mu tak absolutní přesvědčení částečně záviděl. Jak ten člověk může v noci spát? Když procházeli dřevem obloženou restaurací a pod modrozelenou markýzou na ulici, dělala mu starost jedna Mapplethorpova zneklidňující poznámka.

Vždycky tu jsou nějaké jiné děti.

O kom to mluvil?

22.42
JIŽNÍ URAL

Musí pryč.

Monk sprintoval k vodě. Za ním se nocí prořízl tygří řev, vycházející z hořícího srubu.

Zakhar.

Šelma se pokoušela prolézt oknem.

Monk ještě zrychlil.

Ve vodě před sebou spatřil malou pramici. Už dříve ji vytáhl z rákosí, oškrábal většinu mechu a zjistil, že člun je stále provozuschopný. Bohužel u něj chyběla vesla, a tak musel vyrobit dlouhé bidlo z kmínku mladého stromku.

Na zádi pramice stál Konstantin a opíral se o provizorní bidlo. Člun odplul ještě o kus dál. Aspoň že to dokázali oni.

Děti přesně podle plánu prolezly pod chatou, zatímco Monk přilákal pozornost tygrů k předním dveřím. Pramice na ně čekala metr od břehu. Děti naskočily, odrazily se a zamířily na hlubší vodu.

Monk se k nim měl připojit, ale jeho únik ze srubu neproběhl tak hladce, jak doufal.

Zpoždění poskytlo čas druhému zvířeti – Arkadymu –, aby se vzteklým syčením hořící srub oběhlo a vrhlo se přímo na něj.

Slyšel za sebou dusání těžkých tlap. Mířil k okraji vody – beze zbraně představoval únik jeho jedinou naději.

Zhluboka se nadechl a protáhl krok.

Půda se mu zhoupla pod nohama.

Blížilo se k němu hrdelní vrčení.

Dunění kroků.

Chyběl mu kyslík.

V uších mu o překot tepala krev.

Ostřejší zasyknutí… Šelma se připravuje ke skoku.

Záblesk vody.

Příliš daleko.

Beznadějně se otočil a padl stranou na záda.

Tygr se přikrčil k poslednímu skoku, když tu…

… z vysokého rákosí se vynořil temný stín a zaútočil šelmě na nechráněný bok. Monk zahlédl záblesk oceli. Vzápětí stín tygra přeskočil, odrazil se od tygra a zmizel ve větvích sousední vrby.

Marta.

Šimpanzice nebyla na pramici s dětmi.

Arkadyho její útok zastihl uprostřed přípravy ke skoku a srazil ho ke straně. Zvedl se zpátky na nohy, zatímco Monk po čtyřech couval směrem k vodě. Šelma se zapotácela a vydala ze sebe přiškrcený zvuk.

Z hrdla jí stékalo cosi černého, co jí vytvářelo v kožichu temnější pruhy.

Krev.

Pod čelistí tygrovi trčela střenka nože.

Toho loveckého nože z chaty.

Monkovi vypadl, když utíkal ze srubu.

Šimpanzice ho zvedla a použila. Zachránila mu tím život.

Monk si uvědomil – a netušil, jak si na to vzpomněl –, že šimpanzi opravdu umějí používat jednoduché nástroje. Například vybírají mravence z mraveniště pomocí tenkých větviček. Přiostřenými větvemi probodávají africké opice komby v jejich stromových doupatech.

A Marta navíc není obyčejný šimpanz.

Arkady se třásl a v jeho skřeku znělo bublání krve.

Odpovědělo mu druhé zařvání.

Zakhar ječel s divokostí, z níž Monka rozbolela čelist.

Vyhrabal se na nohy a rozběhl se k vodě. Na bahnitém břehu se odrazil a dopadl břichem na mělčinu. Vykopl nohama a co nejrychleji pokračoval do hlubší vody.

Zakharův řev přetékal vztekem.

Monk se šplícháním dospěl tak daleko od břehu, že se mohl celý ponořit. Chlad vody sice trochu zklidnil jeho paniku, ale i pod vodou slyšel tygrův hlas. Zadržoval dech a plaval od břehu.

Teprve když ho začaly nesnesitelně pálit plíce, tiše se vynořil.

Začal šlapat vodu a ohlédl se k chatě. Požár ozařoval Zakhara, který obcházel svého bratra. Arkady se nehýbal.

Monk slyšel Martu, jak si klestí cestu větvemi. Zvedl hlavu a spatřil, jak se zhoupla na poslední z nich a ztěžka dopadla do pramice, asi deset metrů od něj.

Doplaval k loďce a vytáhl se na ni. Bez dechu si lehl na záda a rozkašlal se.

Marta se schoulila vlevo od něj a kývala se ze strany na stranu. Ze rtů se jí vydralo tiché zasténání. Pjotr ji objal a snažil se ji ukonejšit.

Monk se zvedl na loket, ohlédl se ke srubu a poté zpátky na Martu.

Zakhar stále řval na břehu, ale Monk položil dlaň šimpanzici na rameno. Její tělo se chvělo a žalostně se krčilo.

Nic jiného se dělat nedalo, snažil se jí Monk beze slov vysvětlit.

Arkadyho mučili, týrali a dohnali ho zpola k šílenství. Šelma se z božího tvora změnila v monstrum.

Smrt pro ni byla požehnáním.

Marta přesto sténala.

Zabíjení není nikdy snadné.

Konstantin se na zádi znovu opřel do bidla a popohnal jejich člun ke středu močálu.

Monk se posadil. Něco přilákalo jeho pohled. Ještě než se uložili ke spánku, přenesl všechny batohy na pramici. Teď mu padl zrak na detektor záření visící ze zipu.

V odraženém světle požáru na něj bylo jasně vidět.

Růžová barva temněla.

A s ní i jejich naděje.

16.31
WASHINGTON

Jurij upravil tok tekutiny infuzní trubičkou. Při práci se mu chvěly prsty. Až příliš palčivě si uvědomoval Sašinu přítomnost. Byla na tom hůř, než se obával.

Tiše proklínal hodinu, kterou ztratili čekáním na McBridea a Mapplethorpa. Během té doby už mohl zahájit léčbu. Místo toho ho zamkli v budově FBI, zatímco druzí dva se vydali zařídit nějaké soukromé pochůzky. McBride se konečně vrátil se všemi léky z Jurijova hotelového pokoje.

Poté pěšky prošli National Mall, kde se před Smithsonským hradem setkali se svými protějšky, kteří je odvezli výtahem k tajnému zařízení v podzemí. Prohledali je a zavázali jim oči páskou. Dál je odváděli za ruku a Jurij v podzemním bludišti brzy ztratil představu, kde přesně jsou. Konečně došli do nějaké místnosti, dveře se za nimi zavřely a zacvakl zámek.

Teprve pak mu sundali pásku z očí.

Zjistil, že jsou v malém nemocničním pokoji. Jednu stěnu tvořilo hladké zcradlo, bezpochyby z druhé strany průhledné. Dítě hlídaly dvě osoby: vysoká žena s kaštanovými vlasy, která se představila jako Kat Bryantová, a doktorka Lisa Cummingsová, s níž se setkal už v restauraci. Lisa mu podala souhrn posledních testů.

„Jsme vám k službám," řekla. „Povězte nám, co je třeba udělat."

Jurij se pustil do práce. Přečetl si všechny zprávy a podíval se na výsledky rozboru krve. Dalších deset minut mu zabralo, než spočítal dávky. McBride se mu pokoušel pomoci a nahlížel mu přes rameno.

Jurij na něj ale jen zavrčel: „Nepřekážejte mi."

Američané neznali složení udržovacích léků a Jurij měl v úmyslu zajistit, aby to tak zůstalo. Metoda byla příliš komplikovaná, než aby ji z něj získali mučením. Nemohl ale nechat Sašu zemřít, aniž by se ji pokusil zachránit, a tak musel strpět, že se mu McBride dívá přes rameno. Jakmile však bude ta dívka v bezpečí…

Ze zadumání ho vytrhla Kat, která si stoupla za něj. „Uzdraví se?"

Jurij poklepal na infuzi, otočil se a podíval se Kat do očí. Vlasy měla odhrnuté z tváře, takže v koutcích očí a úst jasně viděl ustarané vrásky.

Povzdychl si a odpověděl po pravdě: „Udělal jsem vše, co je v mých silách. Každou hodinu budeme muset sledovat činnost ledvin a provádět rozbor moči. Pak vám budu schopen říct bližší prognózu, ale potrvá to nejméně pět až šest hodin, než bude jasné, jestli přežije."

Hlas se mu při posledním slově zlomil. Odvrátil se. Cítil se zahanbený, že dává najevo slabost před cizími lidmi. Všiml si, že ho McBride pozoruje chladným a bezcitným pohledem. Seděl na židli u dveří, s arogantně přehozenou nohou přes nohu.

„Můžeme jen čekat," zahučel Jurij a přistoupil k židli vedle postele. Ležela na ní otevřená dětská kniha.

Kat pro ni sáhla a zvedla ji. „Četla jsem jí."

Jurij přikývl. Během letu sem mu Saša položila hlavu na paži a poslouchala, zatímco jí tiše předčítal ruské pohádky. Při té vzpomínce se jemně usmál. Neměli s dětmi navazovat hlubší vztahy, ale Saša byla zvláštní případ.

Sáhl rukou k jednomu jejímu prstu, který vyčníval zpod pokrývky. Byl k němu připojený monitor krevního tlaku. Přejel prstem po jejím tenkém malíčku, připomínajícím malíček porcelánové panenky.

Konečně si sedl. Bude to dlouhé čekání. McBride ťukal botou do podlahy. Přístroje kolem tiše vrčely a pípaly. Po několika minutách odešla doktorka Cummingsová, aby si promluvila s místním patologem. Kat se usadila na židli

z druhé strany lůžka.

Hodina pomalu plynula. Jurij si všiml štosu papírů na nočním stolku. Jeden z nich, pokreslený černým fixem, zaujal jeho pozornost. Jurij okamžitě poznal Sašinu práci. Zalistoval obrázky, ale nerozuměl jejich významu. Na posledním však našel známou tvář. Překvapením ztuhl.

Jednalo se o jejich vězně v Čeljabinsku 88.

Jurij hleděl na obrázek a snažil se zachovat bezvýraznou tvář.

McBride o tom zajatém Američanovi nic nevěděl. Přesto si Jurij kresbu ale zřejmě prohlížel příliš dlouho.

„Můj manžel," ozvala se Kat z protější strany postele. „Saša ho namalovala. Myslím, že viděla jeho fotografii u mě v peněžence."

Pomalu přikývl a zase obrázek zakryl.

Její manžel…?

„Proč to udělala?" zeptala se Kat a podívala se na něj se soustředěnější pozorností. „Proč ho nakreslila?"

Jurij se podíval na dívku. Srdce se mu rozbušilo prudčeji a přimhouřil oči. Život toho muže zachránily právě Sašiny kresby. A teď tu je jeho manželka. Něco takového nemohlo být pouhou shodou okolností. O co tu šlo?

„Doktore Rajeve?" naléhala ta žena.

Od nutnosti odpovědět ho zachránilo zachvění jemných řas. Saša otevřela oči a odhalila jejich modré hlubiny. Jurij se k ní naklonil. Kat si stoupla.

Saša zůstávala omámená a hleděla kolem sebe nezaostřeným pohledem, přesto otočila tvář k Jurijovi. *„Unči Pepe…?"*

Zase to jméno.

Jurijovi v uších bušila krev a po zádech mu přejížděl mráz. Vybavil si temnou uličku ve studeném kostele i ono dítě svírající před kamenným oltářem hadrovou panenku, které k němu vzhlíželo stejně modrýma očima.

Jednalo se o stejná slova. O stejné obvinění.

Unči Pepe…

Přezdívka Josefa Mengeleho, řezníka z Auschwitzu.

Vzal Sašu za ruku, přičemž jí spadl z prstu měřič krevního tlaku.

Ne, sliboval jí v duchu. *Už ne.*

Oči se mu zalily slzami.

Její prsty mu ochable oplácely sevření. Znovu se jí zachvěla víčka. „Papa… papa Jurij?“

„Ano,“ zašeptal. „Jsem tady, dítě. Neopustím tě.“

Ospale zavřela oči a její prsty mu vyklouzly z ruky. Pohnula rty: „Marta… Marta má strach…“

23.50
JIŽNÍ URAL

Tělo bylo dosud teplé, ale krev už ztuhla.

Smrt nastala zhruba před hodinou.

Poručík Borsakov zvedl dlaň z boku mrtvého tygra. Sáhl mu k hlavě a přejel mu prsty přes ucho. Vypadalo stejně jako druhé, což znamenalo, že se jedná o Arkadyho.

Vstal.

V druhé ruce držel pistoli Jarigin PYa. Přál si, aby ji měl nabitou něčím důraznějším než kulkami ráže 9 mm. Hledal očima Zakhara, ale nikde po něm nebylo ani stopy.

Starý srub za ním stále žhnul a k nebi stoupal kouř.

Jejich únik na něj udělal dojem. Přešel k vodnímu vznášedlu, kde čekal pilot a další dva vojáci, kteří ho kryli útočnými puškami. Pátrací reflektor člunu protínal temnotu. Na zádi plavidla se pomalu otáčela obří vrtule.

Borsakov vstoupil na palubu a pokynul jim, ať pokračují v cestě do temné bažiny. Motor zakvílel, větrák se roztočil rychleji a člun se odpoutal od doutnajících rozvalin lovecké chaty. Hon by byl jednodušší, kdyby měli infračervené dalekohledy a brýle s nočním viděním, ale Borsakov zjistil, že se někdy během uplynulého dne kdosi vplížil do jejich skladu a zničil jim potřebné vybavení.

Buď ten Američan, nebo uprchlé děti.

Věděli, že je budou pronásledovat.

„Neměli bychom to hlásit generálmajorovi Martovové?“ zeptal se jeho zástupce a natáhl se po vysílačce.

Borsakov zavrtěl hlavou.

Martovová neslyšela ráda o překážkách.

Vznášedlo uhánělo močálem.

Ozve se, až bude ten Američan po smrti.

Cestou se ještě ohlédl k ostrovu, k žhnoucím rozvalinám a mrtvému tygrovi. Představil si toho Američana a vše, co dokázal.

Kdo to byl? Kde ho takhle vycvičili?

18.02
WASHINGTON

Trent McBride si přiložil sluchátko k uchu. Dovolili mu použít nástěnný telefon a zavolat do Mapplethorpovy kanceláře. Trent si nedělal iluze, že by si s Mapplethorpem mohl promluvit soukromě. Někdo hovor jistě monitoruje.

To mu ale nezabrání, aby neohlásil momentální situaci.

Po několika úvodních větách řekl: „Zdá se, že to děvče možná přežije."

Kdyby zemřela, nebyl by důvod pokračovat v plánu.

„Velmi dobře," odpověděl Mapplethorpe. Následovala krátká, významná odmlka. „Kdy to budete vědět jistě?"

Trent se podíval na hodinky a spěšně spočítal potřebný čas. „Zhruba za šest hodin," řekl.

O půlnoci.

Bude to vyžadovat obratnou koordinaci, ale v případě úspěchu získají všechno.

Mapplethorpe spokojeně zavrčel: „To je vskutku velice dobrá zpráva."

14. kapitola

6. ZÁŘÍ, 23.04
PAŇDŽÁB, INDIE

„Dál už nemůžeme," řekl Abhi Bhandží.

Gray se nedohadoval. Dodávka se nořila po nápravy do bahna. Vyčerpaně a s nervy napjatými k prasknutí zastavil mercedes na trochu kamenitějším úseku cesty.

Uplynulé dvě hodiny je z nízkých mraků bičovaly provazce deště. Zdálo se být nemožné, aby oblaka obsahovala tolik vody. Mangový sad opustili asi před padesáti kilometry a pokračovali v jízdě zalesněnou krajinou, která se postupně měnila ve větší a větší divočinu. Pozvolné kopce nahradila rozeklaná skaliska a příkré útesy. Vzhledem k dešti se potoky rozvodnily a prudce stékaly do údolí. Jako kdyby celý svět plakal.

Aspoň ale liják zahnal vrtulníky. Lovci vzdali hon poté, co ztratili kořist v tisíci akrech neprostupného větvoví. Abe znal okolí dobře a navedl je údolím se strmými srázy ven ze sadu a do tohoto nehostinného terénu.

Sem nikdo nechodí, poznamenal. *Není tu dobrý kraj na farmaření.*

To byla dost zdrženlivá formulace.

„Už to není daleko," ujistil je Abe, když Gray zastavil. „Necelý kilometr. Ale odsud musíme pokračovat pěšky."

Gray ukryl dodávku pod svěšené větve banyánu. Vypnul motor, zahleděl se na skalnaté útesy a představil si ten chrám na řecké minci. Abe tvrdil, že se nachází v tomto kraji. Právě sem měl namířeno doktor Polk v den, kdy zmizel. O tomto místě vědělo jen pár místních vesničanů. Jednalo se o předmět jejich úcty a zároveň i strachu, o posvátnou půdu pro *ačhúta.*

Proč se sem doktor Polk vydával? Co profesora tak vzrušilo?

Na přední sklo dopadaly proudy deště a zamlžovaly výhled.

„Možná by bylo nejlepší, kdybychom počkali, až se trochu vyčasí," navrhl Masterson. „Ten chrám můžeme najít potom."

Gray se podíval na hodinky. Zanedlouho bude půlnoc. Ráno už chtěl být daleko odtud. Za denního světla jistě budou vrtulníky pokračovat v přerušeném pátrání a v otevřené kopcovité krajině nemohou velkou dodávku přehlédnout. Gray už v autě odpojil GPS – obával se, že právě tak je Rusové vystopovali z Dillí.

Hlavou se mu honilo mnoho nezodpovězených otázek, ale jednu věc věděl naprosto jistě. Mají-li vyrazit po stopě posledních kroků doktora Polka, nejlepší bude, když tak učiní hned.

Otočil se k cestujícím. „Půjdu s Abem, ale vy ostatní můžete zůstat ve voze."

Elizabeth zvedla ruku. „Já jdu taky. Jestli je tam nějaký zapomenutý chrám, budete možná potřebovat moji pomoc."

Kowalski přikývl. „Kam půjde ona, půjdu i já."

Elizabeth po něm vrhla pohled, který zprvu vypadal otráveně, ale postupně se z něj vytratila jistota.

„Měli bychom zůstat pohromadě," poznamenala Rosaurová a popadla jejich batoh s vybavením.

Luca souhlasně pokýval hlavou.

Masterson obrátil oči v sloup. „Zdá se, že se všichni pěkně namočíme."

Jakmile dospěli k rozhodnutí, vystoupili z dodávky do deště. Už po několika krocích byl Gray promočený až na kůži. Měl pocit, že mu oblečení ztěžklo o deset kilogramů.

Kowalski zaklel a vrhl toužebný pohled po opuštěném vozu, ale jakmile se Elizabeth pohnula, vydal se za ní.

„Tudy," ukázal Abe k rozeklanému útesu, který se zvedal s jednotlivými ostrými plošinami porostlými stromy. Kořeny visely z pískovcových stěn připomínajících vrásčité tváře starců a ošlehaných deštěm i větrem. Po obloze se klikatily blesky následované dunivým hromobitím.

Bouře nabírala na síle.

Gray, unavený do morku kostí, začínal pochybovat o svém plánu. Od chvíle, kdy vyrazili z Dillí, se mu nedařilo navázat spojení se Sigmou. O satelitní telefon přišli během útoku v hotelu a mobil, zakoupený v Dillí, neměl v téhle odlehlé oblasti signál.

Museli jednat na vlastní pěst. A i když Gray obvykle operoval nejraději pod minimálním dozorem, musel brát ohledy na skupinu civilistů.

Abe vykročil k úzké rokli, vyhloubené ve stěně útesu. Prostředkem strže se hrnula bahnitá voda. Vedle potoka se klikatila úzká pěšina a po obou stranách se zvedaly strmé skály.

Gray následoval vesničana do rokle. Mezi stěnami déšť polevil a byli tu i chráněni před nejhoršími poryvy větru. Po skalách kolem nich přesto stékaly pramínky vody a hřmot prudce tekoucí vody v potoce sílil.

Kráčeli za sebou husím pochodem.

Strž zatáčela, klikatila se a zároveň s tím se i prohlubovala a zužovala.

Abe při chůzi vysvětloval: „Naši lidé se sem někdy uchylují v časech pronásledování. Můj pradědeček vyprávěl o čistkách, při kterých vyhlazovali

celé vesnice. Ti, kterým se podařilo utéct, se schovali tady.“

Není divu, že nedotknutelní udržují toto místo v *tajnosti*, pomyslel si Gray.

„Jenže ani tyto stěny neskýtají vždycky ochranu,“ dodal Abe tajemně.

Gray se na něj podíval, ale Abe právě došel k bodu, kde se strž rozdvojovala. Přejel dlaní po skále, jako kdyby se o něčem ujišťoval – a poté pokračoval doleva.

Gray sáhl na stejné místo, jehož se předtím vesničan dotkl. Byl tu jakýsi nápis, v dešti viditelný jen jako matné stíny na stěně.

Elizabeth se na písmena podívala podrobněji. „Harappština,“ řekla překvapeně a rozhlédla se kolem. „Zřejmě jsme na okraji údolí řeky Indu. Kdysi tu sídlila velká civilizace.“

Masterson přikývl. „Harappané žili v údolí Indu před tisíci lety a nechali po sobě trosky rozvinutých měst a chrámů. Můžete se s nimi setkat v celé oblasti. Náš indický přítel si možná spletl starou harappskou ruinu s chrámem zobrazeným na té podivné minci.“

Gray se pustil kupředu. „To se dá zjistit jediným způsobem.“

Po dalších dvou zatáčkách se rokle náhle rozšířila do nevelké miskovité nálevky. Na protější straně se do ní řítila voda a z nízkého útesu padala do tůně, z níž vytékal potok, podél něhož sem došli.

Abe se zastavil a ukázal kolem sebe. „Jsme tady.“

Gray se zamračil. Rokle byla prázdná. Pak ale okolí ozářil jasný blesk, který osvětlil okolní skály a jehož záře se odrazila od ústřední tůně.

Do pískovcových stěn byly vytesány vroubkované pilíře a otvírala se tu patra skalních obydlí, jež stoupala od přízemí až k okraji srázu nad nimi. Jejich části se v průběhu staletí rozdrolily do podoby balvanů a sutě. Grayovi toto místo připomnělo sídla indiánů z kmene Anasaziů. Podle stylu architektury ovšem tato obydlí nepostavili indiáni ani Indové.

Otočil se kolem dokola. Fasády domů tvořil bílý mramor, který jasně kontrastoval s tmavšími kameny. Stěny, tvořené měkčím pískovcem, dávno ohladila staletí dešťů a větrů, takže sídla vypadala, jako kdyby vystupovala ze skály. Bílý mramor Grayovi připomínal zkamenělé kostry trčící z odhaleného srázu.

Základní prvky architektury zůstávaly stále jasně patrné. Rýhované sloupy podpíraly nízké, trojúhelníkové střechy a frontony i římsy zdobily vytesané sochy, byť ohlazené stářím.

Nedalo se pochybovat o tom, kdo zdejší místo vybudoval.

„Řekové," vydechla Elizabeth ohromeně. Rozhlížela se kolem sebe a po tvářích jí stékala voda. „Řecký chrámový komplex. Ukrytý tady."

Masterson se zastavil vedle ní. Sundal si promáčený klobouk a prsty si pročísl mokré šedé vlasy. „To je prostě úžasné. Archibalde, ty starý blázne, to jsi mi mohl říct…"

Gray cítil, jak jeho úžas odplavuje veškerou únavu.

Elizabeth ukázala. „Tohle je chrám *in antis*, jeden z nejjednodušších řeckých stylů. Támhle vidíte prostylos z pozdějšího období. A podívejte se na tu kruhovou fasádu z pilířů. Určitě ohraničuje tolos, kruhový chrám ponořený do skalního masivu."

Gray se mezitím soustředil na protější stavbu. Srdce se mu rozbušilo rychleji. Uprostřed stěny se otvíral chrám, před jehož vchodem ležela hromada balvanů, které se sem zřítily z okraje srázu. Puklinami protékaly proudy vody, jež padaly přímo přes otevřený vchod a dodávaly celému chrámu snovou, neskutečnou atmosféru.

Nemohl si to ale s ničím splést.

Trojúhelníkovou střechu tu podpíralo šest sloupů, ohraničujících tmavý vstup.

„Jako na té minci," poznamenala Rosaurová, které neuniklo, kam se Gray dívá.

Abe už vyrazil k chrámu. „To není všechno."

Gray, poháněný zvědavostí, se vydal za ním a pokynul zbytku promočené skupinky, ať ho následuje.

U hromady balvanů Abe přistoupil k jedné straně a začal stoupat vzhůru po stezce, kterou zjevně znal.

Ostatní v řadě za sebou vykročili za ním.

Elizabeth s Mastersonem pokračovali ve svém rozhovoru. „Proč myslíte, že postavili ten chrámový komplex tady? A tak podivně?"

„Očividně se schovávali," odpověděl Masterson. „Tohle místo se dá zatraceně těžko najít, zejména když je ještě navíc zanořené do stěn. Ale podobná uspořádání jsem viděl i u harappských rozvalin hlouběji v údolí Indu. Třeba si tihle stavitelé upravili staré harappské stavby ke svému obrazu."

„To je možné. Je běžné, že jedna kultura staví na základech druhé."

Gray během jejich řeči hleděl na chrám. Z větší blízkosti spatřil, že to, co považoval za černé stíny na mramorových sloupech, ve skutečnosti jsou staré stopy požáru. Postupně se mu před očima objevovaly další podrobnosti.

Fasádu pokrývaly puklinky a praskliny a jedna větší část horního frontonu se úplně odlomila.

Gray měl pocit, že za poškození nemůže jen věk stavby. Vypadalo to, že tu kdysi dávno proběhla nějaká bitva.

Abe před nimi seskočil z vrchního balvanu a protáhl se mezi dvěma pilíři. Gray ho následoval a konečně se dostal na mramorovou podlahu chrámu mimo dosah deště. Šest podpůrných sloupů stálo přibližně metr před vlastní budovou a vytvářelo nevelkou verandu.

Gray ustoupil ke straně, aby se sem vešli i ostatní. Kowalski s Lucou pomohli Elizabeth a Mastersonovi. Rosaurová se objevila jako poslední, s těžkým batohem na zádech. Jakmile se tu shromáždili všichni, Gray zamířil rovnou ke dveřím, ale Abe si ještě klekl a šeptem se pomodlil. Gray počkal, protože měl pocit, že v opačném případě by se dopustil nedovoleného vniknutí a znesvěcení.

Abe vstal a přikývl.

Gray vytáhl malou baterku a rozsvítil ji. Dovnitř vstoupil jako první a opsal kolem sebe kruh jasným kuželem světla.

Velká místnost měla tvar krychle o hraně sedmi metrů. Podél stěn se tyčily další sloupy, z mnohých však zbývala jen suť. Uprostřed podlahy bylo vyhloubeno začernalé ohniště. Obloukové dveřní otvory po obou stranách vedly do bočních místností, podobně jako vedlejší kaple v kostele.

Gray si všiml, že v menších místnostech jsou naskládané jakési hromady. Pohnul se, aby si je prohlédl blíže, zatímco za ním vstupovali ostatní. Abe se držel u východu a neklidně svíral ruce. Nešel za Grayem.

Když si Gray posvítil do boční místnosti, pochopil vesničanovo zdráhání. Místnost byla plná kostí, vyskládaných jako polena dřeva, a na jejich vrcholu ležely stovky lebek. Všechny kosti patřily lidem. Podle zažloutlého vzhledu tu odpočívaly už hodně dávno.

Gray si vybavil stopy po ohni, které viděli zvenku na budově.

Promluvil Abe: „Slyšeli jsme příběhy, předávané z otce na syna a z matky na dceru. Příběhy o velké bitvě, která tu proběhla před tisíci lety. Vyprávějí o tom, jak naši předkové objevili toto místo plné kostí. Z úcty k nim jsme shromáždili všechny ostatky a uložili jsme je v těchto chrámech.“ Pokynul k otevřenému prostranství venku. „Je tu ještě mnoho dalších kostí.“

Gray se odvrátil od menší místnosti. Někdo zdejší obyvatele objevil a zmasakroval je. Vzpomněl si na Abeova záhadná slova z dřívějška.

Ani tyto stěny neskýtají ochranu vždycky.

Osud původních obyvatel představoval varování pro Abeův národ. Jedná se o dobrý úkryt, ale nikdo nemůže unikat před okolním světem navždy.

Gray přikročil k jediné další věci v místnosti.

I tato byla zobrazena na té minci.

Přešel k zadní stěně a posvítil si baterkou na její povrch. Do stěny z krémově zbarveného mramoru byl vsazen černý kámen, vytvářející známý symbol dosahující výšky plných sedmi metrů.

„Čakra," vydechla udiveně Elizabeth. Vytáhla malý digitální fotoaparát a pustila se do pořizování snímků. „Jako na rubu té mince."

Luca přejel dlaní po stěně. Gray dokázal uhodnout, co si asi myslí. *Je tohle ten pradávný symbol, z něhož vznikl romský znak?*

Uvažoval Archibald Polk o tomtéž?

Kowalski si povzdychl. Místnost na něj zjevně neučinila valný dojem. „To je ale zklamání."

„O čem to mluvíte?" vyjela na něj Elizabeth. „Tohle je životní archeologický a antropologický objev."

Pokrčil rameny. „No a co? Kde je nějaký zlato a drahokamy?"

Gray to sice přiznával nerad, ale musel souhlasit s Kowalským. Ustoupil od kola a znovu obkroužil místnost baterkou. Cosi tu skutečně chybělo, ovšem nikoliv zlato ani drahé kameny.

Rosaurová se k němu připojila. „Co se děje?"

„Něco tu schází," zahučel.

„Cože?"

V nevelkém prostoru je slyšeli i ostatní a ohlédli se po nich.

Gray se znovu otočil kolem své osy. „Na té minci… bylo ještě výrazné *E*. Řecké písmeno *epsilon.*"

„To je pravda," řekla Elizabeth.

Gray si otřel kapky deště z tváře. „Všechno z té minci jsme tu našli – fasádu chrámu i to kolo. Tak kde je zbývající řecké písmeno?"

„Je to jen drobný detail," odpověděl Masterson. „Záleží na něm tolik?"

„Není nijak drobný," odporovala Elizabeth. „Někdo si tu dal velkou práci, aby napodobil delfský chrámový komplex. To, co jsme viděli venku…, ten chrám *in antis*, měl tvar delfských pokladnic a kruhový tolos vypadal jako přesná kopie delfského chrámu, kde uctívali bohyni Athénu. A tenhle chrám? Vnějšek i vnitřek odpovídá svatyni orákul, kde epsilon představovalo jednu z hlavních ozdob."

Gray si vzpomněl na rozhovor s Painterem o tom, jak delfské *E* postupně začalo symbolizovat kult proroků a věštkyň jako jakýsi kód, který lze vystopovat v umění a architektuře během celých dějin.

Luca postoupil kupředu. „Já o tom písmenu taky možná něco vím.“

Gray se k němu otočil.

„Říkal jsem vám o dětech, které nám byly ukradeny,“ vysvětloval vůdce romského klanu. „Ti z mých lidí, kteří se dostali k přepadenému táboru jako první, mluvili o tamějším kamenném kostelu. Jeho vrata byla vylomená, ale na roztříštěných prknech našli zbytky velkého bronzového *E*. Nikdo netušil, co to znamená. Jediní, kdo znali odpověď, leželi v masovém hrobě a tajemství zahynulo spolu s nimi. Třeba šlo o stejné písmeno.“

Označení *šovihani*, pomyslel si Gray. *Cikánských věštců. Dalšího kultu proroků.*

„To je všechno hezké,“ trval na svém Masterson, kterého očividně zmáhala únava, „ale proč je tak důležité, že to *E* chybí *tady!*“

„Možná to není důležité,“ připustil Gray, i když s pramalým přesvědčením. Obrátil se k Abeovi. „Kdy jste poprvé ukázali doktoru Polkovi tohle místo?“

Vesničan pokrčil rameny. „Vzal jsem sem doktora Polka před rokem. Porozhlédl se tu, zapsal si několik poznámek a odešel.“

Elizabeth vypadala, jako kdyby ji Abeova odpověď ranila. „Nic mi o tomhle objevu neřekl.“

„Protože respektoval naše tajemství,“ odvětil Abe prostě. „Byl to dobrý člověk.“

Gray sledoval Mastersonův kyselý výraz. Profesora objev zprvu překvapil, ale když počáteční ohromení pominulo a on tu nenašel nic, co by se hodilo k jeho vlastnímu směru výzkumů, zájem rychle pohasl. Zažil doktor Polk něco podobného? Šlo o významný archeologický nález, nicméně vzhledem k tomu, že ho nedokázal propojit s vlastním bádáním, zachoval tajemství místních nedotknutelných a nikomu o něm neřekl.

Proč ale poté cítil tak naléhavou potřebu se sem vydat těsně před tím, než zmizel? Zřejmě přišel na nějakou novou souvislost se svým výzkumem.

Gray se zeptal Abea: „Nevíte, co vyprovokovalo náhlý zájem doktora Polka o další návštěvu? Nedošlo toho dne k něčemu neobvyklému?“

Vesničan zavrtěl hlavou. „Přišel na návštěvu vesnice jako už mnohokrát předtím. Mluvili jsme o nadcházejících volbách, kde jeden *ačhúta* kandidoval na místo starosty. Našel jsem novou minci, kterou jsem mu ukázal, ale on mě požádal, aby se mohl znovu podívat na tu s obrázkem chrámu. Podíval se na ni bez většího zájmu a dokonce si ji roztočil na stole. Najednou vytřeštil oči a vyskočil. Chtěl se sem okamžitě vydat, ale měl jsem povinnosti ohledně těch voleb. Poprosil jsem ho, ať počká, dokud se nevrátím…“

Nejistě zmlkl. Elizabeth tiše poznamenala: „Můj otec nikdy neoplýval velkou trpělivostí.“

Masterson přikývl. „Právě toho dne mi tak vzrušeně volal. Tvrdil, že objevil něco, co otřese naším dosavadním chápáním lidské mysli.“

Grayovi se v hlavě vynořil jistý nápad. Obrátil se k Rosaurové. „Ukažte mi znovu tu minci.“

Rosaurová mu ji podala.

Gray si ji prohlédl: stranu s chrámem i s čakrou. „Elizabeth, říkala jste, že vám otec sehnal to místo v Delfách, abyste prozkoumala, jak by mohly souviset s jeho vlastními výzkumy. Co jste mu vyprávěla o dějinách Delf?“

„Jen základní údaje,“ odpověděla. „Nezajímal se ani tak o historii jako spíš o objev výronu plynného ethylenu nedaleko chrámu. Chtěl znát další podrobnosti o tamějších rituálech, aby odhalil fyziologický podklad intuice orákul.“

„Když se tedy nezajímal o historii, kdy se dozvěděl o významu řeckého písmene *epsilon*“

„Poslala jsem mu o tom článek.“

„Kdy?“

„Asi měsíc před tím, než…“ Vykulila oči.

Gray přikývl. Klekl si na mramorovou podlahu a položil svítilnu na zem. Postavil minci na hranu a ve světle baterky ji roztočil.

Sklonil se a podíval se na ni.

Rotující mince vytvářela rozmazanou, stříbrnou kouli s písmenem *E* v centru. Gray cítil, že jde o hlubší symbol. Painter se zmínil o tom, že kořeny písmene *E* sahají možná až k nejranějšímu uctívání Gaii, Matky Země. Nyní spočívalo v centru stříbrné koule, stejně jako Gaia ve středu fyzického světa. To písmeno však zároveň symbolizovalo potenciál lidské intuice, vycházející z centra lidského těla, z mozku.

Gray se uvolnil a promítal si v hlavě různé možnosti.

Co si Archibald Polk tak náhle uvědomil?

Mince se dále otáčela, jako stříbrná záhada, ukrývající pradávné tajemství.

Ale jaké?

Vtom to Grayovi došlo.

Natáhl ruku a přitiskl minci k podlaze.

No jistě!

23.35
PRIPJAT, UKRAJINA

„Američané mají Sašu,“ oznámil Nikolaj stroze, když vkročil do ložnice. Pod

otevřeným županem byl nahý, ale vztek mu dodával teplo. Jelena ležela roztažená na posteli a neměla na sobě vůbec nic. Čekala na něj s pokrčenou nohou a paží za hlavou. Vrátili se z večírku do hotelu, kde byla před zítřejší slavností ubytována řada oficiálních představitelů.

Nikolaj strávil poslední půlhodinu hovorem přes šifrovanou satelitní linku, aby si ještě ověřil, že je na zítřek vše připraveno do nejmenších detailů. Rozhovor s matkou v Doupěti odhalil poslední znepokojivou novinku. Díky svým kontaktům na bývalé agenty KGB se doslechla o zvěstech z washingtonské zpravodajské komunity. Posledních dvacet hodin bylo město vzhůru nohama a pátralo po jakési malé dívce. Určitě se jednalo o Sašu. Pak všechno ztichlo. Ani Jurij se neozval. Nikolaj i jeho matka dobře věděli, co z toho plyne.

Někdo ji našel.

A Nikolaj měl silné podezření, kdo to byl.

Sevřel prsty v pěst.

Pravděpodobně šlo o stejnou organizaci, která mu působila starosti v Indii, kde postupovala po stopách výzkumů doktora Polka, o nichž Nikolaj doufal, že skončily s Polkovou smrtí. Jeden pokus zastavit jejich postup už selhal. Možná to ale nakonec bylo dobře.

Po selhání vojenské akce si vyřídil ještě jeden krátký telefonát.

Vypadalo to, že ta skupina v Indii se blíží k tajemství, které si doktor Polk nechával pro sebe. K něčemu životně důležitému pro Polkovo bádání. K nějaké zásadní informaci ohledně těch dětí. Jenže k čemu?

Jelena se na posteli pohnula a zvedla se na loket. V hlase jí zněla starost. „Co podnikneš pro malou Sašu?“

Nikolaj věděl, že si všechny děti jsou blízké. Při výchově v Doupěti se starší děti staraly o mladší a svým způsobem jim nahrazovaly rodiče. Jelena měla obzvláštní slabost pro malou Sašu a jejího bratra.

Ti dva sourozenci byli nicméně důležití i pro Nikolaje.

Připojil se k ní na posteli a ona ho objala, ustaraně a zlostně. Jednou rukou mu vklouzla pod župan a položila mu ji na stehno. Kůži měla rozpálenou jako v horečce. Nechal ji čekat příliš dlouho.

Náhle mu na stehně sevřela dlouhé nehty a zaryla mu je do kůže.

Vzhlížela k němu. V očích jí plál oheň, který toužil po uvolnění. Nikolajovi stekla po stehně kapka krve, dráždivá a vzrušující jako špička hladového jazyka.

Jelena promluvila velitelským a sebejistým hlasem, který nepřipouštěl žádný odpor. „Malé Saše se nesmí nic stát.“

Znovu sevřela prsty. Ze stehna mu vystřelila bolest až do rozkroku.

Zalapal po dechu a slíbil jí: „Už jsem udělal opatření. Jediné, co

potřebujeme…“ Její nehty mu vyryly dlouhé stopy směřující vzhůru. „… je něco na výměnu.“

23.45
PAŇDŽÁB, INDIE

Venku zahřmělo a chrámovou místnost ozářil blesk. Elizabeth se připojila ke Grayovi, stojícímu u čakry na stěně. Držel na ní položenou ruku a bylo zřejmé, že při otáčení mincí na něco přišel.

Ale na co?

Gray vzhlížel nahoru a vysvětloval: „Ze svých studií indické filozofie vím, že střed čakry obvykle obsahuje písmeno ze sanskrtu představující jedno z center energie. *Muladhára*, kořenová čakra v základně páteře. *Manipúra* v oblasti solaru plexus. *Anaháta*, srdce.“ Zvedl oči ke středu kola. „Tahle je ale prázdná.“

„Stejně jako na minci,“ poznamenala Elizabeth váhavě. Pořád nechápala, kam tím Gray míří.

„Přesně tak.“ Gray jí minci podal. „Když ji ale roztočíte a podíváte se středem kola na opačnou stranu, co uvidíte?“

Elizabeth otáčela minci sem a tam. Uprostřed chrámu se nacházelo písmeno *epsilon*, přesně ve stejné pozici jako střed kola. „Je tam to *E*,“ zamumlala.

„Na opačné straně kola.“ Gray se otočil k Mastersonovi. „Mohu si půjčit vaši hůlku?“

Profesor mu ji neochotně podal.

Gray ustoupil, natáhl se vzhůru a zatlačil na okraj kruhového středu z černého mramoru. Napínal svaly, dokud se střed neotočil kolem svislé osy jako ventil v potrubí.

„Tajné dveře,“ vyhrkl Masterson.

Gray mávl na Kowalského. „Pomozte mi nahoru.“

Kowalski si klekl a propletl prsty. Gray si stoupl na stoličku z dlaní a zvedl se dost vysoko, aby pootočil mramorovým kruhem ještě víc. Spodní okraj tajných dveří se nacházel tři metry nad zemí. S pomocí Kowalského se Gray vsoukal do otvoru.

„Jsou tu schody!“ vykřikl a zmizel uvnitř. „Vedou někam dolů! Jsou vytesané do pískovce!“

Elizabeth už nemohla čekat a přiblížila se ke Kowalskému. „Teď já.“

Vystoupila na jeho koleno, ale on ji popadl kolem pasu a vyzvedl ji. Překvapeně vyjekla. Měl pořádnou sílu. Chytila se okraje otvoru a poslepu se pokoušela nohou nahmatat nějakou oporu.

„Jau, to je můj nos,“ protestoval Kowalski.

„Pardon.“

Sevřel jí kotník a položil si její chodidlo na rameno. Odrazila se a proklouzla otvorem. Graye našla o pár schodů níž, jak si kolem sebe svítí baterkou. Všechny stěny zdobily nápisy, tvořené kombinací písmen a obrázků.

„Zase harappština,“ vydechla zajíkavě a stoupla si.

„Podívejte se na tohle,“ řekl Gray. Otočil svítilnu a namířil ji na zadní stranu mramorových dveří, kde bylo hluboko do kamene vytesáno obrovské *E*.

Měl pravdu.

Elizabeth vytáhla fotoaparát a pořídila několik záběrů, zatímco se k nim připojili Rosaurová s Lucou.

Gray se vyklonil. „Doktore Mastersone?“

Elizabeth otvorem viděla, jak profesor ustupuje.

„Takové šplhání je pro mladší, než jsem já,“ řekl s jasně patrnou únavou a opíral se o hůlku. „Jen mi řekněte, co jste našli.“

„Já tady taky zůstanu,“ dodal Abe, ale v jeho hlase zněl spíš strach než vyčerpání. Elizabeth si všimla, že jeho nervozita rostla s tím, jak se blížili k tomuto místu.

Gray zavolal dolů. „Kowalski, zůstaňte s nimi, pro případ, že bychom se dostali do potíží.“

„To mi vyhovuje,“ odpověděl obr. „Stejně pochybuju, že bych se tam protáhl.“

Střelil pohledem po Elizabeth a kývl na ni, ať si dává pozor.

Znovu zaburácel hrom, který rozechvěl celý skalní masiv.

„Pojďme,“ řekl Gray.

Vydal se s baterkou dolů jako první. Za ním šla Elizabeth a po ní Luca s Rosaurovou. Elizabeth se prsty dotýkala stěn. Kolem pokračovaly harappské nápisy. Tento starý jazyk nebyl dosud vyluštěn, zejména kvůli tomu, že archeologové zatím nalezli jen málo ukázek. V současné době pátrali po jakési obdobě Rosettské desky, která by jim umožnila prolomit onen starodávný kód.

Elizabeth se rozhlédla. *Tohle by mohlo být ono.*

Cítila úžas a vzrušení. Zrychlil se jí tep a srdce jí bušilo natolik, až si říkala, že to musejí slyšet i ostatní. Současně si představovala, jak po těchto schodech schází její otec. Uvažovala, jestli mu srdce tlouklo stejně jako teď jí. V tu chvíli měla pocit, že je mu blíž než během celého života. A při tom taky zůstane. Zavalila ji vlna emocí a stáhlo se jí hrdlo.

Schodiště zakrátko skončilo v malé místnosti, vytesané do pískovce. Na opačné straně zurčela a bublala voda. Z otvoru ve skále ve výšce kolen prýštil přírodní pramen, který protékal puklinou v podlaze a mizel v protější stěně.

„Harappská jeskyně se studnou,“ řekla Elizabeth, která okamžitě poznala známé uspořádání. „V povodí Indu se lidé naučili mistrně zvládat

zavlažování.“

Gray posvítil baterkou kolem. Místnost měla přibližně kruhový půdorys a do kamenné podlahy bylo vytesáno další kolo. Jeho střed však tentokrát nezůstal prázdný. Spočíval v něm velký kámen ve tvaru vejce.

„Kopie omfalu,“ vysvětlila Elizabeth.

Všichni k němu přistoupili. Kámen jí dosahoval do pasu a byl dvakrát větší než ten z delfského muzea. Jeho povrch zdobily rytiny stromů a listů.

Elizabeth těžce polkla a rozhlédla se. „Někdo tu vytvořil repliku původní vnitřní svatyně orákula, kde věštkyně vyslovovaly svá proroctví.“

Přikročila k překocené bronzové židli se třemi nohami. „Tady je trojnožka. Klasické sedátko orákula.“

„Nebo orákul.“ Gray se o několik kroků vzdálil a namířil baterku na další převržené židle.

Celkem jich tu bylo pět.

Elizabeth pořídila několik snímků. Co je to za místo? A co dělá tady?

Od stěny na ně zavolala Rosaurová. „Asi byste se měli podívat na tohle!“

Vedle ní stál Luca. Paži měl pozvednutou ke stěně, ale nedotýkal se jí. I v šeru si Elizabeth všimla, jak se mu chvěje ruka.

Přistoupila k Rosaurové. Stěnu pokrývala mozaika, stářím téměř černá. Řada kachliček odpadla a nyní ležela na podlaze. Z části mozaiky někdo otřel staletou vrstvu plísně a špíny. Zdálo se, že pracoval ve spěchu. Elizabeth si představila, jak se její otec rozmachoval kusem hadru, aby zjistil, co umělecké dílo zachycuje.

Civěla na odhalenou část kresby.

Od podlahy ke stropu tu bylo znázorněno obléhání chrámu v horách. „Parnasos,“ zahučela. „Útočí na něj Římané. Ta mozaika zachycuje pád delfského chrámu.“

Další oddíl představovala místnost podobnou této, dokonce včetně omfala v centru, ale kámen byl proveden v příčném řezu. Pod klenbou omfala se krčila drobná dívenka v náručí mladé ženy, zatímco po nich v jeskyni pátral římský voják.

Elizabeth se ohlédla na kámen za sebou. *To přece nemůže být…*

Vykročila podél stěny. Další obrazy zachycovaly karavanu koní, oslů a vozů. Hned v čele průvodu byla opět ta štíhlá žena s onou dívkou. Karavana stoupala po úbočí hory a poslední vůz táhli dva ohniví hřebci, jasně odkazující ke zvířatům, jež táhla Apollonův plamenný vůz po obloze. Tady však koně netáhli slunce. Na voze spočíval kámen, který předtím ochránil ženu s dítětem. Delfský omfalos.

Elizabeth se otočila ke kamenu uprostřed místnosti. Celá se chvěla. „Tohle není kopie,“ vydechla. „Tohle je originál. Ten, o kterém mluví Plutarchos a

Sokrates.“

„A podívejte se na tohle,“ řekla Rosaurová.

Ukázala Elizabeth následující výjev, zachycující obrázek kaňonu, kde Řekové radostně tesají chrám do skalních stěn. Nechyběla ani svatyně, ale místo jednoho orákula jich tu sedělo pět. Věštkyně obklopovaly omfalos, jemuž z otvoru v horní straně stoupal kouř jako ze sopky. Dým se spojoval v postavu mladého chlapce se vztaženými pažemi. Měl ohnivé oči a z otevřených dlaní mu šlehaly plameny.

Symbolizoval ten chlapec jakési obecné proroctví nebo něco konkrétnějšího?

V každém případě měla Elizabeth dojem, že jeho plamenné oči hledí přímo na ni.

Gray si mezitím také prošel celý příběh. Ukázal jediným rozmáchlým gestem na všechny obrazy.

„Poslední orákulum, to dítě, bylo po pádu Delf odvezeno pryč. Strážci a ochránci řeckého chrámu v tajnosti uprchli před římským pronásledováním a usadili se tady mezi harappskými rozvalinami, kde si postavili nový chrám a skrývali se tu.“

Elizabeth si vzpomněla, co Abe vyprávěl o tomto místě. „Zůstali tu v bezpečí sedm set let a možná se v tajnosti mísili s místními kmeny. A po tolika generacích Řekové pomalu splynuli s indickou kulturou.“

„Pak se dostali do konfliktu s místním náboženstvím a rozvíjejícím se kastovním systémem,“ pokračoval Gray. „Podle těch kostí tu došlo k masakru.“

Luca promluvil od konce stěny. „A tak znovu uprchli,“ řekl.

Připojili se k němu. Stál krok od bublajícího pramene. Zde nebyla kamenná mozaika, jen spěšně načrtnutá kresba, která černou barvou zachycovala útok na chrám. Lidé prchali všemi směry, ale jedna skupina, zvýrazněná silnými tahy, unikla v karavaně vysokých vozů s velkými koly, které se na stěně postupně zmenšovaly, jak umělec znázorňoval jejich odjezd do daleka.

Luca jemně ukázal na vozy a hlas mu přeskakoval emocemi. „To jsou naši lidé,“ zašeptal. „Romové. Odtud pocházíme. Tady je místo našeho původu.“

Gray ustoupil a ohromeně zíral na stěnu.

Řečtí ochránci unikli s posledním dítětem a omfalem, ukryli se v tomto údolí a během sedmi století se smísili s indickou kulturou. Pak je tato kultura začala pronásledovat a přiměla je k dalšímu útěku, nyní pod novým jménem.

Romové.

Mávl rukou k obrázkovému příběhu. „Určitě je tu znázorněno zachování genetické linie, která se prolíná celými dějinami, vychází z Řecka, míří sem a odsud znovu do světa. Genetická linie věšteckých schopností.“

„Proto kočujeme,“ řekl Luca a stále hleděl na vysoké vozy. „Jak řekl ten místní vesničan, žádné místo není bezpečné navždy. A tak jsme byli pořád na cestách, abychom se pokusili ochránit tajemství ukryté mezi našimi klany.“

„Dokud vám ho neukradli,“ doplnil Gray.

„Tajemství, které sahá až zpátky k Delfám,“ vydechla Elizabeth.

Představila si to dítě ve Washingtonu. Mohlo být skutečně potomkem delfské věštkyně?

Rosaurová přistoupila k fresce a ukázala na další postavy, které utíkaly od obleženého chrámu do různých směrů. „Tihle uprchlíci,“ oslovila Elizabeth, „jsou určitě důvodem, proč váš otec nacházel genetické stopy ukazující k této oblasti a proč se tolik sledovaných genů vyskytuje právě tady, zejména mezi nižšími kastami. Uprchlíci se rozptýlili v místní populaci.“

Gray si mezitím znovu prošel jednotlivé obrázky a pozorně si je prohlížel. Dospěl k poslední mozaice s oním ohnivým chlapcem. „Tady dole je něco napsáno,“ poznamenal.

Elizabeth si stoupla vedle něj. Byly tu tři řádky. Horní představoval nádhernou linku harappského písma, prostřední byl v sanskrtu a poslední řecky. Pod nápisem se skvěla další čakra.

„Harappské hieroglyfy nepřečtu,“ řekla. „To neumí nikdo. A ze sanskrtu i řečtiny přečtu jen prvních pár slov, protože zbytek setřel čas. Ta část, kterou dokážu přeložit, říká: *svět zachvátí plameny…*“ Vyfotila si nápis i obrázek chlapce. „Zbytek je ztracený.“

Gray se sklonil a dotkl se kola pod řádky textu. „Tohle musí být nějak důležité. Nacházíme ho všude.“

Narovnal se a otočil se k velkému kolu uprostřed podlahy, v jehož středu spočíval omfalos. Elizabeth dokázala uhodnout jeho myšlenky. *Jestliže je sama čakra významná, dvojnásobně to musí platit o tom, co leží v jejím středu.* Gray přimhouřil oči a přikročil ke kamenu. Zatím mu věnovali jen zběžné pohledy.

„Váš otec ukryl v muzeu lebku do nitra kamene. Třeba k tomu měl nějaký hlubší důvod.“

Vylezl na oblý omfalos.

„Buďte opatrný,“ vyjekla Elizabeth. Bála se, aby nedošlo k poškození tak vzácného artefaktu z dávných dějin. Obešla kámen a všimla si, že u základny je také nápis ve třech jazycích: harappštině, sanskrtu a řečtině.

Pořídila několik dalších snímků.

Gray udržoval rovnováhu na vrcholu omfalu a svítil si baterkou otvorem do jeho dutého nitra.

„Co vidíte?“ zeptala se Elizabeth.

„Zlato… ve tvaru dvou orlů.“

Elizabeth se rozbušilo srdce. „Jsou obrácení směrem od sebe?“

Gray se na ni podíval. „Ano.“

„To je další ztracený předmět z delfského chrámu, představující Diovy orly. Podle mytologie byli vysláni z jeho ramen do opačných směrů, aby určili střed světa. Označili ho zahnízděním v Delfách.“

„Váš otec je jistě našel taky.“ Gray sáhl dovnitř. „Třeba jsou tu schovaní z nějakého důvodu, stejně jako když váš otec ukryl tu lebku v omfalu v muzeu.“

Pokoušel se nahmatat předmět uvnitř a Elizabeth zatím pokračovala s překladem druhého nápisu.

„Myslím, že na ně dosáhnu…,“ řekl Gray.

Elizabeth přejížděla po slovech prstem a nahlas si mumlala: *„Chamtivost a znesvěcení zpečetí osud všech.“*

Zastavila se.

Ach, ne!

„Mám je,“ oznámil Gray.

Elizabeth se prudce narovnala. „Nezvedejte je!“

Gray polekaně uklouzl.

Uvnitř kamene se ozvalo hlasité klapnutí následované hromovým duněním pod podlahou, které se vzápětí rozšířilo k zadní stěně místnosti. Dunění sílilo, jako kdyby se přímo na ně řítil nákladní vlak.

Všichni na zlomek vteřiny znehybněli. Gray ukázal ke schodišti. „Rychle ven!“ vykřikl.

Příliš pozdě.

Z otvoru, kterým sem přitékal drobný pramen, náhle vytryskl proud vody se silou požární hadice – a o průměru šedesáti centimetrů. Od otvoru se navíc po celé stěně rozšířila pavučina puklinek.

Umělá, blesková záplava.

Voda narazila do protější stěny a rozstříkla se po místnosti. Síla proudu všechny srazila na kolena.

Místnost se rychle plnila vodou. Gray chytil Elizabeth za loket a odtáhl ji ke schodům.

„Past…“ Ohromeně zakašlala. „Tlakový spínač! Můj otec… se nás snažil varovat…“

Gray vykřikl: „Ven! Ven!“

Prvních několik schodů vylezla po čtyřech. Gray za ní vylovil z vody Lucu a smýkl s ním ke schodišti. Hladina už mu dosahovala ke stehnům a s každou vteřinou stoupala. Gray zůstával dole, zapřený ve vchodu do umělé jeskyně, a rozhlížel se kolem.

Elizabeth věděla proč.

Kde je Rosaurová?

Gray ji ztratil z očí. Když vytryskl pramen, stála nejblíž proudu. Hladina v místnosti vířila a odrážela kužel světla z jeho baterky. Pod hladinu neviděl. Voda už mu sahala k pasu. Rosaurová by ale přesto měla být schopná vstát, a i kdyby ji náraz omráčil, její tělo by se přirozenou vznášivostí mělo vynořit na povrch.

Pokud ovšem…

Gray se otočil k Lucovi a natáhl ruku. „Dýku!“

Lucovi se v ruce se zablyštěním oceli objevila požadovaná zbraň a v další chvíli už vtiskl její rukojeť Grayovi do dlaně. Gray mu hodil svítilnu.

„Držte jí pod vodou!“ přikázal a ponořil se do zvětšujícího se jezera.

Okamžitě ho zachytil proud a smýkl s ním po obvodu místnosti. Poddal se mu a nechal se dopravit k protější straně jeskyně. Podle drtivého náporu tryskajícího proudu poznal, že je na místě. Otočil se a vykopl nohama.

Ať už byla Rosaurová při vědomí nebo nikoliv, pod hladinou ji mohla držet jediná věc.

Tlak.

Potopil se v místě, kde jeskyni opouštěl potůček. V matné záři baterky si všiml zmítajícího se těla přímo u odvodňovacího otvoru. Rosaurovou tlak vody přirazil přímo k odtoku a jednou paží dokonce uvízla uvnitř. Gray už slyšel o případech, kdy se lidé utopili při vypouštění bazénu. Tady působila stokrát větší síla.

Chytil Rosaurovou za volnou paži a zapřel se nohama po obou stranách otvoru. Vzhlédla k němu. I v chabém světle si v jejích očích přečetl paniku.

Rozmáchl se dýkou. Jeden kolega už se mu utopil – a on nehodlal přijít o dalšího. Ostří přeťalo popruhy batohu, který měla Rosaurová na zádech. Jeho polovina byla také napěchovaná v odtokovém otvoru a držela ji v pasti. Jakmile Gray odřízl batoh, pustil dýku, objal Rosaurovou kolem hrudi a zabral nohama.

V první chvíli se nepohnula. Pak se batoh přesunul hlouběji do otvoru a snížil tlak dost na to, aby ji Gray mohl vytáhnout. Padl na záda s Rosaurovou v náručí. Nechal se vířícím proudem donést ke světlu a schodišti.

Voda vystoupala natolik, že ke stropu nad hladinou zbývalo sotva třicet centimetrů.

Ozvalo se zaskřípání následované hromovou ranou. Proud zesílil. Zadní stěna jeskyně za nimi právě povolila.

Gray se vrhl kupředu a mocným tempem vystřelil vzhůru po zatopeném schodišti. Takřka bez dechu se vynořil těsně u Lucy, který mu pomohl vyvléct po schodech nahoru Rosaurovou. Kašlala a dávila se. Z úst jí vytékala voda. Mezi dávením se jí ale podařilo nabrat do plic pár pořádných doušků vzduchu.

Při jednom výdechu ze sebe vyrazila takovou španělskou kletbu, která by sežehla chloupky i v Kowalského uších.

Místnost se za nimi zaplnila vodou až po strop a hladina prudce vyrazila k nim.

„Je načase vypadnout," řekl Gray.

Zvedl Rosaurovou na nohy a mávl na Elizabeth a Lucu, ať vyrazí. Rosaurové se podlamovala kolena, ale s dunící vodou za patami v sobě sebrala dostatek sil, aby vyběhla sama. Pořád si však svírala levou paži, pochroumanou od toho, jak jí uvízla v odtokovém otvoru.

Vyřítili se vzhůru, pronásledováni divokou záplavou.

Elizabeth pozadu proklouzla otvorem, chviličku visela za ruce a poté dopadla na podlahu pod sebou.

„Rychle!" vykřikl Gray na Lucu, který u východu zaváhal.

Luca poslechl a zmizel.

Gray pomohl Rosaurové dveřmi z černého mramoru. Zavěsila se za zdravou paži a spustila se dolů. Gray ji následoval v okamžiku, kdy voda dosáhla posledního schodu a další vlnou ho zaplavila.

Pustil se vteřinu před tím, než nápor vody přibouchl mramorové dveře. Dopadl na zem a zvedl oči. Dveře se mohly otáčet jen jedním směrem a nyní je držel tlak vody.

Samozavírací mechanismus.

Otočil se a zaslechl z kaňonu dunění. Ve světle blesků spatřil, jak se po dně údolí žene bíle zpěněný proud. Kaňon se plnil vodou, avšak tady se jednalo o přírodní záplavu, nikoliv o důsledek Grayovy nešikovnosti.

Zíral na objem vody ženoucí se údolím.

Není divu, že ty budovy vestavěli do skalních stěn.

Vzápětí si uvědomil další věc.

Luca si toho všiml taky a zašeptal: „Kde jsou všichni?"

Ve dveřích se kulhavě objevil Masterson, jako kdyby slyšel jeho otázku, a opíral se o hůlku. Stál za rohem před dveřmi a patrně s ostatními sledoval stoupající hladinu vody.

„Díky bohu," řekl profesor. „Byli jste tam zatraceně dlouho. Co jste našli?"

Elizabeth mu vzrušeně vykročila naproti. „Odpovědi na všechno! Bylo to úžasné."

„Skutečně?"

Za Mastersonem se vynořily další postavy.

Jiné se vhrnuly do místnosti z postranních kaplí. Všichni muži měli na sobě černé úbory a mířili na Grayovu skupinu útočnými zbraněmi.

Ruské komando.

„O tom mi budete muset říct víc," dodal Masterson. „Když váš otec

odmítl.“

Zvenku sem přivlekli Kowalského s rukama v týle. Měl rozseknuté pravé obočí a po tváři mu stékala krev. Vojáci ho přinutili, aby si klekl.

„Zabili Abea,“ zavrčel. „Zastřelili ho jako psa.“

Masterson pokrčil rameny. „A proč ne? Byl to *ačhúta.* I se psy se v Indii zachází lépe.“

Vojáci je obstoupili.

Elizabeth ohromeně zírala na profesora a nedokázala skoro ani promluvit. Přesto se jí podařilo vyhrknout několik slov, jimiž vyjádřila plnou hloubku Mastersonovy zrady. „To jste byl vy! To vy jste zradil mého otce!“

„Neměl jsem na vybranou, Elizabeth. Dostal se příliš blízko k pravdě.“

Gray ztuhl. Pochopil, o jakou hru tu šlo. Masterson dostával zaplaceno za to, aby sledoval výzkum doktora Polka a posílal jeho výsledky svým nadřízeným, ale jakmile se Elizabetin otec přiblížil pravdě, museli ho zastavit.

Kdo za tím vším stojí?

Masterson si zřejmě všiml chladného vzteku v Grayových očích. Mimoděk o krok ustoupil, ačkoliv mu Gray nemohl nijak ublížit. Máchl hůlkou. „Veliteli Pierci, zdá se, že vy i ostatní jste zatím potřeba živí. Ovšem to patrně neplatí o tomhle velkém chlapíkovi.“

Ukázal hůlkou na Kowalského.

„Zabijte ho.“

Kowalski vytřeštil oči.

Gray se vrhl kupředu, ale do hrudi se mu zabořily tři hlavně.

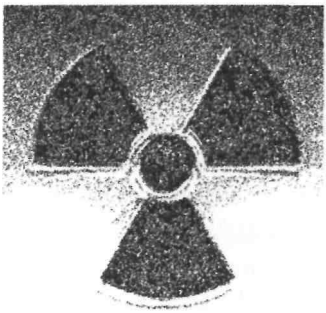
Elizabeth vykřikla: „Prosím, Haydene, *ne!* Moc vás prosím!“

Gray slyšel v jejím hlase naléhavost. Stejně jako Masterson.

Profesor přenesl pohled z Elizabeth na Kowalského – a obrátil oči v sloup. „Dobře. Jenom z úcty k vašemu otci. Ale při prvních známkách nějakých potíží začneme střílet.“

Ohlédl se na Graye. „Chtěl jste vědět, kam se vydal Archibald?“ Odvrátil se a vydal se z místnosti. „Příště byste měl být opatrnější, než vyřknete nějaké přání.“

TŘETÍ DÍL

15. kapitola

7. ZÁŘÍ, 5.05
JIŽNÍ URAL

Monk se odrážel bidlem bažinou, jak mu to jen jedna ruka dovolovala. Netroufali si zastavit. Pronásledovatelé jim byli v patách celou noc. Vždy si opřel bidlo o ohbí pahýlu ruky a druhou paží zabral. Pramice tiše klouzala zatopenou krajinou.

Během noci si Monkovy oči zvykly na mdlé světlo měsíce a naučil se řídit prám. Několikrát měli namále, když po nich pátralo vznášedlo, jehož hučení a svit pátracího reflektoru však Monkovi poskytovaly dostatečné varování, aby si včas našel nějaký úkryt. Nad vodou se navíc převalovala hustá mlha, která jim pomáhala.

Jednou je přesto málem chytili, když Monk špatně odhadl rychlost proudu a pramice narazila s hlasitým úderem do kmene stromu. Posádka vznášedla ránu zaslechla a přispěchala se podívat. Monk se sice snažil co nejlépe ukrýt pod větvemi vrby, ale kdyby se tu pronásledovatelé rozhlíželi opravdu pozorně, jistě by je spatřili.

Záchrana přišla z nečekaného směru.

Když u nich vznášedlo zpomalovalo, Kiska si složila dlaně před ústa, zhluboka se nadechla a vydala ze sebe hlasité zabučení losí samice. Podobné zvuky slyšeli po celou noc. Monk si vzpomněl, jak děvče už v minulosti ukázalo svůj talent – dokázalo se zarážející přesností odposlechnout a napodobit volání ptáků. Pronásledovatelé pokračovali v pátrání, ale ne tak pozorně, a po minutě se vydali dál.

Na takové štěstí nicméně nemohli spoléhat pořád. Ještě horší bylo, že je vojáci pomalu naháněli k jezeru Karačaj a jeho radioaktivnímu záření. Vznášedlo pročesávalo bezpečnější části močálů, což jim nechávalo jedinou možnost: postupovat blíž a blíž ve směru jezera.

Každou hodinu Monk riskoval zažehnutí jedné zápalky, aby se podíval na dozimetry. Růžové varování potemnělo do tmavě červené barvy. Konstantin věcně informoval Monka, že po jednom dni je taková dávka smrtelná. Když se Monk odrážel bidlem mezi rákosím a vodními řasami, cítil v kůži mravenčení od vědomí, že se mu do těla pomalu dostává další jed.

A děti byly ještě zranitelnější.

Všechny tři přerušovaně spaly schoulené u Marty. Přestálá hrůza způsobovala, že při sebemenším zašustění či zahoukání z noční bažiny nadskočily. Marta se vydávala do korun stromů. Pravidelně na ně šplhala po celou noc a jednou dokonce pronásledovatele ve vznášedle hlasitým houkáním odlákala do opačného směru. Její finta jim poskytla plnou hodinu klidu.

Byla to skutečně inteligentní lidoopka.

Monk se modlil, aby byla opravdu tak chytrá, jak doufal – hrozilo jim totiž větší nebezpečí než radioaktivita.

Temný obzor na východě bledl s příchodem úsvitu. Bez roušky temnoty je rychle objeví. Aby přežili, musejí najít nějaký způsob, jak lovcům uniknout.

To znamenalo zanechat stopu z drobečků.

Konstantin s Kiskou natrhali obaly z proteinových tyčinek a shromáždili prázdné lahve na vodu. Zatímco Monk prorážel cestu rákosím, obě děti házely kousky odpadků do vody.

„Nepřehánějte to," varoval je Monk šeptem. „Nechávejte je dál od sebe."

Poslední hodinu hledal v bažině příhodné místo. Nakonec je nalezl: dlouhý klikatý tok lemovaný hustým vrbovím a černými skvrnami jedlí. Museli si vše dokonale načasovat. Budou mít jediný pokus. Ovšem vzhledem k rychle nadcházejícímu rozbřesku a tomu, že se vzdálenější břeh nacházel dosud tři kilometry daleko, by jejich osud byl zpečetěn, pokud by to neriskli.

Čtvrtý člen jejich skupiny, Pjotr, seděl uprostřed pramice a objímal si kolena. Pohupoval se dopředu a dozadu a díval se k zádi plavidla, jako kdyby sledoval, jak jeho kamarádi rozhazují svoje obdoby drobečků, ale Monk věděl, že chlapec hledí mnohem dál.

Na konci vodního toku Monk přehodil bidlo dopředu a zapíchl ho hluboko do dna. Zapřel se do něj, čímž pramici zastavil. Tady musejí uskutečnit svůj plán.

*

Borsakov seděl vedle pilota vznášedla. Sedadla byla přimontovaná vysoko nad hliníkovým trupem s plochým dnem. Před nimi se krčili dva vojáci – jeden ovládal reflektor na přídi a druhý držel u ramene připravenou pušku.

Po pěti hodinách pátrání Borsakova bolely uši od hluku. Za ním neustále vrčel motor, který poháněl obrovskou vrtuli. Zlomený kovový kryt nad lopatkami při každé otočce rachotil a bouchal. Proud vzduchu od rotující vrtule navíc rozechvíval rákosí a větve stromů za lodí.

Pilot měl na sobě jediná sluchátka, která měli k dispozici. Jednou rukou svíral kormidlo a druhou ovládal plyn. Pach kouře a nafty překrýval mechovou vlhkost bažiny. Dospěli k mělkému úseku otevřené hladiny. Záře pátracího reflektoru pročesávala rákosí, lemující její okraje.

Stále žádná stopa po uprchlících.

Mají poslední kanystr paliva a potom…

Hukot motoru přehlušilo opičí zavřeštění přicházející odněkud zprava. Vojáci na přídi ho zaslechli rovněž. Reflektor i hlaveň pušky se stočily daným směrem. Borsakov se dotkl pilotova ramena a ukázal.

V záblesku světla se v úzké mezeře mezi stromy mihlo něco velkého a vzápětí to zmizelo v lese. Borsakov věděl, že s dětmi zmizelo z laboratoře i jedno zvíře. Šimpanz.

Pilot zatlačil páku dopředu a motor, zaburácel hlasitěji. Vznášedlo vyrazilo k místu, kde zahlédli unikajícího lidoopa. Na okraji otevřené hladiny zpomalili. Rákosí tu bylo ohnuté v místě, kde se jím někdo prodíral, aby se dostal k postrannímu kanálu.

Konečně…

Borsakov mávl rukou kupředu.

Před nimi se otvíral úzký křivolaký kanál lemovaný vrbami a posetý plovoucími kousky rákosí. Vznášedlo zrychlilo. Pátrací reflektor ohledával oba břehy a prořezával se temnotou. Voják se zbraní sáhl do vody a vytáhl prázdnou umělohmotnou lahev.

Někdo tudy rozhodně proplul.

Borsakov pokynul pilotovi, ať ještě zrychlí. Cítil, že cíl už nemůže být daleko. Rychle projížděli mírnými zatáčkami.

Reflektor odhalil další odpadky splývající po vodě: kousky obalů a další lahve. Bylo jich příliš mnoho. Jejich kořist se nikdy nechovala tak pošetile. Borsakov podezřívavě stiskl pilotovi rameno a pokynul mu, aby zpomalil.

*

Monk slyšel, jak jekot motoru přechází v tišší vrčení.

Krčil se vedle dětí a viděl, jak se zpoza poslední zatáčky kanálu vynořuje vznášedlo. Očividně zpomalovalo.

To není dobré.

Kužel světla pátracího reflektoru klouzal po hladině a blížil se přímo k nim. Za vteřinu si jich všimnou. Jejich jedinou nadějí je…

Z tmavého lesa nalevo přímo nad lodí přeletěl černý stín a během skoku mrštil po vznášedle ze sevřené pěsti plnou hrst černých předmětů.

Předměty narazily do obří vrtule jako miniaturní bomby.

Náboje do brokovnice ze srubu.

Monk slyšel, jak cinkají o lopatky vrtule, které prořízly jejich plastový obal. Náboje se sice nevznítily, ale pohyb vrtule je přesto vymrštil kupředu.

Ozvaly se výkřiky, zpola překvapené a zpola bolestné, když posádku zasáhly létající broky. Pilot seskočil z vyvýšeného sedadla a shrbil se. Přitom

zavadil o ovládání plynu a motor se probudil k životu. Vznášedlo poskočilo kupředu jako polekaný zajíc. Po poslední zatáčce se stále ještě plně nevyrovnalo a pilot zoufale zápasil s kormidlem.

Konečně je zalilo světlo pátracího reflektoru. Monk viděl, jak jeho obsluha vykřikla a ukázala na ně.

Příliš pozdě, kamaráde.

Oba vojáci na přídi náhle odletěli dozadu a cestou smetli ostatní. Všichni společně narazili do kovového krytu na zádi lodi. Vznášedlo se vymrštilo do vzduchu a převrátilo se.

Monk slyšel hrůzyplný výkřik a koktavý rachot lopatek. Od zadní části vrtule vytryskla sprška krve a úlomků kostí a vzápětí člun dopadl na hladinu dnem vzhůru. K nebi se vyvalil hustý dým a motor konečně zhasl. Z bahnité vody se linula záře pátracího reflektoru.

Monk se odvrátil. S pomocí dětí natáhl přes kanál ve výšce ramen spletený rybářský vlasec o síle svého prstu, který smetl posádku a převrátil nepříliš stabilní loď.

Ze stromoví nad pramicí se spustila Marta a těžce dopadla na dno loďky. Pjotr se jí okamžitě vrhl do náruče. Šimpanzice seděla v dřepu a lapala po dechu. Objímala Pjotra, ale očima, které se leskly v jasné měsíčním světle, stále hleděla na Monka.

Monk na ni vděčně kývl. Nedokázal se nicméně zbavit jisté nervozity.

Potřeboval, aby vznášedlo plulo co nejrychleji, přilákané jistou stopou unikající kořisti. Martino bombardování mělo posloužit jen jako rozptýlení pozornosti, aby si vojáci nevšimli nataženého provazu.

Odvedla svůj úkol na výbornou.

Pjotr se jí pevně držel. Jakmile jim Monk vysvětlil svůj plán, Pjotr si sedl s Martou a podal jí náboje do brokovnice. Promlouval na ni pomalou ruštinou, ale Monk měl podezření, že skutečná komunikace probíhala na podstatně hlubší úrovni. Marta nakonec uchopila náboje chodidly, skočila na strom a zmizela.

Monk se odrážel bidlem a líný proud v sousedním kanálu je unášel kupředu. Ke vzdálenému břehu. Sice se mu ulevilo, že jeho past fungovala, ale zároveň věděl s jistotou, že se blíží k daleko většímu nebezpečí.

Neměl však na vybranou.

Ve hře byly životy milionů lidí.

Monk si přesto pozorně prohlížel Martu a všechny tři děti. Vzhledem k tomu, že si nepamatoval nic ze své minulosti, představovaly celý jeho svět. Záleželo mu jen na nich. Udělá vše, aby je ochránil.

Pokračoval v plavbě a vybavil si bolestnou vzpomínku ze srubu, která se vynořila, když zpola usnul.

Chuť skořice, měkké rty…
O jakou minulost přišel?
A dostane ji někdy zpátky?

0.04
WASHINGTON

Těsně po půlnoci Kat zavěsila telefon a vstala od stolu. Podívala se k oknu do sousedního nemocničního pokoje. Právě hovořila s ředitelem Crowem a Seanem McKnightem. Oba byli nahoře v Painterově kanceláři, odkud vedli svoji válku mezi různými zpravodajskými službami.

Všechno kvůli osudu toho děvčete.

Protože Kat v minulosti pracovala jako zpravodajská důstojnice, nabídla řediteli jisté rady, ale víc dělat nemohla. Záleželo jen na obou mužích, dokáží-li překazit plány Johna Mapplethorpa.

Kat věděla, kde může pomoci ona.

Přešla ke dveřím, které vedly do nemocničního pokoje. Hlídal je ozbrojený strážný. Na okamžik se zastavila u jednostranně průhledného zrcadla a zahleděla se do místnosti.

Saša seděla na lůžku opřená o polštáře, s omalovánkami v klíně a s krabičkou pastelek. V paži měla stále zavedenou infuzi a něco si kreslila. Tvářila se soustředěně, ale klidně.

Náhle vzhlédla a zadívala se přímo ke Kat. Z druhé strany bylo zrcadlo, takže dítě nemohlo nijak vědět, že tu stojí. Kat se ale nedokázala zbavit pocitu, že se dívka na ni dívá a že ji vidí.

Na židli vedle lůžka seděl Jurij, který dokázal svou potřebnost tím, že vytáhl Sašu z náruče jisté smrti. Zdálo se, že se mu stejně jako Kat ulevilo, když na tom teď byla lépe. Spokojeně a vyčerpaně dřímal s bradou na hrudi.

Kat se otočila a kývla na strážného, který už odemkl dveře a otevřel je. Vstoupila do místnosti. McBride seděl stále na stejném místě. Opustil ho, jen aby si vyřídil několik telefonátů a použil toaletu, pokaždé pod dozorem.

U druhé strany postele, naproti Jurijovi, stála Lisa s Malcolmem. Oba drželi v ruce poslední výsledky, porovnávali si poznámky a jednotlivé údaje, záhadné jako nějaký komplikovaný kód.

Lisa se na Kat usmála. „Uzdravuje se pozoruhodně rychle. Mohla bych strávit celé roky jen studiem téhle terapie.“

„Je to ale pouze prozatímní řešení,“ poznamenala Kat a ukázala na Jurije. „Ne lék.“

Lisa vystřízlivěla a otočila se zpátky k dívce. „To je pravda.“

Jurij jim popsal Sašinu dlouhodobou prognózu. Implantát jí zkracuje život.

Sežehne ji jako plamen svíčku a vyždímá z ní všechno. Čím větší nadání, tím prudší oheň.

Kat se Jurije zeptala, jak dlouho podle něj Saša bude žít. Odpověď jí projela jako chladný nůž. *Při jejím talentu maximálně další čtyři nebo pět let.*

Kat se takové předpovědi vzpírala uvěřit.

McBrideovi se naopak podle všeho zřejmě ulevilo a vyjádřil názor, že americká vynalézavost dokáže tento odhad jistě zdvojnásobit. Ani to ale nedávalo šanci, že by se Saša mohla dožít dvacátých narozenin.

Lisa pokračovala: „Jedinou naději představuje odnětí implantátu. Přijde o svoje schopnosti, ale přežije."

Za nimi se ozval McBride. „Možná přežije, ale v jakém stavu? Implantát nejen zvyšuje její nadání, ale také potlačuje příznaky autismu. Když jí ho odeberete, zůstane vám dítě odříznuté od okolního světa."

„To je pořád lepší než mrtvé dítě," odsekla Kat.

„Opravdu?" nedal se McBride. „Jak to můžete posoudit? S tím implantátem vede plný život, byť třeba krátký. Mnoho dětí se rodí s doživotním trestem v podobě svého zdravotního stavu. Leukemie, AIDS, různé vývojové poruchy. Neměli bychom se snažit jim poskytnout co možná nejlepší *kvalitu* života, místo *kvantity?"*

Kat se zamračila. „Vy ji chcete jenom využít."

„Odkdy je na vzájemném prospěchu něco špatného?"

Kat se k němu otočila zády. Jeho argumenty a ospravedlňování ji rozčilovaly. Bylo to zrůdné. Jak mohl zdůvodňovat takové zvěrstvo? Zejména, když šlo o život dítěte.

Saša si dál kreslila do omalovánek. Používala tmavě zelenou pastelku, s níž hbitě přejížděla po stránce a črtala chvíli na jednom místě a vzápětí zase někde jinde. Zcela náhodně.

„Měla by si malovat?" zeptala se Kat.

Jurij se pohnul. Jejich rozhovor ho zřejmě vzbudil. „Po takové události je dobré, když se může trochu vybít," zachraptěl a odkašlal si. „Jako když se otevře tlakový ventil. Pokud není její implantát dálkově aktivovaný, taková klidná práce jí pomáhá."

„Vypadá šťastně," připustila Kat.

Saša se při práci dokonce nepatrně usmívala. Narovnala se a natáhla svou malou ruku ke Kat. Řekla něco rusky a uchopila ji za rukáv.

Kat se podívala na Jurije.

Unaveně se usmál. „Říká, že byste taky měla být šťastná."

Saša přesunula svoje omalovánky ke Kat, jako kdyby chtěla, aby jí pomohla vybarvovat předtištěné obrázky. Kat si sedla na židli a vzala si sešitek. Zamračila se, když si všimla, že dívka kreslí na prázdnou stránku, kam

s udivující zručností zachytila jeden výjev. Muž, provádějící dřevěnou pramici temným lesem, přičemž za ním seděly stíny několika dalších, drobných postav.

Kat se rozechvěly ruce. Viděla, kdo řídí ono plavidlo, a pokoušela se pochopit. Ten muž vypadal jako Monk, jenže ona v sobě nechovala žádnou vzpomínku na Monka plujícího na pramici. Proč Saša nakreslila takový obrázek?

Dívka zřejmě vycítila Katin neklid a její úsměv vystřídal zmatený výraz. Roztřásly se jí rty, jako kdyby se bála, že udělala něco špatného. Dívala se z Jurije na Kat. V očích se jí zaleskly slzy. Špitla něco rusky, omluvně a vyděšeně.

Jurij se k ní naklonil a uklidňoval ji tichým hlasem hodného dědečka. Kat potlačila svou reakci – kvůli ní. Srdce jí přesto divoce bušilo. Vzpomněla si, jak Jurij ztuhl, když spatřil Sašin dřívější obrázek. Tehdy se jí na zlomek vteřiny zdálo, že Rus tu tvář poznal, ale to bylo nemožné.

McBride vstal ze židle a se zájmem přistoupil k lůžku. Zjevně byl zvědavý, co se děje.

Kat si ho nevšímala. Tohle se ho netýkalo. Nespouštěla zrak z Jurije, který se na ni podíval přes Sašinu hlavu. I jemu se po tváři rozlil omluvný výraz.

Proč by…

Místností otřásl tlumený výbuch, který k nim dolehl odněkud shora. Rozezněly se poplašné sirény. Oči všech se obrátily ke stropu. Kat vyskočila na nohy, byla však příliš pomalá.

McBride se vymrštil a chytil doktorku Lisu Cummingsovou za ohon plavých vlasů. Přitáhl ji k sobě a zacouval s ní ke zdi. Kat Bryantová se po něm ohnala, ale minula. Ustoupil do kouta, mimo přímý dohled ze dveří i od okna.

Druhou rukou vytrhl z kapsy mobilní telefon. Stiskl tlačítko po straně a horní polovina přístroje se mu v dlani odklopila, přičemž odhalila malou hlaveň. Zaryl ji Lise tvrdě do hrdla a namířil k její lebce.

„Nehýbejte se," zašeptal Lise do ucha.

Zbraně v mobilech se staly metlou bezpečnostních sil, ale přístroj, který McBrideovi dal Mapplethorpe, představoval nejmodernější výrobek. Dokonce jím mohl přijímat hovory. Prošel s ním prohlídkou i skenerem, aniž by vzbudil sebemenší podezření. Zbraň, nabitá kulkami ráže 5,5 mm, měla však bohužel i jistá omezení.

„Je tu pět nábojů!" vykřikl do ohromeného ticha. „Nejdřív zabiju doktorku – a pak to dítě."

Strážný na něj namířil, ale McBride se kryl za Lisinou postavou.

„Odhoďte zbraň!" zaburácel na hlídače.

Muž si ji ponechal, ani se nezachvěl.

„Nikdo nemusí zemřít!" řekl McBride a kývl hlavou vzhůru. „Chceme to dítě. Tak položte pistoli."

Kat se narovnala. Málem ho dostala. Bude si na ni muset dávat dobrý pozor. Ona si naopak prohlížela jeho a studovala ho jako otevřenou knihu. Přesto však pokynula strážnému, ať skloní zbraň.

„Odhoďte ji a kopněte ji ke mně!" přikázal McBride.

Kat znovu přikývla a hlídačova pistole dopadla na zem.

McBrideův úkol byl prostý: pohlídat dítě, dokud nedorazí Mapplethorpovy jednotky.

„Musíme jenom počkat!" řekl. „Takže žádné náhlé pohyby, žádné hrdinství."

Jakmile podzemním bunkrem otřásla exploze, Painter se instinktivně otočil k nástěnnému monitoru po své levici. Na velkou obrazovku se živě přenášely události v Sašině pokoji.

Vyskočil na nohy. Rozbušilo se mu srdce a zorné pole se mu zúžilo vztekem. Jediným klepnutím do klávesy pustil zvuk.

„Žádné náhlé pohyby, žádné hrdinství!"

Na opačné straně stolu se zvedl i Sean. Doléhaly k nim zvuky střelby. Painter vyvolal na zadní monitor výjev z horního poschodí Sigmy. Odtrhl oči od Lisy a podíval se za sebe. Chodbu vyplňoval kouř. Mračnem utíkaly postavy v přilbách, kevlarových vestách a obličejových maskách. K ramenům měly přiložené pušky.

„Nemůžu uvěřit, co si ten zatracený parchant dovoluje," vydechl Sean.

Nebylo třeba hádat, koho tím má na mysli.

Mapplethorpa.

„Jdou pro to děvče," zavrčel Sean.

Na horním patře Sigmy zaburácel megafon. *„VŠICHNI SI LEHNĚTE NA PODLAHU! ODPOR BUDE ZLOMEN SILOU!"*

Sean přešel k Painterovi. „Za tohle mu nehrozí žádná sankce. Spíš by nám rozkázali, abychom se podřídili. Z toho parchanta se vyklubal pěkný darebák." Podíval se na Paintera. „Víte, co musíte udělat."

Painter obrátil svou pozornost zpátky k Lise. Viděl, že má pod čelistí přitisknutou hlaveň zbraně, k ladné křivce krku, kterou každé ráno líbal. Pomalu přikývl. Byla tu bezpečnostní pojistka pro případ, že by Sigmu napadla nějaká nepřátelská skupina.

Nejprve ovšem potřeboval dostat svoje lidi z dosahu nebezpečí. Tahle válka se týkala Paintera a Mapplethorpa. Zvedl sluchátko. „Brante."

„Pane!" ozval se strohý hlas jeho asistenta, připravený na vše.

„Dejte zvukový signál k postupu Alfa."

„Ano, pane."

Znovu se rozezněla siréna, přikazující veškerému personálu evakuaci nejbližším nouzovým východem. Mapplethorpe chtěl mít volnou cestu k dítěti a Painter mu ji hodlal poskytnout, aby ochránil svoje lidi.

Sean se vydal ke dveřím. „Jdu nahoru. Pokusím se vyjednávat, ale jestli se mi to nepovede…"

„Rozumím." Painter se otočil, vytáhl zásuvku a vyndal z ní pistoli Sig Sauer P220. „Vezměte si tohle."

Sean zavrtěl hlavou. „Tady nám nepomůže palebná síla."

Odešel. Painter svíral zbraň v prstech a studoval monitor. Měl ještě jednu poslední povinnost vůči Sigmě. Naklonil se k počítači, vyťukal bezpečnostní kód a přitiskl palec ke čtečce otisků.

Objevil se červený čtverec vyplněný modrým schématem ventilačního systému zařízení. Předem nastavené odčítání by trvalo patnáct minut, ale Painter tuto dobu zdvojnásobil a synchronizoval ji se svými hodinkami, aby čas vypršel přesně v 1.00. Přenesl pohled z obrazovky na dveře. Musí toho za tak krátkou dobu stihnout opravdu hodně. Přesto…

Spěšně zadal poslední část kódu. Čísla na monitoru zahájila odpočet. S pistolí v ruce vyběhl ke dveřím.

Když nad okolní hory vyhlédlo slunce, Monk naposledy zabral bidlem a zamířil s prámem hluboko do rákosin. Plavidlo se zarazilo o bahnitý břeh. Konečně dorazili k pobřeží, byť velice mokrému.

„Zůstaňte tu," přikázal dětem.

Bidlem vyzkoušel pevnost země. Uspokojen vystoupil z prámu, otočil se a pomohl Pjotrovi a Kisce na travnatý kopeček. Konstantin vyskočil z plavidla sám, čiperný jako vždy, ale dopadl poměrně těžce. Tmavé kruhy pod očima prozrazovaly jeho únavu, stejně jako to, jak se po celém těle chvěl. Marta si vedla o trochu lépe, když se odrazila zadníma nohama a dopadla přikrčeně na všechny čtyři.

Monk jim pokynul, ať se vydají kupředu. Dalšího půl kilometru se pachtili bahnitou cestou, ale půda pomalu stoupala z bažiny a zpevňovala se jim pod nohama. Vrby byl postupně nahrazeny vyššími břízami a smrky. Rozkládaly se před nimi louky, zelenající se hořci a protěží.

Dospěli k vrcholu svahu, odkud se před nimi otevřel jasný výhled.

Na úbočí následujícího hřebene, asi kilometr a půl od nich, stálo městečko, rozdělené stříbrnou stuhou potoka. Monk si osadu bedlivě prohlížel. Vypadala dávno opuštěná a liduprázdná. Zpustlá mozaika kamenných a dřevěných domů stoupala po svahu kolem serpentin na štěrkové silnici. Na břehu potoka stál starý mlýn, jehož rozbité kolo leželo ve vodě a představovalo provizorní most. Zhroutilo se tu několik domů a celou osadu zarůstala vysoká tráva spolu s jalovcovými keři a jedlovými stromky.

„To je staré hornické město," vysvětlil Konstantin a rozložil mapu, aby si ověřil jejich pozici. „Nikdo tam nežije. Není to bezpečné."

„Jak daleko je to ještě k šachtě?" zeptal se Monk.

Chlapec odměřil na mapě palcem vzdálenost a ukázal ke zchátralým domům. „Vstup je necelý kilometr za tím městečkem. Není to daleko."

Konstantin se podíval doprava od osady a jeho výraz ztrpkl. Nemusel nic říkat. Za vrcholem sousedního hřebene vykukovala rozlehlá nazelenale černá hladina vody, která se táhla až k obzoru.

Jezero Karačaj.

Monk se podíval na detektor. Stále si zachovával načervenalý odstín. Cestou k městu ale musejí zamířit přímo k jezeru, hlouběji do jeho radioaktivního stínu.

„Jak moc to místo září?" zeptal se Monk a kývl k opuštěné osadě.

Konstantin složil mapu a narovnal se. „Neměli bychom se tam zastavovat na piknik."

Monk se na něj podíval a v duchu oceňoval jeho pokus o lehkovážnost. Nikdo se ale nezasmál. Monk mu položil ruku kolem ramen a všichni se vydali kupředu. Konejšivě Konstantinovi stiskl paži a chlapec se na něj zazubil. To byl vzácný pohled.

Pjotr a Kiska je spolu s Martou následovali.

Došli až takhle daleko.

Nemohli se otočit.

Necelý kilometr odtud Borsakov přihlížel, jak se skupina zanořuje za hřeben. Tiše proklel toho muže, kterého měly děti s sebou, klekl si vedle pramice vytažené na břeh a sundal si pušku z ramene. Ještě si ji před dalším pronásledováním musí vyčistit. Po dlouhém plavání a brodění močálem byla plná vody a ulepená od bahna. Rozebral ji a pozorně si prohlédl všechny součástky. Poté je pořádně umyl a vysušil. Spokojeně ji znovu sestavil. Tisíckrát opakovaná rutina ho uklidnila a zvýšila jeho soustředění.

Jakmile skončil, narovnal se a hodil si zbraň přes rameno.

Přišel o vysílačku, takže musel postupovat sám, bez spojení s ostatními. Jako jediný přežil zkázu vznášedla. Vrtule usekla pilotovi paži. Dalšímu vojákovi rozbil hlavu okraj překlápějící se lodi. Posledního spatřil, jak splývá obličejem dolů na hladině. Utopený.

Zbýval jen Borsakov, ačkoliv utrpěl dlouhý šrám na lýtku, který zasahoval do hloubky až ke kosti. Použil košili jednoho z mrtvých spolubojovníků, aby si zavázal a stáhl ránu. Bude potřebovat pořádné léky, aby kvůli infekci z téhle špinavé vody nepřišel o nohu.

Nejdřív ale musí splnit úkol.

Selhání se nepřipouštělo.

S kulháním se vydal za svou kořistí.

16. kapitola

7. ZÁŘÍ, 8.11
PRIPJAT, UKRAJINA

„Vzbuďte se!“

Gray slyšel slova, ale jeho mozku trvalo několik vteřin, než porozuměl jejich významu. Z omámení ho probralo štiplavé plesknutí do tváře. Hlavu mu vyplnilo světlo, které se postupně rozpadlo do rozmazaných skvrn.

Skláněl se k němu Luca a třásl mu rameny.

Gray se rozkašlal, odstrčil Lucu a zvedl se na loket. Rozhlédl se po místnosti. Ležel v prázdné betonové cele s oprýskanou omítkou a zrezivělými červenými dveřmi. Světlo sem dopadalo z jediného zamřížovaného okénka vysoko na stěně. Pod oknem na tenké plesnivé matraci seděl Kowalski, hlavu měl svěšenou mezi koleny a sténal od nevolnosti.

Gray se zhluboka nadechl, přiměl se ke klidu a vybavil si poslední události. Pamatoval si obtížnou cestu z kaňonu, kdy ho nepřátelské komando drželo na mušce, pak krátký let vrtulníkem a nakonec nákladní letadlo na přistávací dráze bičované deštěm. Prstem se dotkl modřiny na krku. Na palubě letadla mu píchli nějaké drogy.

Netušil, kam je odvezli.

„Elizabeth…, Rosaurová…?“ zachraptěl.

Luca zavrtěl hlavou, opřel se o stěnu a sjel do sedu. „Nevím, kde jsou. Možná v jiné cele.“

„Máte tušení, kde jsme?“

Luca pokrčil rameny. Kowalski zasténal.

Gray se zvedl na nohy, počkal, až se svět přestane točit, a přikročil k okénku. Bylo příliš vysoko na to, aby z něj dokázal vyhlédnout sám.

Kowalski zvedl hlavu a všiml si, kam se Gray dívá. „Pierci, určitě si děláte srandu.“

„Vstaňte,“ přikázal mu Gray. „Pomozte mi.“

Kowalski si přidržel břicho, ale zvedl se a nastavil dlaně s propletenými prsty. „Za co mě máte? Za svůj osobní žebřík?“

„Žebříky tolik neodmlouvají.“

Gray si stoupl do provizorního třmenu a dosáhl ke spodnímu okraji okénka. S pomocí Kowalského se vytáhl až k mřížím a rozhlédl se po podivné krajině.

Do dálky se táhlo město, zpola pohlcené lesem. Celé místo vypadalo zchátrale a zanedbaně. Střechy byly pokryty vrstvou mechu nebo se zcela propadly, skleněné tabulky v oknech byly roztříštěny do podoby ostrých tesáků a z popraskaného asfaltu vyrůstaly byliny i keře. Na druhé straně ulice vybledlý plakát upozorňoval na jakousi pouť, s obrázkem ruského kola a kolotočů. V popředí k zábavnému parku zrovna mířila zdravá, spokojená rodina.

Dál ve městě si Gray všiml téhož ruského kola, tyčícího se proti pusté obloze. Osamělý pozůstatek dřívější slávy. Gray při tom pohledu pocítil beznaděj. Věděl, kde je. Opuštěný zábavní park se stal emblémem tohoto města.

„Černobyl," zahučel a seskočil zpátky na zem.

Proč je sem ale přivezli?

Gray si vzpomněl na patologovu zprávu o těle doktora Polka. Složení radioaktivních izotopů naznačovalo, že profesor obdržel smrtelnou dávku právě tady, i když další testy Malcolma Jenningse tento odhad zamlžily.

Co se tu dělo?

Dalších deset minut Gray prohledával celu a zkoušel pevnost dveří. Byly sice zrezivělé, ale zůstávaly pevné. Za nimi slyšel šourání kroků a občasné zakašlání. S největší pravděpodobností strážný. Určitě slyšel, jak si tu povídají, a informoval o tom vysílačkou nadřízené, protože krátce poté ke dveřím zamířily rázné kroky.

Příliš mnoho na to, aby je mohli přemoci.

Gray ustoupil a dveře se otevřely. Do místnosti vpadli vojáci v černošedých uniformách, s namířenými pistolemi. Rozestoupili se, aby mohl vejít vysoký muž, který se zastavil ve dveřích. Měl podobnou postavu i rysy jako ten otec na vybledlém plakátě venku. Silnou bradu mu zarůstal pěstěný plnovous. Na sobě měl tmavomodrý oblek a červenou hedvábnou kravatu. Všechno mu dokonale padlo, až dolů k…

„Pěkný boty," poznamenal Kowalski.

Muž sjel pohledem ke svým černým naleštěným polobotkám a zamračil se nad neočekávaným komentářem ohledně jeho vzhledu.

„Vždyť je to pravda," hájil se Kowalski.

Nově příchozí stočil oči ke Grayovi. „Dobré ráno, veliteli Pierci. Pojďte, prosím, se mnou. Musíme si o něčem promluvit a nezbývá moc času."

Gray zůstal stát na místě. „Nejdřív mi řekněte, kde jsou ty dvě ženy…"

Muž netrpělivě mávl rukou. „Elizabeth Polková a doktorka Shay Rosaurová. Ujišťuji vás, že jsou obě v pořádku. Jejich ubytování je dokonce o něco lepší než vaše. Ale měli jsme na přípravu jen krátkou dobu. Pojďte, prosím, tudy."

Šest vojáků s namířenými pistolemi kontrastovalo se zdvořilostí mužova

pozvání. Gray vykročil do chodby a prohlížel si okolí. Obě strany chodby lemovaly další cely. Zjevně šlo o opuštěnou věznici. Za některými otevřenými dveřmi si všiml kaluží stojaté vody, zrezivělých, převrácených postelí a hromad odpadků smetených do rohů. V porovnání s tím měli docela dobrou místnost.

Chodba končila u strážnice, z níž se nabízel výhled na zarostlý, zaplevelený dvůr. V dálce, na obzoru, Gray spatřil vysokou chladicí věž, která označovala černobylský reaktor.

O něco blíže zavrzala židle.

Gray se otočil. Uprostřed místnosti stál stůl, za kterým seděl Masterson, opět v bílém obleku, podle všeho odpočatý a spokojený. Gray se musel držet, aby po něm neskočil a nesrazil tomu parchantovi vaz. Potřeboval ale znát odpovědi a zdálo se, že nejlépe je získá, když bude spolupracovat.

Vojáci ho přiměli, aby se posadil na protější židli. Gray poslechl. Na zátylek mu stále mířilo několik pistolí.

V místnosti čekala ještě jedna neznámá osoba, která stála za stolem. Měla černé vlasy, jež rámovaly její stoickou, klidnou tvář. Byla oblečená do černého obleku ve stejném stylu jako muž, který sem Graye přivedl. Muž přešel ke stolu a sedl si, aniž by věnoval Mastersonovi jediný pohled.

Složil ruce na stolní desce. „Jsem senátor Nikolaj Solokov. Možná jste o mně slyšel."

Gray mlčel, na což muž zareagoval zklamaným úšklebkem.

„Ne? Inu, to se změní," dodal. Pokynul štíhlé ženě, která s upjatou elegancí přikročila ke Grayovi. Klekla si vedle jeho židle, naklonila hlavu a natáhla se pro jeho ruku. Než se ho dotkla, povytáhla obočí, aby si vyžádala jeho souhlas.

Gray pokrčil rameny. Jemně jeho ruku zvedla a položila si ji na dlaň. Špičkami prstů ho pošimrala na spodní straně zápěstí. Zahleděla se mu upřeně do očí.

„Už jsme si popovídali s Elizabeth Polkovou," pokračoval Nikolaj. „Informovala nás o vašem objevu v Indii. Skutečně fascinující. Už ta informace samotná stála za to, abychom vás všechny dopravili sem. Pomyšlení, že naše dědictví sahá až do starověkého Řecka, ke slavnému delfskému orákulu, je prostě úžasné."

Gray si odkašlal. „*Vaše* dědictví?"

Nikolaj mávl rukou směrem k ženě, klečící před Grayem. „A Jelenino. Všichni pocházíme ze stejné genetické linie."

Gray si vzpomněl na Lucovo vyprávění. „Z těch ztracených Romů."

„Ano. Doktor Masterson mi říkal, že už jste slyšel o onom nešťastném, ale nezbytném únosu dětí. Můj otec byl vlastně jedním z nich. A mám pocit, že jste se setkal s dalším členem naší široké rodiny. S malou Sašou. S dívkou,

která má opravdu mimořádný talent.“

Gray věděl, o kom Nikolaj mluví, ale udržel bezvýraznou tvář a nedával na sobě nic znát.

Jelena se otočila k Nikolajovi a promluvila rusky.

Senátor přikývl. „Takže jste se s ní setkal. Prosím, nepokoušejte se zbytečně lhát.“ Kývl k ženě u Grayových nohou. „Jelena je docela – inu, řekněme vnímavá. Má velice citlivý dotyk, který měří teplotu vaší kůže i váš tep. Taky se naladila na vaše zorničky a dech. Nic jí neunikne. Je to můj osobní detektor lži.“

Nikolaj ukázal ke svému uchu. Jelena se otočila a druhou rukou si uhladila vlasy za boltec. Gray spatřil známou křivku z chirurgické oceli. Stejný implantát jako u té dívky. Tahle žena byla dospělou obdobou Saši, jen s jiným nadáním.

„Je opravdu výjimečná,“ zabručel Nikolaj s hrdou náklonností, ale v jeho slovech znělo i cosi temnějšího.

Gray si ho pozorně prohlížel a uvědomoval si, že na něm něco chybí. „A kde je tedy váš implantát?“

Nikolaj přimhouřil oči a Gray s potěšením sledoval záblesk podráždění, který se senátorovi mihl ve tváři. Zjevně se jednalo o jeho bolavé místo. Nikolaj si nevědomky přejel prsty po pravém uchu. „Obávám se, že to nebyla má cesta.“

Gray v duchu probíral různé možnosti. Pokud Nikolajovi nedali implantát, zřejmě se narodil bez nějakého speciálního talentu. Někdo ho však přesto dosadil na vlivné místo. Proč? O co v téhle hře šlo?

Nikolaj navázal: „Zpátky k Saše. Vzhledem ke zmatkům, které panují ve Washingtonu, se nám nedaří získat přesné informace o tom, kde se nachází. To je taky hlavní důvod vaší zdejší přítomnosti.“

Místo toho, aby nás zastřelili na místě jako Abhiho Bhandžího.

„Děláme si starosti o Sašin stav a chceme ji zpátky. Proto bychom nejprve rádi věděli, kde je a kdo ji má.“

Gray zíral na Nikolaje. „Nevím.“

Jelena po jeho boku zavrtěla hlavou.

„Zkusil byste, prosím, odpovědět znovu? Snažím se postupovat ve vší zdvořilosti, ale máme tu vaše čtyři přátele.“

„Nevím to jistě,“ odvětil Gray. „Když jsem ji naposledy viděl, byla v péči naší organizace.“

Nikolaj střelil pohledem po Jeleně, která přikývla. Gray mluvil pravdu.

„A předpokládám, že nepracujete pro Johna Mapplethorpa, protože se ten zrádce pokusil vás i doktora Mastersona zavraždit v hotelu v Agře.“

„Ne, vlastně se snažíme tu dívku udržet mimo jeho dosah.“

„Moudrá snaha. Tomu chlapovi se nedá věřit. To znamená, že se snad doopravdy můžeme na něčem dohodnout. Zejména když nyní máme něco na výměnu.“

„Nejdřív mi řekněte, co chcete dělat s tím děvčetem,“ řekl Gray.

„Patří sem. Ke zbytku své rodiny. Můžeme se o ni postarat daleko lépe, než kdokoliv ve vaší zemi.“

„Možná. Ale proč ji chcete? K jakému účelu?“

Nikolaj si Graye dlouze prohlížel. Gray z něj cítil prohnanost kombinovanou s domýšlivostí a s touhou po uznání, ještě posilovanou nedostatkem jiného nadání.

Gray zatlačil. „Máte nějaký plán, který jde dál než k využívání takových dětí, jako je Saša?“

Nikolajovi se zablesklo v očích. „Nepodceňujte naše záměry a nepokoušejte se nám přišít něco tak zákeřného. Naše cíle jsou nanejvýš dobročinné: usilujeme o lepší svět pro všechny. Oběť, požadovaná od několika dětí, je nekonečně menší ve srovnání se zvěrstvy, k nimž ve světě denně dochází.“

Gray v naléhavosti jeho slov slyšel potřebu nějak si ospravedlnit vlastní skutky. „Jaké cíle?“

„Nic menšího než změnit běh lidských dějin.“

Nikolajova samolibost se projevila naplno. Dokonce se narovnal a naklonil se ke Grayovi.

„Každých několik století se objeví velká postava, která rázem změní dějiny – osoba, která přepíše historii. Mluvím o řadě velkých proroků. O Buddhovi, Mohamedovi, Ježíši Kristu. Pokaždé se objeví člověk, který myslí jinak, který vidí svět pod tak jedinečným úhlem, že už to samo o sobě přivede lidstvo na jinou cestu. Kde se takové postavy berou? Odkud pocházejí tak unikátní mysli?“

Masterson se pohnul, aby si protáhl ztuhlá záda.

Gray si vzpomněl na rozhovor s profesorem o autismu a jeho roli v lidských dějinách. I na citát, který přitom použil. *Kdyby byl nějakým kouzlem autismus vymazán z povrchu zemského, lidé by se ještě pořád scházeli u ohně před vchodem do jeskyně.*

„Proč čekat na to, až náhodou padne na genetické kostce šestka?“ zeptal se Nikolaj. „Pokud dokážeme tuto jedinečnost popsat, pochopit a pro dobro všech i zopakovat, představte si nový věk osvícení, který následně povstane. Zejména pokud takovou jedinečnost dokážeme vybudit do nevídaných výšin.“

Nikolas se zahleděl na Jelenu.

Gray začínal chápat rozsah probíhajícího projektu. Nešlo o pouhý špionážní program. Nikolajova organizace měla v úmyslu uchopit otěže lidských dějin,

přičemž vylepšení lidé s mozkovými implantáty by jim posloužili jako tažní koně. A Gray také začínal tušit, proč Nikolaj dosáhl tak vlivné pozice. Někdo ho používal jako loutku, vedenou a podporovanou ze zákulisí. Gray si pokoušel představit veškerá možná nadání v rukou jednoho člověka.

Nedokázal zamaskovat svou hrůzu a ohromení. „Jak máte v úmyslu…?“

„To stačí,“ vyštěkl Nikolaj. „Když teď už lépe rozumíte našim záměrům, jistě chápete, proč chceme zpátky Sašu. Je důležitá pro náš projekt… a obzvláště důležitá pro mne.“

Gray v jeho očích cosi zahlédl. „Proč pro vás?“

„Proč?“ Upřeně se na Graye díval. „Protože je víc, než jeden z testovaných subjektů. Je to moje dcera.“

Jeleniny nehty se zaryly Grayovi do zápěstí. Žena se prudce otočila k Nikolajovi. Očividně se jednalo o překvapivou novinku i pro ni. Nebylo divu, že Nikolaj nechal Graye i ostatní přivléct celou cestu až k Černobylu.

„Než skončí dnešní den, poznáte, co všechno dokážu.“ Nikolaj se naklonil ke Grayovi a v očích mu planulo neotřesitelné odhodlání. „A dostanu svou dceru zpátky.“

8.20
JIŽNÍ URAL

Generálmajor Savina Martovová stála v samotném centru operace Saturn. Za ní na kolejích supěl a klapal důlní vlak, který byl cítit kouřem a olejem. Zastavil se sto metrů před koncem kolejiště u Důlního komplexu 337, opuštěného uranového dolu, který provrtával sousední pohoří Ural. Komplex 337 byl místem, kde vězni ubytovaní v Čeljabinsku 88 trávili osmnáct hodin denně prací ve tmě a kde jejich těla pomalu stravovala radioaktivita.

Nyní důl sloužil jako skládka rozbitého hornického vybavení a hromad kamenů z operace Saturn. Během pěti let vyplnila malá skupinka horníků a demoličních expertů horninou vykopanou na tomto místě řadu starých štol a šachet až po okraj.

Operace Saturn zaujímala malou umělou jeskyni stranou od kolejiště. Místnost – o velikosti hotelové haly – lemovalo naolejované lešení a vyplňovalo ji hornické náčiní: dopravníkové pásy, hydraulické rumpály, drtiče kamenů, vodní čerpadla, hadice a velká vrtná věž s wolframo-uhlíkovou hlavou. Většina věcí tu zůstane, nebo je odvezou dalším vlakem.

Savina sledovala, jak rypadlo nakládá hromadu kamenů a suti na jeden z vagonů za ní. Vlak dopraví poslední zásilku do komplexu 337.

Všechno postupovalo podle plánu.

Přesto stála s pěstmi opřenými v bok a s mírně rozkročenýma nohama a

přehlížela okolí. Rozhovor s Nikolajem ji rozrušil. Věděla, že je tvrdohlavý jako mezek a náchylný k uspěchaným a dramatickým rozhodnutím. Litovala, že mu pověděla o Saše. Nemyslela si, že se zachová tak pošetile. Kam se poděla jeho lhostejnost a citový chlad v takových věcech? Pořád jim zbývalo deset subjektů třídy Omega, víc než dostatek pro nový začátek v Moskvě. Těch deset dětí stačilo, aby měl svět jako na dlani a aby přivedl lidstvo k nové obrodě v čele se zmrtvýchvstalou Ruskou říší. Budoucí car nebude mít coby poradce jediného Rasputina, ale hned deset. Deset osob s mimořádnými talenty, které si společně dokáží podmanit čas i vzdálenost.

Copak to nechápe?

Co záleží na jednom dítěti ve srovnání s osudem celého světa?

Na dvou, pokud se připočítal i Nikolajův syn Pjotr. Chlapcovo nadání, byť silné, ovšem nemělo příliš vysokou cenu. K čemu je empatie, když se tvoří nový svět? Pokud něco, je spíše na překážku. V tom chlapci přijdou pouze o genetický potenciál. Jistě, jde o významnou ztrátu, ale nikoliv nepřekonatelnou. A pořád existovala naděje, že se jim ho podaří získat zpátky. Poručík Borsakov se jí naposledy ozval, aby ji informoval, že se chystá vyrazit do Asanovské bažiny. Ve tmě bude obtížné někoho najít, ale Savina očekávala, že se s východem slunce rychle dostaví konkrétní výsledky. Nebo o tom přinejmenším ujistila Nikolaje.

Nakonec na tom ani nezáleželo. Nikolaj to časem pochopí.

Přistoupil k ní technik v bílém plášti, tvrdém klobouku a s dýchací maskou. Byl to inženýr ze Státního důlního úřadu ve St. Petersburgu. „Jsme připraveni na zkoušku.“

Přikývla. Po této poslední akci bude místo operace opuštěno. V uplynulých dvou dnech musela naléhat na zdejší skupinu, aby splnila zkrácený harmonogram. Nikolajova operace měla začít dnes a Savinina měla následovat o dva týdny později. Vzhledem k Mapplethorpově zradě však padlo rozhodnutí, aby byly obě operace zahájeny ve stejný den. Jakmile dostane zprávu o Nikolajově úspěchu, spustí svou část plánu.

„Objevily se nějaké potíže?“ zeptala se technika.

Odpověděl jí za chůze, hlasem tlumeným dýchací maskou. „Provedli jsme všechny diagnostické testy a opravili jsme všechny závady na elektrických systémech. Čekáme na váš rozkaz k vyklizení prostoru a otevření poklopu. Nyní provedeme zkušební odpálení.“

„Výborně.“

Savina ho následovala pod oblouk lešení. Obrovské vrtné zařízení už bylo odklizeno stranou. Všude kolem se činila skupina mužů: na samotném lešení, na zemi i mezi vším vybavením. Podívala se ke stropu jeskyně. V ostrém úhlu do ní ústila šachta s dvoumetrovým průměrem, lemovaná nečinným

dopravníkovým pásem. Na opačném konci šachty téměř půl kilometr daleko zářila světla, v nichž se pohybovaly drobné stíny připomínající na tu dálku smítka prachu. Demoliční tým prováděl poslední prohlídku.

Savina oceňovala jejich důkladnost.

Do konce šachty bylo vyvrtáno více než padesát otvorů – silných jako její palec a metr hlubokých –, do nichž pyrotechnici napěchovali amonoledkové nálože. Otvory mířily do pukliny pod jezerem Karačaj a byly nastaveny tak, aby vybuchly jedna po druhé. Tím ve dně mrtvého jezera vznikne otvor, kterým voda bohatá na radioaktivní stroncium a cesium vtrhne do šachty.

„Pojďte sem, generálmajore.“ Technik jí pokynul, aby ustoupila ze středu jeskyně.

Do země byl zapuštěný kruhový poklop o průměru tří metrů. Savina ho získala z loděnic námořnictva v Murmansku. Jednalo se o nejnovější poklop raketového sila, skládající se ze šesti kusů půl metru silné oceli.

Přešla od něj směrem k otevřenému laptopu na pracovním stole. Na obrazovce zářilo schéma zařízení. Kolem se shromáždili další muži, aby přihlíželi.

Technik promluvil do vysílačky, chvilku poslouchal, a poté kývl na Savinu. „V řídicí místnosti je všechno připraveno. Do odpalu zbývá deset vteřin.“

Savina si založila paže na prsou. Řídicí místnost se nacházela v Čeljabinsku 88, v jednom z opuštěných panelových domů, jež tu zůstaly ze sovětské éry, a byla vybavena řadou monitorů a počítačů. I když zdejší jeskyni vyklidí, uvidí sem prostřednictvím třiceti různých kamer.

Inženýr pokračoval v odpočtu vteřin. „Tři… dva… jedna… *nula.*“

Od krytu raketového sila k nim dolehlo zabzučení elektrického obvodu. Ocelové pláty se rozevřely jako clona ve fotoaparátu. Zároveň se ozvalo vzdálené hučení vody. Savina přistoupila k poklopu a nahlédla přes okraj do svislé šachty, jež se nořila do hloubi dvou set metrů.

Inženýr se k ní připojil a namířil do důlní šachty silný reflektor. Hluboko pod nimi odrážel záři svítilny stříbřitý proud. Podzemní řeka. Takových toků odvádějících vodu z hor se po celém Uralu nacházelo velké množství. Na opačné straně pohoří se voda vlévala do Kaspického moře, ale zdejší podzemní řeka odváděla vodu postupně přes Teču a Ob až do Severního ledového oceánu.

Savina zvedla hlavu a podívala se do nakloněné šachty, která vedla k puklině pod jezerem Karačaj, obsahujícím více než stonásobek stroncia a cesia ve srovnání s množstvím radioaktivity uvolněné při černobylském výbuchu. A toxický mrak z Černobylu obletěl celý svět. Znovu sklopila oči k proudící vodě.

Jednalo se o dávnou hrozbu. Geologové již dlouho věděli o puklinách pod

jezerem Karačaj. Bylo jen otázkou času, než při zemětřesení jedna z nich povolí a propustí veškerou radioaktivitu do vodonosné vrstvy pod pohořím Ural. Studie norských geofyziků naznačovaly, že taková katastrofa zničí život ve značné části Severního ledového oceánu, jedné z posledních velkých divočin na planetě. Odsud se radioaktivita postupně rozšíří kolem planety, přičemž nejhorší dopad bude mít v severní Evropě. Umírněné odhady hovořily o sto milionech obětí nemoci z ozáření nebo následně vzniklých nádorů. A toto číslo je možné klidně zdvojnásobit či ztrojnásobit, pokud člověk připočte dlouhodobé důsledky ekonomického a ekologického kolapsu.

Savina hleděla na podzemní řeku hluboko pod sebou. Tato katastrofa představovala neustálou hrozbu, byť si její existenci neuvědomovalo mnoho lidí. Stačilo jen přírodu trochu postrčit.

Pak celý svět zachvátí plameny.

Při pomyšlení na nesmírnou sílu, kterou se chystala uvolnit ze řetězu, se jí mimoděk zrychlil dech. Mimo dosah radioaktivního ohně povstane nová Ruská říše, jako bájný Fénix z popela vlastního jaderného dědictví.

Nic ji nesmí zarazit.

Strávila zde v Doupěti celý život a oddala se tomuto projektu celou duší, vše ve službě vlasti. A co po tolika obětech a krveprolití z Ruska zbylo? V uplynulých desetiletích Savina sledovala, jak její vlast upadá a mění se ve zkažený, ubohý stín sebe sama. Na konci svého života jí však nabídne novou naději. Takový bude její odkaz, uvedený v život jejím synem.

Sežehne veškerou zkaženost a stvoří nový svět.

„Generálmajore? Přejete si ještě něco?“

Zavrtěla hlavou a odpověděla přísně ovládaným hlasem: „Už jsem viděla dost.“

Inženýr přikývl a přešel k ocelové páce vedle pracovního místa. Připomínala obří ruční brzdu v autě. Stiskl uvolňovací tlačítko, zvedl páku vzhůru a stlačil ji opačným směrem. Poklop se zase zavřel. Ještě je třeba vykonat nějakou práci. Horníci, kteří se přišli podívat na otvírání poklopu, se vrátili ke svým úkolům a přecházeli přes ocelový poklop, jako to činili poslední dva roky, od vyhloubení první šachty.

Operace Saturn byla připravena ke spuštění.

Savina se otočila a vyrazila k čekajícímu vlaku. Ještě musí dokončit poslední přípravy v Čeljabinsku 88. Podívala se na hodinky. Za další hodinu by měl Nikolaj vyrazit na černobylský obřad. Přes svoje unáhlené akce z poslední doby měl všechno pod kontrolou. Všechny systémy byly na svém místě a události brzy dostanou vlastní spád. Nic se nemůže pokazit. Nic nemůže odvrátit nadcházející obrodu světa.

Když nastoupila do vagonu a zavřela za sebou dveře, ještě se ohlédla k

samotnému srdci operace Saturn. Pokoušela se představit si miliony lidí, kteří zahynou, ale jednalo se o tak obrovské, abstraktní číslo, že o něm nešlo přemýšlet jinak než jako o chladné statistice. Vlak se dal do pohybu k Doupěti v Čeljabinsku 88 a Savina obrátila svůj zrak kupředu. Učitelé a výzkumníci už by se měli připravovat na evakuaci. Mazaly se paměti počítačů a pálily se záznamy. Chystaly se i děti – jenže ty nečeká evakuace. Vydají se na poslední cestu vlakem.

Všechny, s výjimkou těch deseti, které zůstanou s ní.

Savina si představila tváře dětí. Šedesát čtyři včetně nemluvňat. Tohle číslo bylo tak malé, že ho nemohla brát jako pouhou statistickou abstrakci. Většinu z nich znala jménem. Zatímco vlak pokračoval v cestě k Doupěti, Savina se opřela dlaní o stěnu. Rozechvěla se jí kolena a vzedmula se v ní vlna emocí. Nebojovala s ní. Vystoupala jí přes hruď a stáhla jí hrdlo. Po lících jí steklo několik horkých slz. Zde v soukromí nechala emocím volný průběh. Nepotlačovala svoji lidskost a povolila si okamžik truchlení.

Ovšem jen tuto chvíli.

Když vlak začínal zpomalovat, otřela si tvář a osušila oči. Několikrát se zhluboka nadechla. Neexistovala možnost návratu.

Nezbytnost je krutý pán.

A ona se mu musí krutostí vyrovnat.

9.32
PRIPJAT, UKRAJINA

Nikolaj s Jelenou nastoupili do limuzíny. Od hotelu vyjížděla kolona vozidel, která odvážela politiky na místo chystaných oslav. Už od půlnoci si novináři a zpravodajové z celého světa připravovali kamery a rozestavovali svoje dodávky se satelitními anténami na střechách. Od prvního úsvitu k nim chodili různí hodnostáři a celebrity, aby jim poskytovali rozhovory a dostali se tak na chvíli do světla reflektorů.

V dalších hodinách se oči světa upřou na zakrytí Černobylu, na poslední tečku, která ukončí starou jadernou éru a zahájí nový summit, jenž se bude zabývat budoucností.

Nikolaj ale v tuto chvíli řešil vlastní problém.

Jakmile se za ním zaklaply dveře limuzíny a ocitl se o samotě s Jelenou, otočil se k ní. „Promiň. Měl jsem ti říct o Saše a Pjotrovi.“

Jelena nepatrně potřásla hlavou. Očividně byla vzteklá. Od výslechu těch Američanů s ním nepromluvila ani slovo. I teď si od něj odsedla a dívala se z okénka. Vždycky měla pro Sašu a Pjotra slabost. Jednalo se však o víc než o obvyklou náklonnost. Pojilo ji s nimi i osobní pouto. Obě děti přivedla na svět

Jelenina starší sestra Nataša, která zemřela při porodu.

„Víš, jak to v Doupěti chodí," pokračoval Nikolaj. „Záznamy o porodech jsou zamčené."

Šlo o směrnici, uvedenou v platnost hned od počátku provozu. Rodové linie byly z větší části drženy v tajnosti. Děti znaly své bezprostřední sourozence, aby nedocházelo k navazování nevhodných vztahů, ale to bylo všechno. Pořizování potomků podléhalo kontrole a pokynům genetiků.

Nikolaj ale nebyl obyčejný potomek. Jako synovi zakladatelky Doupěte mu ukázali celou rodovou historii, která začínala v Jekatěrinburgu, kde ho jeho matka porodila v místní nemocnici pod falešným příjmením Solokovová. Raději by sice použila příjmení Romanovců, ale to by bylo příliš zjevné. Od začátku ho vychovávali s vědomím zvláštního osudu, který na něj čeká. A k tomu patřila i jistá privilegia.

„Jednou jsem se díval do záznamů oplodňovací kliniky," řekl. „Zajímalo mě, jestli mám nějaké potomky. Tehdy jsem zjistil, že Saša a Pjotr jsou moje děti. Ale měl jsem zakázáno o tom mluvit."

Natáhl k ní ruku, ale nechal dlaň pár centimetrů nad jejím kolenem. Bál se jí dotknout. „Vlastně to bylo právě kvůli tomu, že mám tak talentované děti, proč matka podporovala náš svazek. Pokouší se tím zopakovat šťastnou genetickou kombinaci."

Jelena se na něj ani nepodívala. Část jeho osobnosti si vychutnávala její chlad a moc, kterou nad ním měla. Chtěl se jí dotknout, ale nedala mu svolení.

„Prosím, *milája majá*, odpusť mi."

Ignorovala ho.

Povzdychl si a zahleděl se před sebe.

Přes sklo přepážky oddělující jejich místa od řidiče viděl, jak se před nimi vynořuje Černobyl. Vysoká chladicí věž, obklopená lešením, se tyčila vysoko do nebe nad troskami betonové budovy. U jedné strany stála masivní hranatá krypta z černé oceli a betonu. Vypadala vlhká, jako kdyby se potila. Nebylo tajemstvím, proč se této konstrukci přezdívá sarkofág. Připomínala černou hrobku a v jejím nitru se nacházely zbytky čtvrtého reaktoru.

Nikolaj viděl snímky z nitra – spáleného území ožehnutého betonu a pokroucené oceli. V jedné místnosti visely zpola roztavené hodiny, které navždy ukazovaly čas exploze. V útrobách sarkofágu zůstávalo pohřbeno více než dvě stě tun uranu a plutonia, většinou v podobě ztuhlé lávy vzniklé z radioaktivní fúze roztaveného paliva, betonu a dvou tisíc tun hořlavin. Všude bylo vidět kusy vybuchlého reaktoru, některé se dokonce zasekly do vnějších stěn. Ve spodních poschodích budovy vytvořila prosakující dešťová voda a prach z paliva radioaktivní břečku.

Bylo snad divu, že se muselo najít nové řešení?

Vlevo se nacházela odpověď.

Nazývali ji mnoha jmény: Kryt, Oblouk života, Nový sarkofág. Poklop připomínající hangár se tyčil do výšky třiceti sedmi pater, vážil více než dvacet tisíc tun, byl více než dvě stě padesát metrů široký a přes sto metrů dlouhý. Jednalo se o tak obrovskou konstrukci, že se v ní inženýři obávali tvorby mraků a toho, že bude uvnitř pršet. Pod obloukem čekaly robotické jeřáby, připravené rozebrat kus po kuse starý sarkofág pod vedením techniků, kteří zůstanou v bezpečí venku.

Věci už se ale daly do pohybu.

Celý oblouk spočíval na ocelových kolejnicích, po kterých se právě pomalu přesunoval, tažený dvěma hydraulickými motory. Šlo o největší pohyblivou konstrukci vytvořenou lidmi. A v jedenáct hodin dopoledne neprodyšně zapečetí starý sarkofág spolu se sousední betonovou budovou. Tím navždy uzavře ošklivou kapitolu ruské historie a slavnostně uvede nový začátek.

Bylo případné, že tato událost zároveň odstartuje nadcházející schůzku na nejvyšší úrovni. Schůzku, ke které bohužel nikdy nedojde.

Limuzína mířila k parkovišti u jižní strany starého sarkofágu. Připravené hlediště už zaplňovali pozvaní hosté. Na pódiu začaly proslovy, které vyvrcholí společným americko-ruským prohlášením, přečteným ve chvíli, kdy nový sarkofág s konečnou platností oddělí vybuchlý reaktor od zbytku světa. Celá slavnost byla připravena do nejmenších podrobností podle harmonogramu přesunu obrovského oblouku.

Stejně jako Nikolajův plán.

Projel jím chvilkový strach, vzdáleně podobný obavám, jež cítil, když stál před novináři a věděl, že se najatý vrah chystá vyslat smrtící střelu. Jenže dnes je riziko tisícinásobně vyšší.

Kolem jeho ruky, položené na sedadle, se sevřely prsty. Otočil se a spatřil, že mu Jelena položila dlaň na ruku. Hleděla z okénka, stále rozzlobená, a dávala mu najevo, že ještě není po všem. Zaryla mu nehty tvrdě do dlaně v příslibu pozdějšího trestu.

Opřel se, když mu její nehty pronikly kůží.

Bolest mu pomáhala v soustředění.

Kryt se pomalu blížil k Černobylu.

Věděl, co nastane.

A rozhodně si zasloužil trest.

10.04

Gray přecházel po cele, když tu uslyšel od dveří tlumený úder. Kowalski se

namáhavě postavil na nohy a Luca, opřený o zeď, se narovnal.

„Co bude zase sakra teď?“ zahučel Kowalski.

Zaznělo skřípění kovové závory a dveře se otevřely.

Nohy ležícího hlídače překročila vysoká postava.

„Rychle,“ řekl muž a mávl hůlkou se slonovinovou rukojetí. „Musíme odsud vypadnout.“

Gray jen nevěřícně zíral.

Byl to doktor Hayden Masterson.

Gray zmateně stál na místě, na vážkách, zda má tomu chlapovi jednu vrazit, nebo mu potřást rukou.

Masterson si všiml jeho výrazu. „Veliteli, pracuji pro MI6.“

„Britskou zpravodajskou službu?“

Masterson s unaveným povzdychem přikývl. „Vysvětlení bude muset počkat. Musíme jít. Hned.“

Masterson se vydal po chodbě s ostatními v závěsu. Gray se zastavil jen na tak dlouho, aby sebral hlídači pistoli. Voják byl omráčený a měl zlomený nos. Zdálo se, že hůlka Mastersonovi neslouží jen jako ozdoba.

Gray Brita dohonil a podezřívavě ho oslovil. „Vy? Vy jste agent MI6?“

Kowalski za ním zamumlal: „Není to zrovna James Bond, co?“

Masterson kulhal dál, ale ohlédl se po Grayovi. „Vlastně už jsem ve výslužbě.“ Pokrčil rameny. „Pokud tomuhle říkáte výslužba.“

Gray si zachovával nedůvěřivost, ale nenapadal ho žádný jiný důvod, proč by je ten muž měl osvobozovat z cely.

Masterson spěšně pokračoval. „Najali mě po absolvování Oxfordu a poté, co jsem si našel místo v Indii, během sovětské okupace Afghánistánu. Před deseti lety jsem šel do důchodu, ale připletl jsem se do téhle šlamastyky, když mi někdo nabídl slušné peníze za to, že budu hlídat Archibalda. Netrvalo dlouho, než jsem zjistil, že za tím stojí Rusové, a tak jsem kontaktoval MI6 a oznámil jsem jim to. Celá věc dostala jen nízkou prioritu. Nikdo nepovažoval Archibaldovu práci za hrozbu globální bezpečnosti. Abych řekl pravdu, ani já ne. Jenže pak ho unesli a on skončil ve Washingtonu, mrtvý. Snažil jsem se vzbudit pozornost MI6, ale kdo dneska poslouchá starce? Nemohl jsem čekat. Můžete to nazvat instinktem, ale věděl jsem, že se chystá něco velkého. Takže se obávám, že jsem po ztrátě Archibalda musel využít vás všechny, abych si vynutil tahy protistrany.“

„Využít?“ zopakoval Kowalski. „Zabili Abea.“

Masterson sebou trhl. „Snažil jsem se je zastavit, ale náš přítel byl příliš rychlý s tím svým pružným mečem.“ Smutně zavrtěl hlavou. „Možná je to opravdu spíš práce pro mladší.“

„Ale počkejte!“ vyhrkl Kowalski, kterému náhle cosi došlo. „Chtěl jste dát

zastřelit i mě!“

Gray nad tím jen mávl rukou. „Masterson jenom hrál.“

Brit přikývl. „Musel jsem vypadat přesvědčivě.“

„Mě jste tedy zatraceně přesvědčil!“

„A to bylo naše štěstí.“ Masterson se otočil ke Grayovi. „Ten parchant má v plánu během dneška zabít půlku světových vůdců.“

„Cože?“

Masterson je zavedl ke schodišti vedle staré strážnice a ztišil hlas. „Dole jsou další muži. Nechali mě zavřeného tady nahoře, takže jsem na tom podobně jako vy. Dojdu ještě osvobodit Elizabeth a Rosaurovou.“ Kývl do chodby na druhé straně. „Jestli si můžu půjčit tu vaši pěkně tvarovanou společnici, pokusíme se najít telefon a zahájíme evakuaci.“

„Vezměte si i Lucu,“ řekl Gray. Chtěl dostat civilisty pokud možno mimo nebezpečí. Lucova přítomnost navíc pomůže přesvědčit Rosaurovou, že Masterson je s nimi.

Luca souhlasně přikývl.

„Dobře. Jeho pomoc se může hodit,“ řekl Masterson. Vytáhl z kapsy saka ruskou vysílačku a podal ji Grayovi, aby spolu mohli komunikovat. „Ale mezitím…“

Gray ho přerušil. „Je potřeba zastavit senátora Solokova.“

Masterson přitakal. „Musíte to stihnout do hodiny. Nevím, co má přesně v úmyslu, ale má to něco společného s tím ceremoniálem u Černobylu.“

„Jakým ceremoniálem?“

Masterson vytáhl kus papíru, rozložil ho a předal ho Grayovi. „Dnes zakrývají starý sarkofág,“ řekl a kývl na papír. „Velkým ocelovým hangárem.“

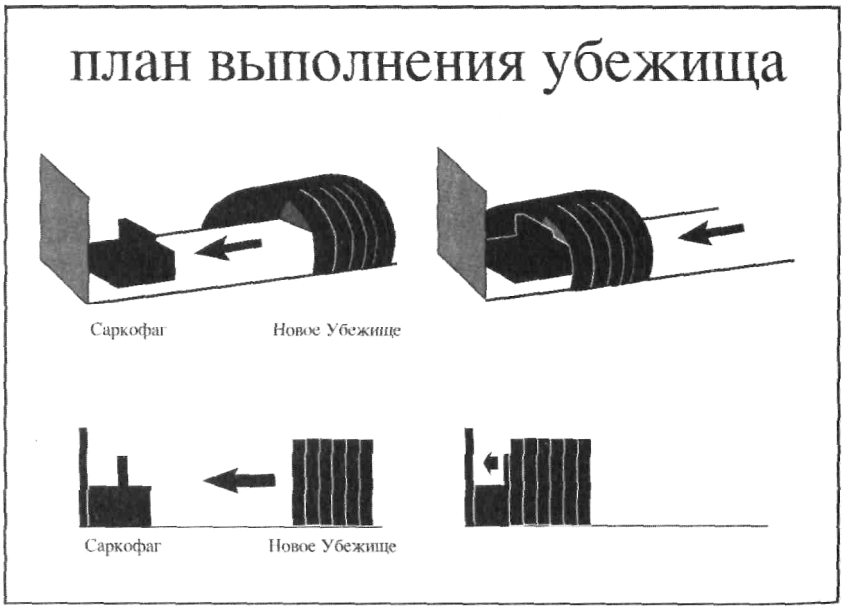
Zatímco si Gray prohlížel nákres, Masterson vypočítával politiky, kteří budou přítomní, a rychle shrnul plánovaný harmonogram dopoledních událostí. „Pokud jde o konkrétní Nikolajovy plány, podařilo se mi zjistit jenom jméno. Operace Uran.“

„Operace Buran?“ zeptal se Kowalski. „To na něj sedí.“

Gray ho neposlouchal a vydal se ke schodům. „Kde je Solokov teď?“

„Vyrazil do Černobylu.“

Když Gray sbíhal s Kowalským po schodech dolů, představil si vysokou chladicí věž. Ať už ten darebák plánoval cokoliv, jistě to mělo něco společného s reaktorem. Ovšem to jméno celé operace – Uran… Proč si vybrali zrovna takový název? Při výcviku u armádních rangerů se Gray v lekcích strategie dozvěděl o historickém významu tohoto jména. Operace Uran byla sovětská ofenzíva během druhé světové války, která skončila nejkrvavější bitvou lidských dějin, bitvou u Stalingradu.

Proč tedy takové jméno?

Grayovi dělalo něco starosti, cosi mu vrtalo hlavou, ale prozatím to musel odsunout stranou. U východu z vězení stáli dva hlídači, otočení zády k němu.

Gray pozvedl ukořistěnou pistoli.

Starosti budou muset počkat.

17. kapitola

7. ZÁŘÍ, 10.07
JIŽNÍ URAL

Slunce už jasně zářilo a Monk kráčel po štěrkové cestě, která se vinula městem duchů. Plevel a keře mu dosahovaly až k pasu, takže v něm vyvolávaly pocit, že se brodí zelenou vodou. Konstantin se držel těsně před ním, zatímco Kiska s Pjotrem zůstávali pozadu. Marta jejich průvod uzavírala, ale v zeleném moři ji bylo sotva vidět.

„Ve zdejších horách není skoro žádné uhlí," přednášel Konstantin a bohatýrsky zazíval. „Veškeré dolování v oblasti se týkalo kovů a kovových rud."

Monk věděl, že chlapec balancuje mezi vyčerpáním a hrůzou. Mluvil proto, aby se udržel vzhůru a aby překonal úzkost.

„Kobalt, nikl, wolfram, vanad, bauxit, platina…"

Monk ho nechal povídat a pozorně se rozhlížel po okolním městě. Prkenné chaty vypadaly, že je lidé postavili ve spěchu, a cestu lemovaly provizorní vyvýšené chodníčky. Minuli školu s jedinou místností – tento dům měl dosud neporušená okna a uvnitř byly vidět řady dřevěných lavic. Na vozovce stály dva staré nákladní vozy ze sovětské éry, zrezivělé a oprýskané. Jedinou cihlovou budovu zdobil nápis v azbuce. Monk jej nedokázal přečíst, ale podle regálů uvnitř se zdálo, že se jednalo o obchod nebo o poštovní úřad. Vedle stála hospoda se zaprášenými lahvemi na policích.

Jako kdyby jednoho dne všichni místní obyvatelé jednoduše odešli ze svých domovů, aniž by se vůbec otočili.

Monk nemusel nijak usilovně přemýšlet nad důvody. Z tohoto vyvýšeného místa jasně viděl rozlehlé jezero Karačaj, lemované bahnitými břehy a odrážející sluneční svit s třpytem, který kontrastoval s jeho jedovatou podstatou. Monk pohlédl na detektor připevněný k batohu. Červený odstín potemněl do tmavšího karmínu. Díval se na něj každých několik minut.

Konstantinovi jeho pozornost neušla. „Nesmíme tu zůstat déle než další hodinu. Je to tady velice nebezpečné. Musíme co nejdříve do podzemí."

Monk přikývl a zvedl oči. Vstup do dolu se nacházel kilometr a půl nad nimi. Rozeznával ocelové přístavky a kostru věže, která obklopovala větší konstrukci přilepenou k hoře. U ní se nacházela dvě obrovská kovová kola,

využívaná při dopravování hlušiny ze šachty. Štěrk, po kterém šli, patrně pocházel právě z dolu.

Monk přidal do kroku.

Za další serpentinou se objevila jediná další velká budova – vodní mlýn dosahoval výšky tří pater a představoval tak zdejší nejvyšší stavbu. Byl postaven z dřevěných trámů a přikryt plechovou střechou. Dřevěné mlýnské kolo, porostlé zeleným mechem a lišejníky, se odlomilo ze svého ukotvení, a leželo převrácené přes potok. Zřejmě ho poškodila nějaká dřívější povodeň.

Když se k němu vydali, Kiska náhle vykřikla.

Monk se otočil a spatřil, že Pjotr stojí zcela ztuhlý a očima vytřeštěnýma hrůzou hledí před sebe.

Monkovi se sevřelo srdce.

Ne… Tady ne.

Marta pobíhala v kruhu kolem chlapce – také vycítila jeho tíseň. Podobně jako Monk netušila, odkud hrozí nebezpečí, ale oba věděli, o jakou hrozbu se jedná.

Monkovi se před očima mihl výjev tygra s natrženým uchem, který se na něj vrhl ve srubu.

Zakhar.

To zvíře je nemělo být schopno vystopovat přes tak rozlehlou vodní plochu. Jenže tygři jsou zdatní plavci. Šelma se jistě přebrodila a čekala tu, aby zaútočila na svou kořist ze zálohy. Monk vůbec nepochyboval, že je Zakhar schopen takové vychytralosti.

Rozhlédl se po vysoké trávě a nepravidelně rozestavěných domech. Tygr se mohl ukrývat kdekoliv. Zježily se mu chloupky na pažích – téměř cítil, jak se na něj upírají kočičí oči. Jsou na otevřeném prostranství a nemají jedinou zbraň. O dýku přišli, když ji Marta zabodla do Arkadyho.

„Zpátky," řekl Monk a ukázal ke zděné budově. „Pohybujte se pomalu. Jdeme k tomu obchodu."

Přes velké množství oken stavba představovala nejbytelnější pevnost. Mezi regály navíc mohli objevit něco, čím by se dalo bránit. Monk přitáhl Pjotra k sobě. Chlapec se vedle něj třásl jako osika. V sevřeném hloučku se přesunovali podél stezky, kterou objevili v trávě.

Monk se neustále ohlížel, především proto, že Pjotr dělal totéž. Důvěřoval chlapcově intuici. V místě, kde silnice zatáčela k důlní věži, se za potokem tyčil vodní mlýn. Monk věděl, že tygři často číhají na vyvýšených místech: na vysoké budově, silné větvi stromu, skalní římse, tam, odkud mohou skočit na svou kořist.

Jako kdyby šelma vycítila, že ji objevili, od jednoho vysoko položeného zadního okna mlýnu se ladně oddělil pruhovaný stín. Kdyby se Monk

nesoustředil, patrně by si toho ani nevšiml. Tygr zmizel ve vysoké trávě.

„Běžte," pobídl Konstantina a Kisku.

Přitáhl si Pjotra do náruče.

Obě děti vyrazily kupředu, vyděšené a plné adrenalinu. Monk je následoval a jejich skupinu uzavírala Marta.

Za Monkem se ozvalo hlasité zaskřípění prkna, jak se cosi těžkého odrazilo od povaleného mlýnského kola v potoce. Hlavní vchod do obchodu byl otevřený: měli to k němu pouhých třicet metrů. Bude to těsné. Modlil se, aby uvnitř našli nějaký chladicí pult, který by mohli použít jako barikádu.

Jeho hrůzou se prořízlo prásknutí pušky.

U nohy se mu zvedla sprška štěrku.

Monk se vrhl ke straně a překulil se do vysoké trávy. Přitom chránil Pjotra vlastním tělem. Pokračoval v kotoulu, dokud se neocitl za zrezivělým trupem starého nákladního vozu.

Odstřelovač vypálil ze spodní části ulice.

Určitě jeden z těch ruských vojáků.

Monk se otočil a uviděl Konstantina a Kisku skákat jako vyděšené srnky po prkenném chodníčku. V další chvíli zmizeli v obchodě. Marta je jediným odrazem následovala. Jedno z oken se roztříštilo po další ráně z pušky, ale všichni tři už byli v bezpečí.

Monk se krčil za vrakem vozu. K budově se mohl dostat jedině přes otevřené prostranství.

Podíval se ulicí nahoru.

Po tygrovi nebyla nikde ani stopa. Nehýbalo se jediné stéblo trávy.

Nezazněl šramot jediného kamínku pod těžkou prackou. Náhlý výstřel zřejmě Zakhara přišpendlil k zemi a vylekal ho stejně jako je. Šelma leží někde tam venku.

Monk se hrbil uvězněný ve smrtící pasti mezi tygrem a odstřelovačem. To však nepředstavovalo jediné nebezpečí. Další hrozba visela nad nimi všemi. Za okrajem města se jasně lesklo jezero Karačaj, vyzařující do okolí smrtící paprsky radioaktivity. I pouhý pobyt na tomto místě znamenal jasnou smrt.

0.30
WASHINGTON

Místností se nadále rozléhala poplašná siréna. Jurij stál vedle Sašiny postele a kryl ji vlastním tělem před McBridem. Děvče se zachumlalo do přikrývky a zakrylo si uši dlaněmi – Saša byla velice citlivá na hlasité zvuky a křik. Kat Bryantová k ní přistoupila a konejšivě ji hladila po hlavě. Za ní stál patolog Malcolm Jennings a strážný.

Jurij se obrátil čelem k McBrideovi, který se krčil pár kroků od něj, zády do rohu místnosti, na ruce měl omotaný plavý ohon své rukojmí, doktorky Lisy Cummingsové, a druhou rukou jí tiskl k hrdlu mobilní telefon se zabudovanou pistolí.

Ocitli se v patové situaci.

A Mapplethorpe už se sem blížil se svými komandy. Jurijovi pěnila krev při pomyšlení, že by ten parchant měl dostat do svých slizkých rukou Sašu. To nemohl připustit.

Přistoupil k podnosu s nástroji z nerezové oceli a zvedl injekční stříkačku, ležící mezi ostatními medikamenty, jimiž léčil Sašu.

„Juriji!“ vyštěkl McBride varovně.

Odpověděl rusky, protože věděl, že mu McBride bude rozumět. „Nedovolím, aby vám padla do drápů,“ řekl a zabodl jehlu do Sašiny infuze.

Stiskl píst a spatřil, jak McBride oddaluje zbraň od své rukojmí a obrací ji jeho směrem. Injekce obsahovala jen fyziologický roztok – jednalo se o lest. Jurij se prudce otočil a vyběhl proti němu. Lisa McBrideovi současně dupla podpatkem na nárt a udeřila ho týlem do obličeje.

Pistole spustila. Rána zněla v malé místnosti nepřirozeně hlasitě.

Kulka zasáhla Jurije do ramene a pootočila ho. Sotva si však uvědomoval bolest. Vrazil do McBridea, odhodil Lisu stranou, napřáhl se a zabodl McBrideovi do hrdelní cévy druhou injekční stříkačku, kterou zvedl z podnosu. Tato obsahovala neředěnou směs Sašiných léků. V plné síle šlo o toxický roztok chemoterapeutik, epinefrinu a steroidů.

McBride vyprázdnil zásobník Jurijovi do břicha. Tentokrát výstřely tlumilo Rusovo tělo, takže zněly jako tleskání rukama. Cítil je nicméně jako prudké kopance. Přesto stiskl píst stříkačky a vyslal jedovatou směs k McBrideovu srdci.

McBride zaječel.

Jurij padl k podlaze spolu s ním. Věděl, co McBride cítí: cévami se mu šířily plameny a tlak v hlavě se zvyšoval. Srdce se stahovalo s trýznivou agonií. Něčí ruce strhly Jurije stranou a položily ho na podlahu. Viděl, že se Kat vrhla před Sašu, aby ji chránila před střelbou, a drží jí hlavu otočenou na druhou stranou.

McBride se vedle něj ještě zmítal a od úst mu létaly kapičky slin, které se zbarvily krví z prokousnutého jazyka. Jeho tělo přežije, ale mysl nikoliv. Léky mu sežehnou mozek a nechají z něj jen prázdnou schránku.

Lisa se naklonila nad Jurije. „Pomozte mi!“

Objevily se další ruce, které mu stlačovaly břicho. Po podlaze se šířila kaluž krve. Kat se k nim připojila a vzala mu hlavu do dlaní. Vykašlal další krev. Natáhl ke Kat ruku. Věděl, že mu pomůže.

„Saša…," vyrazil ze sebe.

„Ochráníme ji," slíbila Kat.

Zavrtěl hlavou. Tohle věděl a nepochyboval o tom. „Další… další *rebjonka."*

Měl potíže se soustředěním – mysli i zraku. Svět potemněl a bolest se změnila v chlad.

Snažil se promluvit a říci kde. „Čelja… binsk…" Spustil ruku na podlahu a do vlastní krve načrtl dvě čísla: 88.

Sevřela mu ruku. „Vydržte, Juriji."

Přál si, aby mohl – pro Sašu a pro všechny ostatní.

Zavalovala ho tma a hlasy se vzdalovaly dlouhým tunelem. S posledním výdechem jí nabídl jedinou věc, kterou mohl.

Naději.

Opětoval Katin stisk a silou vůle zašeptal poslední vzkaz.

„On žije…"

*

Kat ohromeně klečela s Jurijovou rukou v klíně. Slyšela správně, co řekl? Hleděla do jeho otevřených očí, nyní skelných a bez života. Těsně před smrtí upadl do horečného stavu, jako kdyby toužil po pokání, a dokonce mimoděk vklouzl do ruštiny. Kat naštěstí rozuměla, protože ze dnů, kdy pracovala u námořní zpravodajské služby, tento jazyk plynně ovládala.

Další *rebjonka.*

Další děti.

Jako Saša.

Podívala se k dívce na lůžku, kterou nyní chránil Malcolm.

Poté ještě Jurij cosi zamumlal a pokoušel se něco napsat, nicméně jeho slova nedávala smysl. Co ale znamenalo to, co vydechl na úplném konci?

Obrátila se k Lise.

Její přítelkyně klečela v Jurijově krvi. „Zachránil mi život," zamumlala a položila mrtvému ruku na hruď. Při pokusech o zastavení krvácení jeho poslední slova přeslechla.

McBrideovo tělo za ní se přestalo zmítat. McBride měl otevřené oči, jimiž nevidomě zíral před sebe, ale jeho hruď se pravidelně zvedala a klesala.

Kat zůstala sedět, protože se nedokázala postavit, a zaostřila zrak na Sašu a na hromádku jejích kreseb.

V hlavě jí stále zněla Jurijova slova.

On žije.

Jeho prsty jí přitom významně sevřely ruku.

Ten vzkaz se týkal jen jí.

Věděla, koho měl na mysli, ale to nebylo možné.

Jeho poslední slova v ní však přesto cosi uvolnila, jakousi strunu, která nikdy zcela neutichla. Přerývaně oddechovala. S každým nádechem v ní sílil oheň, který spaloval veškeré pochybnosti a zaléval temné kouty v jejím srdci jasným světlem. Část jejího já se bála té temnoty vzdát – ve stínech se skrývalo bezpečí. Odmítala ale tyto nové plameny uhasit.

Místo toho se vymrštila na nohy.

Popadla odhozenou zbraň strážného, narovnala se a spěšně oslovila ostatní v místnosti. „Tady nejsme v bezpečí. Musíme vyrazit k východu…, a pokud se nám ho nepodaří dosáhnout, najdeme nějaké místo, kde bychom se mohli zabarikádovat."

Zatímco Lisa vytahovala dívce infuzi, Kat si všimla omalovánek, které ležely otevřené na nočním stolku. Ze stránky na ni hleděl muž na pramici načrtnutý zelenou pastelkou.

Nemožné, ale Kat přesto věděla, že je to pravda.

Monk…

On žije…

10.20
JIŽNÍ URAL

Ten Američan měl být mrtvý.

Borsakov proklel svoji nepřesnou mušku. Ležel ve stínu jednoho domu a lící se opíral o pažbu namířené pušky.

Nečekal, že terč tak náhle vyrazí zpátky k němu. Musel změnit polohu a vystřelit ještě dřív, než stačil dokonale zpevnit ruku. Navíc měl podezření, že se mu při nehodě v močálu trochu vychýlil hledáček. Neměl možnost zkušební rány, aby si ho znovu okalibroval. Výstřely by varovaly pronásledované.

Aspoň je ale všechny přišpendlil na místě.

Dvě děti a šimpanzice se ukryly v cihlové budově. Američan a ten chlapec zůstávali za nákladním vozem. Borsakov se ve vysoké trávě opatrně odplížil dozadu. Stačí jen přejít ulici a bude je mít jako na dlani.

Tentokrát nemine.

Přikrčen přeběhl přes ulici, přičemž co možná nejdéle zůstával ve stínech. Na protější straně se nahrbil za převrácený sud. Vyklonil se a přiložil si pušku k rameni.

Otevřel se mu jasný výhled za nákladní vůz.

Borsakov vztekle a zmateně sevřel pušku v prstech.

Nikdo tam nebyl.

Američan i s chlapcem zmizeli.

Pjotr se choulil ve voze. Monk ho vyzvedl a prostrčil dovnitř zpola staženým okénkem, načež zmizel mezi dvěma budovami za autem. Předtím ještě pokynul Pjotrovi, ať se skrčí do prostoru před sedadly, mezi opadané a uschlé listy. Hrbil se a objímal si pažemi kolena. Někde v temných zákoutích své mysli, kam se bál nahlížet, si vzpomínal na podobné skrývání: v těsném prostoru, bez dechu a s pronásledovateli v patách. V jiném životě. Ne v tomto. Tehdy ho místo zrezivělé oceli obklopovaly kameny.

Těkal myslí mezi minulostí a přítomností a cítil, jak temnotu protínají jiskřičky světla. Hvězdy na noční obloze. Kdyby se na ně díval dostatečně dlouho, zjasnily by se a zřítily přímo na něj. Noční nebe mu ale vždycky nahánělo strach. Proto se od minulosti odtáhl zpátky do současného okamžiku.

Naplnil ho hlad. Podobně jako ona vzpomínka před chvílí ale ani tento hlad nepatřil jemu. Poblíž dunělo velké srdce, které přehlušovalo jeho slabý tep. Smysly se mu zostřily a náhle ve vzduchu vnímal šepot krve, vlhkou trávu kolem i štěrkové kamínky pod nohama. Nadechl se – daleko mocněji, než by dokázaly jeho malé plíce. Zaplavil ho pach honu.

Následovaný jinou vůní.

Další pachová stopa.

Je tu ještě jeden lovec.

Tato vůně však v sobě skrývala daleko nepříjemnější pach.

Pach, který s sebou nesl vzpomínku na bolestnou agonii.

Hlad nahradil zlostný vztek.

Pjotr si přitáhl nohy ještě těsněji k tělu a ucítil, jak ono velké srdce vykročilo kupředu, směrem k němu.

Monk prchal podél zadních stěn domů a mířil k dolní polovině města. Hruď i záda ho pálily od třísek z úzkého průchodu mezi dvěma prkennými stavbami. Pjotra nechal ve voze, v prozatímním úkrytu před tygrem – ne však před tím odstřelovačem. V první řadě musí odlákat ruského vojáka od dětí a přimět ho, aby se vydal za ním.

Následně ho bude muset obelstít a nějak přežít.

Přikrčen pokračoval v běhu. Držel se těsně u budov a vyhýbal se hromadám suchých listů i štěrku ze základů. Pohyboval se co nejtišeji, dokud nedospěl k níže položené zatáčce. Obešel poslední budovu a vyplížil se zpátky na hlavní ulici. Odběhl dostatečně daleko?

Se zatajeným dechem vyhlédl zpoza rohu a rozhlédl se na obě strany. Spatřil cihlovou zeď obchodu, zrezivělý nákladní vůz a silnici porostlou plevelem a vysokou trávou. Nic se nehýbalo, jen jemný vítr, který rozechvíval špičky stébel.

Nikde však neviděl ani stopu po odstřelovači.

Musí tady někde být a patrně se plíží k dětem. Monk nemohl riskovat, že voják vezme jedno z dětí jako rukojmí. Přikrčil se. Bude nucen vyrazit po silnici dolů do zchátralého města. Křupání štěrku by mělo dělat dostatečný hluk.

Bude ale muset všechno sehrát opravdu přesvědčivě.

Zhluboka se nadechl, vyrazil z úkrytu a tryskem vyběhl po štěrku. „Utíkejte!“ zaječel a předstíral, že mává na děti. „Běžte dál!“

Jen ať si odstřelovač myslí, že jsou všichni s ním…

Prásk.

Monk pocítil žhavou bolest ve stehně a podlomila se pod ním levá noha.

Tvrdě dopadl na natažené paže. Štěrk mu sedřel kůži z dlaně a pahýlu zápěstí. Využil setrvačnosti, aby se překulil dál po ulici. Těsně nad hlavou mu hvízdla další kulka.

Přitiskl se k zemi ve vysoké trávě a opatrně se ohlédl. Viděl, jak voják vstává ze svého úkrytu. Schovával se výš v ulici, zhruba v polovině cesty mezi ním a cihlovým obchodem. Nyní s puškou přiloženou k rameni pomalu vykročil k Monkovi.

Voják zjevně pochopil, že jeho protivník obíhá řadu domů zezadu, a tiše čekal, až se vynoří.

Nejednalo se však o jediného lovce.

O padesát metrů výš se v trávě objevilo jasně vyrýsované V, které se s rychlostí torpéda vydalo přímo k ruskému vojákovi.

Borsakov udržoval bezvýraznou tvář, ale v duchu se kochal temným zadostiučiněním. Srazil toho chlapa k zemi. Ten Američan se nemůže hýbat ani bránit. Skončí to s ním a zajistí, že zaplatí za smrt jeho kamarádů na člunu. Ten chlap bude trpět: jednu kulku dostane do kolena a další mu prožene ramenem.

Když však Borsakov udělal další krok, zaslechl za sebou zaševelení trávy jako od větru.

Nešlo ale o vítr.

Tím si byl jistý.

Otočil se a začal pálit ještě dřív, než stačil zaujmout střelecké postavení. Stiskl spoušť a chrlil jednu kulku za druhou v širokém oblouku. Palbou se prořízlo vzteklé kočičí zavřeštění, z trávy se vynořil Zakhar a skočil přímo na něj s napřaženými tlapami, tasenými drápy a vyceněnými tesáky.

Borsakov nepřestával střílet. Z pruhovaného kožichu stříkala krev. Věděl ale, že nemá šanci šelmu zastavit včas.

Tygra poháněl vztek a bolest, pomstychtivost a hlad, touha po krvi a

nezvratné odhodlání.

Tváří v tvář svému osudu Borsakov zaječel. Z hrdla se mu vydral chraptivý výkřik hrůzy.

V další chvíli na něj tygr dopadl a srazil ho k zemi.

Monk se vytáhl na lokty a sledoval, jak šelma cupuje vojákovo tělo. Připomnělo mu to toho medvěda, který se včera vrhl na mohutné vlky. Slyšel vlhké prasknutí kosti a mužovy výkřiky utichly. Tygr třásl mrtvolou jako hadrovou panenkou, držel ji za krk a do stran tryskaly proudy krve.

Monk už viděl dost a vyběhl přímo proti tygrovi. Levou nohu měl jako v ohni.

Když se Rus zhroutil pod váhou dvou set padesáti kilogramů svalů a drápů, puška mu vyletěla z ruky a dopadla v polovině cesty mezi tygrem a Monkem. Bez ní nemohou útok toho monstra přežít.

Šelma divoce zavrčela.

Zakhar upřel na Monka pohled. Monk okamžitě věděl, že v něm tygr poznal bratrova vraha. Šelma se na těle mrtvého vojáka přikrčila, s napnutými svaly, zježeným kožichem a ohonem vztyčeným vysoko do vzduchu. Po hrudi a bocích jí stékala krev, která rozmazávala pruhovaný vzor kožichu. Tygra udržoval při životě čistý vztek.

Monk doběhl ke zbrani, klesl na koleno a zvedl ji. Zápasil s puškou jednou rukou, potýkal se s řemenem a snažil se co nejrychleji zamířit a nahmatat spoušť.

Nemůže to stihnout.

Zakhar pokrčil zadní nohy, připravený ke skoku…

Ulicí se rozezněl skřek druhého tygra. Nebyl tak hlasitý, ale dokonale v něm rezonovala zlost a smutek. Monk ho ihned poznal – slyšel ho teprve před několika hodinami.

Smrtelný řev Arkadyho, Zakharova bratra.

Zakhar ho poznal rovněž. Vyskočil, ale uprostřed letu se otočil a dopadl do přikrčené pozice se vztyčeným ohonem. Z úst mu vyšlo hlasité zasyčení, méně vzteklé a plné zmatku.

Monk pozvedl zbraň a namířil na kovový implantát v tygří hlavě. Zacílil těsně pod něj.

Zakharovo zasyčení přešlo v bolestné skučení. Šelma pátrala po svém bratrovi.

Monk zpevnil ruku a stiskl spoušť.

Puška ho zpětným rázem udeřila do ramene.

Tygr sebou trhl a padl do trávy jako podťatý.

Monk klesl na bok a opřel se o pahýl ruky. Pušku si hodil přes rameno.

Věděl, že zamířil dobře – jednalo se o ránu z milosti přímo do týla. Zkontroloval vlastní zranění. Rusova kulka ho zasáhla do stehna, ale proletěla svalovinou a neuvízla v těle.

Přežije.

Několikrát se zhluboka nadechl a přiměl se k tomu, aby opět vstal.

Dále na ulici se objevil Konstantin s Kiskou. Monkovi bylo jasné, že za život vděčí malé Kisce a jejímu nadání pro bezchybné napodobování zvuků. I ona slyšela Arkadyho skřek a nyní ho dokonale napodobila. Jako zesilovač posloužil srolovaný kousek plechu, který Konstantin právě odhodil do trávy.

Marta vyběhla z obchodu a vydala se rovnou k nákladnímu vozu.

Vyzvednou Pjotra a budou pokračovat v cestě. Monk si prohlížel důlní komplex nad městem. Pořád je čekal obtížný výstup, ale nejprve tu bylo třeba vykonat ještě jednu věc. Přikulhal k Zakharovi, položil mu dlaň na krvavé rameno a popřál šelmě mír, jaký během života nikdy nezakusila.

„Jen jdi, chlapíku…, jdi za svým bratrem."

0.43
WASHINGTON

Painter sprintoval po prázdné chodbě ke schodišti. Neustále zněly sirény, spolu s houkáním kódu Alfa. Evakuace už byla prakticky dokončena. Nouzové východy ústily do sousedního podzemního parkoviště. Painter nepochyboval o tom, že je Mapplethorpe dal hlídat, aby mu neuniklo to dítě. Aspoň ale budou zaměstnanci Sigmy v bezpečí.

S výjimkou těch, které zajali v první vlně útoku.

Po nastavení bezpečnostní pojistky se Painter zastavil v komunikačním centru ústředního velitelství a podíval se na záběry kamer po celé budově. Zjistil, že spojení s okolním světem nefunguje, což naznačovalo, že útočníci mají k dispozici schéma struktury velitelství, ale interní linky zůstaly průchodné. Na obrazu kamer z horních pater přihlížel, jak Mapplethorpova komanda odvádějí tucet zajatců s rukama spoutanýma za zády lepicí páskou.

Mohlo to dopadnout hůř. Takhle pozdě v noci bylo v budově jen pár zaměstnanců. Painter připravil, co potřeboval, a jakmile byl hotov, obrátil svou pozornost k bezprostřednější hrozbě. Otevřel dveře na schodiště a málem přitom srazil Kat Bryantovou.

V náručí nesla Sašu.

Pokoušel se pochopit, co se děje.

Za Kat si všiml Malcolma Jenningse a strážného.

„Co? Jak?" vykoktal.

Kolem Malcolma se protáhla Lisa a přispěchala k němu. Byla celá od krve.

Prudce se mu rozbušilo srdce, ale zdálo se, že není zraněná. Spěšně ho objala. Cítil, jak se mu zachvěla v náručí úlevou – stejně tak se ulevilo i jemu. V další chvíli se od sebe odpoutali a změnili se opět v profesionály.

„Co se stalo?“ zeptal se.

Kat shrnula poslední události několika stručnými, věcnými větami, a ukončila svoje hlášení slovy: „Právě se pokoušíme o evakuaci.“

„Se Sašou se odtud nikdy nedostanete,“ namítl Painter. „Všechny východy jsou jistě hlídané.“

„Co tedy uděláme?“ zeptala se Lisa.

Painter se podíval na hodinky. „Když se vám podařilo uniknout, ulehčili jste mi práci.“ Ukázal dolů. „Odneste Sašu do šatny k tělocvičně. Zabarikádujte se tam. Všichni.“

„A co vy?“ otázala se Kat.

Políbil Lisu na tvář, otočil se ke dveřím a vykročil. „Musím udělat ještě jednu věc – pak se k vám připojím.“

„Buď opatrný,“ zavolala za ním Lisa.

Kat dodala: „Pane! Monk je naživu!“

Painter se zarazil a ohlédl se, ale dveře na schodiště se už přibouchly. *Cože?* Neměl čas přemítat, jak to myslela. Tahle záležitost musí počkat. Vyběhl chodbou a vrátil se do komunikačního centra. Zpomalil a nabral vzduch do plic. Cítil sladkou vůni, která prostupovala celým velitelstvím, přesně podle plánu.

Jednalo se o první fázi nouzového režimu: rozprášení katalyzátoru hoření do ventilace. Bude trvat nejméně patnáct minut, než dosáhne kritických hodnot. Sice bylo bezpečné ho dýchat třeba i několik hodin, ale tak dlouhý čas k dispozici nemají. Za dalších deset minut se po celé základně zažehnou jiskry a spustí ohnivou bouři po všech úrovních ústředního velitelství. Požár bude zuřit jen několik sekund, podněcovaný katalyzátorem ve vzduchu, a sežehne všechny povrchy betonového bunkru. Poté se uvede do chodu požární mechanismus, který plameny velice rychle uhasí.

V komunikačním centru Painter přejel pohledem řadu monitorů s obrazy přenášenými kamerami na všech patrech Sigmy.

Těkal po nich očima, dokud nenašel ten, který hledal. Viděl na něm Mapplethorpa, jak stojí vedle Seana McKnighta a drží mu u zad pistoli. Za nimi po schodišti směrem dolů právě mizela útočná komanda.

Painter zapnul zvuk.

„…šílenství,“ říkal Sean. „Nemůžete takhle obcházet obvyklé kanály. Myslíte si, že podniknete útok na jinou agenturu, aniž by vás někdo pohnal k zodpovědnosti?“

„Už jsem to několikrát dělal,“ zavrčel Mapplethorpe. „Jde jen o to, aby

člověk odevzdal výsledky, které odpovídají vynaloženým prostředkům.“

„Jinými slovy, podle vás výsledek ospravedlňuje prostředky?“ zamračil se Sean. „Tohle vám nikdy neprojde. Dva lidé zemřeli.“

„To je všechno? Jak jsem říkal, už jsem to dělal mockrát. V zahraničí i tady.“

Do rozhovoru vstoupil Painter, který promluvil do mikrofonu připojeného k reproduktorům v dané místnosti. „Mapplethorpe!“

Muž sebou trhl, ale ruka s pistolí se mu ani nezachvěla. Rozhlédl se a všiml si kamery na stěně. Vrátil se mu klid a vysunul koutky úst ve výsměšném úšklebku. „Á, řediteli, takže jste neutekl se zbytkem svých lidí. Velmi dobře. Pak tedy můžeme velice rychle všechno ukončit. Přiveďte tu holku a nikdo další nepřijde k úrazu.“

Painter odpověděl: „Vašeho muže už jsme vyřídili, Mapplethorpe, a tu dívku jsme schovali na místě, kde ji nenajdete.“

„Skutečně?“ Mapplethorpe začenichal. „Vidím, že jste aktivoval nouzovou pojistku Sigmy.“

Painterovi přeběhl po zádech mráz. Ten člověk nezískal jen plány jejich základny, ale také přístup k nejtajnějším protokolům. Sean ho před Mapplethorpem varoval. Ten parchant má prsty všude – je jako černý pavouk na zpravodajské síti. Jeho úlisný a bezvýrazný zevnějšek skrýval daleko nebezpečnější jádro.

„A domnívám se, že jste nastavil časovací zařízení na deset minut,“ dodal Mapplethorpe, čímž potvrdil své hluboké znalosti. „Nepodařilo se nám prolomit kód, abychom váš program zastavili, ale něco mi říká, že ani nebudeme muset. Zejména, když nahoře držím dvacet rukojmích. Vašich mužů a žen, kteří mimo tyhle stěny vedou svoje životy a mají rodiny. Myslím, že nemáte žaludek na to, abyste je vlastnoručně zabil. Zatímco já…“

Mapplethorpe pozvedl pistoli k Seanově zátylku.

„… takový slaboch nejsem.“

Stiskl spoušť. Rána z pistole zahltila mikrofony, takže se z reproduktorů chvíli ozývalo jen pískání a šumění. Sean se zhroutil na kolena a poté na tvář.

Painterovi se sevřelo srdce a pár vteřin se nedokázal nadechnout. Nevěřícně zíral na monitor. Téměř čekal, že se Sean zase zvedne. V další chvíli jím projel oheň, palčivější než nadcházející požár. Mapplethorpova brutalita a bezohlednost ho ohromily natolik, že ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo.

Na rozdíl od svého protivníka.

Z reproduktorů znovu zazněl Mapplethorpův hlas. „Jdeme si pro tu holku, řediteli. A nikdo nás nezastaví.“

18. kapitola

7. ZÁŘÍ, 10.38
PRIPJAT, UKRAJINA

Gray si přes ruskou vojenskou bundu zelené maskovací barvy utáhl černý opasek. Zadupal, aby mu boty pořádně padly na nohy. Kowalski mu hodil kožešinovou čepici. Ukradená uniforma mu docela sedla, kdežto oblečení jeho společníka vypadalo, že každou chvíli praskne ve švech. Oba ruští vojáci, kteří hlídali před věznicí, se nechali překvapit, takže je Gray s Kowalským snadno omráčili a sebrali jim uniformy.

„Pojďme," řekl Gray a vydal se k motorce.

„To je dělo," zvolal Kowalski.

Gray se ohlédl a uvědomil si, že jeho společník nemluví o zbrani. Oba už měli na ramenou ruské útočné pušky AN-94.

Kowalski si prohlížel sajdkár motocyklu IMZ-Ural. „V tomhle jsem se vždycky chtěl projet," dodal a nastoupil do nekrytého vozíku.

Gray si posunul pušku dál na záda a přehodil nohu přes sedadlo.

O chvilku později už vyrazili z brány staré věznice na zarostlé ulice Pripjatu. Gray se podíval na hodinky.

Dvacet minut.

Nahrbil se, přidal plyn a za chvíli už se hnali zchátralým, mrtvým městem. Asfalt byl na mnoha místech popraskaný a hrozilo, že jim pneumatiky prořízne střepy z rozbitých oken. Za každým rohem naráželi na neočekávané překážky: opuštěné, zrezivělé vraky automobilů, mechem porostlý starý nábytek a dokonce i podivně surrealistickou hromadu hudebních nástrojů.

Gray přesto uháněl nejvyšší možnou rychlostí a zatáčky bral tak rychle, že se sajdkár zvedal ze silnice. Kowalski přitom vždycky trochu vyjekl. Občas minuli vojenskou hlídku, která pozvedla zbraň v pozdravu. Jindy zase Gray zahlédl za rozbitým oknem záblesk nějaké tváře – jednoho z potulných bezdomovců, kteří si tu hledali obživu.

Dojeli k okraji Pripjatu a Gray zamířil k obzoru, kde se k nebi tyčila chladicí věž elektrárny. Stranou od nich vyskočily tři srnky, vyplašené hučením motoru. I přes burácení motorky slyšel útržky slov linoucích se z amplionů v místě oslavy. Podle Mastersona senátor Nikolaj Solokov plánoval nějaký útok na shromáždění, které tu mělo sledovat zakrytí černobylského

reaktoru.

Jaký ale má Nikolaj přesný plán?

Co je ona operace Uran?

Gray svištěl po čerstvě opravené asfaltové cestě a prohlížel si rostoucí komplex jaderné elektrárny. Jeho oči přilákala jakási struktura po straně, která připomínala obří plechovou vojenskou ubikaci. Klenutý ocelový hangár odrážel dopolední slunce jako naleštěné zrcadlo.

A pohyboval se.

Slunce klouzalo po jeho vypouklém povrchu jako olej po vodě. Hangár se pomalu posunoval nad reaktor. Většinu komplexu elektrárny tvořil šedý beton a nabílené stěny, ale u jedné strany vyčnívalo cosi zčernalého, jako mrtvý zub. Jednalo se o hrobku čtvrtého reaktoru, o masivní černý sarkofág. Pohybující se hangár, na jednom konci otevřený, se chystal pohltit starý sarkofág pod svou klenbou.

Grayovi v hlavě vířily různé možnosti. Archibald Polk byl vystaven účinkům smrtelné dávky radiace, pravděpodobně odtud. Ať už měl Nikolaj v úmyslu cokoliv, jistě se to týkalo starého reaktoru. Nic jiného nedávalo smysl.

Masterson ho varoval, že u tribuny budou zavedena mimořádně přísná bezpečnostní opatření, zejména vzhledem k množství přítomných státníků. Tribuna však stála téměř půl kilometru od reaktoru a Gray zvažoval, kam se má vydat: k pódiu, nebo k reaktoru? Co když se ve svém odhadu mýlí? Není ve skutečnosti pod tribunou nějaká bomba?

Zatímco motorka ujížděla po otevřeném prostranství mezi Pripjatem a Černobylem, donesl se k nim zvučný hlas velebící klady jaderné spolupráce v současném světě. Ten hlas si nemohl splést. Zúčastnil se už řady událostí v Bílém domě.

Právě mluvil prezident Spojených států.

Gray tuto skutečnost okamžitě zařadil do svých úvah. Tajné služby jistě několikrát prohlédly celou oblast, přesně podle přísného protokolu. Navíc po okolí reaktoru bezpochyby rozmístily svoje agenty, kteří měli předejít všem případným hrozbám.

Gray hleděl na počet zaparkovaných vozidel a na moře satelitních antén. Celou tribunu uzavíraly ploty, brány a hlídky – pěší i v džípech. Na dálku sice jeho převlek mohl fungovat, ale pochyboval, že by ho jeho lest dostala až k pódiu. Neměl průkaz totožnosti ani žádné oficiální povolení.

Horečně zvažoval svoje možnosti a žasl nad enormní velikostí hangáru, který se pomalu posunoval po kolejnicích, tažený hydraulickými motory o velikosti velryby. Konstrukce už dospěla k pohřbenému reaktoru a začínala ho zakrývat. Od ocelového povrchu se odrážely sluneční paprsky takřka s oslepující intenzitou. Hangár byl tak vysoký, že by se do něj mohla postavit

socha Svobody na ramena svého dvojčete a ještě pořád by nedosáhla až ke stropu.

Dokonce i Kowalski obdivně hvízdl. Nakonec se naklonil ke Grayovi a zavolal: „Jaký je plán, až se…?“

Gray ho umlčel zdvihnutím ruky. Prezidentův proslov nahradil jiný hlas. I tento řečník mu byl povědomý. Mluvil rusky, ale opakoval svá slova i anglicky, aby mu rozumělo mezinárodní obecenstvo.

Ke Grayovi zvučně doléhal dunivý hlas senátora Nikolaje Solokova. „Protestuji proti tomuto výsměchu!“ hřímal. „Jsme tu, abychom si pogratulovali k vymazání ostudné epizody ruských dějin – k jejímu vyretušování, jako kdyby se nikdy neodehrála. Jsme tu, abychom ji zametli pod ocelový koberec. Co ale všechny oběti výbuchu, co statisíce lidí odsouzených ke smrti na rakovinu a leukemii, co tisíce dětí narozených s různým vážným poškozením, s bolestí a mentální retardací? Kdo promluví jejich jménem?“

Gray už byl dostatečně blízko, aby viděl pódium, které vyčnívalo před tribunami. Jednotlivé postavy sice byly příliš malé, ale vedle pódia organizátoři vztyčili obří obrazovky. Jedna zachycovala ruského prezidenta a druhá prezidenta Spojených států. Oba stáli za svými pultíky. Mezi nimi se uprostřed zmatku tyčila další postava. Nikolaj Solokov. Strážní se pokoušeli senátora odvléct z pódia, zatímco jiní ho bránili, aby mohl mluvit dál. V panujícím chaosu se Nikolaj zřejmě vedral na jeviště, aby zahájil svůj dramatický televizní protest.

Stranou od něj muži v černých oblecích chránili prezidenta.

Ať už měl Nikolaj v úmyslu cokoliv, operace začala. Gray se nahrbil a ještě přidal. Motocykl vystřelil po asfaltové silnici k tribunám.

Z reproduktorů se ozývalo hvízdání zpětné vazby, do něhož Nikolaj pokračoval ve svém hlasitém volání. „Vy všichni věříte, že tahle pěkná rakev značí konec tragického odkazu, ale je to jen podvod! Netvor už unikl z klece! Bez ohledu na to, jak velký zámek nebo jak silnou ocel použijete, nemůžete ho zavřít zpátky. Konce se lze nadít jedině tak, že zásadně změníme svoje postoje, abychom se vydali cestou pravdivé a trvalé politiky. Tenhle obřad není nic jiného než mizerná šaráda! Pozérství bez obsahu! Měli bychom se stydět!“

Vojáci konečně přemohli senátorovy fanoušky, vytrhli senátorovi mikrofon z ruky a hrubě ho strhli z jeviště.

Ruský prezident promluvil ve své mateřštině, zlostně a zároveň omluvně. Americký prezident pokynul svým agentům, aby se opět rozptýlili – nechtěl vypadat jako zbabělec, který se bojí chvástavého demagoga. Projevy pomalu pokračovaly podle harmonogramu.

Hangár za nimi nadále polykal starý sarkofág.

Gray zpomalil. Ještě se nerozhodl: má se vydat k tribuně, nebo k reaktoru? V duchu hodnotil Nikolajův protest a jeho dramatický odchod. Celé to bylo umělecky zinscenované. Senátor si zjevně připravil zdůvodnění, proč *nebýt* na ceremoniálu, a nechal se odvést. Jenže kam? Nemohl nic ponechat náhodě, protože by tím riskoval, že se sám ocitne v ohrožení. Ten, kdo ho stáhl z jeviště, musel pracovat pro něj a právě ho dopravuje do bezpečí.

Za houfem televizních přenosových vozů si Gray všiml zeleného vojenského džípu, který ujížděl po prašné cestě vedoucí podél dva metry vysokých kolejnic, po nichž se pomalu posunovala masivní ocelová konstrukce. Vyježděná stezka mířila od reaktoru a na konci kolejnic zatáčela k zadní straně komplexu.

Na zadním sedadle spatřil Gray postavu v obleku.

Nikolaj.

Vzhlédl. Obrovský hangár už zakrýval polovinu zčernalého starého sarkofágu. Za dalších patnáct minut ho zcela uzavře. Tribuny se nacházely necelého půl kilometru od reaktoru.

Musel se rozhodnout.

Představil si Nikolaje Solokova, jak seděl za stolem při jeho výslechu. Od střihu šatů až po mluvený projev se jednalo o arogantního a sebejistého člověka, jehož egu se vyrovnala jen touha po moci. Přímo to z něj vyzařovalo.

Nikolaj se bude chtít dívat.

Proč tedy jede za reaktor?

Pokud ovšem…

Gray stočil motorku ze silnice a vydal se přes otevřené prostranství. Mířil přímo ke konci kolejiště, s úmyslem zkřížit džípu cestu, ještě než zatočí za budovu.

„Pierci!“ vykřikl Kowalski. „Kam jedeme?“

„Zachránit prezidenta.“

„Ale tribuna je támhle!“ Kowalski ukázal paží v opačném směru.

Gray ho neposlouchal a hnal motorku po zvlněném terénu. Kowalski křečovitě svíral madla. Gray přidal plyn a vyrazil nerovným terénem ještě rychleji. Od kol odletovaly spršky bláta a trávy.

Džíp před nimi ujížděl podél čtyři sta metrů dlouhých kolejí. Už dorazil téměř na jejich konec. Bude to těsné. Grayovi k cestě stále chyběla délka fotbalového hřiště.

A posádka džípu si jich už všimla.

Jejich směrem ukázala něčí paže. Gray s Kowalským z dálky vypadali jako ruští vojáci. Na chvíli by tím měli své protivníky zmást. To byla jediná výhoda, kterou měli.

„Kowalski!“

„Co?“

„Dokážete jim prostřelit zadní pneumatiky, až budou zatáčet?“

„Zbláznil jste se?“ vyhrkl obr hlasem, který se chvěl do rytmu s poskakováním motorky.

„Moment.“

Gray stočil stroj na pruh suchého písku, který povodně vyhladily do dokonalé roviny.

„Střílejte!“ vykřikl na Kowalského.

Kowalski už držel pozvednutou pušku, opřel se o postranici sajdkáru a přiložil si pušku k rameni. Gray slyšel, jak něžně bručí ke své zbrani: „No tak, zlato, udělej taťkovi radost.“

Džíp před nimi dospěl na konec kolejnic a zpomalil, aby mohl zatočit, ale pořád jel příliš rychle. Řidič zápasil s volantem ve snaze udržet vůz na cestě.

Ze sajdkáru zazněly dva výstřely. Ruská AN-94 pálila s každým stisknutím spouště dvě rány. Vzápětí džíp dostal smyk a řidič nad ním definitivně ztratil kontrolu. Z levé zadní pneumatiky stoupal kouř. Auto sklouzlo ke straně a prudce narazilo do betonového pilíře mezi koncem kolejnic.

Kowalski radostně zavýskl a poplácal pušku po pažbě. „Díky, zlato!“

Další pochvaly umlkly, jakmile motorka sjela z rovného písečného pásu zpátky na hrbolatější terén. Od kol odletělo několik kamenů a během pár vteřin se dostali na cestu.

Ruský džíp stál v místě havárie s prohnutou karoserií. Náraz zabil jednoho z ruských vojáků na předním sedadle. Zbylí tři pasažéři vystoupili a ukryli se za betonové zátarasy a nízké kovové boudy, které vyplňovaly prostor mezi dvěma obřími kolejnicemi.

Od tribuny ke Grayovi dolehl potlesk, následovaný skandovanými výkřiky. Ceremoniál se blížil k závěru. Přes tento hluk sotva zaslechl zvuk výstřelů. Přední kolo motorky vybuchlo, ale Gray očekával útok a zamířil s motocyklem k opačné straně zničeného džípu. Za vozidlem smykem zastavil a skulil se stranou.

Kowalski ho následoval a oba se ukryli za automobilem.

Od předku džípu znělo cinkání dalších kulek.

Gray riskoval krátké vyhlédnutí zpoza zadního blatníku. Spatřil postavu v obleku, jak utíká mezi kolejemi z betonu a oceli.

Nikolaj Solokov sprintoval tři sta metrů k cíli – v tomto případě k zadní straně pohybujícího se hangáru. Gray se na něj pokoušel zamířit, ale těsně vedle něj se odrazila kulka a hvízdla mu kolem ucha. Zahlédl kouřící hlaveň pistole, kterou držela v ruce černovlasá žena.

Jelena.

Zaklel a schoval se za džíp.

Kowalski vyjekl – střela ho škrábla na rameni.

Ta žena a poslední z vojáků je drželi na místě.

Gray se podíval na hodinky.

Zbývalo deset minut.

Nikolaj za sebou slyšel střelbu a snažil se běžet mezi vysokými kolejnicemi ještě rychleji, ale při havárii džípu si pohmoždil levý kotník. Musel důvěřovat Jeleně, že ho ochrání.

Za zadní stěnou ocelového úkrytu postupovali dva dělníci. Masivní konstrukce se pomalu posunovala po kolejích rychlostí třiceti centimetrů za minutu, tažená obrovskými hydraulickými motory po obou stranách.

Do nitra tyčícího se hangáru vedla otevřená služební vrata. To byl hlavní důvod, proč Nikolaj vyběhl od ostatních. Nemohl sedět venku, až vypukne operace Uran.

Kulhal co nejrychleji po udusané štěrkové cestě mezi kolejnicemi. Musel proběhnout otevřenými vraty, nitrem hangáru a druhou stranou zase ven, ještě než se přimkne k sousední budově.

Ani on nemohl zastavit operaci Uran.

Mohl se jen včas uklidit z cesty.

Operace byla zformulována v roce 1999, když se začalo pracovat na plánech nového sarkofágu, jehož cílem bylo stabilizovat a zakrýt starý sarkofág. Inženýři už roky varovali příslušná místa, že původní krypta může každou chvíli povolit a odhalit dvě stě tun radioaktivního uranu. Některé části starého sarkofágu už se dokonce začaly drolit. Objevovaly se drobné pukliny a otvory. V první fázi projektu tedy bylo třeba starý kryt stabilizovat. To znamenalo záplatovat praskliny, zpevňovat nosné pilíře a zabezpečit statiku. Tyto práce probíhaly za současné konstrukce nového krytu v bezpečné vzdálenosti čtyř set metrů odtud.

Původní stavební práce byly dokončeny v roce 1999 – vázala se k nim však jistá tajemství. Po rozpadu Sovětského svazu se korupce zcela vymkla kontrole. Nebylo třeba ani platit velké částky za to, aby se do nových podpůrných pilířů zavrtaly destrukční nálože, které zůstaly v klidovém stavu až do včerejší aktivace. Jeden z Nikolajových mužů vyslal pohřbeným náložím signál, jímž nastavil časovací zařízení na dobu odpovídající zakrytí reaktoru ocelovým hangárem. Po jejich nastavení už se příkaz k detonaci nedal odvolat.

Přesně dvě minuty před dolehnutím nového krytu nálože vybuchnou. Nikdo je ani neuslyší. Lidé zaznamenají jen hroucení betonu následované kolapsem celé části stěny starého sarkofágu – stěny obrácené k tribunám. Po dvě minuty, než dojde k dolehnutí nového krytu, se tribuny budou koupat v silných paprscích radioaktivity. Záření nikoho nezabije okamžitě. Nikdo vlastně ani

nic neucítí. Během oněch dvou minut ale všichni přítomní obdrží smrtící dávku radiace.

Za pár týdnů budou mrtví.

Byl tu ruský premiér i prezident, spolu s vůdci z obou Amerik i Evropské unie. Pokud Nikolajova mise uspěje, ve všech hlavních světových vládách vypukne zmatek, takže až se po celém světě rozšíří radioaktivita uvolněná do Severního ledového oceánu matčinou operací v Čeljabinsku 88, svět bude potřebovat silný hlas někoho, kdo strávil celý život varováním právě před podobnou katastrofou.

Obrátí se k jedinému politikovi, který přežil operaci Uran.

A v následujících měsících – s pomocí tajné kabaly autistických géniů – Nikolaj prokáže pozoruhodnou předvídavost, intuici a vynikající prozíravost.

Z chaosu, který bezpochyby zavládne, rychle povstane nový vůdce Ruska, a poté rozšíří svůj vliv po celém světě. Ruská říše se zvedne z radioaktivního popela, aby vedla svět novým směrem.

Právě toto pomyšlení ho nyní pohánělo kupředu.

Kulhal k oběma mužům, kteří sledovali zadní stěnu hangáru. Vytáhl z kapsy pistoli a z bezprostřední blízkosti střelil dělníky do hlavy. Oba se zhroutili na štěrk jako těžké pytle. Nesměli zůstat žádní svědkové.

Spěšně prošel otevřenými služebními vraty do nitra hangáru. Potřeboval k tomu dvanáct kroků – ocelové stěny krytu měřily na tloušťku téměř dvanáct metrů.

Ocitl se v srdci krytu.

Přes zoufalou situaci se ohromeně rozhlédl po rozlehlém prostoru. Klenba se mu tyčila sto metrů nad hlavou a na šířku hangár měřil dvaapůlkrát tolik. Bylo těžké jej popsat jedním slovem. Gigantické nitro osvětlovaly stovky lamp připomínajících hvězdy na noční obloze. Světla byla rozmístěna podél lešení lemujícího vnitřní stěny krytu. Pod stropem se křižovalo bludiště žlutých kolejnic a obří robotické jeřáby opodál čekaly, až budou moci rozebrat starý sarkofág. Z jejich ramen visely mamutí háky o velikosti lodních kotev a drapáky připomínající ruce kostlivce.

Nikolaj se na okamžik zastavil, aby stiskl obří červené tlačítko, které uzavíralo služební vrata. Velká kola se dala do pohybu a vrata pomalu sjížděla dolů.

Podle původního plánu se měli Nikolaj s Jelenou ukrýt v řídicí budce na protější straně krytu. Budka, z níž mohla obsluha ovládat motory jeřábů, byla obložená silnou vrstvou olova, aby chránila obsluhu před radiací. Také stála na opačné straně než připravené demoliční nálože, takže by k ní měla proniknout jen minimální dávka záření.

Nikolaj se potřeboval dostat dovnitř, ale pokud Jelena zůstane přikovaná na

místě mezi kolejnicemi, chtěl ji ochránit před záplavou radiace. Nebyla sice v přímé linii záření jako tribuny, ale pořád mohla být vystavena účinkům rozptýlené radioaktivity z otevřených zadních vrat – možná ne tolik, aby ji zabila, ale mohla zničit naději na početí zdravých dětí.

Nikolaj ji tedy hodlal chránit, aby zachránil svůj budoucí genetický odkaz. Navíc nemohl ani zcela pominout skutečnost, že ji má rád. Jeho matka by takové city odmítla jako slabost, ale Nikolaj nedokázal potlačit hlas svého srdce. Zatímco vrata pomalu sjížděla dolů, vydal se dál do nitra krytu.

„Jeleno!“ zavolal Gray zpoza džípu. „Musíte nám pomoct!“

Neozvala se žádná odpověď.

Přinejmenším ne od Jeleny.

„Pierci, mám dojem, že se z tohohle jen tak nevymluvíte,“ poznamenal Kowalski, který se krčil o pár kroků dál. Sakem na rameni mu prosakovala krev, ale nešlo o vážné zranění. „Ta ženská je blázen. Proč jenom šílenci mají vždycky tak dobrou mušku?“

„Nemyslím, že je blázen,“ zahučel Gray.

Nebo v to aspoň doufal.

Viděl, jak reagovala na odhalení, že Saša je Nikolajovou biologickou dcerou. Viděl na ní směs šokovaného úleku a ochranitelského pudu. Mezi Jelenou a tou dívkou bylo jakési pouto, hlubší než sdílený osud v podobě mozkového implantátu.

Musel věřit, že se nemýlí.

„Saša přišla za mnou!“ zavolal nahlas. „Vyhledala mě. Z nějakého důvodu nás dovedla sem.“

Ticho se protahovalo. Konečně se ozval jemný hlas. „Jak? Jak vás sem Saša dovedla?“

Jelena ho zkoušela.

Gray se zhluboka nadechl. Zvedl pušku do vzduchu a odhodil ji stranou.

„Pierci…,“ zavrčel Kowalski. „Jestli si myslíte, že odhodím zbraň jako vy, jste ještě větší cvok než ona.“

Gray vstal.

Ruský voják na něj okamžitě namířil, ale Jelena se také postavila a vyštěkla na něj jakýsi rozkaz, kterým mu zabránila okamžitě vystřelit. Chtěla slyšet o Saše víc. Oba Rusové zůstávali u své pevnosti z betonových sloupů a Jelena nepřestávala na Graye mířit pistolí.

Gray odpověděl na její otázku. „Jak nás sem Saša dovedla? Kreslila obrázky. Nejdřív nasměrovala ty Romy k mému prahu. Pak namalovala Tádž Mahal, kde jsme objevili váš skutečný původ a minulost. Musíte se zeptat sama sebe, proč to udělala. Saša je výjimečná, nemám pravdu?“

Jelena na něj hleděla chladnýma, tmavýma očima.

Gray to vzal jako souhlas a pokračoval, aby viděla i slyšela, že nelže.

„Proč nás poslala do Indie? Proč nás do toho vůbec zatahovala? Proč právě teď? Musí existovat nějaký důvod. Myslím, že se Saša – ať už vědomě, nebo nevědomky – pokouší zastavit to, co máte v úmyslu."

Jelena nedávala nijak najevo, že by ji jeho slova přesvědčila, ale aspoň byl Gray stále naživu.

„Vyslala nás na cestu, abychom odhalili vaše kořeny: od delfského orákula přes Romy až sem. Myslím, že vaše rodová linie vznikla z nějakého důvodu. Snad se má naplnit velké proroctví."

„Jaké proroctví?" zeptala se Jelena.

Gray zaznamenal záchvěv strachu a také jakéhosi pochopení. Trpěly snad takto upravení jedinci nočními můrami? Gray si vybavil obrazy nalezené v oné řecké pevnosti v Indii, včetně poslední mozaiky na stěně, kde z kouře stoupajícího z omfalu povstávala ohnivá postava. Rozhodl se, že to zkusí, a rychle popsal jejich nález. Proslov ukončil větou: „Ta postava vypadala jako chlapec s ohněm v očích."

Jeleně se v rukou zachvěla pistole – ačkoliv s ní stále nepřestávala mířit Grayovi na hruď. Gray slyšel, jak zašeptala nějaké jméno, které znělo trochu jako Peter.

„Kdo je Peter?" zeptal se.

„Pjotr," opravila ho Jelena. „Sašin bratr. Občas má noční můry. Probouzí se s křikem a říká, že mu hoří oči. Ale… ale…"

„Co?" pobídl ji Gray, kterého to zaujalo, přestože jim docházel čas.

„Když se vzbudí, vidíme to všichni. Na okamžik ho vidíme v plamenech." Zavrtěla hlavou. „Jenže jeho silnou stránkou je empatie. Je velice nadaný. Noční můry jsme brali jako součást jeho talentu, která se nějak odrazila navenek. Jako empatická ozvěna."

„To není jen Pjotrova ozvěna," uvědomil si Gray nahlas. „Ta ozvěna sahá až k samotnému začátku."

Ale kde končí?

Zahleděl se na Jelenu. „Nemůžete si doopravdy přát, aby se stalo to, co se chystá. Saša si to zjevně nepřeje. Přivedla mě sem. Kdyby chtěla, aby Nikolajův plán vyšel, stačilo, aby zůstala zticha. Jenže ona nezůstala. Přivedla mě k vám, Jeleno. K tomuhle okamžiku. Máte na výběr – můžete pomoct Saše, nebo zničit to, co začala. Záleží na vás."

Rozhodla se okamžitě – možná kvůli ohni ve svém mozku. Bleskurychle se otočila a vystřelila. Mrtvé tělo ruského vojáka se zhroutilo na zem.

Gray k ní přispěchal. „Jak můžeme zastavit operaci Uran?"

„To nemůžete," odpověděla mírně zastřeným hlasem. Snad ji omámila

náhlá změna role, nebo se jen probudila z dlouhého snu.

Podala Grayovi svou pistoli, jako kdyby věděla, kam se musí vydat. Gray už vyrážel mezi kolejišti k hangáru. Když ona neví, jak zastavit operaci Uran, třeba to bude vědět Nikolaj.

„Musíte si pospíšit," řekla. „Ale… ale třeba vám můžu pomoct."

Otočila se a pohlédla k zadní části komplexu, kam měl původně namířeno Nikolaj.

Gray ukázal k motorce. Přední kolo sice bylo prázdné, ale pořád se jednalo o rychlejší způsob přepravy, než jít pěšky. „Kowalski, pomozte jí."

„Vždyť mě postřelila."

Gray neměl čas na dohady. Obrátil se a sprintem vyrazil lesem betonových pilířů. Otvírala se před ním cesta, z obou stran lemovaná kolejnicemi. Před sebou viděl, jak Nikolaj kulhavě prochází širokými vraty v masivní ocelové stěně a mizí v temnotě uvnitř.

Gray ještě přidal.

Zbývalo šest minut.

Vtom si všiml, že se otvor ve stěně začíná snižovat. Vrata se zavírala.

Unikli z vězení, ale co dál?

Elizabeth běžela za Rosaurovou, zatímco Luca jim kryl záda s pistolí v ruce. Masterson kulhal vedle Elizabeth s pomocí hůlky, jak mohl nejrychleji. Pomáhala mu tím, že ho držela za loket.

Jejich prvním úkolem bylo najít telefon a spustit poplach. Celé město ale vypadalo zcela opuštěně. Z popraskaných ulic vyrůstaly břízy, všude se dařilo různým plevelům a domy pokrývaly vrstvy mechů a lišejníků. Jak tady mají najít funkční telefon?

„Křižovatka!" lapal Masterson po dechu a mávl hůlkou kupředu. „Doleva. Na konci dalšího bloku by měl být hotel Polissia."

Tento cíl napadl Mastersona. Hotel podle všeho prošel renovací, aby mohl hostit delegace, které přijely na dnešní oslavy, a včera večer v něm dokonce proběhl ples.

Jak se ale zachovají k nepozvaným hostům?

Elizabeth zahlédla Graye s Kowalským, jak po svém úniku odjíždějí na motorce. Doufala, že jsou v pořádku a že se jim nějak podaří zastavit toho darebáka. Bolela ji hlava a pálily oči. Pomalu ji udolávalo napětí a strach.

„Je mi to líto, Elizabeth," zasípal Masterson.

Podívala se na něj. Věděla, že se neomlouvá jen za to, že ji i ostatní zatáhl do téhle eskapády.

„Opravdu jsem si nemyslel, že je váš otec v tak vážném nebezpečí," vysvětloval. „Domníval jsem se, že se Rusové zajímají o jeho práci jen v rámci

průmyslové špionáže a chtějí mu krást data. Vůbec mě nenapadlo, že všechno nakonec vyústí v jeho smrt.“

I když chápala profesorovu pozici v minulosti a nyní už věděla o mezinárodní hrozbě, nedokázala najít slova, jimiž by mu odpustila. Ne kvůli svému otci, a ani ne kvůli tomu, že je do všeho zatáhl, ačkoliv mu k tomu nedali souhlas. Už ji unavovala všechna tajemství – tajemství jejího otce i tohoto muže.

Když se blížili ke křižovatce, od dveří jednoho z domů vykročili dva ruští vojáci. Jeden odhodil cigaretu a zadusil ji podpatkem. Druhý pozvedl pušku a vyštěkl na ně rusky.

„*Kak vas zavút?*“

„Já to vyřídím,“ řekl Masterson a pokynul Rosaurové a Lucovi, ať skloní zbraně.

Profesor si narovnal bílý klobouk a ztěžka se opřel o hůlku. Dokulhal do čela jejich skupinky a zavolal v ruštině: „*Dobroje útro!*“

Pokračoval plynně dál. Elizabeth rozuměla jen slovům *London Times.* Zřejmě se je pokoušel představit jako novináře.

Voják sklonil pušku. „Vy Angličané.“

Masterson se širokým, rozpačitým úsměvem přikývl. „Mluvíte anglicky. Výborně. Bohužel jsme se ztratili a nedokážeme najít cestu zpátky k hotelu Polissia. Byli byste tak laskaví a odvedli nás tam?“

Podle toho, jak vojáci nakrabatili obočí, mu příliš nerozuměli. Masterson využíval jejich nedokonalé znalosti jazyka k tomu, aby je vyvedl z rovnováhy a znemožnil jim klást kontrolní otázky ohledně historky, kterou si vymyslel. Voják s puškou ale pochopil, kam mají namířeno.

„*Polissia gastiníca?*“ zeptal se.

„*Da!* Jste moc hodný. Zavedete nás tam?“

Vojáci se chvíli dohadovali strohými větami v ruštině. Nakonec jeden pokrčil rameny a druhý se s přikývnutím otočil.

Za nimi se ozvalo zakvílení motocyklu, které roztříštilo klid opuštěného města. Ve směru od vězení vyrazila na ulici motorka s modře blikajícím majáčkem a sajdkárem, obsazená dvěma vojáky v kožešinových čepicích. Spatřili je. Dolehly k nim ruské výkřiky.

Oba vojáci před nimi ztuhli.

„Potíže,“ vyhrkl Masterson a postrčil Elizabeth kupředu. „Běžte!“

Rosaurová se otočila na podpatku a kopla nejbližšího vojáka do obličeje. Ozvalo se prasknutí kosti a muž padl nazad. Druhý zvedl pušku, ale Luca byl se svou pistolí rychlejší. Z ramene vojákovi vytryskla krev a náraz kulky ho pootočil, jako kdyby ho kopla mula. Stačil však stisknout spoušť automatické zbraně.

Masterson skočil k Elizabeth, aby ji zaštítil, zatímco Luca s Rosaurovou si bleskurychle lehli na zem. Profesor padl na Elizabeth a srazil ji na kolena. Ozvala se další rána z Lucovy pistole a střelba utichla.

Masterson sklouzl na ulici. Elizabeth dobře cítila nárazy kulek do jeho těla. Překulil se na záda a pod ním se začala rozlévat kaluž krve.

„Haydene!“

Chabě na ni mávl rukou, v níž dosud třímal svoji hůlku. „Běžte!“

Ulicí se k nim blížila řvoucí motorka.

Rosaurová trhnutím postavila Elizabeth na nohy.

Luca vypálil proti motocyklu, ale Rusové se schovali za zrezivělými vraky vozů. Od chodníku kolem nich se odrážely kulky odvetné palby vojáka v sajdkáru.

„Omlouvám se, Elizabeth,“ vypravil ze sebe Masterson znovu. Ze rtů mu probublávala krev.

„Haydene…“ Zakryla si ústa. Nedokázala najít slova, jimiž by mu poděkovala a odpustila.

Viděl je však v jejích očích a nepatrně kývl. Ústa mu zvlnil náznak spokojeného úsměvu. „Běžte…,“ zachraptěl a zavřel oči.

Rosaurová s ní smýkla k další křižovatce. Luca pálil z pistole za sebe, dokud mu ze zbraně nevypadl prázdný zásobník. Došly jim náboje. Rusové po nich nepřestávali střílet.

Rosaurová vedla ostatní podél stěny domů, aby se trochu kryli za vrakem starého nákladního auta. „Za roh!“

Neměli šanci to stihnout.

Vzhledem k tomu, že už nemohli vojáky ohrožovat střelbou, motorka zaburácela silněji a vyrazila přímo k nim.

Elizabeth se ohlédla přes rameno. Když se motorka vyhýbala ležícím tělům, Masterson se z posledních sil vzepjal a vrazil hůlku do předního kola motocyklu. Hůlka se přelomila, ale dokázala, že se stroj převrátil vzhůru nohama a sklouzl po nerovné ulici. Do stran odletovaly jiskry a za převrácenou motorkou zůstávala krvavá šmouha.

Rosaurová je pobídla k běhu. „Honem!“

Burácení motorky sice snad přehlušilo většinu střelby, ale museli odtud co nejrychleji zmizet. Na křižovatce se vydali příčnou ulicí. Zhruba čtyři sta metrů před nimi stál čerstvě natřený hotel se zářícími světly. U obrubníku čekalo několik naleštěných limuzín.

Pospíchali k nim. Luca odhodil prázdnou pistoli a všichni se snažili co nejlépe oprášit svoje šaty a vypadat pokud možno normálně. U hotelu zpomalili a vykročili k němu, jako kdyby sem patřili. Nikdo je nezastavil. Hotel byl víceméně liduprázdný, s výjimkou dvou řidičů, kteří zevlovali po

hale, a několika zaměstnanců v recepci. Zdálo se, že všichni ostatní jsou na ceremoniálu.

Rosaurová zavolala k recepci. „Je tu nějaký telefon, který bychom mohli použít? Jsme… jsme z *New York Times.*“

„Místnost pro tisk…, támhle,“ odpověděl unaveně vyhlížející mladík zajíkavou angličtinou a ukázal ke dveřím na konci haly.

„*Spasíbo,*“ poděkovala mu Rosaurová.

Provedla je dveřmi. Čtvercovou místnost obkružoval nízký pult. Na stole uprostřed ležely všechny možné kancelářské potřeby: stohy papírů, notesy, pera a sešívačky. Elizabetinu pozornost ale nejvíc upoutaly dvě desítky černých telefonů na pultě u stěn.

Rosaurová vyrazila k jednomu z nich, zvedla sluchátko a počkala na oznamovací tón. Spokojeně přikývla. Vytočila číslo a obrátila se k ostatním. „Spojím se s ústředním vedením. Ti předají informace místním úřadům a zahájí evakuaci.“

Elizabeth klesla na židli. V okamžiku klidu se začala neovladatelně třást. Nedokázala přestat. Mastersonova smrt v ní něco zlomila. Oči se jí zalily slzami, kterými truchlila za ubohého profesora, ale i za svého otce.

Rosaurová čekala. Na čele jí pomalu naskakovaly ustarané rýhy. Svraštila obočí.

„Co se děje?“ zeptal se Luca.

Zavrtěla hlavou. „Nikdo to nebere.“

0.50
WASHINGTON

Painter lehce zaťukal na dveře šatny a opatrně je otevřel. Do tváře mu mířila pistole. Kat zbraň okamžitě sklonila a v očích se jí objevila úleva.

„Jak to tu vypadá?“ zeptal se a následoval ji dovnitř.

„Zatím dobře.“

Strážný zaujal místo u dveří, zatímco Kat odvedla Paintera do hlavní místnosti lemované kovovými skříňkami a lavicemi. Chodba vzadu vedla ke sprchám a sauně.

Přesunuli se do sousední uličky. Malcolm seděl na lavici a Lisa na zemi, se Sašou v náručí. Dívka k Painterovi vzhlížela velkýma modrýma očima a mírně se kolébala. Jakmile jí padl zrak na Kat, trochu se uvolnila.

Lisa vstala. Převlékla se do čistého pláště, takže už nebyla celá od krve. Kat se shýbla, převzala od ní Sašu a sedla si s ní na lavici. Pošeptala dívce něco do ucha a děvče se usmálo.

Lisa vklouzla Painterovi do náruče a na okamžik se mu zahleděla do očí.

„Co se stalo?“ zašeptala ustaraně.

Painter se domníval, že se umí dobře přetvařovat, ale jak má člověk zakrýt vztek a smutek, který ho zcela vyplňuje?

„Jde o Seana,“ řekl.

Kat s Malcolmem se k němu otočili.

Painter se zhluboka nadechl. „Ten parchant ho zabil.“ Pořád slyšel osudný výstřel následovaný elektronickým šumem z reproduktorů a stále viděl, jak se tělo jeho přítele kácí na podlahu.

„Ach bože…,“ zamumlala Lisa a přitiskla se k němu.

„Mapplethorpe míří sem dolů a hledá tu dívku.“ Painter se podíval na hodinky.

Kat jeho pohled neušel. „Bezpečnostní systém?“

„Spustí za čtyři minuty.“ Painter se modlil, aby vše připravil správně. Ve vzduchu se vznášela těžká a sladká vůně katalyzátoru.

„Jestli budeme muset bránit tuhle místnost,“ zeptala se Kat, „máme si dělat starosti s tím, zda požár nezažehne naše střelba?“

Zavrtěl hlavou. „Ta sloučenina funguje jako C4 převedená do aerosolu. K odpálení je třeba silný elektrický impulz, ne záblesk ohně.“

Lisa se mu držela u boku. „Co tedy uděláme dál?“

Painter jim pokynul, ať vstanou. Hodlal je co možná nejlépe ochránit. O další lidi už nepřijde. Nemohl jim toho však mnoho nabídnout. „Raději se schováme.“

Mapplethorpe kráčel chodbou za svým komandem.

Použil stejnou jednotku jako už mnohokrát v minulosti – tým námezdných žoldáků, do něhož patřili bývalí členové britských SAS a brigády jihoafrických speciálních sil zvaných Recces. Představovali jeho sílu napříč světovou politickou mapou. Necouvli před ničím, co po nich požadoval: vraždy, únosy, mučení, znásilnění. Ať už potřeboval provést jakoukoliv tajnou operaci, tihle muži ji zvládli. A nejlepší ze všeho bylo, že se následně jednoduše rozplynuli a nezanechali po sobě žádnou stopu. Změnili se ve stíny a duchy.

Bezpečnost země je závislá právě na takových tvrdých chlapech, kteří se nebojí vstoupit na území, kam by se nikdo jiný neodvážil.

Muž v čele jednotky dospěl ke dveřím na konci chodby s nápisem ŠATNA. Zvedl pěst. V druhé ruce svíral elektronický přijímač signálu.

Trent McBride už předtím ohlásil, že mikročip oné dívky pořád funguje. Nemohla se nikde schovat. Na tomto podlaží zachytili její signál.

Komando čekalo na rozkaz.

Mapplethorpe na ně mávl a pokynul jim, ať pokračují. Podíval se na hodinky. Bezpečnostní systém se měl spustit za tři minuty. Pro případ, že by se

Painter Crowe rozhodl požár neodvolávat, chtěl rychle popadnout dívku a odnést ji odtud. Budou-li postupovat dostatečně rychle, neměl by to být žádný problém. Nouzový východ vedoucí do podzemní garáže se nacházel hned na druhém konci chodby.

Vojáci prolomili dveře a přikrčeni vběhli do další místnosti. Mapplethorpe je následoval a zavřel za sebou dveře. Slyšel, jak si skupina předává tiché rozkazy, a viděl, jak se rozptyluje po jednotlivých uličkách.

Kráčel za svým komandem s přijímačem v ruce. Velitel jednotky proběhl podél skříněk s paží pozvednutou vysoko nad hlavu. Konečně dospěl ke zdroji signálu, spustil paži a ukázal.

V nastalém tichu zaslechl Mapplethorpe ze skříňky slabé zakňourání.

Konečně.

Dveře byly zajištěny visacím zámkem, ale jeden z vojáků vytáhl sadu malých šroubořezů a zámek odstranil.

Mapplethorpe na ně mávl. Docházel jim čas. „Rychle!“

Voják v čele trhl za rukojeť dveří a prudce je otevřel. Mapplethorpe zahlédl digitální nahrávací zařízení, rádiový vysílač – a elektroparalyzér se spouští připojenou ke dveřím.

Past.

Mapplethorpe se otočil a vyběhl.

Elektroparalyzér za ním zapraskal a vzduchem vyšlehl elektrický výboj.

Mapplethorpe zaječel. Uslyšel hlasité fouknutí připomínající zapálení plynového grilu. Katalyzátor ve vzduchu se vznítil. Zavalila ho vlna horka a bleskově se šířící ohnivá koule, která Mapplethorpa zvedla ze země a mrštila jím uličkou. Na zádech se mu spekly šaty. Vdechl plameny a oheň mu sežehl hlavu až na kost. Narazil do stěny – už ne jako člověk, ale jako planoucí pochodeň bolesti.

Vteřinu, která mu připadala jako věčnost, se převaloval na zemi, dokud ho nepohltila temnota.

O patro níž Painter slyšel ozvěnu tryznivých výkřiků, linoucích se ze šatny zdravotního zařízení, kde připravil svou past. Věděl, že Mapplethorpe půjde po signálu té dívky. Použil jeden z vysílačů, jakými odlákal vrtulníky tehdy u konspiračního domu. I tentokrát vysílač nastavil tak, aby napodoboval sledovaný signál.

Jako chlapec Painter často chodil lovit se svým otcem do Mashantucketské rezervace, domoviny svého kmene. Tam se naučil stražit pasti a lákat do nich kořist. Dnešek nebyl v ničem odlišný.

Falešná stopa přilákala nepřátele jako můry k plameni.

A stejně jako ony můry na ně čekal ohnivý konec.

Necítil žádné výčitky svědomí. Pořád měl před očima padající tělo Seana McKnighta. Navíc zahynuli další dva zaměstnanci. Painter se podíval na hodinky. Velká ručička přešla přes dvanáctku, což znamenalo, že uplynula doba nastavení bezpečnostního systému.

Zatajil dech, ale nic se nestalo.

Po zahájení odpočítávání ručně vyřadil z provozu soustavu elektrických odpalovacích zařízení. Potřeboval zdejší prostory zaplavit katalyzátorem, ale Mapplethorpe měl pravdu. Painter nemohl nechat zemřít všechny muže a ženy, zajaté přepadovým komandem, dokonce ani aby ochránil tu dívku. Proto místo toho připravil léčku, omezil ohnivou bouři na jedinou místnost a vlákal do ní Mapplethorpa i jeho tým.

Po zabití většiny vojáků a jejich velitele se ostatní s největší pravděpodobností rozprchnou a zmizí do noci.

Přistoupila k němu Lisa. „Nerozšíří se ten požár dál?“

Místo odpovědi se spustilo hasicí zařízení, které je pokropilo dávkou vody a pěny.

„Je po všem?“ zeptala se.

Painter přikývl. „Tady ano.“

Věděl ale, že všechno ještě zdaleka neskončilo.

10.53
PRIPJAT, UKRAJINA

Gray sprintoval ke sjíždějícím ocelovým vratům v zadní stěně masivního hangáru. Za běhu uličkou mezi vysokými kolejnicemi minul mrtvá těla dvou dělníků. Oba byli střeleni do hlavy.

V uších mu divoce tepala krev, přesto slyšel volání ze vzdálené tribuny, jako kdyby se jednalo o atletický stadion a on se právě chystal proběhnout cílem závodu na čtyři sta metrů. S tím rozdílem, že při tomto závodě závisel na jeho schopnosti včas protrhnout cílovou pásku život diváků.

S vypětím posledních sil dospěl k vratům a po břichu se vrhl pod ně. Bylo to jako se plazit nízkou chodbou. Vrata měřila na tloušťku několik metrů a skládala se z ocelových plátů. Lezl kupředu, zatímco se k němu blížil strop a hrozil, že ho každou chvíli rozmačká. V panice kopal nohama, přitahoval se rukama a postupně prolézal pod zvyšující se tíhou masivních vrat.

Konečně se vynořil v nitru hangáru a postavil se na nohy. Rychle vstřebal nesmírnou velikost zdejšího prostoru lemovaného lešením i velkou stavbu uprostřed, vysokou přibližně jako desetiposchoďový dům, zhotovenou z betonu a zčernalé oceli. Jednalo se o proslulý sarkofág, stínící čtvrtý reaktor. Nový hangár už starý sarkofág téměř úplně zakrýval. Za reaktorem se zvedala

betonová stěna, ke které nový kryt přilne a zastaví se. Tím bude starý sarkofág dokonale izolován od okolí.

Prozatím se ale nad ním tyčil oblouk slunečního světla připomínající oslnivou duhu. To bylo vše, co zbývalo ze spojení s vnějším světem. I za tu chvilku, po kterou Gray přihlížel, se oblouk znatelně zúžil.

Zleva ke Grayovi doléhala jakási hrdě pronášená ruská slova, zesilovaná tlampači kolem tribuny. Také slyšel neustálé hluboké hučení hydraulických tahačů, které přepravovaly hangár na posledních několika metrech.

Vtom se napravo od něj ozval výstřel z pistole.

Gray si vybavil mrtvá těla venku.

Nikolaj za sebou nechával lehce sledovatelnou stopu.

Gray přikrčen vyběhl daným směrem, přičemž se kryl za stohy ocelových plátů, hromadou betonové suti a vysokozdvižným vozíkem. Ve vzduchu cítil olej a rez. U rohu sarkofágu vytrhl z opasku pistoli.

Vyhlédl zpoza betonu a spatřil postavu, kulhající k zužujícímu se oblouku světla. Nikolajovi zbývalo k úniku posledních dvacet metrů. Gray pečlivě namířil.

„Nikolaji!“ vykřikl.

Senátor polekaně klopýtl a obrátil se.

„Ani hnout!“ zavolal Gray.

Nikolaj na vteřinu zaváhal, ale pak se znovu otočil a vyběhl. Gray nemohl riskovat, že ho zabije. Nejdřív potřeboval zjistit, co má Nikolaj za lubem. Zacílil a vypálil. Pod Nikolajem podklesla zdravá noha a senátor upadl na zem.

Gray vyběhl za ním, ale muž jako Nikolaj nezískal svůj vliv tím, že by se ve vypjatých situacích hroutil. Překulil se za stoh vyrovnaných ocelových trámů a zahájil palbu, před kterou Gray musel bleskurychle uhnout ke straně. Schoval se za hromadou stavebního dříví.

„*Čjort! Radilsja čerez žopu!*“ proklínal ho Nikolaj rusky a z jeho hlasu zaznívala hysterie. Zaječel na Graye: „Tady nemůžeme zůstat, ty *svoloč!* Zbývají sotva tři minuty!“

Gray přihlížel, jak se oblouk denního světla za senátorovým úkrytem stále zužuje: byl široký sotva půldruhého metru. Nebylo divu, že Nikolaj pospíchal.

„Tak mi povězte, jak zastavit operaci Uran!“ odpověděl Gray hlasitě.

„Nejde nijak zastavit, jakmile byla jednou uvedena do pohybu. Můžeme jenom zmizet z cesty… hned!“

„Řekněte mi, co jste udělal.“

„Dobře! Demoliční nálože! Umístěné v pilířích na druhé straně starého sarkofágu. Stěna krytu se zhroutí a vystaví všechny na té straně smrtící dávce radiace. Nálože nejdou nijak odpojit. Musíme okamžitě zmizet!“

Gray se pokoušel vstřebat, co právě vyslechl, a snažil se najít nějaké řešení.

I kdyby vyběhl ven a začal křičet, že je třeba provést evakuaci, nestihli by ji.

„Není důvod, abychom zemřeli s nimi," pokračoval Nikolaj. „Svět potřebuje nový směr. Potřebuje silné muže. Jako jsem já. Jako jste vy. Cílem naší skupiny je vylepšit stav lidstva a zahájit novou obrodu."

Gray si vzpomněl na dřívější rozhovor se senátorem o příchodu nového proroka. Takhle to tedy chtěli provést: uvrhnou svět do chaosu a poté nabídnou řešení ústy figurky vedené předtuchami a znalostmi vylepšených dětí.

„I když tu zahyneme," naléhal Nikolaj, „nebude to konec. Kola už jsou v pohybu a nelze je zastavit. Naše smrt by ničemu neposloužila. Přidejte se k nám. Muže jako vy můžeme upotřebit."

Pravdou bylo, že Gray nedokázal vymyslet žádný způsob, jak odvrátit to, k čemu se schylovalo.

Škvíra za Nikolajem se dál uzavírala.

„Dvě minuty!" zavolal senátor na Graye. „Hned venku je ovládací kabina obložená olovem. Pořád to k ní můžeme stihnout, jestli vyběhneme hned teď!"

Nikolaj se ve svém úkrytu pohnul a zjevně zvažoval, že by se pokusil doběhnout ven. S pochroumaným kotníkem na jedné a střelným zraněním na druhé noze ale musel vědět, že by se jednalo o jistou smrt.

Na druhou stranu, totéž platilo, pokud tu zůstane.

Konečně odhodil pistoli a vystoupil na otevřené prostranství. Obrátil se ke Grayovi s rozpaženýma rukama a zůstal stát na nejistých nohách. „Jestli je to jediný způsob, jak přežít, tak budiž."

Gray v duchu zaklel. Nemohl zastavit smrtící plán. Jediné, co mohl udělat, bylo zatknout masového vraha, který onen plán spustil. Také vystoupil zpoza úkrytu a nepřestával mířit pistolí na Nikolaje.

V tu chvíli se hučení hydraulických motorů změnilo ve vysoké kvílení. Masivní oblouk o hmotnosti dvaceti tisíc tun se začal třást.

Co se to dělo?

Kowalski překročil mrtvého vojáka, aby se připojil k Jeleně u ovládacího panelu. Jakmile Gray vyběhl k reaktoru, Jelena vyrazila s motorkou jako pilot formule jedna na kokainu. Kowalski se držel sajdkáru tak křečovitě, že se mu ještě teď chvěly prsty. Přiřítili se k zadní straně hangáru a zastavili u betonového bunkru, z něhož vycházely silné kabely.

Jednalo se o kabinu, která ovládala hydraulické tahače.

Následovala zuřivá, krátká přestřelka.

Kowalski se pokusil pomoct, ale Jelena se otáčela jako balerína s automatickou puškou, tančila a uskakovala mezi deštěm kulek, jako kdyby předvídala každou ránu. Vyřídila čtyři vojáky. Kowalskému se podařilo zabít jen jednoho.

Nikolajovi muži, vysvětlila Jelena, jakmile střelba utichla.

V bunkru se ihned pustila do práce. Sklonila se k ovládacímu pultu a zvýšila výkon tahačů, aby se hangár uzavřel rychleji.

Před okénkem kabiny stoupal z jednoho motoru kouř – vypadalo to, že každou chvíli vybuchne. Na všech monitorech blikala červená varovná hlášení.

To nemohlo věstit nic dobrého.

Kowalski ustoupil od Jeleny a podíval se na řadu obrazovek, které zachycovaly vnitřek hangáru. Na prostředním monitoru si všiml dvou drobných postav.

Gray a ten Rus.

Z tohoto úhlu pohledu Kowalski spatřil něco, co Gray vidět nemohl.

A sakra!

„Jeleno!“ zavolal. „Potřebujeme tu trochu píchnout!“

Otočil se právě včas, aby viděl, jak se Jelena hroutí k zemi. Natáhl se k ní a zachytil ji kolem pasu. Pod dlaní ucítil, jak je její bok vlhký a horký. Odhrnul jí sako a spatřil, že má celý levý bok promáčený krví. Její tanec při přestřelce zřejmě nebyl tak dokonalý, jak si myslel.

„Proč jste nic neřekla?“ zeptal se s bolestí v hlase.

Mávla k monitorům. „Ukažte mi, o co jde.“

Gray se pokoušel vysvětlit si náhlé zrychlení pohybu hangáru. Setrvačnost dvaceti tisíc tun se nedala jen tak překonat, ale konstrukce rozhodně zrychlila. Potvrzovalo to pronikavé kvílení hydraulických motorů.

„Ne!“ vykřikl Nikolaj.

Gray si uvědomil, že úzkost v senátorově hlase pramení ze dvou obav: ze strachu, že takhle už teprve nestihne utéct, a děsu, že jeho plány budou zmařeny, pokud se hangár zavře příliš brzy.

„Jdeme!“ řekl Gray a namířil na něj pistoli.

Nikolaj spustil rozpažené ruce – a odhalil, co bylo ukryté za stohem ocelových traverz. Jeho druhou ruku Gray spatřil až nyní.

Další pistole.

Nikolaj zacílil Grayovi na břicho a vypálil.

Grayovi se podařilo otočit, ale kulka mu přesto vypálila na kůži ohnivý škrábanec. Stiskl spoušť. Náhlý útok ho však vyvedl z rovnováhy, takže se kulka jen neškodně odrazila od země. Ještě horší bylo, že ze zbraně vypadl prázdný zásobník.

Došly mu náboje.

To se ale nedalo říct o Nikolajovi.

Rus pečlivě namířil na Graye.

V důsledku svého soustředění si nevšiml pohybu u stropu hangáru, kde se

posunul obrovský jeřáb a pustil dolů obří hák.

Hvízdavý zvuk jeho pádu konečně přilákal Nikolajovu pozornost. Vzhlédl právě v okamžiku, kdy masivní ocelový hák, který by vystačil na lodní kotvu, dopadl do traverz vedle něj. Senátor se pokusil uskočit, ale náraz háku způsobil, že se traverzy sesunuly ke straně a uvěznily pod sebou Nikolajovy nohy.

Jeho pistole odletěla stranou.

„Pomozte mi!“ zasténal Nikolaj v zoufalé panice.

Nebyl čas.

Zužující se mezera za senátorem už na šířku měřila sotva půl metru. Gray oběhl zhroucený stoh traverz a sprintem vyrazil k východu.

Když dospěl do tenkého pruhu světla, Nikolaj za ním vykřikl: „Nevyhrál jsi, ty *svoloč*. Stejně zahynou miliony lidí!“

Gray neměl čas, aby se ho vyptával, jak to myslí. Vrhl se do mezery a protahoval se mezi stěnami – ocelové na jedné a betonové na druhé straně. Stěny hangáru měřily na tloušťku dvanáct metrů. Postupoval, jak nejrychleji dokázal. Brzy se však tlak zvýšil natolik, že nemohl dál.

Vydechl, aby zmenšil objem hrudi, a urazil poslední dva metry. Vypadl ven, zhroutil se na ruce a kolena a lapal po dechu.

Jako kdyby se zrovna podruhé narodil.

Přehlédl, že u hangáru stojí postava, která se vrhla do stále se zužující mezery, jakmile ji uvolnil.

Gray se otočil. „Jeleno! Ne! Nemůžete to stihnout!“

Vymrštil se na nohy a pokusil se ji chytit, jenže Jelena už byla příliš hluboko, hlouběji, než ji mohl se svou objemnější postavou následovat. Mrštnými pohyby se vzdalovala od slunečního světla.

Gray se modlil, aby stačila dorazit na druhou stranu, ale pořád bylo jisté, že nemůže vyváznout živá. Teprve pak si všiml krvavé stopy, která se za ní táhla.

Za ním se ozval chraplavý hlas.

„Kde je Jelena?“ zeptal se Kowalski.

Gray se díval, jak vybíhá od štěrbiny do nitra hangáru, a zavrtěl hlavou.

Kowalski přejel pohledem masivní konstrukci. „Nechala mě tam. Shodila hák na toho parchanta a řekla, že sem jde pomoct.“

Gray se odvrátil. „A právě to se zřejmě chystá udělat.“

Nikolaj ležel na zádech, s nohama přimáčknutýma pod půl tunou ocelových traverz. Přes mlhu utrpení zaslechl potácivé kroky, které se k němu blížily. Otočil hlavu a spatřil Jelenu.

Zamrkal s bolestí, která sahala hlouběji než k jeho zlomeným kostem. „Ach, *milája majá*, co tu děláš?“

Klesla k němu.

Košili měla celou od krve.

„Ljubov majá…“ vydechl se směsí bolesti a starostlivosti. Zvedl paži a Jelena mu padla do náruče. Držel ji a něžně ji kolébal, zatímco opodál mizely poslední sluneční paprsky.

Zaznělo zaskřípění oceli o beton. Kryt se definitivně uzavřel. O několik okamžiků později Nikolaj zaslechl zadunění, jak se na opačné straně reaktoru zhroutila stěna sarkofágu. Demoliční nálože fungovaly přesně podle plánu, ale kryt už byl zavřený. Životy lidí venku tak zůstaly ušetřeny.

On však takové štěstí neměl.

Vzhlédl ke stropu hangáru. Vnitřní povrchy byly obloženy silnou vrstvou polykarbonátu, která měla odrážet radioaktivitu a udržovat ji uvnitř.

Už na tom nezáleželo, ale Nikolaj zvedl kryt dozimetru, který měl v náprsní kapse. Ráno, když si ho bral, byl přístroj ještě sněhově bílý. Teď během okamžiku dočista zčernal.

Pustil jej a objal Jelenu i druhou paží.

„Proč?“ zeptal se.

Za tím jediným slovem se skrývalo mnoho otázek. Proč ho Jelena zradila? Nikolaj věděl, že se musela spojit s jeho protivníky. Nic jiného nedávalo smysl. Ale také: proč se vrátila?

Jelena neodpověděla. Podíval se na ni a spatřil v jejích očích skelný pohled.

Byla mrtvá.

Jako on.

Stala se z něj živoucí mrtvola.

Věděl, jaký skon ho očekává. Po celý profesionální život se zabýval těmito úmrtími. Bude to trýznivý a ponižující konec.

Když přitáhl Jelenu blíž k sobě, něco jí vyklouzlo z kapsy a dopadlo na jeho nohu. Natáhl ruku a zvedl její poslední dárek.

Pistole.

Zřejmě ji sebrala ze země.

Proto sem přišla.

Aby se rozloučila a nabídla mu možnost společného úniku.

Sklonil se k ní a naposledy políbil její studené rty. *„Ty majo solniško…“*

Skutečně byla jeho sluncem.

Jednou rukou ji stále objímal a druhou si pozvedl pistoli k ústům.

A využil nabídnutý únik.

19. kapitola

7. ZÁŘÍ, 11.00
JIŽNÍ URAL

S puškou přes rameno vystoupal Monk do poslední serpentiny. K žulové skalní stěně před ním se přimykal důlní komplex. Kovové budovy i starý motor dávno zkorodovaly. Ze střech i stěn visely dlouhé rampouchy rzi, okna byla rozbitá nebo zabedněná okenicemi, a všude kolem leželo polorozpadlé nářadí, jež tu dělníci před desetiletími odhodili: lopaty, krumpáče i kolečka.

U skály se tyčily vysoké haldy staré důlní hlušiny. Mezi hromadami kamení se zvedala věž dopravníkového pásu s vozíky, kterými byla přepravována těžená ruda a z nichž se sypala na korby nákladních automobilů.

Monk kulhal s provizorně obvázanou nohou kupředu a přemítal, odkud toho ví tolik o hornictví. Zabývala se snad jeho rodina…

V mysli se mu náhle vynořila série bleskových výjevů: *starší muž* v *kombinéze, pokryté uhelným mourem…, stejný muž* v *rakvi…, plačící žena…*

Mihotavé útržky vzpomínek ukončilo elektrické bodnutí bolesti.

Trhl sebou. Vedl děti i s Martou bludištěm dopravníkových pásů, vozíků a odpadních skluzavek směrem k jejich cíli. Do otvoru ve skalní stěně se nořily kolejnice. Jednalo se o hlavní vchod do dolu.

Cestou se ohlédl přes rameno.

Pod nimi se rozkládalo jezero Karačaj. Monk odhadoval, že je tu přibližně tři kilometry široké a trojnásobně dlouhé. Rozhlédl se po zalesněných horách na protější straně a pokoušel se najít místo, odkud se vydali na svou pouť.

„Musíme si pospíšit," připomněl mu Konstantin.

Monk přikývl. Starší chlapec kráčel mezi oběma menšími dětmi a Marta se držela za nimi. Vydali se k otvoru.

Sotva se však o něco přiblížili, objevila se komplikace. Vstup do dolu od země ke stropu blokoval velký dřevěný zátaras z klád pospojovaných maltou.

Podle stavu okolí to vypadalo, že tu nikdo nebyl už celé věky, ale Monk si u zátarasu všiml hromady cigaretových nedopalků a prázdných lahví od vodky. Do písečné země se otiskly čerstvé kročeje. Tenhle důl není tak opuštěný, jak na první pohled vypadá. Někdo si tu nedávno udělal přestávku.

Monk se znovu ohlédl. Neviděl žádná zaparkovaná nákladní auta, ani čerstvé stopy po pneumatikách, takže ať už tu byl kdokoliv, dostal se odtud

nějakým jiným způsobem. A Konstantin mu o něm už pověděl.

Pod jezerem, mezi důlním komplexem 337 a Čeljabinskem 88, jezdil vlak. Dělníci odtud tedy odjeli do Čeljabinsku 88.

Monk se modlil, aby nikdo nečekal u zadních dveří.

Přistoupil k obdélníku nýtované oceli zasazené do zátarasu.

„Co budeme dělat?“ zeptal se. „Zaklepeme?“

Konstantin se zamračil a přikročil ke dveřím. Zvedl závoru a zatlačil. Dveře se otevřely. Nebyly zamčené.

Monk si spěšně strhl pušku z ramene a namířil dovnitř. „Příště mi řekni předem, než uděláš něco takového,“ zašeptal.

„Sem nikdo nechodí,“ opáčil Konstantin. „Je to příliš nebezpečné. Proto nepotřebují zamykat. Stačí obyčejný zátaras, aby se jim tam nezatoulal nějaký medvěd nebo vlci.“

„Případně vypuštěný tygr,“ zabručel Monk.

Konstantin spustil batoh na zem, rozepnul jej a vytáhl svítilnu. Podal ji Monkovi, který si přehodil pušku zase přes rameno.

Vešli dveřmi do hlavní chodby a Monk si posvítil kolem. Tunel, klesající do útrob hory, podpíraly dřevěné trámy. Do tmy vedly koleje a v dosahu světla se nacházely dva důlní vozíky.

Monk si všiml, že o něco dál se chodba větví, a předpokládal, že celá hora je křížem krážem provrtána šachtami a tunely. Nebylo divu, že si horníci občas vyšli z pochmurné temnoty na trochu světla, i když to bylo ve stínu toxického jezera.

Vyrazili. Monk se ještě zeptal na směr. „Kudy teď?“

Konstantin mlčel.

Monk se k němu otočil.

Chlapec pokrčil rameny. „Nevím. Vím jen, že někam dolů.“

Monk si povzdychl. Tomu tedy říkal pokyn. S baterkou v ruce začal sestupovat do tmy.

Savina se rozhlížela po usměvavých tvářích. Starší děti spolu vzrušeně štěbetaly, zatímco mladší pobíhaly kolem a pokoušely se vybít neklidnou energii. Představovaly jasný kontrast oproti nejmenším z nich, kterým ještě nebylo pět let a neměly voperovaný mozkový implantát. Ty zůstávaly tiché a odtažité – vykazovaly různě silné symptomy neléčeného autismu: mlčky seděly, hleděly do prázdna a vykonávaly opakované pohyby.

Čtyři učitelé se pokoušeli zorganizovat svých přibližně šedesát svěřenců.

„Zůstaňte ve svých skupinách!“

Za otevřeným ocelovým poklopem v zadní části Čeljabinsku 88 čekal vlak, který vezme děti na krátkou projížďku. Občas jezdily na podobné výlety, ale

dnes se z něj už neměly vrátit. Vlak se i s nimi zastaví přímo v centru operace Saturn.

Za Savinou se tyčily staré paneláky ze sovětské éry a hleděly na děti očima v podobě prázdných oken. Učitelům se ve tváři zračila podobná prázdnota, ačkoliv se ji pokoušeli skrýt za veselá slova.

„Vzali jste si všichni lék?“ volala mohutná žena.

Tím lékem bylo sedativum kombinované se sloučeninou citlivou na radioaktivitu. Nyní sice děti překypovaly energií, ale zhruba za hodinu upadnou do mrákotného spánku, který zajistí, že žádné z nich nepocítí úzkost, až na opačném konci tunelu vybuchnou nálože a spustí operaci Saturn. První proudy jezerní vody dopadající do chodby s sebou přinesou prudké zvýšení radioaktivity, která změní sloučeninu v krevním oběhu dětí ve smrtící nervový toxin. Ten děti okamžitě zabije.

Původně uvažovali o tom, že všechny děti jednoduše usmrtí injekcí, ale takové bezprostřední zabíjení by bylo příliš i pro ty nejotrlejší. Navíc by pak stejně museli bezvládná tělíčka naložit na vlak a převézt je do centra operace. Plán zněl tak, že radioaktivita, která bude těla omývat po mnoho týdnů, než se vyprázdní objem jezera, rozloží jejich DNA tak, že už nebude možné provést identifikaci – pokud by si k nim tedy někdo vůbec troufl chodit. Hladina záření nedovolí nikomu vstoupit nejméně několik desetiletí.

Současný postup byl tedy nakonec vyhodnocen jako nejúčinnější i nejméně krutý a poskytoval dětem poslední chvíle radosti a veselí.

Savina přesto stála s rukama za zády a svírala ruce tak křečovitě, až jí zbělaly klouby prstů. Musela se ovládat, aby nezačala děti vytahovat zpátky z vlaku.

Deset jich ale zachránila.

Musela se utěšovat touto skutečností.

Deset nejlepších.

Zůstali v panelovém domě za ní, kde byla umístěna řídicí stanice operace Saturn. Jakmile tu jejich úkol skončí, převezou deset dětí z třídy Omega do nového zařízení v Moskvě. Nastal čas, aby jejich projekt vyšel ze tmy na denní světlo.

Bude to její odkaz dalším generacím.

Když se kácí les, létají třísky.

Poslední děti se smíchem nastupovaly do vlaku a dohadovaly se, kdo pojede v otevřených nákladních vozech. Jen pár starších z nich se podivilo, proč s nimi nejede žádný dospělý, ale i těm v hlase znělo spíš vzrušení než obavy.

Vlak zasyčel, ozvalo se vzdechnutí hydraulických brzd a celé monstrum se s elektrickým prasknutím vydalo do tunelu. Ještě několik vteřin k Savině

doléhal smích a radostné výkřiky. O chvíli později se ocelová vrata uzavřela a odřízla všechny zvuky.

Čtveřice učitelů se vydala pryč. Nikdo z nich nemluvil. Sotva se na sebe podívali. Kromě objemné matrony v zástěře dlouhé až ke kotníkům. Když procházela kolem Saviny, konejšivě k ní zvedla ruku, ale pak si to rozmyslela a znovu ji spustila.

„Nemusela jste sem chodit," zamumlala.

Savina se beze slova odvrátila, protože nedůvěřovala svému hlasu.

Ale ano… Musela.

11.16
PRIPJAT, UKRAJINA

Gray seděl v zadním oddělení limuzíny. Rosaurová řídila a Luca se posadil vedle ní. Prohnali se prvním kontrolním stanovištěm za městem. Zóna zákazu vstupu do Černobylu měla podobu přibližně třicetikilometrového okruhu kolem reaktorů a nacházela se v ní dvě kontrolní stanoviště, jedno ve vzdálenosti deseti kilometrů a druhé třicet kilometrů daleko. Gray chtěl projet i druhou kontrolou, než někomu dojde, že se u reaktoru něco děje. Nepotrvá dlouho a někdo objeví mrtvá těla. Pak se celá oblast uzavře.

Když se s Kowalským vracel z místa oslav do Pripjatu, zavolal Rosaurové vysílačkou, kterou mu dal Masterson. Rosaurová mu ohlásila, že se jí nepodařilo spojit s ústředním velitelstvím Sigmy. Pobídl ji, ať to zkouší dál. Než dorazil k hotelu, komunikační kanály se znovu otevřely a Rosaurová zabrala jednu z limuzín. Také se zmocnila řidičova mobilu.

Gray teď svíral telefon v ruce a čekal na hovor od Paintera Crowea. Painter měl podle všeho ve Washingtonu rovněž plné ruce práce, ale Mapplethorpe aspoň vypadl ze hry a Saša byla v bezpečí.

Společnost v zadní části vozu mu dělali Elizabeth a Kowalski. Jeho parťák měl nahou hruď a Elizabeth mu ošetřovala střelnou ránu v rameni.

„Přestaň se vrtět!"

„Děsně to bolí."

„Vždyť je to jenom jód."

„No a? Pořád to pálí jako svině…"

Další nářky uťalo Elizabetino zamračení.

Gray si musel přiznat, že mu Kowalski tam v hangáru zachránil život. Ten ocelový hák sice spustila Jelena, ale Kowalski si v první řadě všiml toho, že má Gray potíže.

Stále však neunikli nebezpečí.

Gray se otočil a vyhlédl na okolní kopce s březovými hájky. Pořád mu

divoce bušilo srdce a myslí mu vířila stovka různých scénářů. Zatímco ujížděli od Černobylu, věděl, že by okamžitě měli zamířit někam jinam.

Trápila ho Nikolajova poslední slova: *Nevyhrál jsi… stejně zahynou miliony lidí.*

Co tím myslel? Gray věděl, že se nejednalo o planou hrozbu. Mělo se odehrát ještě něco dalšího. Starosti mu dělal už název Nikolajova plánu – operace Uran. To označení bylo převzato ze sovětského vítězství za druhé světové války nad Němci, k němu ale nevedla jediná akce. Sověti uspěli díky dokonale sehrané dvojici plánů: operaci Uran a následně operaci Saturn.

Když Gray prchal z hangáru, Nikolaj naznačil něco podobného. Měla být zahájena další akce, jenže kde a jaká?

Telefon konečně zazvonil.

Gray ho otevřel a přiložil si ho k uchu. „Řediteli?“

„Jak si tam vedete?“ zeptal se Painter.

„Tak, jak se dá očekávat.“

„Připravil jsem vám transport. Pár kilometrů za zakázanou zónou je soukromá přistávací plocha, kam přilétali hosté toho jejich ceremoniálu. Britská zpravodajská služba nabídla, abychom si půjčili jedno z jejích letadel. Zjevně si chtějí zachovat tvář poté, co neposlouchali varování profesora Mastersona, jakožto svého bývalého agenta. Mimochodem, už jsem spustil poplach. Všemi zpravodajskými kanály se jako požár šíří informace o zmařeném útoku v Černobylu. Z bezpečnostních důvodů už probíhá evakuace, ale vy zatím tomu chaosu unikáte.“

„Výborně.“ Gray musel připustit, že ředitelův pevný hlas aspoň trochu zmírnil jeho úzkost. Není v tom sám.

„Rozhodně za sebou máte rušný den, veliteli.“

„To vy taky…, ale myslím, že ještě není po všem.“

„Co tím chcete říct?“

Gray řekl Painterovi o posledních slovech ruského senátora.

„Moment,“ odpověděl Painter, „mám tu Kat Bryantovou a Malcolma Jenningse. Přepínám na konferenční hovor.“

Gray pokračoval. Vysvětlil své obavy z druhé operace, nějakým způsobem zacílené na velký počet obětí.

Kowalski poslouchal, zatímco mu Elizabeth obvazovala zranění. „Povězte jim o těch včelách,“ zavolal.

Gray se na něj zamračil. Tam u hangáru, ještě než se vydala za Nikolajem, pokusila se Jelena Kowalského před něčím varovat, ale Kowalski jí zjevně špatně rozuměl a výsledkem byl zkomolený vzkaz beze smyslu.

„Víte, co myslím,“ naléhal Kowalski. „Osmdesát osm včel a princ.“

Z telefonu se ozval Katin tichý hlas. „Co to říkal?“

„Řekl bych, že nerozuměl správně, co…“

„Z čela princ?“

„Včel a princ.“

Kowalski spokojeně přikývl, zatímco Gray v duchu obrátil oči v sloup. Nedokázal uvěřit, že se baví o takových věcech.

Na druhém konci linky následoval nesrozumitelný rozhovor mezi Painterem, Kat a Malcolmem. Gray slyšel jen jeho útržky: Kat se zmiňovala o čísle osmdesát osm načrtnutém v něčí krvi.

Poté se ozval Malcolmův hlas, který překypoval vzrušením. Mluvil ke Kat i Grayovi. „Nemohli jste oba ve skutečnosti slyšet slovo *Čeljabinsk?*“

„Čeljabinsk?“ zopakoval Gray nahlas.

Kowalski sebou trhl.

Gray zavrtěl hlavou. „Jo, to by mohlo být ono.“

Kat také přitakala.

Malcolm rychle drmolil – jasná známka, že ho přemáhá vzrušení. „Na to jméno jsem už narazil. Kvůli všem těm zmatkům jsem neměl čas, abych se nad tím zamyslel.“

„Nad čím?“ zeptal se Painter.

„Jde o tělo doktora Polka. Vzorky odebrané z jeho plic odpovídaly specifickému izotopovému obsahu uranu a plutonia používaných v Černobylu. Jak ale víte, další testy tento odhad poněkud zpochybnily. Nebylo to tak jednoznačné, jak jsem si nejdřív myslel. Vypadalo to spíš, jako kdyby bylo jeho tělo zamořeno směsí radioaktivních zdrojů, ačkoliv nejsilnější složkou zůstávalo palivo pro Černobyl.“

„Kam tím míříte?“ otázala se Kat.

„Svoje nálezy jsem založil na databázi Mezinárodního úřadu pro atomovou energii, ovšem jedna oblast světa je tak zamořená, že k ní nelze přiřadit jednoznačné údaje. A tou oblastí je Čeljabinsk ve středním Rusku. Sovětský svaz ukrýval v tamějším pohoří Ural centrum své těžby a produkce uranu i plutonia. Do celého regionu padesát let nikdo nesměl a teprve v poslední době se zákazy trochu uvolnily.“ Odmlčel se a významně dodal. „V Čeljabinsku se taky těžilo a skladovalo palivo pro Černobyl.“

Gray se napřímil. „Takže si myslíte, že doktor Polk byl ozářen právě tam – ne u reaktoru, ale v místě výroby paliva? V Čeljabinsku?“

„Tipuji, že ano. Souhlasí i to číslo osmdesát osm. Sověti postavili v horách podzemní hornická města a pojmenovali je podle místních poštovních čísel. Čeljabinsk čtyřicet, Čeljabinsk sedmdesát pět…“

A Čeljabinsk 88.

Grayovi se znovu rozbušilo srdce. Teď už věděl, kam se musejí vydat. Dokonce znal i směrovací číslo.

Painter pochopil rovněž. „Zpravím o tom britskou zpravodajskou službu a řeknu jim, že si uděláte menší zajížďku. K Uralu by vás měli dopravit za necelou hodinu.“

Gray se modlil, aby jim zbývalo dost času.

Zahynou miliony lidí.

Jakmile limuzína dospěla k druhému kontrolnímu stanovišti a znuděná hlídka je mávnutím ruky propustila dál, Painter pokračoval: „V tak krátkém čase vám, veliteli, ovšem nemohu zajistit žádnou pozemní podporu.“

Gray odpověděl, zatímco limuzína vyjížděla ze zapovězené zóny do volné krajiny: „Myslím, že tu už mám.“

Po obou stranách silnice parkovaly v mělkých škarpách starší nákladní vozy. Celkem jich tu bylo aspoň deset. Na otevřených korbách i v kabinách sedělo mnoho mužů.

Luca se na předním sedadle naklonil k Rosaurové a spěšně na ni promluvil. Zpomalila, Luca se narovnal a zamával paží vysunutou z okénka.

Šlo o jednoznačný signál.

Následujte nás.

Limuzína pokračovala v cestě a nákladní vozy se pomalu vydaly za ní. I Luca Hearn, podobně jako Painter Crowe, spustil z hotelových telefonů svůj vlastní poplach poté, co se Rosaurové nepodařilo spojit s velitelstvím Sigmy.

Gray si vzpomněl na Lucova slova, když popisoval Romy: *Jsme všude.* Ukazovalo se, že měl pravdu.

Za limuzínou se shromažďovala romská armáda.

11.38
JIŽNÍ URAL

Čím hlouběji Monk sestupoval, tím více byl přesvědčen, že je tenhle důl opuštěný. Neslyšel žádnou ozvěnu hlasů ani dunění vzdálených strojů, a ačkoliv ho na jednu stranu těšilo, že nebudou odhaleni, na druhou stranu ho panující ticho zneklidňovalo. Měl pocit, jako kdyby toto místo zadržovalo dech.

Mířil dolů příkrou přístupovou chodbou. Zraněná noha ho bolela a pálila. Vzhledem k tomu, že neměli mapu zdejšího komplexu, museli sledovat stopy lidí, kteří nechali před vstupem do dolu ony cigaretové nedopalky a prázdné lahve. Naštěstí nešlo o obtížný úkol. Do písku na zemi byly vytlačeny jasně viditelné kročeje – vracející se rovnou zpátky, jednou strmou chodbou za druhou.

A přestože důl nyní vypadal opuštěně, Monk našel řadu dokladů o minulé činnosti: čerstvé hromady hlušiny, lesklé nářadí opřené o stěny a dokonce i

zapomenutou chladicí tašku s vodou z roztálého ledu, v níž plavaly plechovky piva.

Konstantin kráčel vzadu se svou sestrou, zatímco Pjotr se neustále držel těsně u Monka a doširoka rozevřenýma očima hleděl do temných chodeb, které míjeli. Monk vnímal chlapcův strach. Neděsil se uzavřeného prostoru, ale tmy. Monk občas zhasínal svítilnu, aby se podíval, jestli někde nespatří náznak světla.

V takových okamžicích se k němu Pjotr pevně přitiskl.

Marta zůstávala v chlapcově blízkosti, ale ve chvílích naprosté temnoty se chvěla i ona, jako kdyby sdílela Pjotrovu hrůzu.

Monk dospěl ke konci klesající chodby, která ústila do dlouhého tunelu s kolejnicemi a stojícím dopravníkovým pásem. Když se rozhlížel po dalších šlépějích, všiml si, že na konci chodby získává tma mírně našedivělý nádech. Přikrčil se, přitáhl k sobě Pjotra pahýlem ruky a zhasl.

Padla na ně tma a zakryla je jako těžká, neprodyšná přikrývka. Bylo ale evidentní, že se na konci chodby svítí.

Konstantin přistoupil k Monkovi.

„Už žádné světlo," zašeptal Monk a podal chlapci vypnutou baterku. Jestli se mýlil ve svém odhadu, že je důl opuštěný, nechtěl nikoho upozornit na příchod své skupiny.

Pozvedl pušku, kterou sebral mrtvému ruskému vojákovi. „Dál musíme tiše," dodal.

Pomalu vykročil chodbou, přičemž došlapoval na přesahující konce pražců, aby se vyvaroval křupání štěrku a písku. Děti následovaly v jeho šlépějích. Marta udržovala rovnováhu na jedné z kolejnic. Cestou Monk napínal uši, jestli nezaslechne nějaké hlasy či jiné známky lidské přítomnosti. Slyšel však jen kapání vody, které znělo stále hlasitěji, čím hlouběji pod zem se nořili. Až příliš neodbytně si uvědomoval, že se nacházejí v těsné blízkosti radioaktivního jezera Karačaj.

Vnímal i sílící pach – směs oleje, nafty a kouře z dieselového motoru. U záhybu tunelu však jeho citlivý nos zaznamenal ještě něco dalšího: odpudivý puch čehosi organického.

Za zatáčkou zjistil, že chodba končí v ústřední jeskyni, vyhloubené přímo do skály. Jeskyně dosahovala sotva setinové velikosti v porovnání s Čeljabinskem 88, ale i tak stoupala do výšky tří poschodí a táhla se do délky poloviny fotbalového hřiště.

Většinu země zaplňovaly zaparkované stroje a stavební materiál: kotouče drátů, dřevěné trámy, zpola rozebrané lešení a hromady kamenů. Po straně se tyčil vysoký vrták, naložený na korbě nákladního vozu. Celé místo vypadalo, jako kdyby ho dělníci museli vyklízet ve spěchu. Nepanoval tu žádný pořádek

– někdo zřejmě balil věci jen tak narychlo a víceméně náhodně.

Aspoň nechali rozsvíceno.

Na opačné straně místnosti svítilo několik sodíkových zářivek.

„Opatrně," hlesl Monk. Pokynul dětem, ať se drží vzadu, aby byly v případě nezbytnosti připravené schovat se za hromadami materiálu.

Plížil se kupředu s puškou u ramene. Pomalu procházel jeskyní, zadržoval dech a snažil se došlapovat pokud možno nehlučně. Na opačné straně objevil vysoké tlakové dveře z oceli, odrážející světla zářivek. Byly zavřené a vyhlížely nověji než zbytek zdejšího zařízení. Napravo stála jakási kabina o velikosti budky na výběr mýtného. Otevřenými dveřmi Monk uvnitř spatřil několik temných monitorů, klávesnici a řadu přepínačů.

Nikdo tu nebyl.

Všiml si, jak se mu puška v ruce chvěje. Byl neklidný a nervy měl napjaté k prasknutí. Zhluboka se nadechl. Nepříjemný pach tu byl mnohem silnější. Vlevo si za hromadou nástrojů všiml jakési černé olejové kaluže. Připlížil se blíž a nahlédl za roh.

Žádný olej. Krev.

Objevil zdroj zápachu. U zadní stěny ležela hromada těl v hornických úborech nebo bílých laboratorních pláštích. Stěnu křižovaly krvavé šmouhy a kousky tkáně.

Zastřeleni popravčí četou.

Někdo tu zametal stopy.

Za ním se vynořil Konstantin a vykradl se na otevřené prostranství. Monk se vrátil, zavrtěl hlavou a ukázal na kabinu s počítači. Nechtěl, aby děti viděly ta jatka. Pokynul Pjotrovi a Kisce, ať zůstanou na svých místech.

Konstantin se připojil k Monkovi cestou k ocelovým dveřím. „Tady už jsem byl," poznamenal chlapec. „Občas se smíme projet vlakem. Tohle je řídicí centrum operace."

„Ukaž mi to," řekl Monk.

Konstantin už Monkovi popsal plány generálmajora Saviny Martovové, které nesly označení operace Saturn. Srdce operace leželo za těmito dveřmi.

Oba se natěsnali do kabiny a Konstantin přejížděl pohledem nápisy v azbuce nad jednotlivými kontrolkami. Monk téměř slyšel, jak chlapcova mysl pracuje rychlostí, jež předstihovala schopnosti obyčejného smrtelníka. Po chvilce Konstantin zvedl ruce a začal přepínat páčky s hbitou jistotou, jako kdyby to dělal už nejméně stokrát.

Monk se ho přitom zeptal: „Jak ses dozvěděl o operaci Saturn?"

Konstantin k němu zvedl zahanbený pohled. „Umím rychle počítat a provádět matematické analýzy. Často jsem pracoval v počítačové laboratoři Doupěte." Pokrčil rameny.

Monk pochopil. Sice je možné změnit chlapce v génia, ale pořád zůstane i chlapcem: zvědavým, rošťáckým a ochotným zkoušet, jak daleko může zajít.

„Naboural ses do jejích souborů.“

Konstantin znovu pokrčil rameny. „Před týdnem mi Saša – Pjotrova sestra – nakreslila obrázek a dala mi ho uprostřed noci. Když nás všechny vzbudila jedna z Pjotrových nočních můr.“

„Jaký obrázek?“

„Důlní vlak s mnoha mrtvými dětmi, které hořely. Taky nakreslila část dolu hned za těmito tlakovými dveřmi. Takže… takže jsem se hned další den dostal do jejich souborů týkajících se operace Saturn. Zjistil jsem, co mají v plánu a kdy se to má stát. Nevěděl jsem, co mám dělat. Komu věřit. Saša odjela s doktorem Rajevem do Ameriky, a tak jsem si promluvil s Pjotrem.“ Konstantin zavrtěl hlavou. „Nevím, jak Pjotr věděl…, možná ani nevěděl…, někdy to tak chodí.“

Podíval se na Monka, jestli mu rozumí.

Monk sice úplně nerozuměl, ale přesto přikývl. „Co Pjotr věděl?“ zeptal se.

„Je dobrý v empatii. Vycítil, že nám pomůžete. Dokonce znal i vaše jméno. Říkal, že mu ho jeho sestra pošeptala ve snu. Ti dva jsou hodně zvláštní a mají opravdu velké nadání.“

Monk zaslechl v chlapcově hlase náznak strachu.

Konstantin se dokonce opatrně ohlédl po Pjotrovi, než se znovu pustil do práce. „A tak jsme pro vás přišli.“

Stiskl poslední páčku a na řídicím pultě se rozsvítila řada monitorů s černobílými pohledy pod různými úhly do malé jeskyně lemované lešením. Do země byl zapuštěn jakýsi ocelový poklop.

Ústřední bod operace Saturn.

Monkův zrak přilákal pohyb na prostředním monitoru, který zachycoval vlak stojící před důlními chodbami. Otevřené nákladní vozy byly plné dětí. Některé vystoupily a zmateně postávaly u vlaku. Jiné se smály a hrály si. Konstantin sevřel Monkův rukáv. „Už… už jsou tady.“

Savina seděla spolu se dvěma techniky v jasně osvětlené řídicí stanici. Právě prováděli poslední diagnostické testy na obou počítačích. Stanici tvořil upravený podzemní bunkr pod jedním z opuštěných panelových domů. Nebyla tu žádná okna. Výhled do okolního světa zajišťovalo sedm plochých monitorů připevněných na stěnách, kam se přenášely údaje z kamer v chodbě a na místě operace.

Ještě chvilku hleděla na stojící vlak a poté vstala. Nedokázala zůstat sedět. Ucítila známé lupnutí v zádech. Měla tolik práce s konečnými přípravami, že si nestihla píchnout injekci steroidů. Odvrátila se od vlaku. Ne že by ji ten pohled

bolel – což byla pravda –, ale proto, že se jí náhle zmocnila úzkost.

Podívala se na hodinky. Bylo už po půl dvanácté a ještě pořád se jí neozval Nikolaj. Vyšla z operační místnosti, aby ostatní neviděli, jak si nervózně mne ruce. Jednalo se o gesto prozrazující slabost a Savina se přiměla přestat. Zamířila ke schodišti a vystoupala o patro výš. Neměla žádný konkrétní cíl, jen potřebovala být v pohybu.

Od svých kontaktů ve zpravodajských službách už se doslechla o nějaké „nehodě“ v Černobylu. O úniku radioaktivity. O mrtvých tělech. V celé oblasti probíhá evakuace. A jestli Nikolaj uspěl, evakuace bude úplně zbytečná. Třeba její syn uvázl v nastalém chaosu a nemohl se s ní dosud spojit. Její operace měla začít za dalších čtyřicet pět minut, jakmile se jí dostane potvrzení od Nikolaje.

Zatímco stoupala po schodech, představovala si ho, jak si užívá svůj úspěch a možná si i dopřává tajné dostaveníčko s Jelenou. Podobalo by se mu, kdyby nejprve oslavoval a teprve poté se věnoval povinnostem. Její úzkost nakrátko přebila zlost.

Konečně dorazila do vyššího poschodí, které bylo upraveno jako ubytovna techniků: byly tu ložnice, tělocvična i společenská místnost s pohovkami a jídelními stoly. Momentálně tu sedělo jen oněch deset dětí. Savina každé z nich znala jménem.

Otočily se k ní všechny naráz, jako hejno ptáků měnících směr uprostřed letu. Savině bleskla hlavou jistá zlá předtucha – znovu si uvědomila odlišnost jejich myšlení. Subjekty třídy Omega byly tak nadané, že jejich schopnosti překračovaly hranice fyzického světa do říše, kam za nimi Savina nemohla.

Třináctiletý Boris s očima tak modrýma, až budily dojem ledu, vypadal, jako kdyby ji neustále studoval. Měl talent eidetické paměti spojené s takovým objemem vzpomínek, až z něj šel strach. Dokonce si pamatoval i vlastní porod.

„Proč jsme nemohli jet s ostatními?“ zeptal se.

Několik hlav přikývlo.

Savina polkla a odpověděla: „Vás čeká jiná cesta. Máte sbalené batohy?“

Jen na ni hleděli. Nikdo nepromluvil. Jistěže měli sbalené batohy. Otázka prozrazovala úroveň její nervozity. Měla před sebou sílu, která vtáhne její vlast do nové éry. A hluboko uvnitř věděla, že taková síla zůstává mimo její chápání.

„Za hodinu vyrazíme,“ řekla.

Deset párů modrých očí z ní nespouštělo pohledy.

Ozvaly se za ní kroky. Otočila se v okamžiku, kdy k ní přistoupil jeden z techniků.

„Madam,“ oslovil ji, „došlo k jisté poruše u tlakových dveří na druhé straně chodby. Potřebujeme vaši radu ohledně dalšího postupu.“

Přikývla. Byla ráda, že má čím zaměstnat svoji mysl.

Vydala se za technikem ke schodišti. Přesto ale na sobě cítila pohled deseti párů očí, chladných a ledově lhostejných. Spěšně seběhla po schodech, aby jim unikla.

„Otevři dveře!“ zavolal Monk na Konstantina.

Chlapec uvnitř kontrolní kabiny přikývl. Ozvaly se elektrické motory, roztočila se ocelová kola a dveře se uprostřed rozevřely.

Konstantin přiběhl k Monkovi celý udýchaný. „Pět minut,“ varoval ho.

Monk mu rozuměl. Konstantin nastavil systém digitálních kamer na diagnostický restart. Podařilo se mu tak dosáhnout pětiminutového výpadku spojení. Právě tolik času měli, aby evakuovali děti z vlaku, než v Čeljabinsku 88 opět naskočí obraz kamer.

O mnoho víc toho udělat nemohl. Hlavní řídicí stanice se nacházela na druhém konci chodby. Jakmile prohlédnou jejich úskok, odpojí přívod proudu do Konstantinovy kabiny.

Měli jen tuto jedinou možnost.

Jakmile se dveře dostatečně otevřely, Monk se protáhl na druhou stranu, následovaný Konstantinem. Vydala se za nimi i Marta. Stará šimpanzice hvízdavě oddechovala námahou, ale nezpomalovala a dokonce Monka předešla.

Dobře věděla, že mají naspěch.

Na kolejích sto metrů před nimi stál vlak.

Monk k němu kulhavě vyběhl. Konstantin zavolal rusky na děti, aby vystoupily z vlaku a zamířily k tlakovým dveřím. Volání doprovázel horečným máváním oběmi pažemi.

„Hlavně co nejrychleji vyprázdněte vlak,“ řekl Monk. „Musím se vydat na cestu.“

Běžel podél soupravy. Na rameni měl dvě útočné pušky, každou se šedesátiranným zásobníkem. Konstantin mu už vysvětlil, jak funguje ruční ovládání vlaku. Nebylo nijak složité.

Nastoupíte do prvního vozu a přehodíte páku nahoru.

Konstantin mezitím utíkal podél druhé strany soupravy. „Všichni vystupovat!“ vykřikl Monk. „Ven těmi dveřmi!“

Konstantin opakoval jeho pokyny v ruštině.

Plnou půl minutu nicméně vládl zmatek. Děti křičely, brečely a chytaly se ho svýma drobnýma rukama. Zároveň ale byly vytrénované poslouchat rozkazy. Chaos se pomalu uklidňoval a všechny se vydaly tunelem ke dveřím.

Monkovi se konečně uvolnila cesta. Dorazil k prvnímu vagonu s krytou kabinou. Proskočil otevřenými dveřmi a zamířil kupředu. Vedle sedadla řidiče

spatřil zelenou a červenou páku. Zelená sloužila k rozjezdu, červená místo brzd. Na malém řídicím panelu bylo několik budíků včetně ukazatele napětí.

Monk neměl čas na jemný přístup. Vyklonil se z okénka. „Konstantine!“

Donesl se k němu chlapcův hlas. „Všichni vystoupili! Jeďte!“

Výborně.

Trhl zelenou pákou dopředu. Zapraskala elektřina a do temnoty před ním vyletělo několik jiskřiček. Vlak se dal pomalu do pohybu a zanořil se do chodby před ním.

Čtyři minuty.

Musel dorazit na opačný konec chodby, než se znovu rozběhne systém kamer. Konstantinovým úkolem bylo odvést děti z chodby a zavřít tlakové dveře. Monk mu poradil, jak má zadřít kola otvíracího mechanismu, aby se za nimi nikdo nedostal a dveře zůstaly zavřené.

Kromě toho měl Konstantin ještě jednu úlohu.

Monk zabavil dvě důlní vysílačky. Jakmile dospěje k vratům na druhém konci chodby, dá Konstantinovi znamení a chlapec mu je otevře. Jestli všechno půjde podle plánu, Monk získá výhodu překvapení – a dvou nabitých zbraní. Jednalo se s největší pravděpodobností o sebevražednou misi, ale neměli na vybranou. Děti byly prozatím v bezpečí, kdyby však uspěla operace Saturn, kolik milionů lidí by zahynulo? Monk neměl jinou možnost, než si prostřílet cestu do řídicí stanice.

Původně zvažoval sabotáž, ale Konstantin při jeho návrhu zbledl. Padesát nákladů bylo vybaveno radiovými detonátory. I kdyby se mu podařilo během čtyř minut nějak vystoupat půlkilometrovou šachtou, každá chyba při zacházení s náložemi by je odpálila.

Bylo jasné, že tudy cesta nevede.

Vlak s rachotem kol ujížděl tunelem sem tam osvětleným občasnou žárovkou. Přední kabina byla navíc vybavena reflektorem, který protínal temnotu před soupravou. Zatímco vlak zrychloval, Monk si na stěnách všiml čísel označujících vzdálenost. Podle Konstantina měřila chodba čtyři kilometry.

Monk se přistihl, že tají dech. V duchu odpočítal další minutu. Na stěně po pravé straně si všiml čísla 2.

Je v polovině cesty.

Přinejlepším bude mít necelých třicet vteřin.

To není nijak oslnivé, ale ani vyloženě špatné.

Vtom zhasla světla, jako kdyby kdosi luskl prsty.

Vlak pod Monkem vzdychl, jako by sdílel jeho zoufalství. Bez elektřiny souprava zpomalila a za chvilku se ve tmě zastavila.

Ze zadní části vlaku se ozvalo ječení vyděšeného dítěte. Monk ztuhl. Ten

hlas znal.

Pjotr.

Savina hleděla na řadu potemnělých monitorů v řídicí stanici. Zavrtěla hlavou. Před pár minutami ji sem zavolali technici, jimž dělala starosti porucha v systému, která nějak souvisela s tlakovými dveřmi na druhém konci tunelu. Než se sem dostala, kamery se vypnuly a zahájily diagnostický restart. Který si nikdo nevyžádal.

Podezřívavě se zamračila. Něco tu nehrálo. Místo toho, aby jen tak nečinně seděla, raději preventivně vypnula proud v chodbě.

„DK tři sta třicet sedm," řekla. „V tom důlním komplexu je jedna stanice."

Jeden z techniků přikývl.

„A jak si vzpomínám, v její kabině je zabudovaná kamera, která vám umožňuje komunikovat s tamějším technikem."

Muž znovu přikývl – a vytřeštil oči. „Ta kamera je připojená na nezávislý systém."

Jednalo se o bezpečnostní opatření pro případ, že nepůjde elektrický proud, tak jako nyní – i pak se mezi sebou obě stanice mohly dorozumívat.

„Přepněte sem její obraz." Savina poklepala na jeden monitor.

Technik rychle ťukal do počítače. O několik okamžiků se na monitoru objevil černobílý zrnitý obraz. Šlo jen o malou, nekvalitní kameru, natočenou nad řídicí pult v tamní kabině, aby zabírala technika, který jej právě obsluhoval.

Savina se naklonila blíž. Za otevřenými dveřmi kabiny zahlédla pobíhající děti. Mnoho dětí. Ty, které nastoupily do vlaku.

Pokoušela se pochopit, co se přihodilo, když tu do zorného pole kamery vstoupil vysoký chlapec s tmavými vlasy a protáhlou tváří. Prudce sevřela prsty. Toho chlapce znala.

Konstantin.

Co se tu dělo?

Vzhledem k ranním událostem neměla čas sledovat hon poručíka Borsakova, který pronásledoval toho Američana a tři uprchlé děti. Přihlížela, jak Konstantin gestikuluje na dav dětí. Borsakov zjevně selhal.

Ale co dělají zrovna tam?

Pokoušela se pohledem najít toho Američana a zbývající dvě děti. Hledala zejména jedno z nich, to, které chtěla zpátky.

Pjotr zaječel. Obklopila ho temnota. Otevřel doširoka oči, aby se pokusil zachytit alespoň nějaké světlo. Marta ho držela svými silnými pažemi. Oba využili zmatku na opačné straně vlaku, aby se ukryli v posledním vagonu.

Pjotr věděl, že musí zůstat s tím mužem…

Jenže ta temnota…

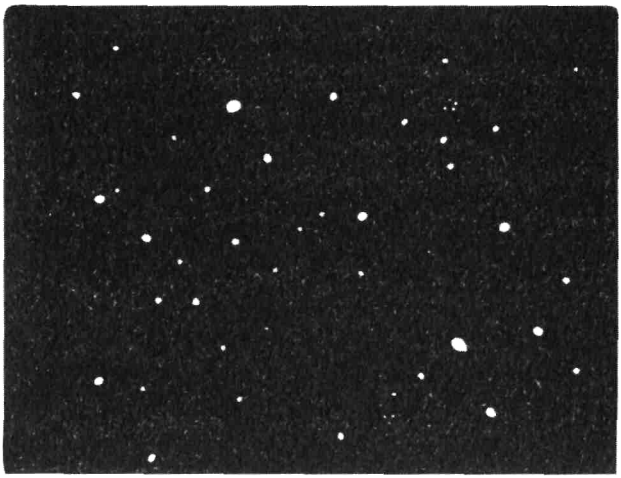
Zalapal po dechu. Topil se v černém moři. Kolébal se ze strany na stranu, zatímco se ho Marta pokoušela uklidnit. Právě se uskutečňovala jeho noční můra. Často se mu vracel stejný sen, v němž se k němu zvedal stín, který ho nakonec pohltil a zadusil ho ničím nenarušenou tmou. Mohl se bránit jedině tak, že sám vzplane, jako pochodeň, která temnotu zažene – a v tom okamžiku se vždycky s křikem probudil.

Jiné děti říkaly, že ho ve svých snech také viděly v plamenech. Nejdřív si myslel, že se mu posmívají, ale po několika nočních můrách na něj všichni začali vrhat zvláštní pohledy, jen zřídkakdy s ním mluvili a nechtěli si s ním hrát. Rozzlobil i učitele. Kárali ho a za trest mu nedali koláče s medem, protože prý rozrušil ostatní děti natolik, že si v několika následujících dnech nevedly dobře v žádných testech. Vinili ho, že všechny vyděsil.

Ale i on byl vyděšený, až do morku kostí – a to byl jenom sen. Tahle tma je skutečná.

V panice se před ní pokoušel uniknout, jenže temnota byla všude. Hledal světlo, kde žádné nebylo.

Ze tmy se vynořily body záře, připomínající ohnivé špičky jehel, jimiž někdo probodl černou látku. Nejprve jich bylo jen několik, ale postupně světelných bodů přibývalo. Díval se, jak se hvězdná obloha rozšiřuje a zatlačuje temnotu.

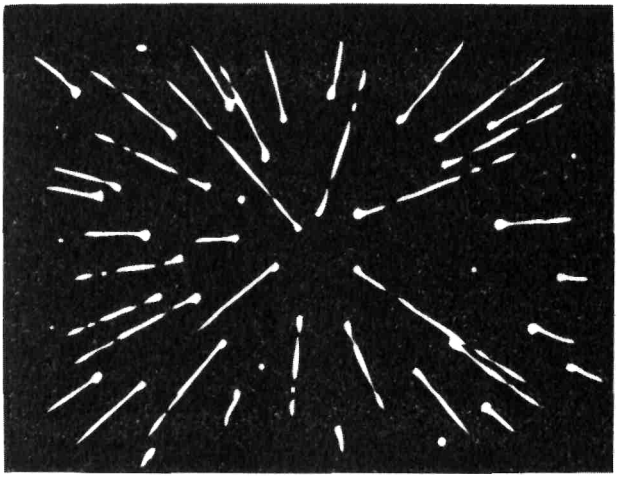

Znal však pravdu. Tohle nejsou hvězdy.

Třásl se po celém těle a srdce mu bušilo jako o závod. Vzhlížel ke stále

jasnějším bodům, které se zvětšovaly, jak k němu padaly blíž. Věděl, že by měl uhnout pohledem, ale jeho oči se rozevřely – stejně jako tma v jeho nitru. I ona hledala světlo a vyla z černé díry hladem a potřebou být nakrmena.

Hvězdy padaly stále rychleji, nejprve jen několik, poté následovaly ostatní. Ze všech směrů se řítily přímo na něj.

Slyšel výkřiky a vnímal tlukoucí srdce. Hvězdy ho plnily svým svitem. Padl na záda, když ho zavalila noční obloha a rozžehla v jeho nitru oheň.

Z dálky uslyšel varovný šimpanzí skřek.

Protože Marta znala jeho tajemství.

V okamžicích, kdy se s křikem budil ze svých nočních můr, necítil jen strach. Cítil také radost.

S dětmi se dělo něco hrozného.

Po odpojení elektřiny Savina dále studovala obraz kamery z důlního komplexu 337. Neměla sice zvuk, ale bylo zjevné, že děti jsou pořád hodně rozrušené – pobíhaly kolem, některé plakaly a jiné toporně stály na místě jako v šoku. Zdálo se, že jediný, kdo má situaci pod kontrolou, je Konstantin. Pohyboval se mezi ostatními a střídavě se objevoval v záběru a zase z něj mizel.

Savina nepřestávala sledovat, jestli mezi dětmi nezahlédne Pjotra.

Měla sice deset subjektů Omega, ale kdyby se jí podařilo získat zpátky i tohoto chlapce…

Vtom jedno z dětí ve výhledu padlo na zem. Druhé se k němu otočilo, ale zhroutilo se rovněž. Kolabovaly stále další a další. Nějaký chlapec v panice

proběhl kolem – než padl i on.

Technik si všiml téhož. „To dělá ten neurotoxin?“

Savina nejistě přihlížela. Sloučenina, kterou dětem podali, byla neškodná, dokud ji nezasáhla vysoká dávka radiace. A v DK 337 úroveň záření nikdy nedosahovala takových hodnot. O chvilku později se znovu objevil Konstantin, který nesl v náručí bezvládné děvče. Jednalo se o jeho sestru Kisku. Obrátil se přímo ke kameře, s očima plnýma hrůzy.

Pak to Savina spatřila – jako kdyby někdo otočil vypínačem, strach vystřídala tupá malátnost a Konstantin klesl k zemi jako podťatý.

To nebyl neurotoxin.

Konstantin ani Kiska ho nedostali.

Shora k ní dolehl tlumený úder. Pak další a další.

Savina vzhlédla.

Ach ne…

Otočila se a vyběhla ke schodům, které brala po dvou. Bolela ji záda a srdce jí divoce bušilo v hrudi. Vpadla do místnosti, kde na ni čekaly děti.

Všechny ležely na zemi nebo seděly zhroucené v křeslech se svěšenými hlavami. Savina přispěchala k Borisovi a zkontrolovala mu tep. Slabý, ale pravidelný.

Byl naživu.

Překulila ho na záda a zvedla mu napůl spuštěná oční víčka. Chlapec měl doširoka rozevřené zorničky, které nijak nereagovaly na světlo.

Vyhrabala se na nohy a rozhlédla se po místnosti.

Co se tu děje?

20. kapitola

7. ZÁŘÍ, 2.17
WASHINGTON

Painter spěchal chodbou. Nepotřeboval žádné další problémy, ale měl smůlu.

Celé velitelství bylo po útoku neprodyšně oddělené od okolí. Jak předpokládal, po Mapplethorpově ohnivé smrti se několik zbývajících útočníků vypařilo do noci. Painter byl pevně rozhodnut, že je do posledního dopadne a zlikviduje každý kořen i odnož, jež poskytovala Mapplethorpovi zdroje a zpravodajské informace k provedení takové akce.

Mezitím tu musel obnovit pořádek.

Povolal základní tým lidí. Zranění byli převezeni do místních nemocnic. Mrtví zůstali na místě. Nechtěl ničím hýbat, dokud se nedostaví jeho vlastní vyšetřovatelé. Dnes v noci na něj čekalo ještě mnoho pochmurných povinností. Ačkoliv zapnul vzduchové filtry a zesílil ventilaci, aby se zbavil rozptýleného katalyzátoru hoření, stále cítil pach spáleného masa.

Kromě toho ho bombardoval nepolevující proud telefonátů od jednotlivých zpravodajských agentur: kvůli tomu, co se odehrálo tady, i kvůli zmařenému teroristickému útoku v Černobylu. Většinou hovory nepřijímal. Neměl čas na podávání hlášení ani na politické tahanice o to, kdo je větší pašák. Jedinou výjimkou byl krátký telefonát od vděčného prezidenta. Painter využil jeho vděku k tomu, aby mohl odsunout vše ostatní stranou.

Hrozil další útok.

To mělo nejvyšší prioritu.

A protože s tím poslední problém souvisel, věnoval mu svou okamžitou a plnou pozornost. Ve zdravotním zařízení ihned zamířil do jedné ze soukromých místností. Vstoupil dovnitř. Kolem lůžka se činily Kat s Lisou.

Na posteli ležela Saša a Lisa se ji zrovna chystala připojit na EEG.

„Je jí zase špatně?“ zeptal se Painter.

„Teď jde o něco nového,“ odpověděla Lisa. „Takovou horečku ještě neměla.“

Kat stála vedle se zkříženými pažemi a čelo jí brázdily starostlivé vrásky. „Četla jsem jí a snažila jsem se ji uspat po tom všem, co se stalo. Poslouchala, ale najednou se posadila, otočila se k prázdnému koutu místnosti, vykřikla jméno Pjotr a potom ochabla.“

„Pjotr? Víte to jistě?“

Kat přikývla. „Jurij se zmínil o tom, že Saša má dvojče, bratra Pjotra. Určitě šlo o halucinaci.“

Lisa mezitím přešla k řadě přístrojů a začala je zapínat. Saša teď byla napojená na EEG i EKG, které měly monitorovat její mozkovou i srdeční činnost.

„Dělá to zase ten její implantát?“ zeptal se Painter a kývl na kov za dívčiným uchem.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Lisa. „To už prověřil Malcolm. Odešel si vyřídit nějaké telefonáty. Něco je v ní ale určitě aktivní. EEG ukazuje obrovský nárůst činnosti v laterální části spánkového laloku. Zejména napravo, kde má ten implantát. Skoro jako kdyby měla nějaký záchvat lokalizovaný právě do spánkového laloku. Srdce jí naopak tepe pomalu a v končetinách jí poklesl krevní tlak. Jako kdyby se veškeré tělesné zdroje soustředily do jediného orgánu.“

„Do mozku,“ řekl Painter.

„Přesně tak. Vše ostatní je ve spánkovém režimu.“

„Jenže proč?“

Lisa zavrtěla hlavou. „Nemám tušení. Zkusím ještě pár dalších testů, ale jestli na ně nebude reagovat, napadá mě jediné možné řešení.“

„Jaké?“ zeptala se Kat.

„Implantát sice není aktivní, ale zvýšená mozková činnost je soustředěná kolem něj. Nemůžu si pomoct – mám dojem, že ty neuroelektrody nějak přispívají k tomu, co se s ní děje. V té oblasti dosahuje elektrická aktivita mozku děsivě vysokých hodnot – jako kdyby ty drátky sloužily jako bleskosvody. Pokud se mi nepodaří snížit její nervovou aktivitu, může sama sebe spálit.“

Kat při jejích slovech pobledla. „Zmínila jste se o řešení.“

Lisa si vzdychla a nevypadala vůbec šťastně. „Možná jí budeme muset odstranit ten implantát. Malcolm šel právě telefonovat neurochirurgovi z nemocnice George Washingtona.“

Painter přistoupil ke Kat a vzal ji kolem ramen. Věděl, jaké pouto si k tomu dítěti vytvořila. Ztratili tolik životů, když se ji pokoušeli ochránit. Kdyby o ni měli přijít…

„Uděláme všechno, co bude v našich silách,“ slíbil jí.

Kat přikývla.

Painterovi zabzučel u pasu operátor. Spustil paži a podíval se na číslo. Ruské velvyslanectví. Tenhle hovor musí přijmout. Za pár minut by Gray měl přistát u Čeljabinsku.

Vzhlédl. Lisa na něj s unaveným úsměvem mávla na znamení, že může

odejít. „Zavolám ti, kdyby došlo k nějaké změně.“

Vydal se ke dveřím – ale ještě ho napadla jedna věc, něco, co prozatím odsouval stranou. Tázavě se zamračil na Kat.

„Nevím, jestli jsem vám předtím rozuměl správně,“ řekl.

Kat se na něj podívala.

„Co jste myslela tím, že je Monk pořád naživu?“

12.20
JIŽNÍ URAL

Monk se kradl podél soupravy v naprosté tmě a přejížděl pahýlem paže po jednotlivých vagonech. Druhou rukou mával před sebou. Klopýtal přes pražce a větší kameny ve štěrku a postupoval k zadní části vlaku.

Před chvílí, když vystoupil, dozněly zničehonic Pjotrovy výkřiky. Ticho bylo ještě horší – ničím nerušené stejně jako temnota. Monkovi prudce bušilo srdce.

Dospěl k dalšímu nákladnímu vagonu, přehoupl se přes postranici a hmatal kolem sebe rukama. „Pjotře?“

Jeho hlas zněl mimořádně hlasitě a odrážel se ozvěnou do hloubi chodby. Netušil však, kde chlapec je, ani jestli je vůbec ještě ve vlaku. Jediná možnost spočívala v tom, že metodicky prohledá celou soupravu.

Seskočil vedle kolejí a přistoupil k dalšímu vagonu. Znovu natáhl pravou ruku před sebe…

Vtom ho za ní něco chytilo.

Monk překvapeně vyjekl. Kolem dlaně se mu sevřely dlouhé, kožnaté prsty. Reflexivně se pokusil ucuknout, ale prsty ho držely pevně. Jejich stisk doprovodilo tiché zahoukání.

„Marto!“ Monk si klekl a rychle ve tmě šimpanzici objal.

Oplatila mu objetí, přitiskla svoji líc k jeho a jemně zavrněla úlevou. Chvěla se po celém těle. Cítil, jak jí bije srdce. Nakonec se odtáhla, ale dál se ho držela za ruku a jemně zatahala – chtěla, aby ji následoval.

Monk se znovu zvedl na nohy a nechal se vést. Věděl, kam mají namířeno. K Pjotrovi. Postupovali o něco rychleji a za chvilku se ocitli u posledního vagonu. Na rozdíl od nákladních vozů uprostřed byl tento vagon krytý.

Marta skočila otevřenými dveřmi dovnitř.

Monk nastoupil za ní. Stará šimpanzice ho odvedla rovnou do zadního rohu, kde našel Pjotra. Chlapec ležel na zádech a nehýbal se.

Monk opatrně nahmatal jeho postavu. „Pjotře?“

Žádná odpověď.

Cítil, jak se chlapci pravidelně zvedá a klesá hruď. Prsty mu přejel po

obličeji. Je zraněn? Upadl? Jeho kůže na dotyk horečnatě sálala. Pak se mátožně zvedla drobná ručka, nahmatala Monkovy prsty a silně je stiskla.

„Díky bohu, Pjotře.“ Monk si sedl a položil si chlapce do klína. „Držím tě. Jsi v bezpečí.“

Kolem krku se mu ovinuly útlé paže. Monk cítil chlapcovu horečku i přes vrstvu oblečení.

Pjotr mu zašeptal do ucha „*Jděte*…“

Monkovi přejel mráz o zádech. Ten hlas byl hlubší než Pjotrova obvyklá fistule. Možná to bylo tmou, možná Pjotrovou hrůzou. Monk ale nevnímal v chlapcových pažích žádný třas. To jediné slovo bylo spíše rozkazem než prosbou.

Zároveň to nebyl špatný nápad.

Stoupl si a zvedl Pjotra s sebou. Připadal mu těžší, ačkoliv Monk už minul stadium vyčerpání a blížil se naprostému zhroucení. Marta mu pomohla najít dveře. Vyskočil z vagonu a dopadl tvrdě na zem. S chlapcem v náručí pospíchal k přední části vlaku. Jednu pušku si vzal s sebou, ale druhou nechal v kabině.

U vozu se zastavil a zeptal se: „Mohl bys…?“

Pjotr se mu vysmekl z náruče a stoupl si, ještě než Monk stihl dokončit otázku.

„Zůstaň tady.“ Monk rychle vlezl dovnitř, popadl druhou zbraň a přehodil si ji přes rameno.

Vrátil se k Pjotrovi a chlapec se ho okamžitě chytil za ruku.

Monk dlouze vydechl. Kterým směrem? Vlak se zastavil v polovině cesty. Mohli se buď vrátit ke Konstantinovi a ostatním dětem, nebo pokračovat kupředu. Pokud ale měli mít nějakou naději, že zastaví onu šílenou ženu, nemohli se vracet.

Pjotr si možná myslel totéž, protože už se vydal směrem k Čeljabinsku 88.

Monk kráčel temným tunelem, se dvěma puškami na zádech a s chlapcem a šimpanzicí v závěsu. Obešli celý kruh a vraceli se domů. Jaké přivítání je však čeká?

Lékař zavrtěl hlavou. „Je mi líto, generálmajore, ale nevím, co je s těmi dětmi. K takové katatonii u nich ještě nedošlo.“

Savina přihlížela přes místnost. Dvě zdravotní sestry a dva vojáci pomohli vyrovnat děti na podlahu jako řadu padlých stromků. Přinesli polštáře a přikrývky ze sousedních ložnic a přivolali dva lékaře: doktora Petrova, který se specializoval na neurologii, a doktora Rostropoviče, odborníka na bioinženýrství.

Petrov stál nad dětmi v saku lemovaném ovčí kůží s pěstmi založenými v

bok. Právě probíhala evakuace celého zdravotního týmu, když se stalo tohle. Velká karavana nákladních vozů čekala jen na pokyn k odjezdu.

„Budu potřebovat provést řadu testů," řekl lékař. „A už jsme rozebrali všechny…"

„Ano, já vím. Musíme počkat, než se dostaneme do moskevského zařízení. Můžeme ty děti transponovat?"

„Snad ano."

Savina se na něj upřeně zahleděla. Vyhýbavá odpověď se jí nezamlouvala.

Přikývl s poněkud větší jistotou. „Jsou stabilizované. Můžeme s nimi hýbat."

„Tak všechno zařiďte."

„Ano, madam."

Savina nechala další postup na starosti zdravotníkům a vyrazila zpátky do řídicího bunkru. Udržovala spojení i se svými zdroji v ruských zpravodajských službách a armádě. Zdálo se, že se konečně uvolňuje informační embargo na události v Černobylu. Zatím nicméně kolovaly rozporuplné zprávy: stalo se všechno možné od zhroucení reaktoru až po teroristický útok připravený čečenskými vzbouřenci. Všechny informace se ale začínaly shodovat v jednom: došlo k úniku radioaktivity, ačkoliv zatím zůstávalo nejasné, k jak velkému.

A proč se pořád neozývá Nikolaj?

Ta starost v ní hlodala stále silněji a připravovala ji o trpělivost.

Navíc musela řešit ten podivný stav všech dětí.

Potřebovala se soustředit na bezprostřední úkol. Bez ohledu na situaci v Černobylu bude operace Saturn pokračovat. I kdyby z nějakého důvodu Nikolaj selhal, ona neselže. I její operace stačí k narušení světové ekonomiky, zabije miliony lidí a rozšíří vlnu radioaktivity po polovině světa. Bude to těžší, ale pořád má v rukách všechny ty děti – ona vytrvá.

Soustředila se na tuto myšlenku a odstínila veškerý chaos. Věděla, co musí udělat.

Vstoupila do bunkru, ale zjistila, že nástěnné monitory jsou stále tmavé s výjimkou zrnitého obrazu z DK 337. Podívala se na zhroucená tělíčka na kamenité zemi. Nikde žádná známka pohybu.

Obrátila se k oběma technikům. „Proč nenaskočily ostatní kamery?"

Vrchní technik se postavil. „Diagnostický restart byl dokončen před několika minutami. Čekali jsme na váš pokyn, že můžeme znovu zapnout elektřinu."

Savina si povzdychla a přitiskla si špičky prstů ke spánkům. Copak musí všechny pořád vodit za ručičku? Kývla k pultu. „Udělejte to."

Byla sice v pokušení na toho muže vyštěknout, ale podařilo se jí udržet

klidný hlas. Přikázala jim vypnout elektřinu a žádné další pokyny skutečně nevydala.

Ukázala na pohled do DK 337 a dodala, aby se vyhnula jakémukoliv případnému nedorozumění: „Druhou stanici nechte odříznutou s výjimkou té kamery.“ Nechtěla se z tohoto směru dočkat žádných dalších překvapení.

Oba technici se pustili do práce a na pultě se rozsvítila řada kontrolek. Rozzářily se monitory s výhledy do chodby a do centra jejich operace. Všechno vypadalo dobře – až na jednu do očí bijící výjimku.

Chyběl tu vlak.

Savina ukázala na obrazovky. „Přepínejte postupně mezi kamerami v chodbě a najděte tu soupravu.“

Technici přikývli a za okamžik už na monitorech blikaly jednotlivé výhledy. V polovině tunelu se objevil vlak, nehybně stojící na kolejích. Savina přistoupila blíž k obrazovce a pozorně si prohlížela všechny vozy. Neviděla žádný pohyb. Někdo se tam mohl schovávat, ale Savina tomu nevěřila.

„Pokračujte dál chodbou,“ přikázala.

V rychlém sledu následovaly další obrazy. Na jednom si všimla pohybu.

„Stát!“

Tento úsek chodby ozařovala jediná žárovka, připevněná na stěně zhruba ve vzdálenosti čtvrt kilometru od vrat k Čeljabinsku 88. Savina přihlížela, jak se ze tmy vynořila do ostrůvku světla jakási postava.

Křečovitě sevřela prsty na okraji ovládacího panelu.

Byl to ten Američan… a vedl za ruku chlapce.

Savina ho okamžitě poznala.

Pjotr.

Narovnala se a ohlédla se na zrnitý výhled do DK 337. Ostatní děti zůstávaly ležet zhroucené na zemi. Jak to, že se tedy ten chlapec stále pohybuje?

„Generálmajore?“ oslovil ji technik.

Savina usilovně přemýšlela, ale nedařilo se jí najít žádné vysvětlení. Potřásla hlavou. Dvojice se zastavila v ostrůvku světla, jako kdyby vycítila, že je někdo pozoruje. Američan se ohlédl a zmateně přimhouřil oči.

Když opět naběhla elektřina a objevily se ostrůvky světla, Monk věděl, že musejí fungovat i kamery. Nemohl se nikde schovat, a tak urazil ještě několik kroků k nejbližší lampě. Teprve tehdy si uvědomil, že tu něco nehraje.

Přesněji řečeno, že něco chybí.

Ohlédl se. Marta zmizela. Myslel si, že je ve tmě následovala. Pohybovala se naprosto tiše. Díval se do černé chodby, ale nikde neviděl jedinou známku její přítomnosti. Zůstala vzadu u vlaku? Pohlédl i před sebe, protože ho

napadlo, že je třeba v temnotě předběhla. Dvě stě metrů před ním ale tunel končil masivními vraty.

Martu nikde neviděl.

U vrat zapraskaly reproduktory a následně se ozval úsečný hlas, který anglicky přikázal: „Pokračujte v cestě! Jestli chcete žít, přiveďte toho chlapce ke dveřím."

Monk zůstal stát a přemítal, co by měl udělat.

12.35
KYŠTYM, RUSKO

Gray seděl ve starém zemědělském nákladním voze a odváděl kolonu z přistávací plochy letiště na dvouproudou silnici, která mířila k horám. Lemovaly ji vysoké jedle a smrky a vytvářely krásnou alej.

Ve zpětném zrcátku sledoval, jak za nimi mizí nevelké horské městečko Kyštym, které se nacházelo na východních svazích pohoří Ural, pouhých patnáct kilometrů od jejich cíle, Čeljabinsku 88. Ani tomuto městu se v minulosti nevyhnula jaderná katastrofa a kontaminace. Leželo po směru větru od dalšího nukleárního komplexu označovaného jako Čeljabinsk 40, rovněž známého pod názvem *Majak.* Nejednalo se ale zrovna o zářivý maják ruské jaderné bezpečnosti. V roce 1957 tu kvůli nedostatečnému chlazení explodovala odpadní nádrž a do okolí se dostalo osmdesát tun radioaktivního materiálu, což si vyžádalo evakuaci statisíců obyvatel. Sověti drželi nehodu v tajnosti až do roku 1980. Vzápětí město zmizelo za zatáčkou, jako tolik událostí sovětské jaderné historie.

Gray se napřímil a vyhlédl před sebe. Silnice pokračovala přes most se zábradlím natřeným jasně červenou barvou. Varování. Most se klenul nad řekou, která označovala bývalou hranici zakázané oblasti. Silnice se za ním vinula dál do hor.

Za Grayem rachotil tucet nákladních vozů různých tvarů a typů. Měly však jedno společné: všechny byly odřené a zablácené. Vedle Graye seděl Luca, který se zrovna bavil romsky s řidičem. Luca ukázal kupředu a řidič přikývl.

„Není to daleko," řekl Luca Grayovi. „Už jsme vyslali hlídky, aby sledovaly celou silnici. Hlásí plno aktivity. Mnoho nákladních i osobních vozů sjíždějících z hor."

Gray se při té novince zamračil. Vypadalo to na evakuaci. Nedorazili příliš pozdě?

Na korbě nákladního vozu se krčili čtyři muži, napůl skrytí pod plachtou. Na Graye udělal hluboký dojem jejich arzenál: měli tu krabice s útočnými puškami, desítky pistolí a dokonce i granáty s raketovým pohonem.

Luca mu vysvětlil, že se na ruském černém trhu dá sehnat prakticky všechno. V Kyštymu se shromáždila malá armáda z místních cikánských klanů a doplnila řady mužů, které Luca vzal s sebou z Ukrajiny.

To musel Gray uznat: pokud potřebujete narychlo sehnat romskou domobranu, Luca Hearn je váš člověk.

V dalších nákladních vozech jeli i Kowalski a Rosaurová. Elizabeth nechali u letadla, mimo bezprostřední nebezpečí a pod ochranou tří britských vojáků.

Museli postupovat co nejrychleji. Podle plánu měli zaútočit na podzemní zařízení, obsadit ho a zastavit chystanou operaci, ať už se jednalo o cokoliv. Povaha operace Saturn zůstávala záhadou, nicméně vzhledem k tomu, že se nacházeli v centru plutoniového programu bývalého Sovětského svazu a mezi starými uranovými doly, hrozba byla jistě radiologického rázu.

Grayovi stále zněla v uších slova senátora Nikolaje Solokova.

Stejně zahynou miliony lidí.

Gray se dozvěděl, že se Nikolaj narodil asi sto padesát kilometrů odtud, ve městě Jekatěrinburg. Tento region také zastupoval v ruském federálním parlamentu, což znamenalo, že zná místní tajemství. Pokud někdo plánoval nějakou jadernou akci, tohle bylo mimořádně vhodné místo.

Ale o co konkrétně šlo?

Elizabeth přecházela na palubě letounu sem a tam se založenýma rukama a soustředěně se mračila. Dělala si starosti o ostatní a naplňovalo ji obavami, co se Gray asi pokouší zastavit.

Zahynou miliony lidí.

Takové šílenství.

Úzkost ji udržovala na nohou. Na stole měla otevřený laptop a pokoušela se pracovat, aby se nějak zaměstnala. Začala si do počítače nahrávat obrázky z digitálního fotoaparátu. Profesor Masterson si po jejich zajetí Rusy nechal aparát u sebe a po úniku z vězení v Pripjatu jí jej vrátil.

Na monitoru probíhaly řady fotografií.

Elizabeth při svém přecházení zahlédla koutkem oka omfalos spočívající uprostřed čakry. Přes veškeré obavy ji stále naplňovalo vzrušení z objevu původního delfského artefaktu. Už dvacet let historikové věděli, že menší kámen v muzeu je kopií, ale osud originálu zůstával záhadou. Někteří učenci dokonce přicházeli s domněnkami, že zánik chrámu přežil jakýsi věštecký kult, který původní omfalos ukradl pro svůj chrám.

Elizabeth přistoupila k laptopu a hleděla na omfalos. Tady byl důkaz. Sedla si, když tu jí něco došlo. Vzpomněla si, co je vyryto do kopie v muzeu: oblouk linky psané v sanskrtu.

Jednalo se o dávnou modlitbu k Sarasvátí, hinduistické bohyni moudrosti a tajných vědomostí. Nikdo netušil, kdo nebo proč ji tam vyryl, ačkoliv není nijak neobvyklé vidět náboženské nápisy jedné věrouky na předmětech věrouky druhé.

Elizabeth nicméně začala docházet pravda. Třeba tu kopii nechali na místě jako ukazatel. Projela další obrázky, dokud nenarazila na fotografii nástěnné mozaiky zobrazující dítě a mladou ženu, jak se ukrývají před římským vojákem pod klenbou omfalu, na němž byla vytesaná ona modlitba v sanskrtu. Modlitba zněla: *Ta, která nemá počátku, konce ani hranic, nechť ji ochraňuje bohyně Sarasvátí.* Rozhodně mohlo jít o narážku na poslední orákulum, o modlitbu, aby bohyně ochránila její rodovou linii. Samotná bohyně Sarasvátí se navíc usídlila v posvátné řece a mnozí učenci se domnívají, že onou mytickou řekou je Indus, k němuž dorazili vyhnaní Řekové.

Elizabeth měla podezření, že po sobě někdo zanechal tajný vzkaz, aby ho mohli sledovat ostatní. Jako to udělala ona nebo její otec.

Znovu si otevřela obrázek původního omfalu. Vyfotografovala ho z několika různých úhlů, včetně trojitého nápisu, který varoval před pastí – v harappštině, sanskrtu a řečtině. Podívala se pozorněji.

Trojjazyčný nápis viděli v jeskyni ještě na jednom místě. Pod postavou toho chlapce s planoucíma očima. Otevřela i tento snímek. Pod mozaikou zůstala nedotčená linie harappštiny, ale řečtina i sanskrt byly zpola poškozené.

Přečetla, co dokázala: *„Svět zachvátí plameny…“*

Ta slova jí vrtala hlavou a připomínala jí to, čemu Gray s ostatními chtějí zabránit. Hleděla na obrázek chlapce stoupajícího v kouři a plamenech z omfalu a po zádech jí přejížděl mráz. Jak ale zněl zbytek toho vzkazu? Jediný neporušený nápis byl v nerozluštitelné harappštině. Jednalo se o náročnou slovní skládanku.

Pokud ovšem…

Elizabeth sebou trhla a naklonila se blíž. Na chvíli zapomněla na všechny starosti. Těkala očima mezi oběma obrázky na monitoru a začala chápat, na co se dívá. Měla tu harappské nápisy, přeložené do řečtiny a sanskrtu. *Přeložené.*

Zrychlil se jí dech. Nabízela se jí tu obdoba Rosettské desky pro tento dávno zapomenutý jazyk.

Vrátila se k porušeným nápisům u ohnivého chlapce. Studovala je, porovnávala a otevřela si i obrázky dalších nápisů na stěnách přístupové chodby. Začala si všímat prvních společných rysů.

Dokáže to přeložit?

S jistotou, že ten nápis sděluje něco důležitého, se pustila do práce.

12.45

Generálmajor Savina Martovová si na obrazovce pozorně prohlížela svého amerického protivníka, který zůstával stát v ostrůvku světla u žárovky v chodbě. Zvedla si ke rtům mikrofon.

„Ihned se vydejte ke dveřím!“ vyštěkla ostře.

Podle toho, jak sebou při jejích slovech trhl, ji zjevně slyšel. Reproduktory u tlakových dveří fungovaly bez problémů.

„Madam,“ oslovil ji jeden z techniků. „Přijal jsem pro vás naléhavý hovor z raketové základny Archangelsk.“

Savina se opřela a zvedla sluchátka. Na této základně měla jeden ze svých zpravodajských kontaktů. „Tady Martovová.“

„Generálmajore, z Ukrajiny k nám přicházejí nanejvýš zneklidňující informace. Zdá se, že senátor Nikolaj Solokov je mrtvý.“

Savina se prudce nadechla, ale jinak udržela všechny emoce na uzdě. Sevřelo se jí hrdlo. Muž na druhém konci linky netušil, že Nikolaj je její syn, jen že podporuje její zdejší operaci.

Kontakt pokračoval v hlášení: „Ještě pořád není zcela jasné, jak konkrétně k tomu došlo. Někteří tvrdí, že ho zabili teroristé, zatímco jiní říkají, že měl možná prsty v tom, co se mělo odehrát. Jisté je jen to, že je opravdu mrtvý. Kamery uvnitř uzavřeného krytu zabírají jeho tělo, stejně jako tělo jeho asistentky. Byl zastřelen ranou do hlavy. Úroveň radiace je pořád příliš vysoká, než abychom mohli bezpečně vyzvednout tělo, ale přípravy už probíhají. Neumím odhadnout, jak…“

Mluvil pořád dál, ale Savina ho přestala poslouchat a do očí jí vhrkly slzy. Zaklonila hlavu, aby se jí nevylily po lících. Jakmile kontakt domluvil, Savina mu poděkovala za zavolání a zavěsila.

Otočila se k oběma technikům zády.

Nikolaj je mrtvý.

Její jediný syn.

Část jejího já už to patrně věděla. Během poslední hodiny ze sebe

nedokázala setřást závoj zoufalství. Ztěžka dýchala. *Nikolaj…*

„Madam?“ oslovil ji tiše jeden z techniků.

Jeho ohleduplnost ji jen rozzlobila. Obrátila svou pozornost k obrazovce. Američan se stále nepohnul. Jako kdyby zpráva o synově osudu ještě přilila olej do Savinina ohně. V nitru se jí vzedmul vztek. Ten Američan jí stojí v cestě celý den a ještě teď se jí vzpírá.

To musí přestat.

Slzy rázem vyschly.

Její syn je sice mrtvý, ale porodila další dítě v podobě snu o říši, která se vynoří z popela jako legendární Fénix. Nemusí světu zanechávat odkaz jen v podobě vlastní krve. Dovede do zdárného konce to, co zabilo jejího syna. Najde jinou loutku, která ho nahradí. Možná to zabere delší čas, ale nakonec se vše podaří. Svět jí ukradl syna, ona má však v rukách moc světu ten úder vrátit.

Promluvila s takovou záští, až technik mimoděk o krok ustoupil. „Tak dost!“ Ukázala na levé monitory, které zachycovaly centrum operace Saturn. Jeden z nich byl namířený do šachty vedoucí k připraveným náložím, druhý se soustředil na ocelový kryt na podlaze. „Zahajte operaci Saturn! Na můj pokyn!“

Oba technici se otočili ke svým pultům a začali horečně ťukat do klávesnic.

Savina hleděla na muže na obrazovce. Když jí nechce přivést Pjotra dobrovolně, zapálí mu koudel pod zadkem. Nebude mít kam ustoupit ani kam utéct.

„Všechno je připraveno,“ oznámil technik napjatě. „Čekáme na váš pokyn.“

„Teď!“

Zhluboka se nadechla a dívala se na oba monitory. Na jednom se objevil záblesk světla a Savina uslyšela tlumený zvuk vzdálené exploze. Kolem kamery proletělo několik kamenů následovaných bahnem, které zakrylo výhled. Na druhé obrazovce se otevřel poklop a o chvilku později do něj začal proudit sloupec černé vody řítící se shora. Výpočty inženýrů vyšly dokonale. Proud vody mířil přímo do otevřeného ústí.

Začalo to.

Svět jí zabil syna, ale její duchovní dítě bude žít. Zahájila operaci se vztekem živeným nadějí stejně jako touhou po odplatě a nyní věděla, že se opravdu dočká své pomsty.

Obrátila svou pozornost zpátky k tomu Američanovi.

Její pomstychtivost si hledala nový cíl.

Ještě nebyla ukojena.

Monk se zvedl ze země. V hlavě mu pořád zvonily výbuchy. Vzhledem k

tomu, že byli uvězněni v uzavřeném prostoru, ho tlaková vlna exploze udeřila do uší jako tlesknutí obřích dlaní. Zaštítil Pjotra vlastním tělem.

Nadále mu zvonilo v uších, ale pomohl chlapci na nohy. Z tmavého tunelu k nim doléhalo vzdálené dunění, které znělo jako vrčení nějakého velkého draka. Monk ale věděl, co slyší.

Padající proud vody.

Obrovského množství vody.

Také věděl, co to znamená – došlo k explozi a otevřel se podzemní vodopád. Neuspěl. Operace Saturn byla zahájena. Do útrob světa vtékala toxická břečka z jezera Karačaj.

U dveří znovu zapraskal reproduktor.

„Odhoďte zbraně!“ přikázal ženský hlas, v němž se mísil chlad s ohněm a studeným odhodláním podbarvovaným zlostí. „Přiveďte toho chlapce ke dveřím. A doporučuji vám, abyste to udělal bryskně. Hladina radioaktivity rychle stoupá. Zbývá vám necelých pět minut, než dostanete smrtelnou dávku.“

Monk neměl na vybranou. Shodil pušky z ramene na koleje. Pjotr se k němu natáhl a chytil ho za rukáv u pahýlu ruky.

Společně urazili posledních dvě stě metrů. Vrata se před nimi mírně pootevřela a odhalila řadu pěti vojáků s namířenými puškami.

Uvítací výbor.

Pjotr ho pobízel k vyšší rychlosti, jako kdyby věděl něco, o čem Monk neměl tušení.

Monkovi s každým krokem vysílala zraněná noha ostré bodnutí bolesti. Křečovitě se mu svírala hruď a sípavě oddechoval. Podíval se k pasu. Pořád ještě měl u sebe dozimetr a viděl, že je zbarvený do karmínového odstínu, ale s každou vteřinou o něco tmavne.

I přes bolest v noze vyběhl rychleji.

Oba sprintovali ke dveřím.

Už byli téměř u nich, když se z jeskyně Čeljabinsku 88 ozvalo zadunění hromu. Monk překvapeně klopýtl, ale Pjotr ho táhl dál.

Strážní, které výbuch rovněž zaskočil, se otočili a jeden z nich ve strachu padl na zem.

Pjotr zamířil do mezery v řadě vojáků a přeskočil vojákovo tělo. Jednou rukou vytrhl sousednímu muži od pasu pistoli, otočil se a vtiskl ji Monkovi do dlaně.

Zbraň mu padla jako ulitá. Monk neváhal a z bezprostřední blízkosti zahájil palbu podél linie vojáků, za pomoci reflexů, které měl vryté kdesi hluboko do vymazané paměti.

Vyprázdnil celý zásobník a skolil všech pět mužů.

Odhodil pistoli stranou. Pjotr vyběhl kupředu, popadl další zbraň a znovu ji podal Monkovi. V další chvíli ho chytil za rukáv a táhl ho pryč.

Po celé jeskyni zněly exploze. Ozýval se křik mužů a z několika opuštěných panelových domů stoupal kouř. Monk si za běhu všiml přeletu granátu, který vzápětí zasáhl další budovu. Výbuch rozmetal kusy betonu a skla a zasypal jimi vojáky na zemi.

Na základnu někdo útočil.

Jenže kdo?

Gray ujížděl s nákladním vozem po betonové rampě a skrz masivní dveře. Během letu si o těchto podzemních městech něco přečetl. Sověti sem dopravovali celé orchestry, aby hrály pro dělníky v podzemních amfiteátrech. Na obrovské rozměry tohoto místa nebyl ale stejně připraven.

Ani na panující chaos.

První vlnu útoku vedlo šest nákladních aut.

Abychom je trochu načali, jak to formuloval Luca.

Gray se nehádal. Tohle byla Lucova armáda, ne jeho.

Měl svůj úkol.

Projel kouřovou stěnou. Viděl, jak granáty zasahují pětipatrové domy, které se pod jejich náporem hroutí k zemi. Luca klečel na korbě vozu a k rameni měl přiložený granátomet. Po obou stranách jela další dvě auta – jedno řídil Kowalski, druhé Rosaurová.

Jakmile projeli ústím chodby, Romové za nimi přehradili únikovou cestu dvojicí nákladních vozů, naložených dřevem. Na provizorní barikádě zůstaly dvě desítky mužů, jejichž úkolem bylo zabránit komukoliv v útěku.

Jejich útočná strategie na Graye udělala velký dojem – jak nyní, tak už dříve.

Cestou z letiště do hor se všechny vozy v oblasti maskovaly jako obyčejný venkovský provoz po horských silnicích a prašných cestách. Na předem domluvený signál však celý mírumilovně vyhlížející venkov naráz povstal a zahájil synchronizovaný útok. Z hromad sena na vozech se naježily pušky. Koně byli odpojeni od potahů a s jezdci třímajícími zbraně spěšně vyrazili vzhůru. Ze zadní části mlékařských vozů vyjely motocykly. Tato náhlá proměna obklíčila celou oblast hor během pouhých několika minut.

Rusové, kteří se evakuovali z podzemního zařízení, byli zadrženi na silnicích, odzbrojeni a svázáni. Než se Gray dostal ke vstupu do hory, předsunutý útočný tým už útočil uvnitř a nechával za sebou stopu z kouře a ohně.

Gray neváhal. Neměli času nazbyt. Museli odhalit podstatu operace Saturn a zastavit ji.

I v tom mu pomáhali Lucovi muži. Jako každá dobrá armáda Romové předem nashromáždili informace. Cestou sem zastavil Lucu muž v dlouhém černém kabátu. V příkopě u cesty klečeli dva zajatci v laboratorních pláštích. Romové se k nim nechovali nijak jemně a mířili jim na hlavu puškami. Tihle lidé ale před lety zmasakrovali jejich horskou vesnici a unesli všechny děti.

Tuto válku začali Rusové a Romové měli v úmyslu ji dokončit.

Muž v černém podal Lucovi ručně nakreslenou mapu, umazanou cákanci krve. Luca ji ukázal Grayovi. Jednalo se o hrubý náčrt Čeljabinsku 88 včetně zakroužkovaného místa, kde se v podzemním bunkru pod jedním z panelových domů nachází řídicí stanice operace Saturn.

Gray tedy zamířil s nákladním vozem přímo k vyznačenému cíli: k obležené vysoké budově. Překvapivý a bleskový útok zatarasil cestu sutinami a nutil Graye kličkovat. Jeden panelový dům se dokonce celý zřítil.

Romové pokračovali v prudkém ostřelování z aut.

Jiní seskočili na zem a připravovali se k pozemní zteči.

Gray zastavil s nákladním vozem u shromažďujících se mužů a vystoupil. Přidali se k němu i Kowalski s Rosaurovou. Luca se vynořil na druhé straně auta a zavolal něco romsky. Jeho muži mu odpovídali. Po chvilkovém rozhovoru se Luca obrátil ke Grayovi a schoval se s ním za jeden z vozů.

„Rusové se stáhli do těchhle budov a čím dále postupujeme, tím zuřivěji se brání."

Gray věděl proč. „Ustoupili sem, aby chránili řídicí stanici. Jestli už operaci Saturn nespustili, spustí ji co nevidět. Nemůžeme čekat."

Luca zvedl ruku a ohlédl se ke svým lidem. „Mám tu jednoho muže…, á, tady je."

Přiběhla k nim drobná přikrčená postava v šedých šatech a černé čepici. Oba Romové se pustili do rychlého rozhovoru.

„Tohle je Krysa," představil Luca nově příchozího.

„Hezký jméno," zabručel Kowalski.

„Je to průzkumník specializovaný na hledání cest, které by nikoho nenapadlo hlídat. Teď snad jednu takovou našel, ale může se po ní vydat jen malá skupinka. Maximálně pět nebo šest lidí." Luca se rozhlédl. „Takže půjdeme jenom my, co jsme tady. *Va?"*

„Va," souhlasil Kowalski a podíval se na Graye pro potvrzení.

„Ostatní budou zaměstnávat Rusy," dodal Luca a mávl směrem k pozemním jednotkám a nákladním vozům.

„Takže my jít?" zeptal se Krysa lámanou angličtinou.

„Va," odpověděl Gray, čímž si vysloužil mužovo zazubení a popleskání po koleně.

Připravili si zbraně – pušky i pistole – a vydali se za mužíkem k hromadě

sutin. Gray nikde neviděl žádný průchod. Luca cestou kolem svých lidí vydal krátký pokyn a po zakouřené jeskyni se rozneslo ostré kolísavé hvízdnutí.

Krysa odvedl jejich skupinku pod nakloněný kus stěny. Gray sklopil hlavu a zjistil, že se tu otvírá sklepní okénko nejbližšího panelového domu.

Zatímco se pomalu soukali za průzkumníkem do podzemního bludiště, zaslechl Gray, jak se za ním zvedá pokřik.

„Opre Roma!“

Halekání se rozšířilo s rychlostí stepního požáru.

Střelba z pušek i granátometů zesílila.

Gray pokračoval kupředu a modlil se, aby nepřišli pozdě.

*

Savina spěchala dolů po schodech do bunkru. Nedbala na loupání v zádech ani na ostrou bolest v nohách či prudce bušící srdce. Při první známce útoku nechala uzavřít tlakové dveře do chodby.

Nahoře na ni čekala skupina pěti nejsilnějších vojáků, které přivolal doktor Petrov. Podle plánu měli uprchnout s pěti dětmi, které ponesou na zádech. Víc ne. Nemohla vzít všech deset. Jediná šance spočívala v tom, že budou postupovat rychle a nenápadně. Ten americký vězeň jí vnukl jistý nápad. Uprchl i s dětmi zadní služební chodbou. Oni udělají totéž.

Ještě ale musela zařídit poslední věc.

Vstoupila do bunkru a našla oba techniky, jak rozbíjejí klávesnice. Paměti počítačů už vymazali magnetickými holemi. Jejich poškození zajišťovalo, že nikdo nebude moci operaci Saturn zastavit.

„Je všechno zabezpečeno?“

Jeden z techniků horlivě přikývl. „Ani počítačový génius by je neopravil dřív než za pár týdnů.“

„Velmi dobře.“ Pozvedla pistoli a střelila muže přímo doprostřed čela. Druhý technik se pokusil utéct, ale Savina ho zasáhla do krku těsně pod schody. Zhroutil se, zmítal se na podlaze a dusil se vlastní krví.

Nemohla riskovat, že ty dva někdo chytí. Ještě by je mohli přinutit, aby nějak dali počítače dohromady.

To nemohla dopustit.

Pro jistotu vzala požární sekyru ze stěny a přistoupila k ovládacímu pultu. Rozmáchla se a roztříštila oba počítače i elektronické obvody. Poté položila zbraň na podlahu a opřela se o její rukojeť. Dívala se na řadu plochých obrazovek, které stále ukazovaly pohledy různých kamer. Přemýšlela, jestli by neměla rozbít i je, ale páteří jí probíhala křečovitá bolest a Savina si nebyla jistá, jestli by ještě vůbec sekyru uzvedla.

Nakonec na tom ani nezáleželo.

Odhodila sekyru na zem a zadívala se na prostřední obrazovku, kde proudil toxický vodopád.

Jen ať se podívají na to, co udělala.

Usmála a vychutnávala si tuto poslední krutost. Pak se otočila a vydala se ke schodišti.

Ať sledují, jak svět umírá.

Nikdo ji nemůže zastavit.

21. kapitola

7. ZÁŘÍ, 13.03
JIŽNÍ URAL

Pjotr vedl Monka za rukáv košile prostředkem chaosu. Ozývaly se výkřiky vojáků, tříštění skla, výstřely z pušek i hukot plamenů. V hrdle je štípal dým. Pjotr ale věděl přesně, kam se musejí dostat.

Zatáhl Monka do tmavé chodby těsně před tím, než zpoza rohu vyhlédl ruský voják. Pokračovali chodbou, kamsi nahoru po schodech, oknem ven a přes hromadu sutin k další budově.

„Pjotře, kam běžíme?“

Chlapec neodpověděl – nemohl odpovědět.

V další chodbě se Pjotr zastavil. V duchu si promítl tisíc dalších možností. Okolní srdce žhnula jako malé hranice a blikala strachem, zlostí, panikou, zbabělostí a záští. Věděl, kam se které pohne, ještě než se tak stalo. Takový byl jeho talent, nyní podstatně silnější.

Pjotr totiž měl tajemství.

Když se v uplynulých letech s křikem budil ze svých nočních můr a přitom budil i ostatní děti viděními, v nichž bylo jeho tělo v plamenech, existoval důvod, proč si jeho spolužáci v následujících testech vedli tak špatně. Učitelé se domnívali, že je Pjotr jen vystrašil, ale mýlili se. Pjotr uměl číst srdce ostatních. Nazývali to empatií, avšak Pjotr skrýval ještě jednu schopnost, o níž mluvil jen s Martou.

Něco, o čem věděl ze svých snů.

Neuměl srdce jen *číst* – mohl je také *krást*. Ostatní děti si nevedly tak špatně kvůli strachu, ale proto, že Pjotr odebral něco z jejich nadání. Několik minut po probuzení dokázal cokoliv. Uměl násobit obrovská čísla jako Konstantin, poznal, jestli nějaká osoba lže či nikoliv jako Jelena, viděl na skrytá místa jako jeho sestra, a plno dalších věcí. Schopnosti ho sežehovaly, až měl pocit, že hoří.

Představil si, jak se do něj řítí všechny ty hvězdy a vyplňují prázdnotu v jeho nitru. Ze snů se vždycky vzbudil ještě dřív, než je všechny plně pohltil. Dnes ale ne. Dnes snil sen, z něhož se nikdy nemohl vzbudit. Věděl, že překročil hranici, zpoza níž už není návratu, ale také věděl, že se mu nenabízela jiná možnost. Vždycky měl psáno v osudu, že shoří.

Hleděl na okolní zmatek ohnivým pohledem, který nepatřil jen jemu. S pomocí sta očí v chaosu vysledoval určitý vzor. Ačkoliv neviděl do budoucnosti – nebo aspoň ne dál než o několik vteřin –, jeho uši slyšely všechny zvuky, oči interpretovaly každý záblesk světla či přesun stínu a jeho srdce vnímalo, co vedlo jednotlivé muže k tomu, že se vydali tam či onam, že zahnuli za určitý roh, zda začnou střílet nebo se dají na útěk. A s přispěním sestřiny schopnosti jeho smysly dosahovaly ještě o pár metrů dál.

Z okolního chaosu tak vystoupila jasná cesta.

Trasa, po které se může vydat.

Vešel do chodby a vedl Monka za sebou.

Ukázal doleva – a Monk zastřelil vojáka, který se objevil ve výhledu o vteřinu později. Monk se učil důvěřovat Pjotrovým instinktům. Následovat ho, střílet na pokyn a změnit se v jeho prodlouženou ruku.

Společně se dostali ven.

Vedení čirým instinktem.

Právě v to se Pjotr změnil: v instinkt napájený stem různých nadání.

Plně svým schopnostem rozuměl. Instinkt je pouze podvědomá interpretace milionů drobných změn v okolním prostředí, ať už v současnosti nebo v nedávné minulosti. Mozek přijímá všechny zdánlivě chaotické informace, hledá v nich určitý vzor a tělo na něj reaguje. Na první pohled se to jevilo jako kouzlo, ale jednalo se o pouhou biologii.

A to Pjotr nyní dělal – jen se stokrát větší silou.

Natahoval smysly do dálky, četl srdce, motivace, trasy, vzdálenosti, hluky, hlasy, kouř, horko… a tak dále. Vyplňovaly ho miliony detailů, které třídila stovka myslí, již sdílel. Z chaosu se vynořovaly vzory a on znal každý krok, který bylo třeba učinit.

„Kam jdeme?“ zeptal se Monk znovu.

Tam, kde musíte být, odpověděl Pjotr v duchu.

Vedl ho dolů po schodech a stáhl ho k zemi, když se nad nimi ozvala střelba. Prolezli pod řadou ocelových stolů a pokračovali v sestupu do dlouhé podzemní chodby, která se větvila v bludiště místností a jiných chodeb.

Pjotr ještě přidal do kroku.

Viděl sice vzor, ale neznal doopravdy budoucnost. Řídil se nitkami čistého instinktu a cítil na sobě tlak věků. Docházel jim čas.

Monk byl čím dál neklidnější – patrně si uvědomoval totéž.

„Kam to…?“

Z konce chodby se ozval jiný hlas, plný překvapení. Pjotr vnímal, jak nově příchozímu buší srdce. Muž vzápětí nevěřícně vykřikl jediné jméno.

„Monku!“

Gray po něm málem vystřelil. Zahnuli do chodby a Gray spatřil, jak přímo proti němu běží dvě postavy, jedna s pistolí namířenou před sebe. Nebýt přítomnosti toho chlapce, Gray by reflexivně zmáčkl spoušť.

Takhle na okamžik ztuhl, ochromený šokem.

Jeho přítel ovšem nikoliv. Z Monkovy pistole vyšla rána. Gray cítil kopnutí do ramene, které ho odhodilo nazad, následované ostrou bolestí.

Kowalski ho chytil, aby neupadl, a hlasitě vyštěkl: „Monku, ty pitomče! Co to děláš?“

Monk se zastavil, až když ho chlapec zatahal za rukáv. Zatvářil se zmateně. „Kdo… kdo jste?“

Kowalski nepřestával pěnit zlostí. „Kdo myslíš? Jsme sakra tvoji přátelé!“

Gray se postavil na nohy. Levé rameno mu pulzovalo bolestí. „Monku, copak nás nepoznáváš?“

Monk si přejel prstem po červené jizvě za uchem. „Ne…, vlastně nepoznávám.“

Gray se k němu připotácel. Myslí mu vířily stovky otázek. Tohle není možné. Jde o amnézii, nebo s ním něco provedli? Jak to, že je Monk tady? To bylo pro tuto chvíli Grayovi jedno. Prudce svého přítele objal a nedbal na ohnivý protest z ramene. Utrpěl jen škrábnutí, ale klidně by se nechal střelit do břicha, aby vrátil tomuhle muži jeho bývalý život. Sevřel ho ještě pevněji.

„Já to věděl…, já to věděl…,“ šeptal Gray přerývaně a oči se mu naplnily slzami. „Bože, ty žiješ.“

Kowalski zabručel: „Nebude žít dlouho, jestli se nepohneme.“

Měl pravdu. Gray Monka pustil, ale jednou rukou ho nepřestával držet za loket, aby mu znovu nezmizel.

Monk po nich přejel pohledem. „Poslyšte,“ řekl a ukázal kupředu. „Pomoc by se mi hodila. Je tu něco, co musím zastavit.“

„Operace Saturn,“ doplnil Gray.

Monk sebou trhl a přikývl. „Správně. Ten chlapec umí…“ Náhle se prudce otočil. „Kde je Pjotr?“ Gray jeho zmatek chápal. Chlapec během okamžiku zmatku zmizel.

13.15
KYŠTYM, RUSKO

Elizabeth studovala obrázek na monitoru počítače, který zachycoval nástěnnou mozaiku z indického chrámu. Pět postav sedělo na trojnožkách kolem ústředního omfalu. Z otvoru v kameni stoupal dým jako z činné sopky a nad ním se vznášel ohnivý chlapec, zpola zakrytý sloupem kouře.

Nenadnášel ho však pouze dým.

Elizabeth měla u lokte rozložené listy papíru pokryté načmáranými linkami harrapštiny, sanskrtu a řečtiny. Probírala se obrázky nápisů na stěnách i na samotném omfalu. Nebyla si zcela jistá správností svého překladu.

Svět zachvátí plameny…

Podívala se na mozaiku z větší blízkosti. Pět žen sedělo zhrouceně na trojnožkách jako v transu, ale všechny držely pozvednuté paže mířící směrem k chlapci. Nejprve se Elizabeth domnívala, že ho přivolaly, ale nyní znala pravdu. Ony ho nepřičarovaly, ony ho *podpíraly*.

Podívala se na řádek se svým čerstvým překladem.

Svět zachvátí plameny…, pokud se mnoho nestane jedním.

Šlo o varování. Mozaika předpovídala, co se musí stát, aby svět nepohltil nějaký mohutný oheň. Elizabeth si vybavila Grayovy obavy, že operace – s největší pravděpodobností související s radioaktivním zářením nebo jaderným výbuchem –, která se podle všeho chystá v těchto horách, připraví o život miliony lidí.

Představila si nukleární hřib, planoucí pekelným ohněm.

Trochu to připomínalo oblak kouře z té mozaiky.

… pokud se mnoho nestane jedním.

Sklouzla pohledem na spodní část mozaiky, pod přeložené varování, a dotkla se prstem nakresleného symbolu.

Čakra.

Přejela špičkou prstu od jeho obvodu do středu. Čakra symbolizovala stejný vzkaz. Mnoho okvětních plátků směřujících do jednoho středu.

Mnoho se stává jedním.

Znovu se podívala na oněch pět žen, zvedajících chlapce do výše.

Náhle v ní vzrostla jistota – nejen ohledně přesnosti překladu, ale také ohledně jeho důležitosti. Zachvěla se hrozivou předtuchou. Musela o tom někoho informovat. Přešla k satelitnímu telefonu, který jí Gray nechal s pokynem, ať zavolá řediteli Croweovi, pokud se objeví nějaké problémy.

Přesto zaváhala. Co když se mýlí? Co když způsobí jen další zmatky? Uvažovala, jestli by neměla zůstat zticha. Pak si ale vzpomněla na svého otce a na jeho tajnůstkářství. Na jeho i Mastersonova tajemství. Už měla tajností a polopravd plné zuby.

To musí přestat.

Nebude jako její otec.

Věděla, že její objev je důležitý. Zvedla telefon a vytočila číslo.

3.18
WASHINGTON

Painter sledoval, jak to dítě připravují na operaci. Stál s Kat Bryantovou v sousední místnosti, z níž byl přes skleněnou stěnu výhled do malého operačního sálu velitelství Sigmy. Na podnosech se leskly sterilně balené nástroje, které měly být použity k delikátní operaci: ultrazvukové odsavače, laserové skalpely i snímače. Kolem stolu ležely vyrovnány různé ocelové vrtáčky. Lisa, Malcolm a neurochirurgický tým z univerzitní nemocnice George Washingtona dokončoval poslední přípravy. Saša ležela mezi nimi pod tenkou látkou. Vidět z ní byla jen strana hlavy, vyholená, potřená oranžovou dezinfekcí a upevněná v nehybném rámu připojeném ke skenovacímu přístroji. Uprostřed chirurgického pole odrážel světla její ocelový implantát.

Pobledlá Kat ustaraně položila jednu dlaň na sklo.

Během uplynulé hodiny odhalila série výsledků EEG a CT postupující poškození dívčina mozku. Ať už se s ní dělo cokoliv, pomalu to spalovalo její mozek. Proto se rozhodli, že odstraní implantát, dokud je ještě dítě dostatečně silné. Zdálo se, že právě kolem implantátu probíhá bouře neurologické hyperaktivity.

Lisa použila termín „bleskosvod“.

Zachránit ji mohli jedině jeho odstraněním. Neurochirurg si prostudoval všechny snímky skeneru i rentgenu a vyjádřil názor, že implantát lze bezpečně vyjmout. Půjde o náročný zákrok, ale nikoliv nemožný.

To byla první dobrá zpráva za celou noc.

Painterovi zadrnčel v kapse telefon. Zvažoval, že ho nezvedne, ale nakonec se přece jen podíval na číslo. Hovor přicházel z Kyštymu v Rusku. Otočil se zády k oknu, otevřel telefon a přijal hovor.

„Tady Painter Crowe.“

„Pane řediteli,“ ozval se ženský hlas, z něhož čišela úleva. Elizabeth Polková. „Gray mi nechal tohle číslo.“

Painter v jejím hlase slyšel i obavy. „Co se děje, Elizabeth?“

„To nevím jistě. Něco jsem objevila, přeložila… V každém případě…“

Painter poslouchal její vysvětlení a dohady ohledně toho, co znamená onen vzkaz ukrytý v dávné mozaice.

„Všechny věštkyně sedí na svých trojnožkách zhrouceně, v bezvědomí, omámené nebo vyčerpané. Jejich jediným úkolem je pomáhat tomu, kdo může

zachránit svět před zánikem. Vím, že to zní šíleně, ale myslím, že to nějak souvisí s dnešními událostmi.“

Painter se mezitím znovu obrátil k oknu do operačního sálu. Ta slova v něm rozezněla poplašný zvon. *Zhroucený, v bezvědomí, omámený…*

Jako Saša.

Vzpomněl si, jak Kat říkala, že dívka vykřikla jméno svého bratra, než se zhroutila.

Jejich jediným úkolem je pomáhat tomu, kdo může zachránit svět před zánikem.

Painter viděl, jak chirurg zvedá skalpel a chystá se zahájit operaci.

Ne.

Vyrazil ke dveřím. Kat za ním zavolala: „Co se stalo?“

Painter neměl čas. Proběhl sterilním předsálím rovnou do operační místnosti. „Stát! Nikdo ani hnout!“

13.14
JIŽNÍ URAL

„Madam, měla byste jít dolů do bunkru,“ varoval ji voják. Byl o hlavu vyšší než ona a měl svalnatou, vypracovanou postavu. „Měli bychom se tady opevnit.“

Jiný voják odtáhl ječícího doktora Petrova do místnosti po straně chodby. Granát lékaři utrhl nohu v koleni a z pahýlu proudila krev. Další muži běželi s dětmi na ramenou. Ruská obranná linie se pod soustředěným útokem zhroutila, takže se museli vrátit zpátky do panelového domu.

Mohutný voják ukázal silnou paží ke schodům. „Prosím, generálmajore. Budeme se bránit, dokud to půjde.“

„Ty děti…,“ hlesla Savina. Věděla, že se její plán hroutí. Nemohla dopustit, aby někdo jiný ukradl to, co spustila. „Všechny je zastřelte.“

Muž se zatvářil překvapeně, ale protože byl voják, přikývl. Savina se vydala ze schodů. Nemohla se na to dívat. Pod schodištěm se jí podlomily nohy. Dveře do místnosti tvořila deseticentimetrová ocel. Zabarikáduje se uvnitř a počká na konec války, která jí zuřila nad hlavou. Před sebou spatřila blikající monitory. Na prostředním z nich se stále do země zanořoval vodopád toxické vody. Bude tu mít jedinou útěchu spočívající ve sledování toho, co už nešlo zastavit.

Nad schodištěm se ozvala střelba.

Ty děti…

Nahrbeně vyrazila k řídicí stanici.

Z otevřených dveří však vystoupila postava a zablokovala jí cestu.

Chlapec.

Pjotr.

Pjotr stál ve dveřích a hleděl na onu ženu, kterou viděl jen jako tmavou siluetu vyrýsovanou proti matné záři linoucí se ze schodiště. Neviděl jí do obličeje, ale znal ji. Soustředil se na oheň v jejím srdci.

„Pjotře," zavolala s nadějí v hlase.

Když k němu vykročila, pozvedl paže a natáhl se k ní – nikoliv svým tělem, ale plamenným duchem. Sevřel mezi dlaněmi oheň jejího srdce, jako by to bylo vystrašené ptáče. Pak jemně stiskl a začal její plamen dusit.

Žena klesla s výkřikem na kolena a přitiskla si pěst k hrudi. „Pjotře, co to…?"

Naděje se změnila v hrůzu.

Pjotr ale neskončil.

Jeho nadání k empatii zahrnovalo ještě jednu stránku. Skutečně dokázal vnímat emoce ostatních, ale se silou sta dětí uměl mnohem víc.

Z jeho očí hledělo sto dalších párů a on si bral od ostatních všechnu bolest způsobenou skalpelem, muka osamění, chlad zanedbávání i trýzeň tajného nočního zneužívání. Natáhl se ještě více do minulosti, k modrookému dítěti v tmavém kostele, a sledoval, jak k němu přichází žena s mužem. Uchopil veškeré obavy a hrůzy z minulosti a zabodl je jako dýku do jejího srdce.

Žena zavřeštěla a prohnula se v zádech, uvězněná v nekonečné bolestné agonii.

Tytéž temné emoce, které jím proudily, však zraňovaly i jeho. Po tvářích mu stékaly horké slzy za ztracenou nevinnost tolika dětí, včetně jeho vlastní.

Sotva si všiml pistole, která se proti němu zvedla.

Ta žena chtěla poslepu zabít to, co ji mučilo.

Zatímco on se snažil udělat totéž jí.

Tichem práskl výstřel.

Pjotr sebou trhl, když mu náhle ženin oheň zhasl pod rukama, a odpotácel se o několik kroků zpátky. Žena se zhroutila k zemi s polovinou obličeje změněnou v krvavou kaši. Pjotr vzhlédl a spatřil Monka, který spěchal po schodech dolů s kouřící pistolí.

Přeskočil ženino tělo a objal chlapce.

„Pjotře!"

Monk zvedl chvějícího se hocha a přejel mu rukou po těle. Zdálo se, že Pjotr není zraněný, ačkoliv jeho pokožka na dotyk žhnula jako oheň. Přitiskl si ho k hrudi. Ostatní seběhli po schodech za ním.

Krátká přestřelka vyřídila ruské obránce. Vypadalo to, že se zrovna chystali

zahájit palbu na skupinu bezvědomých dětí.

Kdyby dorazili o půl minuty později…

Romové zůstali nahoře, aby ohlídali celou oblast a dohlédli na děti. Pro tento okamžik byli v bezpečí.

„Tohle je to místo?“ zeptal se Gray.

Monk s chlapcem v náručí vstoupil do bunkru následovaný ostatními. Z ovládacího pultu stoupal dým. Klávesnice byly rozbité. Pod botami jim křupalo sklo. Funkční zůstávaly jen nástěnné monitory.

Monk ukázal na prostřední obrazovku. Tu místnost poznal. Jednalo se o centrum operace Saturn, jenže nyní tudy protékal sloup černé vody, který padal ze stropu do šachty v podlaze.

„Už to začalo,“ pronesl dutě. „Přišli jsme pozdě.“

Na sousedním monitoru spatřil důlní místnost, kde nechal Konstantina s dětmi. Všechny ležely bezvládně na zemi. Obraz byl příliš zrnitý na to, aby se dalo poznat, zda ještě žijí. Dospěla radiace nějak až k nim?

Zaplavila ho vlna zoufalství.

Gray vytáhl satelitní telefon. Monk se podíval na Kowalského s Rosaurovou. Snažil se v sobě vykřesat nějakou jiskřičku vzpomínky. Nikde nic. Co je to za lidi? Jestli to jsou jeho přátelé, neměl by nějak reagovat na jejich přítomnost?

Vtom Pjotr natáhl ruku k prostřední obrazovce a přitiskl na ni dlaň.

„Co to dělá?“ zeptal se Gray s telefonem u ucha.

Monk se otočil. „Pjotře?“

Chlapec upřeně zíral na výjev na monitoru.

Vlevo od něj promluvil Kowalski. „Hele! Ten vlak se pohybuje!“

Monk se ohlédl. Vlak se pomalu posunoval po kolejích. V chodbě zřejmě ještě pořád fungovalo elektrické vedení, i když nad ním neměli žádnou kontrolu.

„To dělá to dítě?“ zeptal se Kowalski. „Pohybuje s ním svojí myslí?“

Monk zatajil dech a pak pomalu vydechl. „Ne,“ řekl a hleděl na jedoucí vlak. Náhle si vzpomněl. „Je tam ještě někdo.“

„Kdo?“ zeptal se Gray.

Souběžně s tím, kdy se Pjotr dotkl dlaní obrazovky, vyslal všechny smysly do oné chodby. Napjal své nadání až do krajnosti a s pomocí přijatých schopností ostatních ho ani ocel či beton nedokázaly zastavit.

Přestával vnímat okolní hlasy a letěl tmavým tunelem k jediné planoucí hvězdě, která zůstávala uvnitř, k velkému srdci bytosti, již miloval po celý svůj krátký život.

Našel Martu schoulenou ve vlaku, jak se kolébá dopředu a dozadu.

Schovala se před pohledem kamer, protože ji o to požádal. I ona byla součástí celkového vzoru. Na tom ale teď nezáleželo. Bolelo ho to, víc, než ho kdy bolelo cokoliv jiného. Jednoduše ji potřeboval. Natáhl se k jejímu starému srdci, něžně uchopil jeho plamen do dlaní a vyslal k němu veškerou svou lásku a potřebu.

Poznala, že je s ní, a tiše zahoukala. Sáhla před sebe do prázdného vzduchu. Ve tmavém tunelu se objali a sdíleli své emoce na hlubší úrovni než všichni ostatní.

Bylo to jedno z jejich tajemství.

Pochopil pravdu v okamžiku, kdy se jejich ruce poprvé dotkly. Znal důvod, proč tolik dětí Martu milovalo, chodilo za ní pro útěchu, aby se vyplakalo v jejím náručí či se jen nechalo obejmout.

Měla talent, o němž její ošetřovatelé nevěděli – silný dar empatie, podobně jako Pjotr. Byly dvě spřízněné duše. A tak si nechal pro sebe její tajemství a ona zase jeho.

Těch tajemství však měli víc.

Jedno bylo podstatně temnější, zahalené do hrůzy a zjevené způsobem, kterému ani jeden z nich nerozuměl, ale přesto oba věděli, že je to pravda. Od okamžiku, kdy se poprvé spatřili, věděli, že spolu zemřou.

Gray sledoval, jak vlak v chodbě zrychluje a míří k centru operace Saturn. Monk už mu ve stručnosti vysvětlil, co je třeba udělat.

„Ale kdo je v tom vlaku?“ zeptal se. „Můžeme s nimi komunikovat?“

Monk držel chlapce, jehož drobné prsty byly přitisknuté k monitoru. „Myslím, že Pjotr už tam je. Ten chlapec ví, jak řídit vlak.“

„Ale kdo je v tom vlaku fyzicky?“

„Přítel.“

Vlak se objevil na obrazovce snímající ústřední místnost operace Saturn. Ze soupravy seskočila tmavá postava a vydala se do jeskyně.

„To je opice?“ zeptal se Kowalski a mimoděk ustoupil.

„Lidoop,“ opravila ho Rosaurová s povzdechem, jako kdyby ji unavovalo, že ho musí poučovat. „Šimpanz.“

„To je Marta,“ řekl Monk.

Gray v jeho hlase slyšel bolest. Jeskyně byla zaplavená vysokou hladinou radioaktivity. Postava se pohybovala pomalu, klouzala a potácela se. Vypadala nemocná.

„O co se to pokouší?“ zeptal se Gray.

„Snaží se nás všechny zachránit,“ odpověděl Monk.

Pjotr zůstával s Martou. Přitáhl její oheň ke svému, ne tak blízko, aby ho

pohltil, ale dostatečně, aby jí mohl dodávat sílu a aby jí ukázal, že v tom, co musí udělat, není sama. Zároveň na okamžik vnímal svět jejíma očima i jejími ostřejšími smysly.

Viděl sloup burácející vody. Cítil horko, které pohlcovalo Martino tělo. Vzduch páchl jako rozkládající se ryby a oba je děsil vodopád černé vody z jejich sdílených nočních můr.

Vražednější než jakákoliv řeka.

Ale čelili mu společně.

Marta obešla otvor zející v zemi, který dychtivě pohlcoval toxickou vodu. Musejí to zastavit.

Existoval jediný způsob.

Pjotr ho Martě prozradil. Konstantin do podrobností popisoval, jak celý systém funguje: od výbušných náloží přes radiové vysílače až po obrovský poklop z raketového sila.

Taky řekl Pjotrovi o té páce.

Marta nepotřebovala pomoc. Spatřila ocelovou tyč za nějakým přístrojem. Tou pákou mohla zavřít poklop v zemi a zarazit proud vody do útrob země. Pjotr vnímal její ustrašené houkání. Cítil je pod vlastními žebry.

To dokážeš, Marto…

Klopýtala, kůže ji pálila a srst se změnila v tisíce bodajících jehliček. Na kloubech prstů, kterými se opírala o zem, se jí tvořily puchýře v místech, kde se dotkla rozstříknutých kapek vody.

Pjotr držel její plamen a posílal jí svou sílu.

Dospěla k páce, která byla přiložená k podlaze. Potřebovala ji zvednout do svislé polohy. Zapřela se ramenem, uchopila tyč oběma rukama a zabrala.

Ocel se ani nepohnula.

Za zády jí proudila smrt a Pjotr cítil v jejím těle, nohách i srdci námahu.

Její plamen mu skomíral v rukách.

Ale páka se pořád nehýbala.

*

Monk přihlížel, jak Marta zápasí s pákou. Byla příliš slabá. Nepodaří se to. Pjotr začal ztěžka oddechovat: sdílel strach a bolest se svou přítelkyní.

„Proč se nehýbá?“ vyhrkl Gray.

„No tak, to svedeš!“ zaječel Kowalski.

Monk se naklonil o něco blíž a položil na obrazovku vlastní dlaň. Pokoušel se vybavit si vnitřek té místnosti, kterou proběhl cestou k vlaku. Vtom mu hlavou projelo ostré bodnutí elektrické bolesti a před očima se mu mihly výjevy z jiného času a místa.

… muž pokrytý uhelným mourem…, rychlá jízda důlním vozíkem…, bělavý

úsměv odrážející se na zamazané tváři…, to je pašák!…, jako taťka…

Vtom vzpomínky zmizely.

Snažil se nějaké udržet, ale výjevy mu protékaly mezi prsty jako sen po probuzení. Proč se mu vybavila zrovna tahle vzpomínka? Muselo v ní být něco důležitého.

Když se výjev rozplýval, zahlédl ještě, jak ten zaprášený muž zpomaluje vozík tím, že stiskl…

„Ruční brzda!“ vydechl.

Vybavil si průchod onou místností a představil si i tu páku.

Otočil se k Pjotrovi, naklonil se k němu a zašeptal mu do ucha. „Marta musí sáhnout na konec páky. Musí stisknout tlačítko, které tam je. Pak se páka pohne.“

Pjotr hleděl stále před sebe, jako kdyby ho neslyšel, a možná skutečně nevnímal. Monk ho musel nějak přimět k tomu, aby ho vyslechl.

Ta žena, Rosaurová, si všimla jeho zoufalství a vykročila k nim. „Jak spolu komunikují? Telepatií?“

„Ne. Myslím, že empatií. Sdílejí emoce. Už jsem je to viděl dělat. Jen ne na takovou vzdálenost.“

„Budete se k němu muset dostat stejný způsobem.“

Monk se na ni podíval, jako kdyby se zbláznila.

Ozval se Gray. „Rosaurová se specializuje na neurologii. Poslechni ji.“

Rosaurová rychle vysvětlovala: „Empatie závisí na pocitech a dotycích. Třeba se vám k nim podaří proniknout právě takhle. Nabídněte mu něco, co ho ukonejší. Tím se možná otevře komunikační kanál.“

Monk si představil Pjotra s Martou. Vždycky se dotýkali, hladili a tiskli se k sobě, ale Monk si vzpomněl, co chlapce uklidňovalo nejvíc ze všeho.

Objal Pjotra, přesně jak to tolikrát viděl dělat Martu. Vnímal, že Pjotrovo srdce buší zběsilou rychlostí. Jemně s ním kolébal ze strany na stranu, přiložil mu rty k uchu a zašeptal, co je třeba udělat.

Vysílal k němu potřebnou informaci celým svým srdcem.

Stiskněte konec té páky…

Pjotr zůstával s Martou, zatímco zápasila s pákou, když tu za sebou ucítil známé teplo. Ohlédl se přes rameno a spatřil pronikavý plamen dalšího silného srdce. Zahleděl se do toho ohně a vycítil, stejně jako uslyšel, co je třeba udělat.

Obrátil se zpátky k Martě a předal jí vzkaz.

Jeho přítelkyně se ale chvěla a celá žhnula. Rychle slábla.

Prosím…

Vyděšeně zahoukala, přesto se jednou dlouhou paží natáhla ke konci páky a našla tlačítko, které vzápětí stiskla. Pak znovu zabrala ramenem i nohama.

Páka se pohnula, ale pořád byla těžká. S chvějícími se končetinami ji zvedla do svislé polohy a poté ji spustila ke druhé straně. Něco hlasitě cvaklo.

Ozvalo se hlasité skřípění mechanismu.

Marta se vyčerpaně zhroutila k zemi.

„Dokázala to!“ řekl Gray.

Otvor v zemi se začal zavírat a odřezával ocelovými pláty smrtící vodopád. Proud vody, který už nemohl odtékat dolů, se rozlil po jeskyni.

První vlna spláchla šimpanzici do chodby, ale následoval další příliv. Ačkoliv byla šimpanzice zjevně na pokraji zhroucení, vymrštila se na nohy a vyskočila na střechu vagonu. Všude kolem ní stoupala černá hladina a ona v panice běhala po střeše vagonu sem a tam.

Gray s tím ubohým stvořením hluboce soucítil.

„Pro Kristovy rány, dostaňte tam odtud tu chudinku!“ vykřikl Kowalski a udeřil pěstí do rozbitého řídicího panelu.

Nemohli však dělat vůbec nic. Dveře byly vzpříčené a voda rychle vyplňovala chodbu, která byla na obou koncích neprodyšně uzavřená. I kdyby se jim podařilo dveře otevřít, radiace by je všechny zabila. A ten lidoop už byl stejně vystaven mnohonásobku smrtelné dávky.

Rosaurová se odvrátila od obrazovky a zakryla si ústa.

Nakonec se šimpanzice skrčila do dřepu, objala si kolena a začala se kolébat. Věděla, co přichází.

Monk stále objímal Pjotra a po tváři mu stékala slza.

Chlapec se v jeho náručí rovněž kolébal, přesně ve stejném rytmu jako jeho přítelkyně v tunelu.

Pjotr zůstával s Martou, zatímco hladina vody kolem stoupala. Její srdce blikalo a chvělo se strachem. Vždycky věděla, že ji zabije temná voda. Nyní ji držel, jako ona v minulosti tolikrát držela jeho. Objal ji svými teplými pažemi a přitáhl ji k sobě. Naposledy se kolébali spolu, jako dvě srdce sdílející jeden plamen.

Marta také znala jeho tajemství.

Tiše zahoukala a opřela si o něj svoji líc.

Pjotře…

Mám tě rád, Marto…

Zatímco voda stále stoupala a chystala se pohltit jeho přítelkyni, Pjotr se podíval do temného moře, jež ho vyplňovalo a v němž zářilo sedmdesát sedm jasných světel, která vířila kolem jasnějšího ohně představujícího jeho srdce. Jeden z učitelů mu vysvětloval, jak planety obíhají kolem slunce, lapeny ve svých oběžných drahách.

Chápal to.

Věděl, že po zachycení ostatních hvězd je už nikdy nebude moci pustit. Tady se nejednalo o žádnou noční můru, při které si vzal jen část z jejich schopností. Překročil hranici, za níž už pro něj nebylo návratu. Viděl, jak okolní světla postupně blednou a pohasínají. Spotřebovával jejich plamen, sežehoval své kamarády i svou sestru.

Mohl je pustit jediným způsobem.

To byl druhý důvod, proč přišel za Martou.

Potřeboval ji.

Pjotře…, ne…

Musíš…

Cítil, jak se její ruce opatrně natáhly k jasné záři v temném moři. Její dlouhé prsty se sevřely kolem jeho vlastního srdce.

Pjotře…

Věděla však, co musí udělat. Existoval jediný způsob, jak zaručit, že ostatní přežijí. Všichni jsou uvězněni na oběžné dráze kolem něj a pokud se z ní nevymaní, všechny je spálí. A opustit oběžnou dráhu mohli pouze tehdy, pokud někdo odstraní slunce, jež je na ní drží. Pak se hvězdy vrátí na místa, kam patří.

Marta tedy začala tisknout jeho srdce, zatímco kolem vířila voda. Soustředila se na něj a už se nebála. Kolébali se spolu, a ačkoliv tiskla prsty co nejjemněji, stejně to bolelo.

Těsně před tím, než Pjotrovo světlo konečně zhaslo, natáhl se k jediné hvězdě v onom černém moři, o něco jasnější než ostatní.

Sašo, zašeptal a pověděl své sestře tajemství.

Chlapec v jeho náručí náhle povadl a ruka mu klesla z obrazovky. Monk viděl, jak Martu spláchla voda ze střechy vagonu a jak šimpanzice mizí ve víru v chodbě.

Spustil chlapcovo tělo na zem. „Pjotře?“

Chlapec zíral ke stropu prázdnýma očima s rozšířenými zorničkami. Monk mu zkontroloval tep. Nahmatal jej, ale jen slabý. Chlapcova hruď se pomalu zvedala a klesala.

Shora k nim dolehly výkřiky. Ostatní děti se probíraly ze svého omámení a zjišťovaly, že jsou v místnosti se spoustou mrtvých.

„Rosaurová, Kowalski, jděte nahoru a pomozte jim!“ pokynul Gray.

Monk stočil zrak k zrnitému obrazu z místnosti na druhém konci chodby. Viděl, jak se děti pomalu budí a některé už dokonce stojí. Viděl Konstantina, jak pomáhá své sestře posadit se.

Jsou v pořádku.

„Co je s tím chlapcem?“ zeptal se Gray.

Monk seděl na podlaze a držel Pjotrovo hubené tělo. Chlapec dýchal a jeho srdce pumpovalo krev, ale Monk se zahleděl do prázdných očí a pochopil, že Pjotr je navždy pryč.

Pjotře…, proč?

Gray k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno. „Třeba je to jenom šok. Možná se časem…“

Monk si cenil nabízené naděje, ale znal pravdu. Když před chvílí Pjotra držel, cítil, jak chlapcova duše opouští tělo. Znovu se podíval na obrazovku plnou dětí. Věděl, že Pjotr obětoval svůj život, aby jeho bratři a sestry mohli žít.

Gray si dřepl vedle něj, aby mu poskytl podporu.

Ten cizinec vypadal jako dobrý člověk a v tomto klidném okamžiku samoty Monk čerpal z jeho přítomnosti jistou útěchu. Nešlo o vzpomínku, jen o dojem, že se před ním nemusí nijak přetvařovat.

A tak se Monk nijak nestyděl, když mu z očí vyhrkly slzy, zatímco naposledy pomalu kolébal Pjotra, z něhož zbyla jen prázdná schránka.

22. kapitola

28. ZÁŘÍ, 16.21
WASHINGTON

Painter procházel mezi stany a vozy v National Mallu. Travnatou zeleň a louky obsadil cikánský tábor. Stany představovaly směs tradičních příbytků z lískových tyčí, zabodnutých do země a zakrytých plachtovinou, a moderních stanů, čerstvě nakoupených v obchodech se sportovními potřebami. Vozy dosahovaly stejně vysokého stupně rozmanitosti, od jednoduchých až po masivní domovy s kouřícími komíny, spočívající na vysokých, nově natřených kolech.

Sjeli se sem Romové z celého světa. Koně byli ustájeni v provizorních ohradách, kolem pobíhaly děti, hrála muzika a nad táborem se nesl smích. Každý den přijížděli stále další a další.

Prezident měl na konec příštího týdne naplánovaný oficiální děkovný ceremoniál. Nic nepřiměje lidi k vděku a přátelství jako to, když jim někdo zachrání život. Nemluvě o záchraně celého světa.

Painter se prodíral okolním chaosem mezi štěkajícími psy a dětmi, které mu rychle utíkaly z cesty. Chodilo tu i velké množství turistů, kteří si kupovali různé cetky, nechávali si věštit budoucnost nebo jenom sledovali všechen ten mumraj. Painter vzhlédl k Washingtonově památníku, aby se zorientoval, a pokračoval v chůzi.

Jen co zabočil za roh, otevřelo se před ním široké prostranství s těmi největšími a nejuměleč těji ozdobenými vozy. Jeden z nich měl otevřené dřevěné dveře a Painter za nimi spatřil pohodlnou místnost s vyvýšenou dvojitou postelí, skříněmi pomalovanými jasnými barvami a nalakovanými žlutými či červenými odstíny. Dokonce tu měli i malý krb s pečlivě vytesanou římsou.

Na schodech k vozu Painter spatřil Lucu s Grayem, zabrané do rozhovoru. Velitel měl dosud paži v pásce. O pár kroků dál házela Shay Rosaurová dýkami spolu se skupinkou romských mužů. Jedno z ostří zasvištělo vzduchem a zasáhlo oko nakresleného býka, přičemž srazilo stranou dýku protivníka. Podle žalostných výkřiků o slitování je musela porážet na hlavu.

Paintera překvapilo, když stranou spatřil Elizabeth s Kowalským. Elizabeth se zřejmě vrátila z Indie, aby se zúčastnila nadcházející oslavy. Spolupracovala

s romskými historiky a indickými archeology na odkrytí zatopeného řeckého chrámu.

Painter se podíval doprava a všiml si transparentu přes přední fasádu muzea přírodních dějin, který zachycoval řecký chrám v horách s výrazným písmenem *epsilon* uprostřed. Jednalo se o upoutávku na chystanou výstavu artefaktů souvisejících s delfskými orákuly. Vzhledem k publicitě, které se v posledních dnech dostalo senzačnímu archeologickému nálezu v Indii, byly vstupenky vyprodány na měsíce dopředu. Mnohé z nich si koupili zdejší Romové, kteří se chtěli dozvědět víc o historii svých klanů.

Luca ho zpozoroval a vstal. Na sobě měl volné kalhoty se silným opaskem, černé boty a vestu přes vyšívanou košili s dlouhými rukávy. „Á, ředitel Crowe! Vítejte!“

Painter pozdravil vůdce klanu úklonem hlavy. „*Nais tuke*“ poděkoval mu romsky.

Gray se také postavil. Podobně jako Kowalski byl oblečený neformálně do džínů a lehké bundy. V posledních dnech se sem všichni opakovaně vraceli. Byly to dlouhé týdny pohřbů a pochmurných schůzek. Painter tudy procházel téměř každou noc spolu s Lisou. Chodili táborem, ruku v ruce, beze slova a jen poslouchali písně a smích, zatímco míjeli rodiny shromážděné kolem večeří při svíčkách. Painter hledal v této připomínce plného života útěchu a také si uvědomil, že se v duchu vrací do svého dětství, ke kmenovým oslavám v mashantucketské rezervaci. Měl pocit, jako kdyby se vrátil domů, byť jen na okamžik.

Dnešní schůzka ale měla být o něco formálnější.

Všichni přistoupili k dřevěnému stolu opodál. Vedle se pásli dva mohutní tažní koně.

Jakmile se usadili, Gray se zeptal: „Tak jak proběhlo jednání?“

Luca na něj upřel svůj jasný pohled.

Painter se zrovna vrátil ze setkání s představiteli ministerstva zahraničí, ruského velvyslanectví a několika organizací zabývajících se péčí o děti. Předmětem sváru bylo sedmdesát sedm dětí, o které jevila zájem řada lidí.

„Rusové nám rádi přenechali veškeré pravomoci,“ začal Painter. „Už tak mají starostí nad hlavu. Poslední radiologické studie naznačují, že částečný únik vod z jezera Karačaj do podzemí měl sice na lokální úrovni katastrofální následky a musely být evakuovány oblasti mnoho kilometrů po proudu, ale globální katastrofy se naštěstí obávat nemusíme. Únik byl zastaven včas.“

Gray vypadal, že se mu ulevilo. „A co ty děti?“

Painter ráno navštívil nemocnici. Celé křídlo univerzitní nemocnice George Washingtona bylo vyhrazeno dětem dopraveným sem z Ruska. Několik posledních týdnů neurologický tým opatrně odstraňoval jejich mozkové

implantáty. Jak hlavní chirurg tvrdil od samého počátku, jednalo se o náročnou, ale nikoliv neuskutečnitelnou operaci. Poslednímu dítěti tak implantát odstranili před dvěma dny. Všem se dařilo dobře.

„Testy naznačují, že dětem určité schopnosti zůstávají, ale na podstatně slabší úrovni," odpověděl Painter. „Ať už se na konci při propojení jejich myslí odehrálo cokoliv, došlo ke zničení základů neurologické struktury, která byla zodpovědná za jejich nadání. Zdá se však, že zároveň částečně ustoupil i jejich autismus. Všechny děti vykazují pozoruhodné zlepšení. Ať se jich nicméně ujme kdokoliv, bude muset souhlasit s monitorováním jejich zdravotního stavu spolu s pravidelnými psychologickými hodnoceními, jednak ve vztahu k jejich nadání a jednak vzhledem k jejich celkovému duševnímu zdraví."

Painter hleděl na Lucu, který zachovával kamennou tvář, ale v očích mu svítila naděje. „Jednomyslné rozhodnutí ovšem zní tak, že děti budou poskytnuty k vychování romským rodinám."

Luca udeřil pěstí do stolu. „Ano!"

Jeho hlasitá reakce si vysloužila protestní odfrknutí jednoho z tažných koní a obdobně rázné dupnutí velkým kopytem.

Další půlhodinu Painter strávil vysvětlováním podrobností, které Lucovi přinesly mírné vystřízlivění, ale neuhasily světla v jeho očích. Nakonec si všichni stoupli a chystali se k odchodu.

Kolem zrovna procházeli Elizabeth s Kowalským.

„Když jsi teď zpátky ve městě," zahučel Kowalski a přejel si dlaní přes vyholenou lebku. „Nechtěla bys… třeba bychom mohli…?"

Gray zamrkal nad jeho neohrabanou snahou a kývl na Paintera, aby ustoupili stranou. „Tohle nebude nic hezkého."

„Co bys rád, Joe?" zeptala se Elizabeth a zvědavě na obra vyklenula jedno obočí.

Zakoktal se, tiše zaklel a narovnal se. „Nechtěla bys jít na rande?"

Jemná práce, pomyslel si Painter a potlačil úsměv.

Elizabeth pokrčila rameny a odváděla Kowalského pryč. „Myslíš na druhé rande?"

Kowalski nakrabatil čelo.

„Řekla bych, že když na nás společně stříleli, unesli nás, ozářili nás a pak jsme zachránili svět, dá se to počítat jako první rande."

Kowalski vedle ní klopýtl a bylo vidět, že přeřadil mozkové závity na vyšší obrátky. „Takže půjdeš?"

Elizabeth přikývla. „Pokud s sebou vezmeš doutníky."

Kowalski se zazubil. „Mám plnou krabici těch nej… *ale, do hajzlu!"* Zastavil se shlížel na svoje boty. Levou nohou šlápl přímo do velké koňské koblihy. „Ty byly nový!"

Elizabeth ho vzala za rámě a vydala se s ním dál. „To se umyje.“

„Ale ty to nechápeš! Tu kůži jsem ručně leštil…“

Oba zmizeli v davu.

Gray zavrtěl hlavou. „Kowalski má rande. Kdo by si to pomyslel?“

Spolu s Painterem zamířili k Smithsonskému hradu. Na oba čekala spousta práce. Velitelství Sigmy zůstávalo v politickém i fyzickém rozkladu. Při útoku ztratili několik klíčových osob a celé patro muselo být uzavřeno kvůli požáru. Pořád probíhaly inspekce a opravy infrastruktury.

Politicky byla situace ještě ožehavější. Podařilo se jim dopadnout neurologa Jamese Chena, jednoho z Iásónů spolupracujících s Mapplethorpem a McBridem. Při výslechu jim pomohl rozlišit zločinné Iásóny od počestných vědců, kteří pracovali pro ministerstvo obrany. Mapplethorpe ale představoval dočista jiný případ. Měl konexe po všech zpravodajských agenturách ve Washingtonu a stále zůstávalo nejasné, jestli jednal sám za sebe, či zda patřil k washingtonským vládním orgánům, které podporovaly jeho kroky. V důsledku toho všechny zpravodajské úřady stavěly kolem svých velitelství vozové hradby a obviňovaly se navzájem.

Ušetřena nezůstala ani Sigma.

Neustále tedy kolem nich kroužili supi, avšak Painter měl podporu vděčného prezidenta. Bude to vyžadovat moře práce, ale zanedlouho se všechno znovu rozeběhne. Painter už měl na zítřek domluvenou schůzku s nástupcem Seana McKnighta, s dočasným ředitelem organizace DARPA. Prezident toto místo původně nabídl Painterovi, ale ten odmítl. Sigma ho potřebovala a Painter toto společné dítě Archibalda Polka a Seana McKnighta nemohl nechat na holičkách.

Podíval se na Graye. „Předpokládám, že zítra strávíte celý den v nemocnici.“

Gray přikývl. „Kat bude potřebovat společnost.“

Operace Monka Kokkalise byla naplánována na šestou hodinu ranní. Magnetická rezonance odhalila, co Monkovi udělali v ruské laboratoři, ale zůstávalo nejasné, zda se poškození podaří opravit. Rusové Monkovi umístili mikročip do bazolaterální amygdaly. Neurolog se domníval, že u něj čip vyvolával a udržoval *prchavou amnézii*. Tento postup se už zkoumal v případě chemikálií, zejména propranololu, za účelem vymazání obzvláště silných vzpomínek na nějaké trauma. Rusové na Monkovi provedli experiment s biotechnologickým ekvivalentem téhož.

Chirurgický zákrok byl odložen do doby, než Monk projde sérií protiradiační léčby. Neurologové v mezidobí jeho případ studovali podrobněji, ale stále nedokázali říct, jestli se mu někdy vrátí paměť – zejména v kombinaci s druhým výsledkem magnetické rezonance. Při instalaci čipu byla totiž

Monkovi odebrána malá část mozkové kůry.

Painter si vzpomněl na hrůzu, která se zračila Grayovi ve tváři, když se to dozvěděl, i na jeho vyděšená slova: *Nejdřív ruka, teď část mozku… jako kdyby ho někdo ořezával kousek po kousku.*

„Objevily se nějaké náznaky, že pozná Kat?“ zeptal se Painter.

Gray zavrtěl hlavou. „Lékaři ji většinou drželi stranou. Domnívají se, že dokud má ten čip v hlavě, další namáhání paměti, jako třeba v případě emocionálního shledání s Kat, by mohlo způsobit víc potíží než užitku.“

„Ale navštívila ho.“

Gray přikývl. „Musela. Šla do místnosti se skupinou zdravotních sester. Monk si s nimi povídal, ale nijak na Kat nereagoval. Vůbec nijak. Málem ji to zlomilo. Má sice Monka zpátky, ale pořád pro ni zůstává ztracený.“

„Musíme se modlit, ať operace dopadne co nejlépe.“

29. ZÁŘÍ, 18.21
UNIVERZITNÍ NEMOCNICE GEORGE WASHINGTONA

Probudil se v pokoji zalitém příliš jasným světlem, které ho bodalo do očí a vnikalo mu hluboko do mozku. Zvedl se mu žaludek a s tím se mu vybavilo i plno vířících podrobností. Několikrát ztěžka polkl a pracně zaostřil.

Štíhlá žena v modré sesterské uniformě ho pohladila po ruce. „Tak a je to, pane Kokkalisi. Jen dýchejte.“ Odvrátila se. „Tentokrát se probral víc.“

Víření ustávalo. Dunění bubnu v hlavě se zpomalilo a proměnilo se v tupý tlak. Zjistil, že leží v nemocničním pokoji, a vzápětí se mu vybavily i střípky vzpomínek. Operace. Zvedl paži a spatřil, že do ní má zavedenou nitrožilnou infuzi, kterou mu dávají fyziologický roztok a jednotku krve. Vedle pípaly a bzučely monitory.

Pokusil se pohnout hlavou, ale bolel ho krk a z obvazu na temeni mu vedla trubice.

Střídalo se u něj procesí lékařů, kteří mu svítili do očí, žádali ho, aby vykonával jednoduché pohyby, zkoušeli jeho schopnost polykat a prováděli další testy funkčnosti mozkových nervů. Zhruba po deseti minutách odešli a nechali v nohách postele stát dva lidi.

Toho muže Monk poznal. „Grayi…,“ zachraptěl. Hrdlo měl dosud vyschlé od endotracheální trubice.

Muži zasvítily oči.

Monk věděl, v co všichni doufají a v co doufal i on sám, ale zavrtěl hlavou. Znal ho jen z toho zmatku v Rusku. Vedle něj stála krásná žena v džínách a volné blůze, s kaštanovými vlasy po ramena. Její smaragdově zelené oči hledaly u Monka odpověď. On však neznal ani otázku.

Gray se dotkl jejího lokte. „Možná je moc brzy, Kat. To přece víš. Doktoři říkali, že to může trvat měsíce.“

Mírně se odvrátila a otřela si oči. „Já vím,“ řekla, ale znělo to spíš jako zasténání.

Monk náhle zbystřenými smysly zachytil ve vzduchu známou vůni, jemnou, ale přece pronikavou. Nepojila se s ní žádná vzpomínka, přesto se mu rozbušilo srdce. Něco… něco mu to…

„Měli bychom ho nechat odpočívat,“ řekl Gray a nasměroval tu ženu pryč. „Vrátíme se ráno. Byl to dlouhý den. Stejně bys ji měla odvézt domů.“

Gray kývl k modrému kočárku, v němž mezi přikrývkami spalo malé dítě s bílým čepečkem na hlavě, připomínajícím Monkovy obvazy, se zavřenýma očima a našpulenými rtíky.

Monk se na dítě upřeně zadíval. Z nicoty se vynořily přerušované záblesky.

… drobné prsty sevřené kolem jeho ukazováčku…, unaveně kráčí dlouhou tmavou chodbou s malým uzlíčkem v náručí…, malé kopající nožičky, zatímco mění pleny…

Jen útržky. Nic souvislého. Na rozdíl od dřívějška však vzpomínky nedoprovázela žádná bolest, jen konejšivý jas, který tentokrát nevybledl.

A v té záři našel kousek sebe.

„Ona… jmenuje se…“ Oba se k němu otočili. „Jmenuje se Penelope.“

Žena se podívala na dítě a poté na něj. Celá se rozechvěla a z očí jí vyhrkly slzy radosti. „Monku…“

Přispěchala k němu, sklonila se a jemně ho políbila. Její vlasy splývaly kolem jeho tváře jako stan.

Vzpomněl si.

Chuť skořice, měkké rty…

Pořád neznal její jméno, ale vzedmula se v něm vlna lásky, která vehnala slzy i do jeho očí. Možná nikdy nebude znát její jméno, ne doopravdy, ale jednu věc věděl jistě: pokud mu to dovolí, stráví zbytek života tím, že ji bude znovu poznávat.

19.01

Gray kráčel po nemocniční chodbě, aby poskytl Kat a Monkovi trochu soukromí. Chtěl se tady ještě podívat za posledním pacientem. Zamířil k dětskému oddělení a ukázal průkaz ozbrojené stráži.

Na oddělení procházel kolem řady společenských místností a jednotlivých pokojů. Stěny tu byly pomalovány balony a zvířaty. Minul vysokého chlapce v nemocničním pyžamu, který se procházel s menším děvčetem. Oba měli na

jedné straně vyholené hlavy a nadšeně si povídali rusky.

Zdálo se, že se všechny děti uzdravují ze svého utrpení.

S výjimkou jednoho.

Zatočil do další chodby se soukromou místností úplně na konci. Dveře byly otevřené a Gray z nitra slyšel hlasy.

Tiše zaklepal a vstoupil. Stála tu jediná postel a v rohu byl koutek na hraní se žlutým umělohmotným stolkem a dětskými židličkami. Byla tu Lisa Cummingsová a psala něco do lékařských záznamů. Jako lékařka pomáhala místním chirurgům a neurologům a zároveň předávala Painterovi nejčerstvější informace.

Saša seděla u stolku a vybarvovala si omalovánky. Přes vyholenou hlavu měla růžový čepec.

„Pane Grayi!“ zavolala na něj a čiperně vyskočila ze židličky. Přiběhla k němu a objala mu nohu.

Pohladil ji po rameni.

Chodila sem stejně často jako Gray, aby navštěvovala svého bratra.

Pjotr seděl v kolečkovém křesle u okna a vyhlížel do soumraku. Připomínal trochu figurínu: byl rovný jako pravítko a nijak nereagoval na okolí.

„Nějaké změny?“ zeptal se Gray Lisy a kývl k záznamům, které držela v ruce.

„Vlastně něco ano. Už přijímá potravu lžičkou. Dětskou stravu. Jako kdyby se vrátil do kojeneckého věku. Lékaři doufají, že časem doroste do svého těla.“

Gray doufal, že se nemýlí. Ten chlapec zachránil svět a obětoval při tom úplně všechno.

„Grayi, ulož ho, prosím, do postele, a necháme tě s ním o samotě.“

Gray přikývl.

„Tak pojď, Sašo, je načase, aby ses vrátila do svého pokoje.“

„Počkejte!“ Pustila Grayovu nohu a přeběhla k Pjotrovi.

„Řekni mu dobrou noc a půjdeme,“ trvala na svém Lisa.

Saša políbila svého bratra na tvář a vrátila se ke Grayovi. Zvedla k němu paže.

Gray si klekl, aby ji políbil na dobrou noc, a nastavil jí tvář. Chytila ho za ucho, naklonila se k němu a její dech ho pošimral na lalůčku.

„Pjotr tam není,“ zašeptala spiklenecky. „Je tam někdo jiný. Ale stejně ho budu mít ráda.“

Grayovi z jejích slov přeběhl mráz po zádech. Saša zřejmě zaslechla, o čem si povídají lékaři. Prognóza nevypadala nijak růžově. I kdyby se Pjotr uzdravil, nikdy už to nebude stejný chlapec jako dřív.

Pohladil Sašu po ruce, ale nedával jí žádnou falešnou naději. Bude nejlepší, když se skutečnosti přizpůsobí po svém.

„Sašo,“ ozvala se Lisa varovně.

„Počkejte!“ vyhrkla dívka znovu a přeběhla ke stolku. „Něco pro pana Graye mám.“ Prohrabovala se štosem papírů.

Gray čekal, stále v kleku na jednom koleně.

Lisa se usmála. „Vyloženě se jí nechce do postele.“

Dívka se spěšně vrátila se stránkou vytrženou z omalovánek a podala ji Grayovi. „Tady,“ řekla hrdě.

Gray se díval na obrázek klauna. Vybarvila ho naprosto dokonale a dokonce přidala jemné nuance, díky nimž klaun vypadal smutně a taky trochu strašidelně. Pořád jí zůstala přinejmenším část malířského nadání.

Znovu se mu naklonila k uchu. „Zemřete.“

Graye její prohlášení zarazilo, ale v hlase jí nezněla žádná výhrůžka. Jednalo se o prosté konstatování, jako kdyby pronášela poznámku o počasí. Gray si dokázal představit, jak Saša zápasí s celým konceptem smrti. Viděla jí kolem sebe tolik a její bratr balancoval na ostří nože mezi světem živých a mrtvých.

Nevěděl, co na to má odpovědět. Jako předtím se jí však rozhodl nelhat. Vstal, ale nechával jí položenou dlaň na rameni. „Všichni nakonec zemřeme, Sašo. Tak to na světě chodí.“

Předvedla dramatický povzdech podrážděného dítěte.

„Tak to nemyslím.“ Ukázala na papír. „Musíte si na to dávat pozor! Proto jsem to nakreslila!“

Lisa ukázala ke dveřím. „To stačí, Sašo. Je načase jít spát.“

„Počkejte!“

„Ne.“

Saša se schlíple nechala odvést. Cestou z místnosti na Graye ještě mocně zamávala.

Jakmile odešly, Gray přistoupil k Pjotrovi. Rád s ním sedával, aby mu ukázal, že na něj ostatní nezapomněli a že si stále připomínají jeho oběť. Také sem chodil kvůli Monkovi. Ten chlapec znamenal pro jeho přítele mnoho a Gray cítil určitou povinnost dělat mu společnost.

Návštěvy však ve skutečnosti byly i balzámem pro jeho duši. V Pjotrově přítomnosti vnímal podivný klid, který nijak neuměl vysvětlit, jako kdyby z onoho chlapce stále vyzařovaly zbytky empatické aury.

Když si Gray dnes sedl, začal uvažovat nad tím, co se stalo. Pamatoval si, jak Pjotr táhl Monka po podzemní chodbě. Gray už chápal, co ten chlapec dělal. Jeho sestra zachránila Monkův život tím, že ho vytáhla z moře, a Pjotr jim ho vracel, jako když si člověk vypůjčí francouzský klíč a poté ho uloží zpátky mezi ostatní nářadí.

To všechno, co se odehrálo… Gray věděl, že nešlo o šťastnou náhodu, ba

dokonce ani o shodu okolností. Hleděl na Pjotra a představoval si i Sašu.

Všechno bylo předem připraveno.

A vtom si vzpomněl i na cíl Nikolaje Solokova: manipulovat dětmi s geniálními talenty tak, aby na svět přišel nový velký prorok. Příští Buddha, Mohamed nebo Kristus. Gray už si o tom povídal s Monkem, když tu byli oba na návštěvě u Pjotra.

A poté jeho přítel kývl k nehybně sedícímu chlapci.

Možná byli ti Rusové úspěšnější, než sami tušili.

V každém případě Pjotr, jako tolik velkých osobností, podstoupil nejvyšší oběť. Teď se nikdy nedozvědí pravdu. A možná je to tak lepší.

Gray si povzdychl a odsunul takové melancholické myšlenky stranou. Přeložil stránku, kterou mu dala Saša, a podíval se na ni. Kromě dalších věcí si zřejmě ještě musí dávat pozor na strašidelné klauny. Když ale papír otáčel, všiml si, že Saša nakreslila něco na prázdnou zadní stranu.

Zvedl si list k očím a hleděl na tvar, jemně vykreslený černou pastelkou.

Malý čínský drak, opravdu krásně propracovaný.

Grayovi se zježily chloupky v zátylku a mimoděk si sáhl rukou ke krku. Pod košilí měl úplně stejný stříbrný přívěsek, dárek od jedné vražedkyně, který dostal jako příslib a současně i prokletí.

Gray se ohlédl ke dveřím. Viděla někdy Saša jeho přívěsek? Znovu se podíval na kresbu a hluboko ve svém srdci věděl, že nikoliv.

Jednalo se o varování – jenže ne před klauny. Gray si uvědomil, že Saša ukazovala nahoru na obrázek v jeho rukou. Ze své malé výšky nehleděla na klauna, ale na spodní stranu papíru.

Na dračí symbol.

V tichu pokoje náhle Gray pocítil hrozící nebezpečí a zašeptal jméno, jež s ním bylo spojeno.

„Seichan.“

Epilog

Chlapec sedí u okna a vyhlíží na šerý svět za ním. Ještě není připravený na to, aby šel ven. Ještě si musí zvyknout na svůj nový domov. Příliš mu nesedí a ztěžuje mu myšlení.

Vidí svůj odraz v zrcadle: tmavé vlasy, drobná postava, povědomá tvář. Zatím mu ale nepřipadá jako jeho vlastní. To také přijde časem. Hledí z okna a sleduje, jak se venku snášejí listy ze stromů, hnané větrem.

Necítí strach, ani když listů přibývá. To, co leží hluboko v jeho nitru, vyplňuje mezery různými stíny a tvary. Podle vzpomínek. To, co se mezi listy vynořuje, je mu známější než jeho vlastní odraz. Ví, že tato tvář kdysi patřila jemu.

Pořád si pamatuje temnotu a černé moře se spoustou světélek. Vzpomíná si na umírající slunce uprostřed, zardoušené, aby ostatní mohli odletět a zářit dál. V tom posledním okamžiku však chlapec, který kdysi obýval toto tělo, udržel přede všemi jedno tajemství. Když opouštěl temné moře někam do zásvětních míst, stáhl do okolního oceánu jiné světlo, aby ho zachránil před jistou smrtí.

Aby mohlo znovu žít.

Venku padá další listí a stíny paměti vyplňují prázdná místa. Objevuje se tvář bytosti, která je nyní v chlapcově těle.

Ta stará tvář bude nakonec zapomenuta, ale nikoliv chlapec, který se vzdal vlastního života, aby se mohlo zrodit cosi nového. Ve svých snech často vidí, jak chlapec utíká přes pole na kopec, kde ještě naposledy zamává – a mizí.

Je tak šťastný.

Nový chlapec sedí v křesle a hledí z okna.

Jednoho dne znovu poběží i on.

POZNÁMKA AUTORA
Pravda nebo fikce

Začal jsem svou knihu podobně jako Dr. Archibald Polk: s okouzlením k lidské intuici. Existuje vůbec? Odkud pochází? Jako obvykle tedy toto dobrodružství končím výčtem zdrojů svých informací a faktů, rozdělených podle tématu.

Orákulum v řeckých Delfách. V prologu jsem se zabýval mýty a skutečnostmi známými o těchto dávných věštkyních. O tom, jestli tyto ženy skutečně viděly do budoucnosti či nikoliv, je možné vést debatu, ale s jistotou víme, že proroctví delfského orákula opravdu zásadním způsobem měnila směřování západní civilizace. Pokud jde o jednotlivé detaily, jako je například záhada velkého písmene *epsilon* a halucinogenní plyny, ty jsou všechny pravdivé. Má-li někdo zájem o další informace o tomto tématu, doporučuji knihu Williama J. Broada *The Oracle: The Lost Secrets and Hidden Message of Ancient Delphi (Orákulum: Ztracená tajemství a skrytý odkaz dávných Delf).*

Iásónové. Tato organizace vědců, kteří spolupracují s ministerstvem obrany, je skutečná a stále funguje. Opravdu výborný přehled jejich dějin a úspěchů najdete v díle Ann Finkbeinerové *The Jasons: The Secret History of Science's Postwar Elite (Iásónové: Tajná historie poválečné vědecké elity).*

Projekt Hvězdná brána. Jednalo se o skutečný program uskutečňovaný na Stanfordském výzkumném ústavu a financovaný CIA, který opravdu zaznamenal podivné úspěchy při dálkovém pozorování.

Mozkové manipulace. V knize se hodně spekuluje o tvárnosti mozku, o zvyšování jeho schopností magnetickou stimulací a o tom, že lidé jsou „přírodní kyborgové". Kolik z toho je pravda? *Všechno.* Máte-li zájem o povznášející a zábavnou cestu do záhad lidského mozku, doporučuji, abyste si přečetli *The Brain That Changes Itself: Stories of Personal Triumphs from the Frontiers of Brain Science (Mozek, který mění sám sebe: Příběhy osobních triumfů z hranic vědeckého poznání o mozku)* Normana Doidgeho. Pokud jde o Monkovu uměle vyvolanou amnézii, dnes se využívají chemické postupy, které dokážou vymazat vybrané vzpomínky, zejména za použití propranololu.

Můžeme nahlížet do budoucnosti? Držitelé Nobelových cen z řad vědců na tuto otázku odpovídají kladně. Experimenty na hráčích a vojácích popsané v této knize jsou skutečné a byly zopakovány na univerzitách po celém světě. Podle těchto výzkumníků jsme zřejmě schopni vidět přibližně tři vteřiny do budoucnosti. Jak je to možné? To zůstává tajemstvím. Příběhy o úžasných indických géniích – jako například o tom indickém chlapci, který se dostal na Oxford, nebo o ženě, jež se setkala s Einsteinem – jsou založené na faktech. Více o těchto věcech si můžete přečíst v Oshově knize *Intuition: Knowing Beyond Logic (Intuice: Vědění přesahující logiku).*

Indie a Romové. Dějiny Romů a jejich kořeny v indické oblasti Paňdžábu jsou skutečné. Tento původ je také důvodem, proč je ve středu romské vlajky umístěna čakra. Pokud jde o indický systém kast, neutěšená situace a postavení třídy „nedotknutelných" budí oprávněné starosti. Někteří historikové se dokonce domnívají, že právě třenice mezi kastami přiměly romské praotce k odchodu z Indie. Více podrobností najdete ve znepokojivém článku časopisu *National Geographic* z června 2003, v článku s názvem „India's Untouchables". A pokud někdy navštívíte Tádž Mahal, v horním patře hotelu Dédar-e-Tádž je skutečně otočná restaurace. Doporučuji *pani pani* nebo *golguppu.*

Radioaktivní dědictví Ruska Popis Pripjatu a plánovaného uzavření starého sarkofágu pod obří klenbu z dvanáct metrů silné oceli jsou založeny na faktech. Podrobnosti o sovětských továrnách na plutonium v pohoří Ural jsou rovněž pravdivé. Skutečně existují podzemní města, kde byli ubytováni vězni, kteří pracovali v uranových dolech. Většina horníků zemřela, než si vysloužila svobodu. A oblast Čeljabinsku dodnes zůstává jedním z nejvíce znečištěných míst na Zemi. I jezero Karačaj opravdu existuje a podle Rady obrany přírodních zdrojů ve Washingtonu stačí úroveň radiace na jeho břehu k tomu, aby člověk během hodiny obdržel smrtelnou dávku. Přesně jak Konstantin varoval: rozhodně nejde o místo vhodné k pikniku. Ještě horší je, že z jezera proniká radiace do sousedního Asanovského močálu. Pod jezerem také skutečně probíhají zlomy ve skalním podloží a potenciálně hrozí, že zemětřesení způsobí přesně to, oč se pokoušela Savina Martovová. Taková katastrofa by zahubila vše živé v Severním ledovém oceánu a zpečetila osud severní Evropy.

Zvláštní zbraně. V této knize jsem použil zvukové světlice, jedy citlivé na radiaci, pružné meče, brokovnice střílející elektrické náboje, ba dokonce

mobilní telefon, který lze proměnit v pistoli. Jak vás asi napadne, všechny jsou skutečné.

Autismus a syndrom autistického génia. Ačkoliv skutečná příčina autismu zůstává neznámá, poslední výzkumy iniciované projektem Autism Genome ve spolupráci s Národním zdravotním ústavem zjistily, že k chorobě spolu s faktory prostředí přispívají i některé geny. K lepšímu pochopení unikátních myslí autistů doporučuji knihu Dr. Temple Grandinové *Thinking in Pictures: My Life with Autism (Myšlení v obrazech: Můj život s autismem).* Další knihou, kterou považuji za velký přínos k porozumění autismu, je dílo Daniela Tammeta, *Born on Blue Monday: Inside the Extraordinary Mind of an Autistic Savant (Narozen o modrém pondělku: Do nitra mimořádné mysli autistického génia).*

Citát Dr. Temple Grandinové vlastně inspiroval vznik této knihy. Autorka mi jej laskavě dovolila použít i zde: *Kdyby byl nějakým kouzlem autismus vymazán z povrchu zemského, lidé by se ještě pořád scházeli u ohně před vchodem do jeskyně.* Připomíná mi to citát z počátku této knihy, v němž Sokrates říká o delfském orákulu: *Naše největší požehnání k nám přichází stejnou cestou jako šílenství, jež je tedy božským darem.* Člověka napadá, jestli skutečně dějiny lidstva tak významně ovlivňovaly tyto unikátní mysli.

Místo odpovědi skončím neúplným seznamem slavných historických postav, u kterých se má za to, že vykazovaly jistou míru autistických sklonů.

Hans Christian Andersen
Jane Austenová
Ludwig van Beethoven
Emily Dickinsonová
Thomas Edison
Albert Einstein
Henry Ford
Thomas Jefferson
Franz Kafka
Michelangelo
Wolfgang Amadeus Mozart
Isaac Newton
Friedrich Nietzsche
Nostradamus
Nikola Tesla
Henry David Thoreau
Alan Turing

Mark Twain

Posuďte sami.